

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A ROYAL MILE

New York Times Bestselling Author of *ON DUBLIN STREET*

SAMANTHA YOUNG

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

KRALİYET MİLİ

DUBLIN SOKAĞINA DÖNÜŞ
İKİNCİ KİTAP

SAMANTHA YOUNG

Kraliyet Yolu

Yazar: Samantha Young

Telif Hakkı © 2025 Samantha Young

Yukarıda belirtilen telif hakkı ile ilgili haklar saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, yukarıda belirtilen kitabın yazarının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme aktarılamaz ya da yapay zeka eğitimi için kullanılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Bu eser, Copyright House'a kayıtlıdır ve onun koruması altındadır.

Kapak Tasarımı: Hang Le

Düzenleme: Jennifer Sommersby Young

Düzeltilme: Julie Deaton

YAZAR HAKKINDA

Samantha, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yazarlarından biri ve Goodreads Choice Awards adayıdır. Samantha, 60'tan fazla kitap yazmış

60'tan fazla kitap yazmış ve kitapları 31 ÷lkede yayınlanmıştır. Genellikle yaşadığı yer olan sevgili vatanı İskoçya'yı konu alan duygusal ve hüzünlü aşk romanları yazmaktadır. Samantha, zamanını ailesi, yazmak ve iki yaramaz cavapoo köpeğinin peşinde koşmak arasında bölüştmektedir.

SAMANTHA YOUNG'IN DİĞER ESERLERİ

Samantha Young'ın Diğer Yetişkinlere Yönelik Çağdaş

Romanları Play On

Toz Dans ederken

Kara Karışık Kalp

Hold On: A Play On Novella

Into the Deep

Sıgılıktan Çıkmak

Kahraman

Kötü Adam: Bir Kahraman Novella

Bir Gün: Bir Sevgililer Günü

Romanı Savaş ya da Kaçış

Senin İçin Çok Fazla

Gürültü Kozmik Bir

Aşk Aşk Komplosu

Dublin Sokağı Serisi:

Dublin Caddesi'nde

Londra Yolu'nda

Jamaika Sokağı'ndan

Önce

Hindistan Meydanı'ndan

Düşüş İskoçya Sokağı'nın

Yankıları

Bülbül Yolu'nda Ay Işığı

Fountain Bridge'e Kadar (kısa

roman) Castle Hill (kısa roman)

Valentine (kısa roman)

Bir Kralın Yolu (kısa roman)

Hart'ın Tahta Yolu Üzerinde (kısa

roman) Dublin Sokağı Serisine

Dönüş: Loverose Sokağı Üzerinde

Hart'ın Tahta Yolu Serisi:

Tek Gerçek Şey

*Her Küçük Şey Asla
Söylemediğimiz Şeyler*

En Gerçek Şey

Adair Ailesi Serisi:

Burada

Benimle Orada

Seninle Her

Zaman Sen

Sadece Sen

Benimle Ol

Highlands Serisi:

Çalıların Ötesinde

Heather'ın Arasında

Glen'den Geçerek

Bir Highlands Noeli: Bir Novella

Caledonia Üzerindeki Gökyüzü

Kuzey Alacakaranlığı

Sonsuza Kadar

Highlands

Samantha Young'ın genç yetişkinlere yönelik çağdaş

eserleri Bizim İmkansız Uçsuz Bucaksızlığımız

Kırılğan Sıradanlık

Samantha Young'ın diğer kitapları

Drip Drop Teardrop, bir novella

Kristen Callihan ile birlikte yazdığı eserler

Outmatched

S. Young adıyla yazdığı eserler

Ateş ve Gölgeden Korkmak

Covens Savaşı Üçlemesi:

Avlanan

Kader

Yükselen

Cinlerin Yedi Kralı Serisi:

Cinlerin Yedi Kralı
Dilek ve Öfke
Gölge ve Kül Kraliçesi
Yıldızların ve Sultanların
*Yasası **Gerçek Ölümsüzlük***
Serisi: Kalplerin Savaşı
İntikamın Öpücüğü
Sonsuzluğun Öpücüğü: Gerçek Ölümsüzlük Kısa
Hikayesi Sonsuza Kadar Bağlı

İÇERİK BİLGİSİ

A Royal Mile içerik uyarısı içerir. Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, aşağıdaki bağlantıya tıklayarak web siteme ulaşabilirsiniz.

[A ROYAL MILE İÇERİK BİLGİSİ](#)

*Tüm Nate ve Liv hayranlarına.
Onlara verdiğim güzel geleceği ve bize verdikleri güzel Lily'yi
seveceğinizi umuyorum.*

İÇİNDEKİLER

1. [Lily](#)
2. [Sebastian](#)
3. [Lily](#)
4. [Lily](#)
5. [Sebastian](#)
6. [Lily](#)
7. [Sebastian](#)
8. [Lily](#)
9. [Lily](#)
10. [Sebastian](#)
11. [Lily](#)
12. [Sebastian](#)
13. [Lily](#)
14. [Lily](#)
15. [Sebastian](#)
16. [Lily](#)
17. [Sebastian](#)
18. [Lily](#)
19. [Lily](#)
20. [Sebastian](#)
21. [Lily](#)
22. [Sebastian](#)
23. [Lily](#)
24. [Lily](#)
25. [Lily](#)
26. [Sebastian](#)
27. [Sebastian](#)
28. [Sebastian](#)
29. [Lily](#)
30. [Lily](#)
31. [Sebastian](#)

32. [Lily](#)
33. [Sebastian](#)
34. [Lily](#)
35. [Sebastian](#)
36. [Lily](#)
37. [Sebastian](#)
38. [Sebastian](#)
39. [Lily](#)
40. [Sebastian](#)
41. [Lily](#)
42. [Sebastian](#)
43. [Lily](#)
44. [Lily](#)
45. [Lily](#)
46. [Sebastian](#)
47. [Lily](#)
48. [Sebastian](#)
49. [Lily](#)
50. [Sebastian](#)
51. [Sebastian](#)
52. [Lily](#)
53. [Sebastian](#)

[Teşekkür](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

LILY

Edinburgh, İskoçya

Arabalar ve siyah taksiler Leven Caddesi'nde sürekli olarak yukarı aşağı hareket ediyordu. Bakışlarım caddeden dairemin karşısındaki dükkanlara, onların üstündeki benim bulunduğum daireyi yansıtan Viktorya dönemine ait apartmanlara kaydı. Üzerimde dolaşan melankoliyi uzaklaştırmaya çalışırken parmaklarım perdelerde seğirdi.

Bruntsfield iki yıldır benim evim. Üniversite yurdunda bir yıl geçirdikten sonra, birinci sınıfta oda arkadaşım ve en iyi arkadaşım Madison ile birlikte ana kampüse yakın bir park olan Meadows'un yanındaki bu daireye taşındık. Kütüphaneye ve psikoloji derslerimin yapıldığı Dugald Stewart Binası'na yürüyerek kısa sürede ulaşabilirdik. Daire eskiydi, ısıtma sistemi berbattı, birkaç pencere kırık ve inatçı bir fare sorunu vardı. Ama havadar ve ferah ve içinde iki yıllık anılar barındırıyordu. Bazıları son derece mutluydu. Bazıları ise pek değil.

Ama orası benim evimdi.

Ve Maddie ile burada geçirdiğim son yılımdı.

Başımın arkasına yumuşak bir nesne çarptı ve beni düşüncelerimden çıkardı. Omzumun üzerinden keskin bir bakış attım

, nesnenin bir yastık olduğunu ve bana saldıran kişinin Madison olduğunu anladım.

Sierra'nın yanındaki koltukta otururken pişmanlık duymadan sıırttı. "Hey, hayalperest, sana sesleniyordum."

Döndüm ve pencere pervazına yaslandım. "Üzgünüm. Ne oldu?"

"Üniversiteye döndüğümüz ilk gece. Kutlamamız lazım," dedi podcast'imizin diğer sunucusu Sierra, Amerikan aksanıyla. New Hampshire'lı olan Sierra, Edinburgh Üniversitesi'nde tam zamanlı uluslararası öğrenciydi. Psikolojiye geçmeden önce, birinci sınıfta İngiliz edebiyatı derslerinden birinde tanışmıştık. Sierra, Amerika'ya döndüğünde bir yayınevinde gelişim editörü olmak için çalışmak istiyordu.

"Teviot? Eski günlerin hatrına," diye önerdi Madison.

Sierra ve ben birbirimize baktık ve arkadaşımızın fikrini, giderek daha kesinleşen bir "hayır" sesleriyle hemen reddettik.

Maddie teslim olarak ellerini kaldırdı. "Tanrım, sadece bir öneriydi."

Teviot, U of E öğrenci birliğinin bir parçasıydı. Bristo Meydanı'ndaki ana kampüste, Gotik tarzda güzel bir binada bulunuyordu. İçinde bir gece kulübü ve Library Bar ve Teviot Lounge Bar dahil birkaç farklı bar vardı. Sierra ve ben Teviot'u öncelikle birinci sınıf öğrencileri için uygun bulduk. Ayrıca, biraz da iğrençti. Binanın tamamını yeniden geliştirmek için çok ihtiyaç duyulan planlar vardı.

"Sanırım bu günlerde Teviot için fazla havalıyız," diye Maddie alaycı bir şekilde Geordie aksanıyla devam etti.

Hayatımda hiç havalı olmadığım için burnumdan soludum. "O değil. Bu hafta yeni öğrencilerin haftası ve her yer on sekiz yaşındakilerle dolup taşacak. Daha az yeni öğrenci olan bir yere gidelim."

"Yeni öğrencilerin daha az olduğu bir yere gitmek için tam fiyat ödemek gerekir," diye hatırlattı bize.

"BrewDog'a gidebiliriz." Sierra omuz silkti. "Öğrenci indirimi var."

Yirmi dakikalık bir yürüyüşün ardından, üniversitedeki ilk yılımızda kaldığımız yerden çok uzak olan Cowgate'deki kalabalık bir bara vardık. Şansımıza, biz içeri girdiğimizde bir masa dolusu insan çıkıyordu ve biz de onların masasını kapattık. Kızlar bara içki sipariş etmeye giderken ben de yerimizi korudum. Indie rock müziği odada yankılanıyordu, duyulacak kadar yüksek ama sohbet edebilecek kadar da alçak sesle. Aslında, yüksek sesli sohbetler ve kahkahalar müziğin sesini bastırıyordu. Garson masayı temizlemeden önce masayı kapmıştı, bu yüzden masa yapış yapıştı ve havada şerbetçiotunun toprak kokusu vardı.

"Başarıyorsun. Hissedebiliyorum," dedi Maddie geri döndüklerinde ve bana bir bardak pale ale uzattı.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorum?"

"Bunu şimdiden özlüyorsun." Hepimizi işaret etti. "Önümüzde koca bir yıl varken, hepiniz üzgün ve keyifsizsiniz."

Sierra başını salladı. "Sence de en üzgün olan ben değil miyim? Ben gittiğimde, o büyük okyanusu geçip geri döneceğim. Maddie ise sadece birkaç saat uzaklıktaki Newcastle'a geri dönecek, yani istediğiniz zaman birbirinizi görebilirsiniz. *Biz* ise bir iki yılda bir falan görüşebileceğiz, belki de o kadar bile değil."

Bu düşünce kalbimi sızlattı. "Seni özleyeceğim. Çok özleyeceğim."

"Hayır!" Maddie dramatik bir şekilde bağırdı ve herkesin başı bizim tarafa döndü. Seyircilere yüzünü buruşturdu ve onları kovdu. "Kendi işinize bakın, millet." Bize dönerek, güzel mavi gözlerini kısarak baktı. "Bunu yapmayacağız. Mezun olmadan önce son yılımızı birbirimizi özleyerek geçirmeyeceğiz. Bu yılı ve birbirimizin tadını sonuna kadar çıkaracağız." Maddie kadehini kaldırdı. "Bana söz verin."

Sierra ve ben, üzüntüyü silkelemek için çaba sarf etmeden önce son bir kez melankolik bir gülümseme paylaştık. Maddie haklıydı. Maddie'nin mimarlık yüksek lisansını tamamladıktan sonra Newcastle'a dönüp babasının şirketinde çalışacağını biliyorduk. Sierra'nın Amerika'ya geri döneceğini, umarız daha önce başvurduğu yayıncılardan birinde iş bulacağını biliyorduk. Ama bu, birlikte geçirdiğimiz zamanı yaklaşan ayrılığımız hakkında endişelenerek boşa harcamamız gerektiği anlamına gelmiyordu. Sierra ile birlikte kadehlerimizi kaldırdık ve Maddie'nin kadehine "Söz veriyorum" diyerek kadehlerimizi tokuşturduk.

İkinci bardaklarımızı içerken, podcast'imiz *Seek and You Shall Find* için planlarımız hakkında derin bir sohbete dalmıştık. Gelecek bölümlerin temaları ve yeni sunucular olarak January ve arkadaşı Aiysha'yı nasıl tanıtacağımız hakkında konuştuk. Podcast'imiz öncelikle flört tavsiyeleri veren bir programdı ve flört konusunda deneyimlerimizi, yapılması ve yapılmaması gerekenleri paylaşıyorduk.

Çok dışa dönük ve karizmatik kuzenim Beth, Edinburgh'da okurken bu podcast'i başlatmıştı. Üniversite podcast'i olarak başladığı için üniversitenin sloganından esinlenerek bu ismi vermişti, ancak yıllar içinde popülaritesi katlanarak artmıştı. Hatta ulusal bir podcast ödülü kazanmış ve BBC ve Radio Times tarafından röportaj yapılmıştık. Programı sunmak için en uygun kişi ben değildim, ama liseden mezun olduğumda kendimi rahatlık alanımdan çıkarmak için büyük planlar yapmıştım, bu yüzden Beth mezun olduğunda programı bana devretti.

Sierra'nın dışa dönük, kendine güvenen, rahat flört uzmanlığı, Maddie'nin havalı tek eşli kız bakış açısı ve benim flört etmeye çalışan içe dönük bakış açımıla podcast, bizim yönetimimizde giderek daha popüler hale geldi. Artık bir sosyal medya yönetim şirketi işleten Beth, pazarlama konusunda bize yardımcı oldu ve reklam sponsorluklarından iyi para kazandık. Money that had helped toward

konaklama ve masraflar, ülkenin en pahalı şehirlerinden birinde yaşadığımız için çok faydalıydı.

Şimdi podcast'i yavaş yavaş bu yıl moda bölümünde birinci sınıf öğrencisi olan kız kardeşim January ve lise arkadaşı Aiysha'ya devrediyordum. Gelecek yıl Edinburgh'da yüksek lisans yapmaya devam edecek olsam da, programa aynı zamanı ayıramayacağımı biliyordum. Jan ve Aiysha'yı şimdi tanıtmak akıllıca bir hareketti. Ayrıca, bu sayede bu yıl biraz zaman kazanıp tezlerimize konsantre olabilecektik.

"Jan'ın başlamasını sabırsızlıkla bekliyorum." Maddie'nin gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "O çok eğlenceli biridir."

Bu doğruydı. Küçük kardeşim benden daha farklı olamazdı. Ben genellikle sessiz ve çekingenken, Jan gürültücü, kendine güven dolu ve dürüst olmak gerekirse biraz da çılgındı. Onunla birlikte büyüdüm ve bazen ben bile onun ne söyleyeceğini veya ne yapacağını bilemezdim. Ama asla sıkıcı olmayacağını biliyordum.

Seyirciler onun küstah, filtre tanımayan korkusuzluğunu sevecekti.

Ağzımı açıp Maddie'ye küçük kız kardeşimin çılgınlığını teşvik etmemesini söylemek istedim, ama bir gölge masamıza düştüğünde ve tanıdık, derin bir ses "Lily Sawyer, tam da görmek istediğim kişi" dediğinde durdum.

Kalbim bir an durdu. Çok klişe, biliyorum.

Ama gerçekten öyle oldu.

Ağzımı sıkıca kapatarak, söz konusu gölgenin ve sesin sahibine baktım ve göğsümü ezici bir acı sıktı.

Hatırladığım kadar yakışıklıydı.

Sebastian Thorne.

Adı çok uygun. Benim için bir diken olduğunu düşünürsek.

Arkadaşlarım sessizleşti. Tek duyabildiğim, sohbet eden müzik, bardak tıkırtıları, sandalyelerin

verde sürtünüyordu. Yabancıların kahkahaları birdenbire çok tiz gelmeye başladı.

Sebastian bana açıkça baktı, rüya gibi mavi-yeşil gözleri sanki beni yıllardır görmemiş gibi yüzümü süzdü. Uzun boylu, geniş omuzlu İngiliz, gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı. Theo James, Max Irons, Lucas Bravo ve aklınıza gelebilecek diğer tüm Adonis ünlüleri tek bir kişide birleşmişti. Güneşte açılmış koyu sarı saçları ve keskin çene ve burun hatlarıyla uyumsuz dudakları... O... O mükemmeldi.

Fiziksel olarak.

İçsel olarak ise yalancı bir pislikti.

Neyse ki, arkasındaki hareket bakışlarımızı ayırdı. Arkasında iki adam duruyordu. Tanıdığım adamlardı. Harry ve Zac. Zac, bakışımı sempati ve pişmanlıkla karşıladı.

Sebastian onlara bir bakış attı ve bana döndü. Bir zamanlar karnımı kontrolsüzce titretmiş olan, şık, kalın Etonian İngiliz aksanı vardı. "Nasılsın? Yazın nasıl geçti?"

Gerçekten mi?

Yaptıklarından sonra, arkadaşmışız gibi davranabileceğimizi mi düşünüyordu? Her şey yolundaymış gibi?

Öfkem ve kızgınlığım alışılmadık ama güçlüydü.

Buherkesi herkesi şaşırttı masadaki masadaki
yemeğin ben "Siktir git, Sebastian" diye
alışılmadık bir şekilde cevap verdim.

İKİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

Lily Sawyer'ın küfür ettiğini hiç duymamıştım. O dolgun dudaklarından o soğuk ama keskin ses tonunun çıktığını hiç duymamıştım. Gözlerim bulanıklaştı, bilgisayar ekranına bakarken zihnimde onun "*Siktir git, Sebastian*" dediği sesi tekrar tekrar duyuyordum. Bu beni çıldırtıyordu.

Ne bekliyordum ki? Gülümsemesini, her şeyi affettiğini söylemesini ve beni ve arkadaşlarımı masasına davet etmesini mi?

Tamam, evet, içimden bir parça tam da bu tepkiyi ummuştum.

Lily iyi ve nazikti, zamanla beni affedeceğini ummuştum.

Barda verdiği tepki beni o kadar şaşırtmıştı ki, aslında oradan çekip gitmiştim. Tek kelime etmeden. Zac geride kalarak Lily ve arkadaşlarına bir şeyler söyledi, ama dışarıda beni ve Harry'yi yakaladı.

"Özür dileyeceksin sanmıştım?" diye sordu Harry, Zac'le birlikte bana yetişmek için acele ederken. Cowgate'ten hızlı adımlarla yürüdüm ve karanlık binaların arasından dönerek South Bridge'e doğru tırmandım, Royal Mile'daki dairemize giden düz bir yoldu.

"Bir daha konuşacak mısın?" diye sordu Zac. Ne diyeceğimi tam bilemeden onlara baktım.

Gerçek şu ki, Lily'nin bara girdiğini görür görmez bunun kader olduğunu anlamıştım. Bütün yaz boyunca bu kadın beni rahatsız etmişti, çünkü onu gerçekten seviyordum ve arkadaş olmak istiyordum. Ve bir arkadaşımı incitmiş olmaktan hoşlanmıyordum. Arkadaşlarıma özür dileyeceğimi, durumu düzelteceğimi söylemiştim.

Niyetim buydu.

Ama bunun yerine, aptalca bir şekilde Lily'ye hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

Ağzımdan çıkan ilk kelime "özür dilerim" olmalıydı.

Ve o bana siktirip gitmemi söylediğinde, gitmeden önce özür dilemeliydim.

Aptal.

Telefonumun ani çalmasıyla bilgisayar koltuğumda irkildim. Inleyerek kalktım ve odayı geçerek yatağımın başucundaki telefonu aldım.

Juno arıyor.

İç çekerek telefonu açtım ve yatağıma uzanıp tavana bakarak "Ne?" dedim.

"Telefonu cevaplamak için ne hoş bir yol, kardeşim." Kardeşimin tanıdık sesi, benim selamlamamın aksine, duymak hoş bir şeydi.

"Üzgünüm. Berbat bir

gün geçirdim." "Neden?"

"Dün gece pek uyuyamadım."

"Neden?"

Onun sorgulayıcı ses tonuna sinirlendim. Juno benden iki yaş büyüktü ama hala beni koruması gereken küçük kardeşi gibi davranıyordu. "Neden arıyorsun?"

"Annemden haber aldın mı? Ya da babamdan?"

Telefonumu kaldırıp ekrana dokundum. İki okunmamış mesaj vardı. Her ikisi de anne babamızdan gelmişti. "Evet, ama ne istediklerini henüz bakmadım."

Bunu öğrenme düşüncesi içimi korkuyla doldurdu. "Zaten Noel konusunda tartışıyorlar. İki de Noel Günü'nü onlarla geçirmemizi istiyorlar. Bence

ayrılmamız gerekebilir. Her birimiz birini alırız."

Elimi yüzüme sürdüm. "Lanet olsun." Bir aile olarak bu noktaya gelmemiz imkansızdı. Yaz başında annemle babam boşanacaklarını açıkladıklarından beri, inanamama hali içinde yaşıyordum.

Hayatım boyunca, ailem birbirlerine mide bulandırıcı derecede aşıktı. Ne kadar mutlu bir evlilikleri olduğunu düşünürsek, iki çocuk yetiştirdiklerini ve bu çocukların bağlılık korkusu olduğunu anlayamadıklarını şaka yaparlardı.

Juno ve beni oturup ayrıldıklarını açıkladıklarında, açıkçası onların bizimle dalga geçtiklerini düşünmüştüm. İkisi de aramızdaki bu ani yıkımın nedenini bize söylemedi.

Sebepler ne olursa olsun, ikisi de kızgındı. Acı çekiyorlardı. Kız kardeşim ve ben ise onların arasında ping pong topu gibi gidip geliyorduk.

"Bu saçmalıktan bıktım," diye homurdandı Juno. "Yemin ederim ikisinden de boşanacağım."

"Sen bir yetişkinsin. Onlardan boşanamazsın," diye yorgun bir şekilde mırıldandım.

"Sembolik olarak boşanabilirim. Önce ikisinin de numarasını engelleyeceğim ve daire anahtarlarını geri alacağım."

"Yani, onların satın aldığı daire mi?"

"Oh, tamam. Kahretsin. Bu, onlarla mahkum olduğum anlamına mı geliyor?" "Evet. Çünkü onları seviyorsun," diye hatırlattım ona. "Onları onları pek sevmesen bile."

"Ha! Diplomatik bir ifade. Aslında, ikisinin de kafasını kışlarına sokmak isterdim, ama yapamıyorum çünkü kafaları zaten kışlarına iyice sokulmuş durumda."

Dudaklarım seğirdi. "Seninle konuşmak her zaman bir zevk, Junebug."

Çocukluk lakabını kullanınca sesi yumuşadı. "Sesin... tuhaf. Ne oluyor? Dün gece neden uyumadın?"

İnleyerek oturdum ve Juno'ya durumu anlatmayı düşündüm. Kız kardeşim açık sözlüydü ve bazen iyi tavsiyeler de verirdi. "Ben... bir arkadaşımı incittim. Ve özür dilemek için yanına yaklaşmama izin vermiyor."

"O mu?"

Onun çocukça ses tonuna, "Kapatıyorum" diye homurdandım. "Hayır, hayır. Özür dilerim. Tamam.

Ayrıntıları anlat. Ayrıntıları duymam lazım."

Ben de ona anlattım. Lily'nin hayatına nasıl "sızdığımı". Onu nasıl yanılttığımı.

Her şeyin kontrolden çıkan aptalca bir hata olduğunu. Konuşmam bittikten sonra Juno düşünceli bir şekilde "Hmm" dedi.

Bu kıza neden bu kadar bağlandığını incelemek istediğim çok şey var, ama telefonu yüzüme kapatmandan korktuğum için, sadece özür dilemenin bir yolunu bulmanı söyleyeceğim."

"Harika bir tavsiye. Neden aklıma gelmedi bilmiyorum."

Sarkazmıma gözlerini devirdiğini neredeyse hissedebiliyordum. "Yani, sana siktir git ya da kaçma diyemeyeceği bir yerde ona rastla. Ve bu sefer özürle başla, küçük kardeş. Görünüşe göre yüzün seni bu durumdan kurtaramayacak. Bu yüzden onu şimdiden çok sevdim."

"Yüzümü hiçbir şeyden kurtulmak için kullanmam," diye mırıldandım. Ben cazibemi kullanırım. Yüzüm sadece insanların cazibeme açık olmalarına yardımcı olur.

"Doğru. Önce özür dile."

"Anladım."

"Annem ve babamdan gelen mesajları kontrol ettin mi?" Bir iç çekerek, önce annemin mesajının ekranına dokundum.

Lady Sarah Shrewsbury ile konuştum. Kızı Lady Amelia Edinburgh'da okula başladı. Seninle arkadaş olacağına söz verdim.

arkadaş olacağına söz vermiştim. Çok güzel bir kız. İşte numarası...

Sinir bozukluğu içimi kapladı. "Benimki Noel ile ilgili değil. Beni Amelia Shrewsbury ile tanıştırmaya çalışıyor."

"Onun beş yaşında olduğunu sanıyordum." "Neredeyse. O on sekiz yaşında."

"Ah, şuna bak, yirmi iki yaşında yaşlı bunak."

"Bu, birkaç hafta içinde bu türden üçüncü metin. Ne oluyor böyle?"

Juno iç geçirdi. "Annem, büyükannem ve kraliyet ailesinin 'görünür' bir üyesi olmakla ilgilenmeye karar verdi. Artık onun için ihtiyatlı evlilikler önemli. Geçen hafta beni Foster Fairly ile evlendirmeye çalıştı. Ona, ona numaramı verirse, sahte bir eskort servisi olarak cevap vereceğimi söyledim. Hem de çok müstehcen bir servis."

Öfkem rağmen gülümsedim. Hayatım boyunca, ailem kraliyet ailesinin çevresinde dolaşmıştı. Önemli kraliyet törenlerine katılmıştık ve rahmetli büyük dedem Kral Henry ile oldukça iyi anlaşırdım. Büyükannem, onun en küçük kızı Prenses Mary'ydi. Büyükannem, gençliğinde biraz asi bir parti kızı olduğu için, annemle babamın kraliyetin ihtişamına pek ilgi duymamasına aldırış etmemişti. Ama annemi tekrar ailenin arasına kabul etmekten mutlu görünüyordu. Ve görünüşe göre bu, bana ve Juno'ya aristokrat erkek ve kadınları dayatmak anlamına geliyordu.

Nedenini anlayamıyordum. Tahtın yirmi dokuzuncu ve otuzuncu sıradaki varisleriydik. Halkın ilgisini en az düzeyde çekiyorduk. Çoğu insan Juno ve benim kim olduğumuzu bilmiyordu. Sosyete sayfaları sadece ara sıra bizden bahsediyordu. Ara sıra bazı dergi veya gazeteler kraliyet ailesinin daha az tanınan üyeleri hakkında bir yazı yayınlıyordu, ama şöhretimiz ve önemimiz bununla sınırlıydı.

Aksi takdirde, biz sadece Thorne'lar olacaktık. Paul Thorne ve Lady Clarissa Hanover'ın çocukları. Babamız Leeds'liydi, kendini kanıtlamak isteyen, kendi çabalarıyla milyoner olmuş biriydi. Ben doğduğumda, babam milyarder bir hedge fon yöneticisiydi. On yaşına geldiğimde, ailemizi Norfolk'ta bir kır evine emekliye ayırdı. O ve annem, eski toprak sahipleri gibi mutlu bir hayat sürüyorlardı, her gün sebze bahçelerini kontrol ediyor ve köy hayatına yoğun bir şekilde katılıyorlardı. Kraliyetin tuzaklarından neredeyse tamamen uzak, çok şeylerle dolu, idil bir hayattı.

Sevgilim, arkadaşlarımla aile hayatlarının berbat durumundan, bizim ne kadar şanslı olduğumuzu biliyordum.

Ailemizin nasıl dağıldığını hala anlayamıyordum.

"Nereye gittin?" diye sordu Juno aniden.

"Nasıl bu noktaya geldiğimizi merak ediyorum. Sence içlerinden biri orta yaş krizi mi yaşıyor?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum, Bastian. Ama bize bunu yaptıkları için onları asla affetmeyeceğimi biliyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Evet."

"En azından birbirimiz varız, küçük kardeşim."

"Evet. En azından birbirimiz varız."

"Öyleyse ... nasıl plan plan daha özür bu sadece arkadaş olmak istediğin bu gizemli kıza özür dilemeyi mi planlıyorsun?"

Sonunda yaptığı homurdanmayı görmezden geldim.

"Onunla sadece arkadaş olmak istiyorum. Ne zaman daha fazlasını istedim ki?"

"Hmm... peki?"

"O psikoloji öğrencisi. Sanırım oradan başlayabilirim." Juno telefonda kıkırdadı.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Kahkahası sözlerini doldurdu. "İnsanları psikanaliz etmeyi öğrenen bir *arkadaş* seçtiğine inanıyorum. Bol şans."

"O öyle biri değil." Ve Lily öyle değildi. Evet, psikoterapist olmayı planladığını biliyordum, ama onun yanında kendimi mikroskop altında hissetmedim hiç. Muhtemelen bu yüzden çok iyi bir psikoterapist olacaktı.

"Savunmaya geçmene gerek yok," diye alay etti Juno. "Savunmaya geçmedim ki."

"Bu kıızı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Arkadaş olarak," dişlerimi sıkarak söyledim. "Şimdi kapatıyorum *anne*."

"Ugh, bu çok kaba oldu." Juno ben kapatamadan telefonu kapattı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LILY

Geçen Dönem

Beth, *Seek and You Shall Find* adlı podcast'i ilk başlattığında, çok basit ekipmanlarla öğrenci yurdunda yayın yapıyordu. Artık üniversite podcast'inden ulusal bir programa dönüştüğü için, üniversite bize kampüs radyo istasyonundaki kayıt stüdyosunu kullanma imkanı sağladı. Tek şart, sıkı bir programa uymamız gerektiği idi.

Profesyonel bir radyo istasyonunda bulabileceğiniz türden profesyonel bir donanımdı. Ses geçirmez camla ayrılmış bir odada kayıt için büyük bir kabin ve tüm kayıt ekipmanları vardı. İstasyonun yapımcılarından Kenny, ücret karşılığında ses ve kayıt işlemlerini bizim için yönetti. Hepimiz sırayla düzenleme yaptık, ancak son prodüksiyonu Sierra yaptı.

"Hazır mısınız?" Kenny mikrofonuna sordu. Kulaklıklarımızdan onun sorusunu duyduk ve kayda başlaması için ona onay verdik.

Program başlamadan önce her zaman biraz heyecanlıydım. Tavsiye almak için aramak isteyen dinleyicilerle iletişime geçip,

Bazen tartışmanın bizi nereye götüreceğini hiç bilmiyorduk. Bugün kelekler tamamen başka bir şey içindi.

Haftalardır, rakip bir podcast olan *Potterrow Blokes*, bizi çığına çeviren kasıtlı bir kindarlıkla bizim alanımıza giriyordu. Uzun süren tartışmalardan sonra, sonunda onları podcast'te konuşmaya ikna ettik. Masanın ortasında bir dizüstü bilgisayar duruyordu ve Madison onlarla Zoom görüşmesine bağlanmaya hazırlanıyordu. Bunun ulusal bir tartışmaya dönüşmesini istemiyordum, ama aynı zamanda, çok uğraştığım bir programı aşağılayan ve alay eden pisliklerin kim olduğunu da bilmek istiyordum.

Sierra ve Maddie'ye küçük bir gülümsemeyle, mikrofona eğildim. "*Arayan Bulur'a hoş geldiniz.*"

Maddie, Zoom görüşmesinin düğmesine bastı. Bağlantı kurulurken

"Ben Lily, Sierra ve Maddie de bana katılıyor çünkü bugün özel bir bölümümüz var. Podcast'imiz haftalarca *Potterrow Blokes*'un başarılarımızdan kar elde etme girişimlerinde malzeme olarak kullanıldıktan sonra, geçen hafta onları aradım ve programa katılmaya cesaret etmelerini istedim. Stüdyoya gelmeyecek kadar korkak oldukları ortaya çıksa da, içlerinden *biri* Zoom üzerinden bizimle sohbet etmeyi kabul etti. Ve evde dinleyenler için, şu anda *Potterrow Blokes*'un yüzlerine bakmıyoruz. Hulk'un Thor'u kışından aldığı bir ekran koruyucuya bakıyoruz. Asgardlı'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa... aslında bu durumdan çok hoşlanıyor."

Maddie ve Sierra kahkahalarla güldüler. Kenny'nin kıkırdadığını bile duyabiliyordum.

Güzel. Tam da istediğim atmosferi yaratmıştım.

Derin, Amerikan aksanlı bir erkek sesi dizüstü bilgisayardan geldi. "Ekran koruyucunun benim olmadığını ve nasıl değiştireceğimi bilmediğimi belirtmek isterim."

Tabii.

Korkaklar.

Yüzlerini göstermeyeceklerini bilmeliydim. Sinirim galip geldi ve sesim sertleşti: "Kiminle konuşuyoruz?"

"Ben Elijah."

Gözlerimi kısarak baktım. Adını söylerken aksanı kaymış gibiydi.

"Peki, Elijah, bugün programa katıldığın için teşekkürler. Sanırım, sizin kışkırttığınız aptalca rekabetimiz hakkında konuşmak istedim. Neden üniversitede sadece bir tane flört podcast'i olabileceğini düşünüyorsunuz?"

"Hiç de öyle düşünmüyorum."

Ensem karıncalandı. O sesi daha önce bir yerde duymuş gibi hissettim. "Sizlerin programımızı itibarsızlaştırmak için ne kadar uğraştığınızı düşünürsek, bu beni şaşırttı. Kesinlikle bu alanı kadınlarla paylaşmak istemiyormuşsunuz gibi geliyor. Kadın düşmanı mısınız?"

"Kesinlikle hayır!" Sesinden kırılmış gibi geldi. Onun sesini bir yerden tanıyordum.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa sesin tanıdık mı geliyor?"

"Hayır. Hiç tanışmadık," diye cevapladı Elijah aceleyle.

"Biraz fazla hızlı cevap verdi," dedi Maddie, sanki "*Bir şeyin peşindesin,*" der gibi bana bakarak.

"Öyle bir şey yapmadım. Bakın, beni sorgulamak için mi buraya getirdiniz, yoksa bu aptalca rekabeti sona erdirmek için konuşabilir miyiz?"

Uh! Bu aptalca savaşı biz başlatmışız gibi davranması ne küstahlık.

"Aptal mı?" Sierra neşeyle araya girdi. "Biliyordum! İngiliz aksanı duyduğumu sanmıştım. Sahte Amerikan aksanı taklit ediyor!"

"Aha!" Sesinde tuhaf bir şey olduğunu biliyordum. Elijah'ın aksanı daha da belirginleşti. "Değil."

Sierra alaycı bir şekilde, "Oh, gerçekten mi? Amerika'nın neresindensin?" dedi.

"Kaliforniya."

Sierra'nın ona arka arkaya sorular sorduğunu izledim.
"Neresi?"

"Santa Barbara."

"Orada ne kadar yaşadın?"

"Tanrım, bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Kesinlikle sahte bir aksan," diye karar verdi Sierra. Haklıydı. İngiliz aksanı sızıyordu. "Çok sahte! O bir sahtekar!"

"Bu çocukça saçmalıkları dinlemeyeceğim." "Saçmalık mı? Aptalca mı? Sadece İngilizler *saçmalık* ve *aptalca* der."

Maddie dikkatimizi çekmek için ellerini kaldırdı. "Uh, millet, telefonu kapattı."

"Gördünüz mü? Tamamen numara!"

Sierra'nın öfkesi karşısında yüzümü buruşturdum. Röportaj boyunca korumayı umduğum sakın, mantıklı ve olgun tavrımızı tamamen kaybetmiştik, bu senaryoda sakın, mantıklı ve olgun podcast'çiler gibi görünmemiz gerekirken. Harika.

"Tamam, sesi biraz kısabilir miyiz lütfen?" Derin bir nefes aldım. "Evet, işte böyle, millet. *Potterrow Blokes'tan* Elijah sadece bir hırsız değil, aynı zamanda bir korkak ve hatta bir sahtekar."

"Artık hayatımın misyonu, bu adamların kim olduğunu bulmak," dedi Sierra. "Bu kişisel bir mesele gibi geliyor. Sanki içimizden birine karşı bir intikam gibi."

"Ben sana oy veriyorum," dedi

Maddie. "Neden ben? Lily de olabilir."

"Hayır, asla. Lily en iyi insanlardan biridir."

"Haydi ama, teşekkürler." Gülümsedim

gülümsedim gülümsedim düşürdüm iterek en en iyi arkadaşımı sevgiyle ittim.

O gülerek, Sierra öfkeleni. "Ben değil miyim?" "Sen

harikasın," Maddie ısrar etti. "Ama iyi güzel senin

senin lakabın."

Sierra bunu düşündü. "Evet, haklısın. Muhtemelen benim yüzümdendir. Ama bu bana bir başlangıç noktası veriyor. Benimle bir sorunu olabileceğini düşündüğüm herkesin bir listesini yapıyorum." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"O zaman liste çok uzun mu?" diye alay ettim. "Hey, senin nazik olan sen olman gerekiyordu."

Gölerek Kenny'ye dönüp ilk arayan için hazır olup olmadığımızı sordum. Bana başparmağını kaldırarak onay verdi ve ben de dizüstü bilgisayara bakarak ilk arayanın kim olduğunu gördüm. "En iyi yaptığımız şeye geri dönelim ve gerçekten bazı insanlara yardım edelim. Bugünkü ilk arayanımız Hayley." Hayley, misyoner pozisyonu dışında hiçbir pozisyonda seks yapmak istemeyen erkek arkadaşıyla yaşadığı sorunu anlatmaya başladığında, zihnimin Elijah'a kaymasına izin vermemeye çalıştım. Rakip podcast'e.

Son birkaç haftadır reytinglerimiz düşmüştü ve bunun onların yüzünden olduğunu biliyordum. Ateşkes sağlayamayacaksa, bir sonraki hamlemiz onların varlığını görmezden gelmek ve iyi içeriklerle dinleyicilerimizi geri kazanmaya çalışmak olacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LILY

Günümüz

"Sadece nefes al," dedi kızıl saçlı kız, arkadaşının sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşayarak. Onu ve sarışını tanıdım. Geçen yıl aynı İnsan Kişiliği dersine girmiştik.

Sarışın gözyaşlarını sildi. "Üzgünüm. Ben sadece... çok bunaldım. Çok fazla geldi."

"Biliyorum," dedi arkadaşı, onu okşayarak. "Ama biz hallederiz. Bunu başarabiliriz."

Onların beni meraklı bulmaması için arka dönüştüm ve içimden bir sempati dalgası geçti. Dördüncü sınıfın ilk haftası çok zorlu geçmişti.

Bu yıl sekiz bin kelimelik bir tez yazmamız, ileri düzey seçmeli dersler ve iki zorunlu ders almamız gerekiyordu. Aslında iş yükünden bunalmayan tuhaf kişi bendim. Benden ne beklendiğini bilmek hoşuma gidiyordu, böylece her şeyi planlayabiliyordum. Podcast işim bu kadar rahat olmasaydı, biraz daha stresli olabilirdim. Kızlar ve ben, işler çok yoğun olduğunda birbirimizin yerini doldurabiliyorduk.

Ve dürüst olmak gerekirse, Jan ve Aiysha'nın bu yıl podcast'e katılmaları beni rahatlatmıştı. Flört etmekten bıkmıştım. Çok yorucuydu.

yorgun. Yine de gösteri için bunu yapmak zorundaydım. Ancak bu yıl, belki de son birkaç yıldır kendimi içinde bulduğum, kimya olmayan randevuların döngüsünden bir mola verebilirdim.

Neyse ki kütüphanedeki özel ders öğretmenliği işimi bırakmıştım. Ancak, üniversitenin baş kütüphanecisi olan anneme, elimden geldiğince ona yardım edeceğime söz vermiştim ve o da bana sabit bir maaş yerine çalıştığım saatler için ödeme yapıyordu. Onu istediğim zaman görebilmek güzeldi ve bu yıl da bu fırsatı yakalayabileceğim için mutluydum.

Psikoloji binasının ana girişindeki ilan panosunu taradım, burada asılı olduğu söylenen kayıt formunu arıyordum. Kayıt formunun dijital olmaması beni gülümsetmişti, ta ki psikoloji deneyinin yüksek lisans öğrencisi olan öğretim asistanı Arthur Banks tarafından yürütüldüğünü öğrenene kadar. O, geçen yıl Düşünme ve Akıl Yürütme dersimde öğretim asistanıydı ve modern teknolojiden nefret ediyordu. Onun nefretinin, dijital dünyadan gerçekten nefret etmekten çok, eksantrik olarak görülmekten kaynaklandığını düşündüm.

Deneyin ne olduğu hakkında, sosyal psikoloji deneyi olduğu dışında hiçbir bilgi yoktu. Sosyal medyanın cinsiyetler arasında özgüvene etkisi üzerine tezimi yazdığımı düşünürsek, sosyal psikoloji deneyi tam da benim alanımdı. Zaten yeterince işim yok muydu? Evet. Ama büyük olasılıkla lisansüstü okulda kendi deneylerimi yürütecektim ve bu araştırmayı da bunun için değerlendirdim. Çantamdan kalemimi ararken biri yanıma geldi.

Başımı kaldırdığımda
gerildim. Sebastian.

Çok yakınımda duruyordu ve beni petri kabındaki bir şey gibi inceliyordu.

"Ne var?" diye tersledim.

"Bana beş dakika ver." Sebastian eğildi, kolonyası duyularımı gıdıklıyordu, birkaç ay önce

daha önce onun kıyafetlerini yırtıp atmak istemiştim. şimdi ise, muhtemelen pahalı olan parfüm şişesini bulup, güneşin parlamadığı bir yere sokmak istiyorum.

"Hoşça kal, Sebastian." Ondan uzaklaşarak formu imzalamak için uzandım.

"Lily, lütfen. Bana açıklamam için bir şans ver."

"Ne açıklayacaksın?" Kalemi kapağını kapatıp çantama attım, gözlerine bakmadım. "Sen bir zorba, bir yılan, küçük bir *pisliksin*."

"Pislik mi?" Sözünde kakhaha titriyordu ve ben ona öfkeyle baktım.

"Bunu komik mi buluyorsun?"

Dudakları seğıirdi. "*Senin* birine pislik demen son derece eğlenceli."

"Bu ne demek? *Ben* pislik *olduğum* için pislik taşları atmamam mı gerekiyor?"

"Hayır!" Bana uzandı ve ben onun dokunuşundan çekindim. Sinirlenerek, "Lanet olsun, Lily, benim ağzıma laf koyma" diye homurdandı.

"Bunun çözümü çok basit: benimle konuşma. Bir daha asla." Öfkeyle uzaklaştım, bacaklarım titriyordu, bu pislikten uzaklaşmak için acele ediyordum, o da bir şekilde beni, ondan önce gelen pislikler kadar küçük hissettirmeyi başarmıştı.

"Lily!"

Arkamı dönmeden orta parmağımı kaldırdım, zihnimde geçmişe bir anlık bir geri dönüş yaşarken bile...

Geçen Dönem

Yoğun hayatlarımız nedeniyle, kuzenim Beth'i gerçek hayatta pek görmüyordum. Mesajlaşıyor ve telefonlaşıyorduk, ama yüz yüze görüşmeyeli epey zaman olmuştu. Bu yüzden, kütüphaneye uğrayıp hızlıca sohbet ettiğimizde çok sevindim. Beth

teknik olarak benim gerçek kuzenim değildi. Anne babalarımız çok iyi arkadaştı, bu yüzden kuzenler gibi büyüdük. O benim için daha çok hayran olduğum ve saygı duyduğum bir abla gibiydi. Kendine güvenen, zeki, nazik. Beth bir odaya girdiğinde herkes durup ona bakardı.

Dikkatleri üzerine çekmesini umursamıyordum çünkü bu kasıtlı değildi. Aslında, Beth'in insanlar üzerindeki etkisinin farkında olmadığına emindim.

Podcast ve rekabet hakkında sohbet ettik, biraz da ailemiz ve Beth'in ne kadar çok çalıştığı hakkında konuştuk. Annem, Beth'in annesi Joss Teyze'nin Beth'in çok fazla çalıştığından endişelendiğini söyledi. Beth'in yaşamak için çalışmadığını, çalışmak için yaşadığını söyledi. Bu konuyu diplomatik bir şekilde açtığımda, Beth endişelerimi eliyle savuşturdu. Onun bu kadar hırslı olması beni endişelendiriyordu. Bir gün tükenmişlik sendromuna girip, bu durum onu tamamen iş göremez hale getirecekti. Hırslı insanlar genellikle zihinlerinin ve bedenlerinin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu en son fark edenlerdir, çünkü zorlu işlerin getirdiği zorlukları gerçekten severler.

Kariyeri hakkında sorular sorarken, konuşmamız kesildi.

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam tarafından. Ve o, mavi gözleri ve uzun bacaklı sarışın güzelliğiyle göz kamaştırıcı kuzenime değil, bana bakıyordu.

"Sen Lily Sawyer mısın?" diye sordu, üniversite kampüsünde pek de nadir olmayan üst sınıf İngiliz aksanıyla. İngiltere'nin güneyinden gelen zengin öğrencilerin sayısını düşünürsek, bu pek de garip değildi. Üst sınıf öğrencilere "*toffs*" derdik. Şimdi düşününce, bu kelimenin hakaret içeren bir kelime olup olmadığını merak ettim. Kökenini araştırmam gerekecek.

Bu toff benim yaşlarımda görünüyordu ve sarışın, tanrı gibi güzelliğiyle hepimizin üzerinde yükseliyordu. Üzerinde en sevdiğim gruptan birinin adının yazılı olduğu bir tişört giyiyordu. Kaleo.

Onun neden benim adımlı söylediğini anlayamadan ona bakakaldım. "O Lily Sawyer mı?" diye Beth'e sordu.

Yetişmeye alışıyordum. Bir dakika önce Beth'e ne kadar çok çalıştığını soruyordum, bir dakika sonra ise bu... bu... Dior mankeni bizi bölüyordu.

"Kim soruyor?" Beth, çoğu erkeği hayranlık içinde diz çöktürecek güzel yüzünde alaycı bir gülümsemeye sordu.

O ise şaşırtıcı bir şekilde bana döndü. "zel dersin parasını ödeyen kişi."

Ne kadar erotik bir sesi vardı. Gr ve tatlı Eton İngilizcesi. Kahretsin, bir kadın sadece bu sese bile boşalabilirdi.

Bu düşünceyle yanaklarım yandı ve kızarmayan bir tenim olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bugünkü zel ders için kayıt yaptıran kişinin bu olduğunu fark edince gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. "Siz Sebastian Thorne mısınız?"

Lütfen hayır de.

"Hizmetinizdeyim." Ben onun ne tür *kirli* hizmetler sunabileceğini düşünürken, o alaycı bir şekilde başını eğdi.

Aklımdaki kirli düşünceleri zihnimden silip attım ve utanç verici bir şekilde sözlerimden tökezledim. "Y-yardıma mı ihtiyacınız var?"

Harika. Yine on dört yaşındaydım ve endişeden kekeleyerek sevimli bir çocukla konuşamıyordum.

"Birden fazla şekilde." Sebastian bana kaşlarını çattı. Neredeyse şüpheyle. "Lily Sawyer olduğundan emin misin?"

"Ben Lily Sawyer'ım. Lily Sawyer benim. İstersen kimliğim var."

isterseniz kimliğim var."

Ne?

Tanrım, beni şimdi iki metre derine gm.

"İstersen kimliğim var."

Trajik bir durumdaydım. Gerçek bir trajediydi.

Dudakları, beni eğlenceli bulmuş gibi seğirdi. Harika. Harika. "Gerek yok." Sonra bana baktı.

Bana.

Sanki... ilginç biriymişim
gibi. Ya da bir numune
gibi.

Her ikisi de olabilirdi.

"Peki, seni rahat bırakayım. Sonra konuşuruz, Lily." Beth aniden ayağa kalktı ve Adonis ile yalnız kalacağım düşüncesi kalbimi sıkıştırdı.

"Ama..."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sebastian." Beni kesip, uzaklaşmadan önce bana komplo kurar gibi bir gülümseme attı.

Ve Sebastian... Ona bakmadı bile. Beni incelemekle meşguldü.

Lily Sawyer, kendine gel artık! Evet, o çok yakışıklı. Daha önce de yakışıklı erkeklerle tanışmıştın. Hatta bir veya ikisiyle çıkmıştın bile.

Tamam, bu kadar yakışıklı değillerdi, ama sevimliydim.

Bunu
yapabilirdim.
Profesyonel
davranabilirdim.

Kitaplarımı uzanıp aldım ve ayağa kalkarken karnımı örtmek için onları kullandım. Maddie beni kısa bir kazak almaya ikna etmişti ve ben de bu sabah onu kot pantolonla kombinlemiştim. Evden çıkarken kıyafetimden memnundum, ama gün ilerledikçe, kıyafetin ortaya çıkardığı tenimden giderek daha fazla utanmaya başladım. Her gün spor yapan Maddie gibi son derece fit ya da Sierra gibi doğal olarak zayıf değildim. January'nin deyiimiyle *dolgun bir vücudum* vardı. Her yere bisikletle gidiyordum, bu da beni fiziksel olarak formda tutuyordu, ama yumuşak ve kıvrımlı bir vücudum vardı.

Hayatımda birkaç kez şişman olduğum söylenmişti ve ne yazık ki bu saçmalık beynime yapışıp kalmıştı.

Neden, neden Sebastian Thorne ile tanıştığım gün bu aptal kısa bluzu giymek zorundaydım ki?

Sanki o seninle ilgilenirmiş gibi, düşük özgüvenimin küstah sesi, onu kütüphaneden annemin bana anahtarını verdiği çalışma odasına götürürken benimle alay ediyordu.

Sebastian, onu içeriye götürürken kaşlarını kaldırdı. "Bunlar buralarda altın gibidir. Nasıl bir tane bulabildin?" Kitaplarını küçük odanın masasına bıraktı.

"Annem kütüphane müdürü." Otururken kekemeliğimi kaybettiğim için kendimi zihinsel olarak tebrik ettim ve ona da oturması için işaret ettim.

Sebastian yanıma otururken kaşlarını çattı. Erkek kokusu duyularımı etkiledi ve karnım kıpır kıpır oldu. "Sanırım kimden bahsettiğini biliyorum. Onun rengini almışsın."

Annemin koyu saçları, zeytin rengi teni ve ela gözleri vardı, ben de başımı salladım. Babamın da koyu saçları ve zeytin rengi teni vardı, bu yüzden bu özellikleri bana kimin verdiği belli değildi. Ela gözler ise kesinlikle annemden kalmıştı.

"Öyleyse... İnsan Kişiliği konusunda yardıma ihtiyacın var." "Anlamadım?" Ses tonu kırılmış gibiydi.

Ne hata yaptığımı merak ederek gözlerimi kırptım. "İnsan Kişiliği. Özel ders almak istediğin ders."

Sebastian bir kahkaha attı ve neredeyse... utangaç bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Doğru. Tabii ki, doğru."

Profesyonelliğimi ortaya koyarak kitaplarımı işaret ettim. "Dersin hangi kısmı sana zor geliyor?"

Onun o güzel mavi-yeşil gözleri yüzümü süzdü. Sanki bir şey arıyormuş gibi. "Aslında, epey zorlanıyorum."

Kursun anlaşılması zor olduğunu düşünmediğim için kaşlarımı çattım. Hiç de değil. Hayal kırıklığı, ona olan ilgimi yok etti. Sebastian görünüşe göre sadece güzeldi, zeki değildi. Bir sapiosexual olarak, bu benim için büyük bir hayal kırıklığıydı.

Hayal kırıklığım rahatlamaya dönüştü. Artık onun yanında rahatlayabilirdim. "Tamam. Kişilik tipleri, teoriler, uygulamalar, veri analizi...?"

"Ben... Bu yıl bazı kişisel sorunlar yaşadım ve derslerin neredeyse tamamını kaçırdım. Bu yüzden, çok zorlu görünmediğinden, beni hızla bilgilendirebileceğinizi düşündüm."

Çok zor.

O, ikna edici bir şekilde gülümsedi ve ağzının bir tarafının daha fazla kıvrılması, karnımdaki kelebekleri çılgına çevirdi.

Konuş, Lily!

Boğazımı temizledim ve dikkatimi ondan uzaklaştırdım, çünkü yüzü beni suskun bırakmıştı. "O kadar da zor değil. Ama yetişecek çok şey var. Neredeyse bir yıl. Özel derslerde yaptığım şey bu değil." Aslında, üniversitenin ona yılı tekrar ettirmek yerine dersi devam ettirmesine izin vermesine şaşırmışım. Meraklı ve sempatik tarafım, ona ne gibi kişisel şeyler olduğunu merak ediyordu.

"Lütfen." Sebastian elimi eliyle kapattı ve dokunuşuyla kolumda tüylerim diken diken oldu. Eli benimkinin üzerinde kocaman duruyordu. Parmakları uzundu. Eklemleri büyüktü. Bir sanatçının çizmek isteyeceği türden ellerdi. Erkeksi ama güzeldi.

Her santimi öyleydi.

"Lütfen beni İnsan Kişiliği dersinden kalan ilk *Homo sapiens* yapmayın. Bu benim için oldukça utanç verici olur."

Büyülendim, gülümsemeden edemedim.

Gözleri hafifçe büyüdü. "Gamzelerin var," dedi, sanki yanaklarında çukurlar olması bir tür mucizeymiş gibi.

"Evet, var."

"Çok çekici." Benimle flört mü ediyordu?

Hayır.

Olmazdı. Değil mi?

Boğazımı temizledim, avuçlarım terlerken ders kitabını açtım. "Tamam. O zaman baştan başlayalım. Kişilik tipleri."

"Sen hangi kişilik tipindesin?"

Gözleri yine yüzümde dolaştı, sanki beni gerçekten büyüleyici bulmuş gibi. Yakından bakınca yoğunluğu beni şaşırtıyordu. Bu dersi atlatmak istiyorsam, dikkatini benden başka yöne çekmem gerekiyordu. "Bir saat sonra başka bir dersim var, o yüzden dikkatini bana vermen gerekiyor."

Sebastian'ın dudakları seğirdi. Bana selam verdi. "Evet, hanımefendi."

Benimki kahkahadan titriyordu. "Bu dikkat etmek mi?"

"Bu kadar sevimli olunca çok zor oluyor."

Yanaklarım alev aldı. O bunu anlayamadığı için çok mutluydum. "Dikkatini ver," diye ısrar ettim, içim sevinçle kıpır kıpır olsa da.

"Tamam." Başını salladı ve kitabı görmek için bana doğru eğildi. "Tüm dikkatim sende." Derin sesi kulaklarımda yankılandı. "Talamusunu uyarmak sana kalmış."

O aptal değildi. Hiç de aptal değildi. Kalbim onun yakınlığında hızla atarken, kahkaha bastırmadan önce içimden çıkıverdi. Onun yüzüne ve beynine olan çekiciliğimi görmezden gelmek için tüm profesyonelliğimi kullanmam gerekti. "Her şeyi müstehcen hale mi getireceksin?"

Sebastian, cevabımdan şaşırmış gibi sırtıttı. "Sadece sen kirli sesler çıkardığını kabul edersen kirli sesler çıkar."

"Öyle değilim," diye yalan söyledim ve masaya koyduğu iPad'e dokundum. "Şimdi not almaya başla yoksa İnsan Kişiliği dersinden kalırsın."

"İkimiz de benim başarısız olmayacağım konusunda hemfikiriz sanırım." Bana göz kırptı.

Kahretsin. "Konsantre olamıyor musun?"

"Konsantre olabiliyorum." Tabletindeki not uygulamasını açtı. "Sen konuşurken tüm seans boyunca ağzına bakarak bunu kanıtlayacağım."

En akıllıca yolun onun flörtünü görmezden gelmek olduğuna karar vererek, ben de onun her bir parçasını aşırı derecede fark eden her bir parçamı görmezden geldim. "Tamam, o zaman kişilik biliminin misyonunun ne olduğunu anlamakla başlayalım..."

Şaşırtıcı bir şekilde, Sebastian sadece dinlemekle kalmadı, notlar aldı ve sorular sordu. Bazı sorularına biraz şaşırdım çünkü bunlar psikoloji ikinci sınıfta öğrenmesi gereken şeylerdi. Konuşmamız bittiğinde aklıma bir şey geldi.

"Neden seni hiçbir dersimde görmedim?" Onu hatırlardım.

Masadan kalkarken gözlerime bakmadan başını eğdi. "Genelde amfinin arkasında otururum. Herkesten önce çıkmayı seviyorum."

Oh. Ben genellikle öne yakın oturdum, bu yüzden fark etmemişimdir herhalde. "Hiç birlikte ders almamış olmamız ilginç."

"Yazık." Çalışma odasının kapısını açarken sonunda bana baktı. "Başka bir seansa katılabilir misin?"

Bu adama karşı nükleer bir çekim hissetmek için bir ders daha mı?

Sebastian başını bana doğru eğdi ve yüzümü inceledi. "Bir seans daha yapmak isterim, Lily."

Söyleyiş şekli... sanki... belki de bu onun için bir ders seansından daha fazlasıydı. Acaba... olabilir mi... O da beni çekici buluyor muydu?

"Tamam," diye yumuşak bir sesle cevap verdim. "Nereye kaydolacağını biliyorsun." gülümsedi. "Harika. Yarın görüşürüz ."

"Harika... bekle." Yarın mı? Yarın dersim yoktu.

. "Yarın ben—"

"Aynı saatte, aynı yerde. Görüşürüz." Hayır diyemeden gitmişti.

Çalışma odasını kilitleyip annemin ofisine doğru yürürken dudaklarım gülümsedi. Sanırım ona yarın da çalışma odasına ihtiyacım olduğunu söylemem gerekiyordu.

BÖLÜM BEŞ

SEBASTIAN

Günümüz

Kısa bir tereddütle Lily'nin peşinden koştum, ama binadan dışarı çıktığımda artık çok geçti. Onun kıvrımlı kalçasını zarifçe bisiklete oturtup pedal çevirerek uzaklaşmasını izledim. Bisiklet, 1950'lerin sevimli eski moda bisikletlerinden birine benziyordu; açık mavi, sepetli, kahverengi deri koltuklu ve gidonlu. Lily'ye çok yakışıyordu.

Ancak, benden hızla uzaklaşması, aslında bunun bir e-bisiklet olduğunu gösteriyordu.

Ensemdeki gerginliği gidermek için ovuşturdum. "Çok iyi gitti."

Gerçek şu ki, bayan benimle konuşmak istemiyorsa, geri çekilmeliydim.

Yine de kendimi açıklamam gerekiyordu. Sadece bir kez. Ve Lily bundan sonra da benimle konuşmak istemediğine karar verirse, onun isteğini saygıyla karşıladım.

Ama onu, söyleyeceklerimi dinleyecek kadar uzun süre benimle durmaya nasıl ikna edebilirdim ki?

Aniden, psikoloji binasının ana girişindeki ilan panosuna bir şey imzaladığını hatırladım. Merakla içeri geri döndüm. Panoya asılan ilanları inceledim ve sonunda onun adının yazılı olduğu

yazılı olduğunu bulana kadar panoda asılı ilanları inceledim. Yüksek lisans öğrencileri, gruplar halinde yaptıkları bir deney için gönüllüler arıyorlardı. Lily, önümüzdeki Cumartesi yapılacak olan deney için kaydolmuştu.

Harika.

Beni öldürecekti.

Ama umarım önce özür dileme şansım olur.

Yanımdan geçen bir kıza seslendim. "Affedersiniz."

Kız döndü, bana baktı ve ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

"Evet?"

"Üzerinde kalem var mı acaba?" "Tabii." Çantasını karıştırdı ve kalemi uzatarak yanına geldi.

kalemi uzattı. "Al bakalım."

"Hayat kurtarıcım." Kalemi alıp Lily'nin altına adımı yazdım.

"Teşekkürler."

Kız kalemi geri aldı. "Ben Lindsay."

"Sebastian."

"Bir kahve içmek ister misin, Sebastian?"

Bunu düşündüm. Bir erkeğe çıkma teklif edecek kadar cesur bir kadını sevdim ve bir sonraki dersime kadar vaktim vardı. Ayrıca bu, annemin bu sabahki telefonuna cevap vermeyi ertelemek için bir bahane olacaktı. Aynı zamanda, üniversiteye döndüğümünden beri somurtkan ve affetmez Lily'nin varlığıyla katlanarak artan tedirginliğimden de uzaklaşmamı sağlayacaktı. "Bir kahve içmek isterim."

Geçen Dönem

Kütüphane merdivenlerini çıkarken suçluluk ve heyecan karışımı bir duygu içindeydim. Bu durum tamamen kontrolden çıkmıştı. Kendime bunun son kez olacağına söz verdim. Sonra Lily'yi girişin yakınında otururken gördüm, ekranında bir şeyler incelerken tablet kaleminin ucunu çiğniyordu. O başka biri olsaydı, çoktan onunla yatmış olurdum. Aslında,

onu ilk gördüğümde, ilişkimizin bu şekilde sona ereceğinden oldukça emindim.

Ama altı sahte ders ve birkaç hafta sonra... Onu sevdim. Hem de çok. O kadar çok ki, onunla yatamadım çünkü bu aramızdaki ilişkiyi garip ve tuhaf hale getirecekti ve ben bunu istemediğimi fark ettim. Lily'yi hayatımda tutmak istiyordum. Ayrıca, podcast'inden Lily'nin rastgele seks yapmadığını biliyordum.

Ne yazık ki, ona verebileceğim tek şey buydu. Ya da arkadaşlık.

O yüzden arkadaşlık oldu.

Sanki beni hissetmiş gibi, Lily başını kaldırdı ve dolgun dudakları muhteşem bir gülümsemeye dönüştü. O gamzeler. Kahretsin, o gamzeler bana bir şey yaptı. Ayağa kalktı ve utangaç bir şekilde süveterini aşağı çekti. "Merhaba."

"Selam." Onun çarpıcı yüzünü inceledim ve kelimelerin, gerçeğin dilimde dans ettiğini hissettim. Ona şimdi söylemeliyim.

"Daha fazla insan kişiliği dersi almaya hazır mısın?" diye alay etti.

Gülümsedim. "Hala gerekli olduğunu düşünüyorsan."

Lily güldü ve beni takip etmem için işaret etti. Onu takip ettim, gözlerim kendi iradeleriyle onun poposuna kaydı. Dar belinden kıvrımlı kalçalarına ve yuvarlak poposuna doğru dramatik bir eğim vardı. Cinsiyetçi çizgi filmler dışında var olabileceğini düşünmediğim türden bir vücudu vardı. Endişe verici olan şey, Lily'nin ne kadar güzel ve seksi olduğunun tamamen farkında olmaması değil, açıkça özgüven sorunları olmasıydı. Sürekli kıyafetleriyle oynuyor ya da kişisel bir şey ifşa ettiğinde utangaçça başka yere bakıyordu.

Onun podcast'ini dinleyerek bunu biliyordum. Ama şüpheli bir herif olduğum için, tüm bu utangaç, çekingen kızın içe dönük birinin bakış açısıyla flört etmesini bir numara olarak görmüştüm. Podcast'i satmak için yapıldığını düşünmüştüm. Özellikle de onu gerçek hayatta gördüğümde, çünkü bu kadar çarpıcı bir kızın çarpıcı olduğunu bildiğinden emindim.

Ama bu bir numara değildi.

Lily Sawyer, ne kadar güzel ve sevimli olduğunun farkında değildi.

Podcast'te görüldüğü gibi ve daha fazlasıydı. Komik, nazik, anlayışlı, akıllı. "Podcast'ini dinliyorum," diye patladım. Hemen sözlerimi geri almak istedim.

Kendimi yarattığım bir çukurdan çıkmaya çalışmak bir şeydi, ama bir yalanı sürdürmek başka bir şeydi. Bu, manipülasyona yakın bir şeydi.

Lanet olsun.

Lily beni çalışma odasına götürmüyordu. Bunun yerine beni kitapların bulunduğu koridorlara götürdü. Şaşkınlıkla omzunun üzerinden bana baktı. "Gerçekten mi? Dinledin mi? Ayrıca, Düşünme ve Akıl Yürütme ödevim için bir kitap almam gerekiyor."

Başımı salladım ve onu takip etmeye devam ettim, kütüphanenin daha sessiz bir bölümüne girerken sesimi alçaltarak. "Carly ile konuştuğun bölümü dinledim. Erkek arkadaşının yasını tutan genç kadın." Carly'nin erkek arkadaşı kanserden ölmüştü ve on üç yaşından beri birlikteydiler. Aslında, o bölümü haftalar önce dinlemiştim. Lily'yi aramamın sebebi buydu. Carly, erkek arkadaşının iki yıl önce öldüğünü ve hala biriyle çıkmaya cesaret edemediğini anlatmak için podcast'e telefon etmişti. Bir arkadaşının ayarladığı bir adamla çıkmayı denemiş, ama eve döner dönmez kusmuştu. Lily, kıza nazikçe danışmanlık almaya başlamasını önerirken çok şefkatli davranmıştı. Ama aynı zamanda, ailesi ve arkadaşları tarafından duygusal olarak hazır olmadığı bir şeyi yapmaya zorlanmaması gerektiğini de tavsiye etmişti. Yasın doğrusal bir süreç olmadığını ve herkese uyan tek bir formül olmadığını açıklamıştı.

O olaydan sonra Lily'yi aklımdan çıkaramadım ve nedenini anlayamadım. Tek bildiğim, onu tanımam gerektiği idi.

"Ona karşı inanılmaz derecede naziktin."

Lily bir rafın önünde durdu, yüzünde samimi bir ifade vardı. "Bu zor bir durumdu. Ama geçen hafta Carly'den haber aldım. Bir danışmanla görüşüyor ve bunun yardımcı olduğunu düşünüyor."

"Bu harika. Sen harikasın." Suçluluk duygusu beni sardı.

Ben bir pisliktim. Gerçekten. Çünkü gizlice, Olly'nin Lily'nin arkadaşı ve ortak sunucusu Sierra'nın onu terk etmesine kızdığı için başlattığı rakip podcast *Potterrow Blokes*'un şu anki sunucusu Elijah'tım. Podcast ilk başta bir şaka gibi görünüyordu. Olly, oda arkadaşlarımdan biri olan Harry ile birlikte başlatmıştı. Beni de davet ettiler ve ben de eğlencesine, kimse benim olduğumu anlamasın diye Amerikan aksanı taklit ederek katıldım. Harry ve Olly'nin de katıldığını kimse bilmiyordu.

Ama kısa süre sonra Olly'nin bunu Sierra'ya karşı bir tür şakacı intikam olarak başlattığını keşfettim ve bu bana hiç de hoş gelmedi. Özellikle de Lily'nin podcast'inin onun için çok önemli olduğunu ve aslında bir fayda sağladığını düşünmeye başladığımda.

Bunu kendim öğrenmek istedim.

Tabii ki, bunu yapmak için onunla (sahte) bir ders seansına kaydoldum. Herkesin yaptığı gibi. Sarkazmı fark edin. Aslında, çalışmadığım bir derece için ders seanslarına sahte kayıt yaptırılmayacağının çok iyi farkındayım.

Ben psikoloji öğrencisi değildim.

Benim derecem inşaat mühendisliği idi.

Doğrusu, Lily hakkındaki bu yoğun merakımı gidermekten öteye pek bir şey düşünmemiştim. Onu bu kadar seveceğimi ve daha kalıcı bir şekilde arkadaşı olmak isteyeceğimi hiç beklemiyordum.

Eğer cesaretimi toplayıp ona gerçeği söylemezsem, bu çok yakında imkansız hale gelecekti.

"Podcast'i yapmaya neden karar verdin?"

Lily ihtiyacı olan kitabı aldı ve kitaplığa yaslandı. Omuz silkti. "Ben, oda arkadaşım ve arkadaşımız Sierra yapıyoruz. Beth, ilk derste tanışmıştın, o burada okurken başlatmıştı."

"Sen başlatmadın mı?"

Onun güzel ela gözleri yüzümü inceledi. Gerçekten olağanüstü bir renge sahiptiler. Altın rengi yosun rengi. "Beth yaptı. Sonra ilk yılımda beni davet etti. Ertesi yıl o mezun olduğunda ben devraldım. İlk başta kendimi zorlamak istedim. Fark ettin mi bilmiyorum ama ben biraz içe dönük ve pek de kendine güvenen biri değilim."

"Neden? Akıllı ve çok güzelsin."

Yutkundu, bakışları ağzıma düştü.

Kahretsin.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, dikkatini dudaklarımdan zorla çekmek zorunda kalmış gibi görünüyordu.

Onun arkadaşı ol, onun arkadaşı ol, onun arkadaşı ol. Sadece arkadaşı.

Bağırsaklarımda derinliklerinde yükselen sıcaklığa karşı boğazımı temizledim. "Ne diyordun?"

"Doğru. Evet, ilk başta kendime meydan okuyordum. Sonra..." Lily utangaç bir şekilde omuz silkti. "İnsanlara yardım etmekten ne kadar çok şey kazandığımı fark ettim. İnsanları bu hale getiren şeyin ne olduğunu ve onları, öncelikle sorunlarının nedenini anlayarak belirli duygusal ve zihinsel sağlık sorunlarını hafifletebilecek bir yola nasıl yönlendirebileceğimi hiç merak etmemiştim. Podcast'e başladıktan sadece birkaç hafta sonra ana dalımı İngiliz edebiyatından psikolojiye değiştirdim. Ve psikoterapist olmak için Edinburgh'a yüksek lisans başvurusunda bulundum."

Vay canına. Bu iş gerçekten hayatının bir parçası olmuştu. Bu, onun için bir üniversite eğlencesi değildi. "Senin için çok mu önemli? Podcast?"

"Evet, çok önemli. Bu... Ünlü olmaya çalışmıyorum. Aslında, bununla hiçbir ilgim olsun istemedim. Ben..." Gözlerini indirdi ve omuz silkti. "Senin gibi birinin bunu anlaması zor olabilir."

Kaşlarını çatarak, rafın üzerine yaslandım, böylece vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Benim gibi biri mi?"

"Kendine güvenen, yakışıklı olduğunu bilen biri." Lily yine omuz silkti ve ayaklarına baktı. "Sierra senin gibi. Maddie bile bir dereceye kadar. Ama çoğu insan benim gibi. Kendinden emin değil. Garip." Yüzünü buruşturdu. "Sosyal etkileşimleri bazı insanlar kadar kolay bulmuyoruz. Bu bizim için bir çaba gerektiriyor. Aptalca şeyler söylediğimiz için kendimizi suçluyoruz ve flört dahil belirli sosyal durumlarda endişeleniyoruz. Ben benim gibi herkesi temsil ediyorum ve benim gibi birinin utangaç bir flörtçü olmanın nasıl bir şey olduğunu açıkça ve samimi bir şekilde anlatmasının, insanların kendilerini anlaşılmış hissetmelerine yardımcı olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, kızlar bana yardımcı oldular, harika tavsiyeler verdiler ve bu tavsiyelerin benim kişilik tipime uygun olup olmadığını veya bana uyması için nasıl değiştirdiğimi paylaşabilmek harika. Dinleyiciler buna gerçekten olumlu tepki verdiler. Ve bize, aşklarını bulmalarına ya da hoşlandıkları kişiye çıkma teklif etmelerine yardım ettiğim için teşekkür eden telefonlar ya da e-postalar aldığımızda... bu, kendimi savunmasız hissetmemin karşılığını veriyor.

Anlamadığım bir nedenden dolayı kalbim kulaklarımda güm güm atarken, zorlukla yutkundum. "Sen gerçekten çok iyi bir insansın, Lily."

Utangaç bir şekilde gözlerime bakarken gamzeleri parladı. "Bugün çok iltifatlısın."

Bir an için kendime verdiğim sözü unuttum. Lily'nin yasak bölge olduğunu. Arkadaş bölgesi olduğunu. O, gördüğüm en güzel kadın olduğu için bunu unutmak kolaydı ve birdenbire onun zevk çılgınlığının nasıl olduğunu bilmek için can atarken buldum kendimi.

Cildim kızardı. Aklımdan tüm mantıklı düşünceler uçtu ve Lily Sawyer'ın yumuşak dudaklarının gerçekte ne kadar yumuşak olduğunu öğrenmekten daha önemli bir şey yoktu.

Başımı ona doğru eğdim ve nefesinin kesilmesiyle testislerim gerildi.

"Çalışma odasını kullanmayacaksan, başkasına vermemi ister misin?" Bir ses, Lily'nin şaşkın bir çılgılık atarak benden uzaklaşmasına neden oldu.

Sinirlenerek, cinsel sisimden kurtuldum ve dönüp koridorun ortasında duran bir kadın gördüm.

Tanıdığım bir kadın.

Kahretsin, Lily'nin annesiydi.

Dikleştım ve döndüm.

"Anne." Lily kitap raflarından uzaklaştı, utançtan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Çalışma odasını kullanmadan önce bir kitap alıyordum."

Kütüphane müdürü Olivia Sawyer ile hiç tanışmamıştım. Onu etrafta görmüş ve bazı erkeklerin onun MILF olduğu konusunda kaba, cinsiyetçi şakalar yaptığını duymuştım. Lily'ye rengini, ela gözlerini de dahil olmak üzere vermişti. Ancak Lily'den çok daha kıvrımlı, biraz daha uzundu ve dürüst olmak gerekirse, yüzü biraz daha sıradandı. Lily'nin annesi olacak kadar yaşlı görünmüyordu.

"Sebastian Thorne." Lily utanmış olsa da, onun araya girmesine minnettar olarak ona elimi uzattım. Bir an için, düşünmeyi penisime bırakmıştım. Lily, geçici bir ilişkiden daha iyisini hak ediyordu.

"Olivia." Lily'nin annesi, muzip bir gülümsemeye elimi sıktı. Kadının büyüleyici gülümsemesi, onu sadece güzelden çarpıcı bir kadına dönüştürüyordu. "Ben Lily'nin annesi ve buradaki baş kütüphaneciyim. Kızımla ne yapmayı düşünüyorsun?" Karışık bir aksanı vardı. Amerikan aksanı ve İskoç tonlaması.

Onun cüretkar tavrına güldüm, Lily ise "Anne!" diye bağırdı.

Olivia onu susturdu ama gülümsemeye devam etti. "Burası hala bir kütüphane, Lil." Kızına elini uzattı. "O anahtarı geri almam gerek. Çalışma odalarından sayısız kez çiftleri kovdum ve benim çocuğum da onlardan biri olmayacak."

"Öldür beni." Lily gözlerini kapattı. "Lütfen şimdi öldür beni." "O anahtarı aldıktan sonra."

"Sana temin ederim ki, kötü bir şey olmayacaktı," diye araya girdim.

"Yine de o anahtara ihtiyacım var."

Tamamen utançtan inleyen Lily, anahtarı uzattı. "Hiçbir şey olmadı."

"Ve şimdi de hiçbir şey olmayacak." Olivia omzunun üzerinden işaret etti. "İkinci kattaki kabinleri kullanabilirsin. Herkesin görebileceği açık olanları."

Ben burnumu çektim. Lily'nin annesi komikti.

"Neredeyse yirmi iki yaşında olduğumu biliyorsun," diye Lily ona fısıldadı, hepimiz koridorda yürümeye başladığımızda.

"Farkındayım. Ama benim baş kütüphaneci olduğumu ve kütüphanede cinsel aktiviteyi hoş göremeyeceğimi de biliyorsun... bu zor bir mücadele olsa da."

"Hayır, yok... Ah, çok utanç verici davranıyorsun. Hadi, Sebastian." Lily ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye Olivia'ya geçip giderken söyledim. Lily artık duyamayacak kadar uzaktaydı. "Gerçekten, gerçekten, hiçbir şey olmuyor. Biz sadece arkadaşız."

"Bir erkek arkadaşımın bana, senin kızıma baktığın gibi baktığını hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

Gülümsedi ve yüzük parmağını salladı. "Benimle evlendi." Kıkırdayarak, sert ahşap zeminde topukları tıklayarak ters yönde uzaklaştı.

Dudaklarımı ısırarak, Lily'yi aramak için geri döndüm. Onun peşinden aceleyle giderken, farklı bir tür suçluluk duygusu zihnimi kapladı. Lily'yi yanıltmak istememiştim ama tam da bunu yapmıştım. Kahretsın.

Bunu düzeltmem
gerekiyordu. Her
şeyi.

Harry ve Olly'ye kızların podcast'inden çekilmemiz gerektiğini söylemem gerektiğini biliyordum. Olly, Sierra'yı kızdırmak için kızları kışkırtmaya başlamış ve programlar arasında bir rekabet ortamı yaratmaya çalışıyordu. Bunun sadece eğlence için olduğunu söylüyordu, ama içimden bir ses Olly'nin Sierra'dan gerçekten hoşlandığını ve Sierra'nın ilişkilerini daha ileriye götürmek istememesi nedeniyle egosunun ciddi şekilde incindiğini söylüyordu. Sierra, *Potterrow Blokes'un* arkasında Olly'nin olduğunu bilmiyordu ve bu durum, Sierra'nın sesini tanımaması onu daha da kızdırıyor gibiydi.

Ama şaka yeterince uzamıştı.

Lily ve arkadaşları bu müdahaleyi komik bulmadılar. Ve komik de değildi.

Çocukça bir şeydi.

Ben bu işten bıktım.

Lily'ye gelince...

Öncelikle, podcast'i bırakmam gerekiyordu. Harry'ye yarınki programı yapacağıma söz vermiştim ve yapacaktım. Ama ondan sonra bırakacaktım.

Ve sonra bir dahaki sefere... bir dahaki sefere Lily ile karşılaştığımda, ona gerçeği söyleyecektim. Her şeyi. Umarım, beni affedip hayatımda kalmak isteyecekti. Bir arkadaş olarak. *Sadece* bir arkadaş olarak.

ALTINCI BÖLÜM

LILY

Günümüz

Kız kardeşimi dinlemeliydim.

Ertesi Cumartesi eski öğrenci yurduna girdiğimde, kardeşim January bana mesaj attı.

Lütfen bana o psikoloji deneyine gitmeyeceğini söyle.

Gülerek cevap verdim:

Şu anda oraya
varıyorum.

Telefonum hemen bip sesi çıkardı.

Gelme! Bu bir tuzak! BU BİR TUZAK!!!

Kıkırdayarak cevap yazdım.

Çok dramatik.

Bir dizi mesaj geldi.

Benim dramam seni hayatta
tutacak.

Bu bir korku filminin başlangıcı.

Eski, kullanılmayan
bina.

Çekici ama sönük bir öğrenci, sahte bahanelerle oraya çekildi.

Bunun hangi kısmı size Wes Craven'ı çağrıştırmıyor?

Wes Craven'ın kim olduğunu bilmesi beni etkilemişti. Yine de gözlerimi devirerek cevap verdim.

Sönük mü? Dün gece pişirdiğim kekleri yiyemeyeceksin.

Onları almaya geri dönmeyeceksin.

Polis gelip kız kardeşimin psikopat bir psikoloji mezunu tarafından öldürüldüğünü söylemesini beklerken, onları teselli ederek yatıştıracağım.

kardeşimin psikopat bir psikoloji mezunu tarafından öldürüldüğünü söylemek için gelmesini beklerken onları teselli edeceğim.

Hala onun saçmalıklarına gülümseyerek, beni gitmem gereken yere yönlendiren işaretleri takip ettim, ancak odaya girip görmek istediğim son kişiyle göz göze geldim.

Herkesin gelmesini beklediğimiz beş dakika boyunca, onun yaklaşmasına karşı gerildim.

Ama o sadece orada durup bana bakıyordu. Bu olamazdı.

Hayır.

Onu öldürecektim.

Öfkeyle, Sebastian Thorne'un odanın diğer ucunda durup pişmanlık duymadan sırtarak, gözlerimden ona doğru fırlayan lazer ışını hissedebilmesini umdum.

"Görünüşe göre hepimiz buradayız," dedi Arthur, bir zamanlar öğrenci dairesinin mutfağı olan odaya bakarak. Konaklama yeri, benim ilk yılımda yaşadığım yere çok benziyordu. Dar bir koridordan açılan beş yatak odası, bir duş odası ve rahatsız sandalyelerle donatılmış, rahat bir oturma alanı olmayan bir mutfak/ortak salon. Öğrencilerin ders çalışması gereken zamanlarda çok sık bir araya gelmelerini engellemek için konaklama yerine rahat bir dinlenme alanı koymadıklarından şüpheleniyordum.

“Deneyimize gönüllü olarak katılan herkese tekrar teşekkür ederiz. Deneyimizi iki haftadır sürdürüyoruz. Sizler üçüncü grup, üçüncü haftasınız. Altı hafta sürecek deneyimizi altı grup üzerinde yürütüyoruz, böylece ekstrapolasyon için bol miktarda veri elde edebileceğiz. Deneyimizin ne olduğunu mu soruyorsunuz? Teknolojiye olan bağımlılığımızın, birbirimizle sosyal olarak iletişim kurma şeklimizi etkileyip etkilemediğini keşfetmeye çalışıyoruz.”

Bu, Sebastian'ın da aynı psikoloji deneyine katılmış olduğu gerçeğinden bir an için dikkatimi dağıttı.

Bu deney, benim tezimle bazı ortak noktalara sahipti. Ancak, hiç de orijinal değildi. Hayal kırıklığı yaratıcı bir şekilde. Belki de Arthur'un katıldığı daha büyük bir araştırmanın parçasıydı. Yine de, genel olarak teknolojiye bağımlılığımız ve teknolojiye olan kişisel nefretine takıntılı görünüyordu.

Ancak sonuçta, özgünlük umurumda değildi. Deneyin yapısı, organizasyonu ve süreciyle daha çok ilgileniyordum, böylece yüksek lisans dereceme pratik deneyim kazanmış olacaktım. İkinci ve üçüncü sınıfta kaydolduğum psikoloji deneylerinden elde ettiğim verileri zaten derlemiştim.

"Sizi ikişerli gruplar halinde eşleştireceğiz ve farklı ortamlara yerleştireceğiz. Unutmayın, odalarınızda görsel ve işitsel gözetim altında olacaksınız. Okumanız gereken bir feragatname ve imzalamanız gereken bir feragat belgesi var." Arthur listesine bakarak, hepimizin burada olduğundan emin olmak için yoklamaya başladı.

Bu sırada, Arthur'un sözünü keserek kaba davrandığının farkında olmayan, kısa siyah saçlı, tıknaz bir adam benim kişisel alanıma girdi. Çarpıcı, soluk mavi gözleri ve kendini beğenmiş bir tavrı vardı. "Seninle eşleşmekten çok memnun olurum," dedi, tam olarak nereli olduğunu anlayamadığım bir Avrupa aksanıyla. "Belki bizi sadece yatak olan bir odaya yerleştirirler. Bir erkek umut edebilir." Tıknaz, kendini beğenmiş adam, şehvetle bana bakarak gözlerini göğüslerime dikti, sanki her türlü müstehcen şeyi hayal ediyormuş gibi.

Kusmamak için kendimi zor tuttum.

Sebastian sessizce tehditkar bir şekilde "Ona bir daha öyle bakarsan, siktiğimin taşaklarını koparırım" diyene kadar onun yaklaştığının farkında bile değildim.

Kaşlarım kalktı. Sebastian'ın bu kadar tehlikeli göründüğünü veya sesini duyduğumu hiç hatırlamıyorum.

Sürüngen solgunlaştı, avuçlarını kaldırarak geri çekildi. "Üzgünüm, onun alınmış olduğunu bilmiyordum."

"Ben..." Devam etmeyi bıraktım. O pislik buna değmezdi.

Sebastian, Arthur'un yönüne doğru omzunun üzerinden seslenirken, koyu saçlı adama sert bir bakış attı. "Grupta tek sayı var."

Arthur, yoklama yaparken kaşlarını çattı. Odadaki kişileri hızla saydı. "Haklısın. Kayıtlı olanlardan biri gelmemiş."

Sebastian, iğrenç adama işaret etti. "Senin yerinde olsam, bu ahmağı kimseyle aynı odaya bırakmazdım."

"Neyi kaçırdım?"

"Arkadaşıma cinsel tacizde bulundu." Koruyucu bir şekilde elini omzuma koydu ve ben de o uzva öfkeyle baktım.

Arthur kaşlarını çattı. "Böyle bir şeye izin veremeyiz. Gidebilirsin."

"Ama..."

"Git," diye emretti Sebastian.

Tıknaaz, kendini beğenmiş adam Sebastian'a kötü bir bakış attı ama utançtan kızaran yanaklarıyla hızla ayrıldı.

Hem rahatlamış hem de sinirlenmiştim.

"Kimsin sen?" Arthur, önümdeki yakışıklı yalancıya sordu.

"Sebastian Thorne."

"Tamam." Bana baktı. "Lily Sawyer, değil mi? Seni geçen yılki derslerden hatırlıyorum."

"Benim."

"Sen ve Thorne bir çiftsiniz." Planını reddedemeden önce arkasını döndü.

Sebastian'ın dudakları seğirdi, gözleri parladı. "Bu, planladığımdan çok daha iyi sonuçlandı."

Yeni bir partner talep etme isteğim boğazımda takıldı çünkü Sebastian'a bu zevki tattırmak istemedim. Önceki etkileşimlerimizi uzun uzun düşündükten sonra, ona tepki göstererek benim üzerimde bir tür gücü olduğuna inanmasına izin verdiğimi fark ettim. Artık bana kayıtsız davrandığına inanmasını istiyordum.

Arthur insanları eşleştirirken ve ekibi onları kendi odalarına götürmeye başlarken, Sebastian'ın yanında sessiz bir öfkeyle her yanımda gergin olduğundan bu zordu.

Arthur, Sebastian ve bana doğru yavaşça yürüdü. "Son olarak, her çift farklı koşullarda farklı odalara yerleştirilecek. Siz ikiniz teknoloji yasaklı odadasınız. Sevdiğiniz akıllı telefonlarınız da dahil olmak üzere, yanınızda bulunan tüm cihazları teslim etmenizi istiyorum."

Harika.

Dudaklarımı inceltip başımı salladım ve telefonumu kot pantolonumun arka cebinden çıkardım. Kilitli olduğunu kontrol ettikten sonra, telefonumu Arthur'a uzattım. Arthur, ikimizin telefonlarını alıp kilitli bir kutuya koyarken, bize kendini beğenmiş, sırtkan bir gülümseme attı. "Şimdi beni takip edin."

Arthur bizi daireden çıkararak serin ve kasvetli koridordan geçip yan daireye götürürken Sebastian'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Birinci yatak odasının kapısının arkasından televizyon sesi geliyordu.

"Akıllı televizyonları var. Ama merak etmeyin, beşinci yatak odasında olduğunuz için sesi duymayacaksınız." Arthur bizi dairenin karşı tarafına götürdü ve ağır kapıyı iterek açtı. "Teknolojiden uzak odaya hoş geldiniz."

Midemi bir ağrı sardı.

Oda, bir öğrenci için düzenlenmişti. Pencerenin yanında tek kişilik yatak. Karşısında çalışma masası. Bir gardırop.

Pencere tamamen bantlanmıştı ve bunu telafi etmek için ekstra lambalar yakılmıştı.

"Kameralar." Arthur, kapının üst köşesini ve yatağı doğrudan gören pencere kenarındaki kamerayı işaret etti. "Ayrıca odanın çevresine mikrofonlar yerleştirdik, böylece konuşmalarınızı net bir şekilde duyabiliriz. Üç saat boyunca burada kalacaksınız. Herhangi bir zamanda çıkmanız gerekirse, bunu basın." Kapının yanındaki duvara takılı kırmızı düğmeyi işaret etti. "Biri gelip sizi dışarı çıkaracaktır."

Koltuğunun altında taşıdığı klipsli dosyaları ve bir kalemi bize uzattı. "Bu feragatnameyi okuyup imzalamalısınız. Bu belge, kayıtlarımızı deney için kullanmamızdan memnun olduğunuzu belirtir. Ayrıca, hiçbir görüntü veya ses kaydı kamuya açık olarak internete yüklenmeyecek, ancak araştırma makalemizde konuşma veya eylemlerden alıntılar yer alabilir ve bu makale internette yayınlanacaktır."

Harika.

Artık Sebastian'ın yaptıklarını herkesin bilmesini istemiyorsam, söylediklerime dikkat etmem gerekiyordu.

Bu, Arthur ve ekibinin gerçek etkileşimler aradığı için deneyin bütünlüğünü tehlikeye attı.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, Arthur şöyle devam etti: "Lütfen birbirinize karşı olabildiğince dürüst ve samimi olmaya çalışın. Sözlerinizi ve etkileşimlerinizi saklamak deneyi tehlikeye atacaktır. Teşekkür ederim."

İmzaladıktan sonra başını salladı, bize teşekkür etti ve odadan çıktı. Kapı arkasından kilitlendi.

İsteksizce Sebastian'a döndüm.

"O kitabı okudum. Ejderhaların olduğu kitabı. Oldukça iyiydi."

Ciddi miydi?

“Başka romantik kitap önerin var mı?” Yüzünden silmek istediğim alaycı bir gülümsemeyle bana baktı.

"Romantik kitap okuyan seksi erkek" numarasıyla beni etkileyebileceğini mi sandı? Seansımız sırasında romantik bir kitabın kopyası çantamdan düştüğü gün için lanet okudum. Kapağı ilgisini çeken Sebastian, kitabı karıştırdı ve tesadüfen bir seks sahnesine rastladı. Onun alaycı tavırları, benim romantik türünü savunmam ve bu tür kitapları okumanın faydalarını coşkuyla açıklamama neden oldu. Romantik kitaplara olan sevgim adına o kadar tutkuyla tartıştım ki (tüm alt türleri!) o da okumaya söz verdi.

Aslında okuyacağını düşünmemiştim ve hala okuduğundan emin değildim. Ne de olsa o, yalancı olduğu bilinen biriydi.

Yalanını yakalamak için ona olay örgüsünün ayrıntılarını sorgulamak istedim, ama bu, bizim ayrılığımız konusunda bir kez daha umursamaz davranma kararını onaylamak anlamına gelirdi.

Bunun yerine, ona somurtarak baktım.

Sebastian'ın yüzü ciddileşti. "Şimdi özür dileyeceğim ve özür diledikten sonra hala benden nefret ediyorsan, seni rahat bırakacağım."

Geçen Dönem

"Bu bir hata. Bunu yapmamalıyız," diye fısıldadım, Sierra ile birlikte çitin arkasında çömelmişken göğsümde panik hissi yükseldi.

"O pislik Olly bunu beni terk ettiğim için yapıyor ve bunu kanıtlayacağım," dedi Sierra, çitin üstünden yoğun caddenin karşısındaki binaya bakarak öfkeyle.

Bisikletlerimizle Haymarket trenine atladık ve istasyondan Westfield'daki öğrenci yurduna kadar bisikletle gittik. Hepsi Sierra'nın *Potterrow Blokes'un* kim olduklarına dair bir ipucu bulması yüzünden. Dün Sebastian'la dersim bittikten sonra daireye döndüğümde, Sierra

oradaydı. Bize dün gece Oliver Abernathy'nin sarhoş bir arkadaşına rastladığını ve onun sırrı açığa çıkardığını söylemişti.

Olly Abernathy, Londra'da zengin bir finansçının oğluydu. Kent'te büyümüş, yatılı okula gitmiş ve birçok havalı insanla arkadaşlık kurmuştu. Geçen yıl Sierra ile geçici bir ilişki yaşamışlardı. Olly ona bağlanmaya başlayınca Sierra ilişkiyi bitirmişti.

Olly'nin sarhoş arkadaşına göre, Olly, kendisini reddeden Sierra'dan intikam almak için bize iftira atan rakip bir podcast kurmaya karar vermişti.

Eğer bu doğruysa, erkeklerin olgunlaşmamış zehirli tavırlarına karşı içtenlikle umutsuzluğa kapıldım.

Sierra, sarhoş arkadaşından birçok bilgi almıştı. Sarhoş arkadaşına göre, Olly podcast'i dairesindeki bir stüdyodan yayınlıyordu. Sierra onun dairesinde kalmıştı, bu yüzden stüdyonun tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

"Bu haneye tecavüz. Suçlanabiliriz." En iyi arkadaşımı vazgeçirmeye çalıştım çünkü artık buradaydık ve mantığım geri dönüyordu. Maddie, suçlanma ihtimali varsa, bu adamların kimliklerinin ortaya çıkarılmasına katılmak istemediğine karar vermişti. Sierra'ya eşlik etmişim çünkü o, biz olsak da olmasak da bunu yapmaya kararlıydı. Öfkesi sınır tanımıyordu.

"Ayrıca, biri bisikletlerimizi çalabilir."

"Ee?" Bana öfkeyle baktı. "Bu pislikler, içlerinden biri terk edildiği için, bizim çok uğraşarak kurduğumuz şeyi mahvetmeye çalışıyorlar. Bana söylemeden, senin de haklı olarak zehirli bir erkek olduğunu söyle!"

Ona tamamen katılıyordum. Ama... "Elektrikli bisikletim aileme bin dolar gibi bir şeye mal oldu. Bu bizim için çok para."

Annem baş kütüphaneci olarak iyi para kazanıyor olabilir, ama bu muazzam bir para değildi. Babam ise kendi fotoğrafçılık işini başarıyla yürütüyordu ve akıllı sosyal medya pazarlaması sayesinde daha da başarılı olmuştu. Çoğunlukla düğünler ve büyük etkinlikler yapıyordu, ama

Edinburgh ve İskoçya'dan güzel manzaraların baskılarını sattı. Bir sanatçı olarak başarılıydı, ama Beth'in ailesi gibi zengin değildik.

Bisiklet için bin dolar çok büyük bir paraydı.

Ve ben o bisikleti çocuğum gibi görüyordum.

Sierra derin bir nefes aldı. "Lanet olası bisikletleri güvenceye aldık." Arkamızdaki büyük otoparkın sonundaki bisiklet park yerine öfkeyle işaret etti.

"Bu bölgeyi pek tanımıyorum." Ben kibirli bir şekilde burnumu çektim. "Bisikletlerimizi gözetimsiz bırakırsak, orada çok uzun süre kalmayabilirler."

"Bisikletlerden bıktım artık." Sierra aniden ayağa kalktı ve yolun karşısına geçti.

Kalbim güm güm atarken, onun peşinden koştum ve apartmanın duvarına yapıştım. Çocuklar her an bizi görebilirdi. Sierra, çocukların cuma sabahları programı kaydettiğini güvenilir bir kaynaktan öğrenmişti. Bu saçmalık için dersi asıyordum!

Tek kelime etmeden, interkom sistemindeki 2A düğmesi hariç tüm düğmelere bastı. Biri interkoma cevap verdi. "Evet?"

"Amazon paketi," diye yalan söyledi Sierra.

İki saniye sonra kapı açıldı. Onun kurnazlığına başımı sallayarak, onu takip edip merdivenlerden 2A dairesine çıktım. Öğrenci yurdu yeni ve moderndi, ama Leven Caddesi'ndeki dairemdeki karakteri yoktu. *Muhtemelen fare sorunu ya da cereyan sorunu da yoktur*, diye düşündüm bir anlık özlemle.

"Şimdi ne yapacağız?" daire önünde durduğumuzda tısladım. Kalbim kulaklarımda çınlıyordu.

"Jan'ı da getirmeliydim." Sierra bana alaycı bir bakış attı. "O bu tür şeyler için yaşıyor."

Küçük kardeşim gerçekten talihsizlikler ve yaramazlıklar için yaşıyordu. "Ayrıca seni iki saniyede ele verirdi."

Sierra, kısa sürede kararlılığa dönüşen bir homurtu çıkardı. "Sizin için geliyorum, piçler." Kapı koluna uzandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Kapıyı çalarak Olly'ye kirli işlerini saklama şansı vermeyeceğim." Kolu çevirdi ve kapıyı sessizce açarken zaferle gülümsedi.

Aman Tanrım, hapse girecektik. Kesinlikle hapse girecektik!

Bacaklarım titreyerek, onun arkasında parmak uçlarında yürüdüm ve havadar, modern bir koridora girdik.

İçeriden hiçbir ses gelmiyordu.

Hiçbir şey.

Sierra, sessizliğimi sağlamak için parmağını dudaklarına koydu ve koridorda parmak uçlarında yürürken kapı aralıklarına bakındı. Resepsiyon salonu, çok sayıda penceresi olan açık plan bir oturma odası ve mutfığa açılıyordu. Boştu.

Dairede sadece bir tane kapalı kapı vardı.

"Kusacağım," diye mırıldandım, Sierra ona doğru sürünürken.

Kapı kolunu kavrayarak bana keskin bir "*kes sesini*" bakışı attı.

kapı kolunu tutarken bana keskin bir "sus" bakışı attı.

Sonra kapıyı açarak içeri girdi. "Aha!" Onu takip ettim ve durduğunda aniden ona çarptım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Oda köpük panellerle ses geçirmez hale getirilmişti. Küçük bir odaydı. Ortada yuvarlak bir masa vardı, üzerinde kayıt ekipmanları ve yanında iki adet açık dizüstü bilgisayar duruyordu.

Masa etrafında kulaklıklılı üç adam vardı.

Mikrofonlar yüzlerinin yanındaki stantlara asılıydı. Olly bir koltuktan Sierra'ya bakakaldı.

A adamile açık kahverengi saçlı dönmüşdönmüş bize dönerek bize

Benim kalbim titredi çünkü bana
baktığımda Potterrow Potterrow Bloke

üç numaraya baktım.

Ve sonra hissettim hissettim sanki çarpılmış
çarpışmış bir karnıma mide mide bulantısı
yükseldi.

Sebastian Thorne bakıyordu geriye bana
bana gözleri ve panikle

YEDİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

Günümüz

"Bunu gerçekten burada yapmak istiyor musun?" Lily savunmacı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerime bakmıyordu. "İşlerimizin kamuoyuna açıklanmasını istediğimden emin değilim."

"Podcast'ini dinleyen yüz binlerce insana karşılık mı?" diye alay ettim, aramızdaki gerginliği azaltmaya çalışarak.

"Kimliğini gizli tutan sensin." "Sebeplerim var."

"Burada paylaşmaktan çekinmeyeceğin nedenler mi?"

Omuz silktim. "Sana anlatacağım şey zaten herkesin malumu değil mi?"

Bir iç çekerek yanımdan geçti. Harika kokuyordu. İlk başta parfümünün kokusu olduğunu sandım, ama değildi. Saçlarının kokusuydu. Çiçeksi bir kokuydu, ama baş döndürücü değildi. Taze ve hafifçe sarhoş edici bir kokuydu. Sayısız kez yüzümü saçlarına gömmek istediğimi hayal ettim.

Yatağa oturup sırtını duvara dayadığını izledim.

kendini. Onun bunu yapmasını istemedim. Onun ne kadar muhteşem olduğunu bilmesini istedim.

Heyecan beni beni, ben ben zorunda zor
bir bir bir

"Tamam." Lily sonunda derin bir nefes aldı. "Burada yapacak başka bir şey yok, değil mi?"

Rahatladım. Yatağın yanındaki yeri işaret ettim. "Oturabilir miyim?"

O noktayı düşündü ve sonra omuz silkti. "Olabilir."

Onun bana karşı gösterdiği sinirlenmeyi ne kadar sevimli bulduğumu gizlemeye çalışarak (açıkçası, onunla ilgili her şeyi sevimli bulduğum gerçeği ortadayken, bunun erkeklerin küçümseme tavrından başka bir şey olarak algılanmayacağını fark edecek kadar akıllıydım), yatağa oturdum. Sırtımı duvara dayayarak, aramızdaki mesafeyi korumaya özen gösterdim. Şansımı zorladığımı düşünmesini istemedim.

Dikkatim kısa bir süre onun güçlü uyluklarında kaldı. Yıpranmış kot pantolon giyiyordu ve kotun yırtıkları, pürüzsüz, zeytin rengi tenini baştan çıkarıcı bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Beni yakıp kavuran sıcaklığı görmezden gelerek, başka yere baktım ve rahat etmeye çalıştım. Yan yana oturmak en uygun

konum değildi konuşma konuşma

Sonunda Yatağın başındaki duvara işaret ettim. "Bunu söylerken sana bakabilmem için oraya oturur musun?" Lily bunu düşündü, dolgun alt dudağını ısırdı.

Hafifçe başını sallayarak yataktan kalktı ve pencerenin yanındaki duvara sırtını dayayarak tekrar oturdu.

ona döndü.

Bu sefer, sanki "*Devam et o zaman*" der gibi bakışımı karşıladı.

"Önce, bir küçük arka plan bilgisi," I başladım.

"Olly çok

özellikle yakın bir arkadaşım değil. O, oda arkadaşım Harry'nin arkadaşı. Bizimle aynı yatılı okula gitti ama bir alt sınıftaydı. Onu tanıımıyordum çünkü onlar birlikte rugby oynuyorlardı

. Ben futbol oynuyordum." Bu anlamsız ayrıntıya içimden gözlerimi devirdim. "Her neyse, Olly Sierra'dan intikam almak için podcast'i başlattı."

"Bunu biliyorum," dedi Lily donuk bir sesle. "Anlamadığımı kısım ise, birincisi, bunun neden sorun olmadığını düşündüğün ve ikincisi, neden psikoloji öğrencisi gibi davranarak benden ders almaya çalıştığın. Bu da bize sızmanın başka bir yolu muydu? Bize karşı kullanabileceğin bilgiler mi topluyordun? Bunun ne kadar saçma ve çocukça olduğunu farkında mısın?"

Yüzüm soldu. "Lily, Olly'nin podcast'i bu nedenle başlattığını ben de podcast'e katılana kadar bilmiyordum. Bana katılmamı istediler. Eğlenceli olacağını düşündüm, ama ailemin kim olduğu nedeniyle, diğerleri gibi kimliğimi gizlemekle kalmadım, aksanımı ve sesimi de gizlemeye karar verdim."

Kaşlarını çattı. "Ailen kim?"

Bu beni şaşırttı. Şimdiye kadar öğrenmiş olacağından emindim. "Sen... sen kim olduğumu bilmiyor musun? Olly'nin dairesine girdikten sonra beni iyice araştırmış olacağını sanıyordum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kamerayı işaret etti. "Kırmadım. Kimsenin dairesine zorla girmedim."

Boğazımda kahkaha patladı. "Tabii ki kırmadın. Olly'nin evini *ziyaret* ettiğinde demek istedim."

O da sinirli bir şekilde başını salladı. "Evet, *ziyaret ettim*. Ve hayır. Ben girmedim. Maddie girdi, ama ona seninle ilgili hiçbir şey bilmek istemediğimi söyledim."

Ben yüzümü buruşturdum. "Tamam."

"Peki... neden ailen... bir sorun?"

Psikoloji mezunları önünde bunu itiraf etmek umurumda değildi. Herkesin bildiği bir şeydi. "Ben kraliyet ailesinin bir üyesiyim. Tam olarak, tahtın otuzuncu varisiyim."

Dudakları komik bir şokla açıldı. "Och, şaka yapıyorsun, değil mi? Bu da başka bir şaka mı?"

"Hiç de değil. Buradan çıktığında Google'da arayabilirsin."

"Sen kraliyet ailesinin bir üyesi misin? Öylesin. Sen." Beni işaret etti.

Yine başımı salladım. "Annem Prenses Mary'nin kızı."

Lily öne doğru eğildi. "Büyükanneniz şu anki İngiltere Kraliçesi'nin kız kardeşi mi?"

Benim büyük büyükbabam Kral
Henry vefat iki ve en büyük kızı
Anne artık kraliçe olmuştu.

"Evet."

Güzel gözleri, samimiyetimi yoklar gibi yüzüme bakıyordu. Sonra duvara yaslandı. "Görüyorum. Benzerliği. Özellikle Alexander'a." İkinci kuzenimden, Kraliçe Anne'in en büyük oğlu ve tahtın varisinden bahsediyordu. O, bir nevi kraliyetin kalp hırsızıydı.

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Söylediğim hiçbir şeyi iltifat olarak algılama, Sebastian.
En azından şimdilik."

Ouch. "Haklısın."

Lily beni düşündü. "Yani, aileni korumak için kimliğini gizledin?"

"Yakın ailem umursamadı bile. Ancak kurum, benim halka açık bir şekilde flört tavsiyeleri vermemi ve erkekleri kadınlarının prostatlarını masaj yapmasına izin vermelerini teşvik etmemi pek hoş karşılamayabilirdi. Belki özel olarak, ama ulusal düzeyde değil."

Lily kıkırdadı ve sonra sanki sözlerini geri almak istercesine elini ağzına kapattı. Tanrım, ne kadar tatlıydı.

Gülümsememi bastırmaya çalışarak devam ettim, "Her neyse, nedeni buydu. Sonra programa dahil olduğumda, bunun Olly için bir tür intikam olduğunu fark ettim, ki bence bu saçmalıktı, ama senin podcast'ini dinlemeye başlayana kadar ona intikamdan vazgeçmesi için ikna etmeye çalışmadım."

Onun cesaret verici sessizliği üzerine, devam ettim. "Bu programın senin için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordum. İnsanlara yardım etmek için ne kadar çaba harcadığını

insanlara yardım etmek için ne kadar çaba harcadığını duyabiliyordum. Bu sadece bir komedi flört programı değildi. Araştırmalarını yaptın, nezaket ve şefkat gösterdin ve bir fark yarattığını duyabiliyordum." Onu tanımak istediğimi nasıl ifade edeceğimi tam olarak bilemeden boynumu ovuşturdum. "İnanmayabilirsin, ama seninle gerçekten tanışmak istedim. Gerçekten kendini gösterdiğin gibi biri olup olmadığını öğrenmek istedim. Seninle tanışana kadar sahte seansa kaydolmak o kadar da kötü bir şey gibi gelmemişti. Ve senden hoşlandım."

İfadesi, bir kez olsun, sinir bozucu bir şekilde okunamazdı.

İç çekerek devam ettim. "Ben... arkadaşlarım... diyelim ki takılıyoruz, gülüyoruz... ama sanki bundan daha öteye geçemiyoruz. Kulağa klişe gelebilir ama... senin arkadaşın olmak istedim. Gerçek bir arkadaş."

BÖLÜM SEKİZ

LILY

Sebastian Thorne beni arkadaş olarak görmüştü.

Bu benim ilk (yıkıcı) düşüncem olmamalıydı. Aklım onun açıklamasını ve onu affedecek kadar güvenip güvenemeyeceğimi düşünmeliydi.

Ama beynim *arkadaş olarak görme* fikrine takılıp kalmıştı. Ve sonra bunun tüm nedenlerini sıralamaya başladı.

İlk nedenimin yüzeysel olması beni çok rahatsız etti.

Yeterince zayıf değildim, yeterince güzel değildim.

O, gezegendeki en güzel insanlarla çıkabilecek altın bir tanrıydı.

Sonra "Belki de yeterince şık değilim" düşüncesi hemen aklımı kapladı. Sebastian kraliyet ailesinin bir üyesiydi. Muhtemelen benim gibi sıradan biriyle çıkamazdı.

Burnumu kırıştırdım.

Ben sıradan biri

değildim.

ailem yetiştirdi Ocak ve inanıyorum bizim onlar ve dünya için önemimiz, eğer fark yaratmak için üzerimize düşeni yaparsak. Podcast'im bazılarına saçma gelebilir, ama küçük de olsa bir etki yarattığını hissediyordum. Dahası, psikoterapist olmayı planlıyordum. İnsanların zihinsel ve duygusal sağlıklarıyla ilgili sorunları belirlemelerine yardımcı olmak ve bu sorunları hafifletmek, yani insanların hayatlarını iyileştirmek için gerekli süreçleri uygulamaya koymak.

Belki de bu, sonuçta daha sıradan bir şeydi. Arkadaşlık bölgesi. Çünkü... Sebastian'ın bana kesinlikle ilgi duyduğu anlar olmuştu. Öncelikle, annemin önünde kütüphanede neredeyse öpüşeceğimiz an.

"Nereye gittin?" diye sordu Sebastian, beni düşüncelerimden kopararak. "Senin zihninin içinde bir yere kaybolduğunu gördüm."

"Kelimenin tam anlamıyla mı?" diye alay ettim.

O, eğlenerek gözlerini parlatarak yüzünü buruşturdu. "Kelimeyi yanlış kullandığım için beni affet. Ne demek istediğimi biliyorsun. Nereye gittin?"

Tanrım, Sebastian'ın itirafından ilk çıkardığım sonucun, onun için kız arkadaş olarak yeterince iyi olmadığım, ama arkadaş olarak kesinlikle yeterli olduğum olduğunu bilmesini istemiyordum. "Sadece... düşünüyordum. Açıklaman mantıklı. Ama bu, benim de mantıklı bir yanıt verebileceğim anlamına gelmiyor. Duygular bazen, bizim istediğimiz kadar mantıklı bir süreç izlemez. Güven düğmesini açamıyorum. Güveni yeniden kazanmak gerekiyor." Devam etmeden önce neredeyse özür dilercesine yüzümü buruşturdum. "Ve güveni inşa etmek için arkadaşlığımızı keşfetmemiz için bize zaman tanımak istediğinden emin değilim."

Dudaklarının arasından hava üfledi ve duvara yaslandı. "Psikoloji öğrencisi gibi konuştun."

Şimdi farklı bir nedenden dolayı yüzümü buruşturdum.

Sebastian bunu fark etti. "İster inan ister inanma, bunu bir iltifat olarak söyledim."

"Tamam."

"Lily..." Yüzünde yalvaran bir ifade belirdi. "Lütfen bana bir şans ver."

Sebastian'a ilgi duyarken onunla arkadaş olabilir miydim?

Daha önce de yapmamış değildim.

On beş yaşındayken, arkadaş grubumuzdaki Euan'a deli gibi aşık olmuşum. Kız arkadaşlarım bunu biliyordu ve ben onunla çok iyi anlaşıyordum. Bizim bir ilişkiye doğru gittiğimizi düşünüyordum.

kız arkadaş/erkek arkadaş ilişkisine dönüştü. Ta ki bir gün, arkadaşım Nikki utangaç bir şekilde bana yaklaşıp Euan'ın ona çıkma teklif ettiğini ve onun da kabul ettiğini söyleyene kadar. İncindim. Ancak, garip bir şekilde mantıklı bir gençtim ve benim mutluluğuma pek önem vermemiş olsalar da, değer verdiğim iki insanın mutluluğunun önüne geçmenin bir anlamı olmadığını düşündüm. Arkadaşım, hoşlandığım çocukla çıkmaya karar vermeden önce benimle dürüstçe konuşsaydı, bunu takdir eder miydim? Evet. O zaman da onun önüne geçmezdim.

Neyse, uzun lafın kısası, Euan arkadaşımın erkek arkadaşı olduktan sonra zihnimde ona yeni bir yer ayırdım. Bir şekilde, onu duygusal olarak arkadaşlık alanıma almayı başarmıştım. Hatta, Nikki'ye bu kadar yapışkan davrandığını görünce, onu sinir bozucu bulmaya başladım.

Sebastian'a da aynısını yapabiliydim. Yapabilir miydim?

Sinir bozucu kısmı değil. Umarım. Ama arkadaşlık kısmı.

Ona ilgi duymuyormuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. O bana ilgi duyuyordu, platonik de olsa. Belki ben de aynı noktaya gelebilirim. Ondan hoşlanıyordum. Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordum. Podcast'i öğrenmeden önce.

Dikkatim köşedeki kameraya yöneldi.

Ancak, konuşmamızın kaydedildiği bir odada buna gerçekten adım atamazdım. Bir yabancıyla odaya kilitlenmiş olsaydık, üç saati boş boş sohbet ederek ya da birbirimizi garip bir şekilde görmezden gelerek geçirebilirdik.

Sebastian ve ben kesinlikle boş boş sohbet edecek durumda değildik. Bu sadece işleri daha da karmaşık hale getirecekti.

Bu da, araştırma makalesinde kullanılmak üzere kaydedilmesini istemediğim için, önümüzdeki üç saati sözlerimi ve duygularımı saklayarak geçireceğim anlamına geliyordu.

Bu, yüksek lisans öğrencilerinin gözündeki itibarımı zedeleyebilirdi, ama karar verilmesi gerekiyordu.

Umarım, beni güvenilmez ve zamanlarını boşa harcayan biri olarak görmek yerine, dürüstlüğümü ve araştırmalarını tehlikeye atmak istemediğimi anlarlar.

Yataktan kalkıp odayı geçtim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Sebastian. "Ne oluyor?"

Kapının yanındaki düğmeye basarak ona bir bakış attım. "Hemen açıklayacağım."

Otuz saniye sonra kapı açıldı. Sinirli bir Arthur kapının diğer tarafında duruyordu. "İkinizin bir geçmişi var ve gerçekçi bir şekilde etkileşim kuramıyorsunuz, ayrıca verilerimizin bütünlüğünü tehlikeye atmak istemiyorsunuz," diye tahmin etti.

Yüzümü buruşturarak başımı salladım. "Üzgünüm."

"Benim hatam. Senin onun arkadaşı olduğunu söylediği anda, seni başka biriyle değiştirmeliydim. Acemi hatası. Gidebilirsiniz." Elini sallayarak bizi odadan çıkardı.

"Tekrar özür dilerim."

Ben dışarı çıkarken özrümü umursamadan omuz silkti ve Sebastian'a beni takip etmesini işaret etti. Arthur akıllı telefonlarımızı geri verdi ve biz de ayrıldık. Sinirliydi, ama bana karşı kin beslemeyeceği izlenimini edindim.

Eski öğrenci yurdu binasından çıkana kadar konuşmadım. Sebastian beni bisikletime kadar takip etti. Kilidi açarken beni dikkatle ve merakla izledi.

"Deneyebiliriz," dedim sonunda. "Arkadaş olmak için." Yüzündeki ifade yumuşadı. "Gerçekten mi?"

"Tabii."

"Arkadaşlar birbirlerinin telefon numaralarını alırlar." Güzel yüzünde umut dolu, çocuksu bir ifadeyle akıllı telefonunu uzattı.

Kafamı sallayarak, gülümsemeyi bastırmaya çalışarak telefon numaramı söyledim. Hemen arama tuşuna bastı ve telefonum cebimde çalmaya başladı.

"Bana inanmadın mı?" diye homurdandım ve telefonu çıkardım.

"Tabii ki. Beni rehberine ekleyebilmeni istedim." Telefonunun ekranını işaret etti. "Adım S-e-x-y F-r-i-e-n-d."

Bu sefer gerçekten güldüm. "Sen iflah olmazsın."

"

Düzeltilemez. Güzelliğın düzeltilemez.

"Bu kelimeyi öyle kullanılmaz. Ayrıca flört etmek senin 'arkadaşlık' şeklin mi?"

"*Arkadaşlık* artık bir fiil mi oldu?" diye alay etti. "Ve evet. Korkarım bu benim doğuştan gelen bir hastalığım. Büyükanнемin köpeğıyle bile flört ederim. Gerçi bunu bırakmak zorunda kaldım çünkü o bunu, istediğı zaman bacağıma atlamak için bir teşvik olarak algıladı."

"Sana garanti ederim, senin flört etmeni bacağına atlaması için bir teşvik olarak algılamayacağım."

"Ne kadar hayal kırıcı." Kötü bir şekilde sırttı.

Gözlerimi devirdim. "Belki de sözümü geri alırım. Belki de arkadaş olmak istemiyorum."

"Çok geç, numaranı aldım. Ve şunu bilmelisin ki, anaokulunda herkese sarılan ve söylendiğinde gidip başkasıyla oynamayı reddeden sinir bozucu çocuk bendim."

Onun aptallığına gülmemeye çalışarak, ama başaramayarak, başımı salladım. "Hayır, değildin."

"Hayır, gerçekten öyleydin." Başını eğdi ve yüzümü inceledi. "Beni yatıştırmaya çalışmıyorsun, değil mi? Gerçekten bunu deneyeceksin, değil mi?"

"Neden bu kadar çok benim arkadaşım olmak istiyorsun?" diye patladım.

Sebastian omuz silkti. "Çünkü senden hoşlanıyorum." Aniden başka yere baktı, yüzünde sert bir ifade vardı. "İnsanlar çok hayal kırıcı olabiliyor, Lily." Bana döndü, samimi görünüyordu. "Bu yüzden gerçekten güvenebileceğini düşündüğün insanlara tutunmak istiyorsun."

"Ve bana güvenebileceğini mi düşünüyorsun? Birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Ama içgüdülerim genellikle yanılmaz. Seni tanımak istiyorum. Beni tanımanı istiyorum. Eğer arkadaş olmak istemediğine karar verirsen, sorun değil. Sadece deneme şansı istiyorum."

Arkadaşlar.

Bu, henüz acısını dindirmeye yetmemişti.

Kararı ona bırakmaya karar verip bisikletime bindim. "Mesaj atarsan, cevap vereceğime söz veriyorum. Hoşça kal, Sebastian."

"Görüşürüz, Lily," diye seslendi arkamdan ben uzaklaşırken.

Ondan bir dakika kadar uzaktaydım ki cep telefonum cebimde bip sesi çıkardı.

Herhangi biri olabilir, ama daireye döndüğümde endişeyle telefonumu çıkardım. Birkaç mesaj vardı. Bunlardan biri Sebastian'dandı.

Pazartesi saat 11'de Books 'n' Cup'ta kahve içmek için
buluşalım mı?

Karnım kıpır kıpırdı, bu da bunun çok kötü bir fikir olduğu anlamına geliyordu. Ama bahsettiği kahve dükkanı dairemden sadece iki dakikalık yürüme mesafesindeydi ve o saatte dersim yoktu.

Fikrimi değiştirmeden cevap verdim.

Orada görüşürüz.

Bir dakika geçmeden Sebastian cevap verdi:

Sabırsızlanı
yorum.

BÖLÜM DOKUZ

LILY

Leven Street'teki daire *bizim* evimiz gibi hissettiriyordu, ancak Kirkliston'da büyüdüğüm eve adım attığımda, gerçekten eve dönmüş gibi hissettim. Bu his her zaman böyle mi kalacak, yoksa bir gün beni sadece bir binaya değil, sıcak bir kucaklamaya adım atıyormuşum gibi hissettiren yeni bir yer bulacak mıyım diye merak ettim. Köy, Edinburgh'un eteklerinde, havaalanına çok uzak olmayan bir yerdeydi.

Geniş arkadaş çevremizin çoğu şehirde yaşıyordu, ancak ailem daha uzak bir yerde daha büyük bir ev alabilecekleri için Kirkliston'a taşınmayı tercih etmişti. Annemin babası Mick dede, biz taşındıktan birkaç yıl sonra bir sokak ötedeki bir bungalova taşındı. Orada annemin üvey annesi Dee ninane ile birlikte yaşıyordu. Babamın anne ve babası, yani nana ve papa, hala babamın Longniddry'deki çocukluk evinde yaşıyordu. Çocukken, yaz tatillerinde bir hafta boyunca nana ve papa'nın yanında kalırdık. Jan ve ben bunu çok severdik, sadece bizi şımarttıkları için değil, aynı zamanda plaja yakın yaşadıkları için de.

Ocak ayının sevincine, ebeveynlerimizin en yakın arkadaşları Jo Teyze ve Cam Amca, en küçük çocukları Louis beş yaşına basmadan Kirkliston'a taşındılar. Çocukları Louis ve Belle için daha fazla alana ihtiyaçları vardı ve Ocak ile Belle arasında sadece bir yaş fark olduğu için, kuzenler aynı okula gitmekten çok mutluydular.

Aynı okula gitmekten çok mutlu oldular. Belle, Jan'dan bir yıl önce mezun olmasına rağmen, ikisi en iyi arkadaşlardı.

Ancak diğer herkes şehir merkezinde veya çevresinde yaşıyordu. Beth, kardeşi Luke ve kız kardeşi Elle, New Town'daki bu muhteşem Gürcü tarzı konakta teyzem Joss ve amcam Braden ile birlikte büyüdüler. Ayda bir kez kadar, hala hepimizi Pazar öğle yemeğine davet ediyorlardı ve ben de mümkün olduğunca bu fırsatı hiç kaçırmıyordum. Sadece geniş ailemizi sevdiğim için değil, o evi çok sevdiğim için de. O ev Edinburgh'un hayallerindeki evdi!

Ama bizim evimiz, *bizim yuvamızdı*.

"Ben geldim!" diye seslendim içeri girerken. Annemin çorbasının kokusu burnuma çarptı ve karnım guruladı. Kimse annem gibi sebze çorbası yapamazdı.

"Buradayım, Lily-Billy!"

Zor durumda kalmış bir şekilde iç geçirdim. En azından üniversitede bana öyle seslenmekten kaçınıyordu.

Burnumun kokusunu takip ederek koridordan geçip, annemle babamın birkaç yıl önce ekledikleri yeni bölüme girdim. Burası muhteşem bir mutfak, yemek odası ve oturma odası haline getirilmişti.

"Jo teyze!" Annemin en yakın arkadaşının mutfak adasındaki taburede oturduğunu görünce içimi mutluluk kapladı.

Jo tabureden atlayarak bana sarıldı. "Lily, uzun zaman oldu tatlım."

Onu sıkıca kucaklayarak, "Çok uzun zaman oldu. Bir süredir Joss teyzenin pazar akşam yemeklerine gelmiyorsun." dedim.

"İşler çok yoğundu," dedi, ben adayı dolaşp annemi kucaklamak için giderken. "Sonunda işler biraz sakinleşmeye başladı."

Jo teyze çok rağbet gören bir ressam ve dekoratördü. Eskiden her işi kabul ederdi, ama son on yıldır sadece ülkenin en iyi iç mimarlarıyla çalışmaya başlamıştı. Bu bazen İskoçya'yı dolaşmak anlamına geliyordu.

Annemle kucaklaşırken başımı salladım. "Herkes nerede?"

"Babam ve Cam amca, Louis ile birlikte babamın erkek odasında maçı izliyorlar."

Eklentinin yanı sıra, babam spor salonu/ofis/TV odası olarak kullanılan bir bahçe kulübesi yaptırdı.

"Jan ve Belle?" "Jan yolda."

"Belle erkek arkadaşıyla dışarıda," dedi Jo dudaklarını bükerek.

Yanındaki tabureye oturarak dikkatlice sordum, "Nasıl gidiyor?"

"Ondan nefret ediyorum. Cam amcanla tanışmadan önce çıktığım tüm iğrenç erkekler gibi." Jo mutsuz bir şekilde omuz silkti. "Ama ona sürekli baskı yaparsam, onu kendimden uzaklaştıracağımı biliyorum."

"Jan da ondan nefret ediyor," dedim, Jan'ın kendisi memnuniyetle paylaşmayacağı bir şeyi ona söylemediğimden emin olarak. Jan bana, onun pislik radarını çalıştırdığını ve Belle'in onun yakışıklı yüzünün ötesini neden göremediğini anlayamadığını söylemişti. "Belle'e bunu söylemekten çekinmiyor. Umarım yakında anlar."

"Keşke Belle, Jan ile birlikte Edinburgh'da olsaydı. Belki Jan ona biraz akıl verebilirdi."

Belle, gazetecilik okumak istediği için Napier Üniversitesi'ne gitmişti ve bu üniversite İskoçya'da bu alanda en iyi üniversiteydi. Orada ikinci sınıftaydı ve gazetecilikten reklamcılık ve halkla ilişkiler bölümüne geçmişti.

"Kime akıl vermek?" diye sordu January, mutfağa girerken. Elindeki büyük havucun bir parçasını kopardı ve bize doğru salladı. Ağzı turuncu sebzeye dolu halde bir şeyler söyledi.

Bugün, Enid onun gardırobuna girmiş gibi, Wednesday Addams gibi giyinmişti. Parlak pembe puantiyeli elbisesinin sivri uçlu büyük beyaz Peter Pan yakası, geniş beyaz manşetleri ve düz çizgileri vardı. Siyah tayt, pembe rügan botlar, beyaz uçlu pembe tırnaklar ve at kuyruğu saçları görünümünü tamamlıyordu. January her zaman olduğu gibi istediği gibi giyinirdi ve ben onu bunun için çok takdir ederdim. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu.

"Havuç ve pembe elbisenle ne kadar sevimli görünüyorsun," diye takıldı Jo teyze.

"Neden Bugs Bunny gibi havuç yiyorsun?" diye sordu annem hafifçe. "Öğle yemeği hazırlıyorum."

"Bayan Brown bana bahçesinden havuç isteyip istemediğimi sordu ve hayır dersem kabalık olur diye düşündüm." Jan, odayı geçip Jo teyzenin yanağına öpücük kondururken komşumuzdan bahsetti. "Ayrıca, Belle'e akıl vermek mi istiyorsun?"

"Sadece mecazi olarak."

January, adayı dolaşip annesine sarılmak için kaşlarını çattı. "Korkarım ki bunu gerçek anlamda yapmak zorunda kalacağım."

"Bu adam gerçekten o kadar kötü mü?" diye sordu annem.

"Daha da kötü." Jan derin bir nefes aldı. "Bu kızlar arasındaki kuralları çiğnemek olabilir, ama üniversitedeki yeni bir arkadaşım onu tanıyor. Onun da arkadaşıyla çıktığını söyledi. Yani, o orospu çocuğu Belle'i aldatıyor. Benim Belle'imi! Ne cüret!"

Küçük kuzenim için üzüldüm.

Jo teyze cinayet işler gibi görünüyordu. "Dalga mı geçiyorsun?"

Jan başını salladı. "Maalesef hayır. Bugün Belle'e söyleyeceğim. Ve bana inanmazsa, ne olursa olsun ona bazı acı gerçekleri göstermeye mecbur kalacağım. Sara'dan da yardım isteyebilirim."

Sara da bir nevi sahte kuzenimdi. Büyürken, babam ve Cam amcam Peetie amcamla çok iyi arkadaşlıklar. Ancak trajik bir şekilde, Peetie amcam ve Lyn teyzem ben on bir, Sara ise dokuz yaşındayken bir trafik kazasında öldüler. Sara'nın babasının anne ve babası onu evlat edindi, ancak babam, Cam amcam ve tüm geniş ailemiz, Sara'nın bakıldığından ve sevildiğinden emin olmak için elimizden geleni yaptık. Sara, Jan ve Belle özellikle yakındı çünkü Sara onlardan sadece bir yaş büyüktü. Ancak Sara, Illinois'da Northwestern Üniversitesi'nde bir dönemlik yurtdışı programına katılmıştı ve binlerce kilometre uzakta olduğu için muhtemelen pek yardımcı olamazdı. Jan'ın planının sağlam olduğunu düşündüğümünden değil.

"Bu akıllıca mı?" Çok sert bir tavır, zaten acı verici bir durumda olan kuzenimizi daha da küçük düşüreceğinden endişeleniyordum.

"Sert sevgi." Jan pişmanlık duymadan omuz silkti. "Bugün benden nefret etse bile, bir gün bana bunun için teşekkür edecek. Sara benim yingim, ben de onun yangıyım. Birlikte Belle'e mantıklı davranmasını sağlayabiliriz. O senin gibi sakın ve mantıklı. Ben ise yüzüne lastik levyesi gibi sert konuşan biriyim."

Soda bardağımdan bir nefes aldım.

"Lastik levyesi benzetmesine rağmen, sana sahip olduğu için çok minnettarım." Jo teyzenin gözleri şüpheli bir şekilde ıslanmıştı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Bu aralar benimle pek konuşmak istemiyor gibi görünüyor."

"Bu sadece bir dönem," diye söz verdi annem. "Lily lisenin son iki yılında benimle konuşmuyordu."

"Bu doğru değil."

"Çok doğru. Her şeyi January'den öğrenmek zorunda kaldım." "Uh!" Kız kardeşime kızgın bir bakış attım. "Hain."
"Sert..."

"Sert sevgi dersen, o havucun geri kalanını burnuna sokarım."

Ben küçük kız kıkırdadı, hiç tehdit altında hissetmeden. "İçki isteyen var mı? Pazar mojitosu istiyorum!"

"Erkekler mağaradan dönmeden önce, heyecan verici bir flört haberin var mı, Lily?" Jo teyze sordu. "Senin podcast'ini dinlemeyi bırakmak zorunda kaldım, tatlım. Teyzen için çok fazla ayrıntı var. Benim için sen hala Lily-Billy'sin, biliyorsun."

"Ben de," diye onayladı annem.

Küçük iyilikler için şükürler olsun. Ailem podcast'i dinleseydi ölürdüm.

"Jan'ın bitti bir bölüm Ben dizinin
dön dikkat dikkatleri kendimden
uzaklaştırmaya çalıştım.

"Oh? Nasıl gitti?" Jo teyze gözlerinde kahkaha ile sordu.

O, mojito pipetinden yüksek sesle yudumladı. Benimkini yavaşça içiyordum.

"Sadece tanışma amaçlıydı. Ama bu Cuma bir randevum var, yani bir dahaki sefere konuşacak daha çok şeyim olacak."

"Randevu mu?" Annem ve ben aynı aşırı koruyucu tonda sorduk.

Bu, gerekli olmayan, içgüdüsel bir tepkiydi. Flört konusunda endişelenmeme gerek olmayan tek kişi varsa, o da January'di. Kendine güvenen, iddialı ve taviz vermeyen biriydi. Muhtemelen bu yüzden daha çok geçici ilişkiler yaşıyordu. Hiç uzun süreli bir erkek arkadaşı olmamıştı ve bunun nedeninin, şimdiye kadar tanıştığı erkeklerin ondan biraz çekindiği olduğunu düşünüyordum.

January başını salladı. "O ikinci sınıf öğrencisi. Onunla Teviot'ta tanıştım. Shambolics'i tanıyordu, ben de randevuya evet dedim. Birlikte konsere gideceğiz."

"Shambolics kim?" diye sordu annem.

"Glasgow'dan bir indie rock grubu. Harikalar." Jan telefonuna uzandı. "Al, dinle."

"Ya da dinleme." Onu keserek sözünü kestim. "Podcast'te soramayacağım bir konuda tavsiyeye ihtiyacım var."

Sebastian'ın mesajına verdiğim cevabı ve dün onu ne kadar çok düşündüğümü gözden geçirdikten sonra, onunla arkadaş olmanın çok kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladım.

Annem ağlayacak kadar mutlu görünüyordu. "Tavsiyemi ister misin?"

"Evet. Ve Jo teyzeninkini de."

"Ve benimkini de!" Jan sesini yükseltti. "Hayır, sen sadece buradasın."

"Yaşlandıkça daha da keskinleşiyorsun." Jan gözlerini kısarak bana baktı. "Hoşuma gitti."

Onun saçmalıklarına başımı sallayarak anneme döndüm.

"Sana tavsiye istemiyor muyum?"

"Bir süredir sormuyorsun."

Suçluluk duygusu beni sardı. "Öyle demek istemedim." Anneme daha fazla zaman ayırıp ona daha fazla güveneceğime dair zihnimde bir not aldım. Sonuçta, dünyada bana en çok benzeyen kişi annemdi.

Babam, Cam amcam ve Louis gelmeden önce fazla zamanımız olmadığını fark edince, Sebastian hakkındaki hikayeyi hızlıca anlattım ve dün onunla arkadaş olacağıma dair verdiğim sözle bitirdim.

"Bu, kütüphanede seni neredeyse öpecek olan adam mı?" diye sordu annem.

"Öyle mi?" Jan bu olasılık karşısında sevinçli görünüyordu, ikimizin de babamızdan miras aldığımız gamzeler ortaya çıktı. "Kraliyet ailesinin bir üyesi seni neredeyse öpecekti?"

"Kraliyet ailesinin pek tanınmayan bir üyesi. Ve o anda öyle bir şey olduğunu sanmıyorum anne. Onunla konuştuktan sonra öyle düşünmüyorum."

Annem kaşlarını kaldırdı. "Lily, şimdi niyetleri hakkında ne derse desin, o zaman niyeti seni öpmekti."

"Nasıl birine benziyor?" Jo teyze anneme sordu.

Annem yüzünü buruşturdu. "Bir öğrencinin görünüşü hakkında yorum yapmak benim için tuhaf."

"Onu bir öğrenci olarak değil, Lily'nin neredeyse öpüşecek olduğu arkadaşısı olarak düşün."

"O çok yakışıklı," "hemen hemen dudaklarını dudaklarını büzerek. "Ve babası gibi çekici."

Burnumu kırıştırdım. "Onu babamla karşılaştırma."

"Gözlerinde baban gibi yaramaz bir ışıltı vardı." Jo sırtıttı.

"Çok meraklandım."

"İşte." Jan telefonunu Jo teyzenin yüzüne tuttu. "İşte o."

Neredeyse tabureden düşecektim. "Bu fotoğrafı nereden buldun?" Jo teyzenin omzunun üzerinden baktım.

"Google'da aradım. Onu gördükten sonra, onu onu *Google'da* aramak istiyorum, anlarsın ya?" Kız kardeşim abartılı bir şekilde göz kırptı

ve annem kıkırdadı.

Bir saniye boyunca ona kaşlarını çatarak baktım, sonra tekrar telefona baktım. Sebastian Google'da aranabilirdi! Kraliyet etkinliklerinde çekilmiş gerçek fotoğrafları vardı. Bana kraliyet ailesinin az tanınan bir üyesi olduğunu söylediğinde, bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamamıştım.

"Oh, Lily, Liv haklı. O çok yakışıklı. Git hadi." Jo teyze şakacı bir şekilde beni dürttü.

"Hayır," diye mırıldandım, tabureme geri oturdum. "*Gitmeyeceğim*. Ne dediğimi duymadın mı? Beni arkadaş olarak görüyor. Sana iki sorum var. Onu affedip ona bir şans vermekle aptallık mı ediyorum? Ve çok çekici bulduğum bir erkekle arkadaş olmayı kabul etmek aptalca mı?"

Jan burnunu çekti. "Söyle gitsin. Onu google'da aramak istiyorsun, kimse seni suçlamaz."

"Bunu seks için fiil olarak kullanmayı keser misin?" "Peki. Sen onu becermek istiyorsun..."

"O cümleyi asla bitirme, genç bayan." Annem tahta kaşığıyla kız kardeşime işaret etti.

January pişmanlık duymadan gülümsedi ve sonra ağzını fermuarla kapatıyormuş gibi yaptı.

"Senin aksine, ben rastgele seks yapmam," dedim kötücül bir şekilde. "Ne?" Annem January'ye şaşkın şaşkın baktı.

"Lily şaka yapıyor olsa iyi olur."

Kız kardeşim bana hayranlık ve kızgınlık karışımı bir bakış attı. "Görünüşe göre sana çok iyi öğretmişim, genç Padawan."

Jo teyze eliyle gülmesini engellerken, ben de gülmemeye çalışıyordum.

Jan sakince anneme döndü ve alaycı bir ciddiyetle, "Sana yalan söylemeyeceğim anne. Korkarım ki, rastgele seks yaptım." dedi.

"A-ama... ama sen daha on dokuz yaşındasın!" "Oh, on beş yaşımıdayken başladılar." Annemin gözleri yuvalarından fırladı.

"*Seks seks değil*," diye January onu sakinleştirmeye çalıştı. "On altı yaşında bekaretimi kaybettim. Michael Williams'tı. Onu hatırlıyor musun?"

"Jan, bunun bir faydası olduğunu sanmıyorum." Jo teyze yüzünü buruşturdu. "Lily de on altı yaşındaydı."
Annem başını bana çevirdi.

"Beni de seninle birlikte otobüse attığın için teşekkürler. En azından benimki düzenli bir erkek arkadaşım la oldu."

"O muhteşem bir pislikti."

"Bu anı geri almak istiyorum. Ya da senin havucunla kendimi sağır etmek istiyorum." Annem January'ye öfkeyle baktı.

"Lily'nin sana daha fazla güvenmesini istiyordun. Bunun benim için de geçerli olduğunu sanıyordum." Kız kardeşim pişmanlık duymadan omuz silkti.

"Bak... Ben aptal değilim. şüphelerim vardı, ama beni sadece şüphelerimle baş başa bırakabilirdin. Michael Williams'ı bir daha görürsem onu öldüreceğim."

"Öldürmelisin. Berbat bir sevişiciydi."

"Hayır! Olmaz!" Annem ocaktan geri çekildi. "Yeni kural. Bana güven, evet, ama detayları bana anlatma."

"Bence," dedi Jo teyze sakın bir sesle, "asıl konumuza dönmeliyiz. Lily bizim tavsiyemizi istiyor."

"Annem devam edemeyecek kadar travma yaşamamışsa tabii?" Onun şok olmuş ifadesine yüzümü buruşturdum.

"Bir dakika bekle." January mutfak adasının üzerine eğildi. "Dürüst ol anne. Ne zaman bekaretini kaybettin? Yalan söyleme, babam la olduğunu söyleme."

Annem Jo Teyze ile göz göze geldi ve Jo Teyze omuz silkti. "Belle sordu, ben de söyledim."

"Peki." Annem bize bakmadan çorbayı karıştırdı. "Yirmi yaşındaydım ve üniversitenin ikinci sınıfındaydım. Çok utangaç ve deneyimsizdim ve bu işi bir an önce halletmek istiyordum. Bu büyük bir hataydı. Sonra baban la tanışana kadar kimseyle birlikte olmadım ve bu yalan değil."

"Oh, onlara her şeyi anlat Liv. Özellikle January gerçeği hak ediyor." Jo teyze kötücül bir gülümseme takındı.

"Jo..." Annem burnunu çekti. "Yapma."

Meraklandım ve ısrar ettim. "Şimdi bilmek istiyorum."

"Öyle mi?" Jo sırttı. "Tamam, annen babandan flört ve seks dersleri vermesini istedi ve böylece bir araya geldiler."

Bu, benim anne babam olduğu için biraz iğrenç olsa da, bir şekilde hoşuma gitti. Romantik bir roman gibiydi. "Gerçekten mi?"

"Yapma." January sert bir bakış attı. "Bu konuyu uzatma. İğrenç."

"Ne kadar olgun bir tanım." Bana

dilini çıkardı. "Bence romantik."

Gülümsedim. "Sen öyle dersin

tabii."

"Öyleydi ve değildi." Annem bana anlayışlı bir bakış attı. "Tüm bunlar başlamadan önce baban sana ilgi duyuyordum. O beni sadece bir arkadaş olarak görüyordu. Bu, arkadaşlığımızı mahvedebilirdi."

"Ama ben onu sadece arkadaş olarak görmüyordum." Babamın sesi bizi sürgülü kapıya doğru çevirdi. Cam amca ve Louis'in arkasında, gözleri anneme dikilmiş olarak içeri girdi. "Kendime yalan söylüyordum. Ama tanıdığın en iyi insanı kaybetme riskini göze almadan önce kendine yalan söyleyebilirsin."

Babam anneme ulaşp onu öpmek için kendine çektiğinde annem tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Babam boynuna burnunu sürtüp kollarını annemin beline doladıktan sonra bana baktı. "Neden anılarını yad etmeye başladın?"

"Kızlarınız Liv'i travmatize etmeye çalışıyordu, ben de onları travmatize etmeye çalıştım. Lily'de işe yaramadı. January biraz solgun görünüyordu, bu da bir zafer sayılır sanırım." Jo teyze omuz silkti.

"Annemi nasıl travmatize ettin?" Babam gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak sordu.

Jan cevap verirken, ben Cam amcama gülümsedim, o da Jo teyzenin sırtına sarıldı. Eylül bu yıl ılık geçiyordu, bu yüzden sadece tişört giymişti ve dövmelelerini sergiliyordu. Jo'nun küçük kardeşi Cole'un kolu tamamen dövmeyle kaplıydı (ödüllü bir dövme sanatçısı olduğu düşünülürse gayet normal), ama Cam amca da yıllar içinde koleksiyonuna yenilerini ekleyerek ona yetişiyordu.

"Merhaba Cam Amca. Nasılsın?"

"İyiym tatlım. Sen nasılsın?" "Aynı."

"Son yıl. Tez mi?"

Dairede beni bekleyen iş yükünü düşünerek başımı salladım. "Benim için yapmam gereken bir sürü röportaj var, bu yüzden son birkaç gecedir bir sürü soru gönderiyorum."

"Konuyu belirledin mi?" diye sordu babam, konuşmamızı duymuş.

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı Louis, annemin yanına yaklaşarak. "Hazır mı, Liv teyze?"

"Louis," diye uyardı Cam amca. "Bu çok kaba."

"Servis yapmaya hazırlanıyorum tatlım. Önce çorba, sonra kızartma. Olur mu?"

"Buzdolabındaki her şeyi yiyebilirim, evet, öyle olsun."

"Nereye koyuyorsun?" January on üç yaşındaki çocuğa baktı. Babası gibi uzundu ama zayıf ve sıska biriydi.

"Ağzımda." Louis, sanki "*tabii ki*" der gibi omuz

silkti. "Lily?"

Babama baktım. "Oh, pardon. Evet." Ona tez planlarımı anlattım.

"Okumak isterim," dedi içtenlikle. "Ben de."

Annem gururla bana gülümsedi.

Hepimiz mutfak masasına oturduğumuzda, Jo teyze bana doğru eğildi. "Günün sonunda senin telif hakkı sorununu konuşmak için bir dakikanız olacak."

Tabii ki, gürültülü bir öğle yemeğinden sonra (Ocak ayındaki her öğle yemeği gürültülüydü), Cam amca, babam ve Louis temizlik görevini üstlendiler, biz de ön odaya geçip kaldığımız yerden devam ettik.

"Ona bir şans daha vermeyi kabul ediyorum," dedi annem. "Sadece onunla ilişkinizin ne olduğunu bildiğin sürece."

"Ona ilgi duysam bile mi?"

"Instagram'ını inceledim, biliyor musun, 39 bin takipçisi var ve kızların da dahil olduğu gruplarla çekilmiş fotoğrafları var, ama kızlarla tek başına çekilmiş fotoğrafları yok. Etrafta biraz araştırma yapacağım. Bakalım o bir çapkın mı?" January kararlı bir şekilde başını salladı.

39. .000 takipçisi mi? O olamaz *o kadar*
O zaman daha az tanınmış.

Sonra onun söylediği şey kafama dank etti. "Hayır. Hayır, değilsin. En son ihtiyacım olan şey, küçük kız kardeşimin Sebastian'ı sorması, sanki ben aşk acısı çeken bir aptalmışım gibi."

"Ama..."

"Hayır." Kararlıydım. "Ciddiyim, Jan. Eğer yaparsan gerçekten çok kızarım."

Hızlıca gözlerini kırpı. "Tamam, yapmayacağım. Söz veriyorum."

Jo teyze gözlerimi yakaladı. "Annenle aynı fikirdeyim. Onunla arkadaş ol. Arkadaş kalabilirsiniz, kalmayabilirsiniz. Ama onu açıkça seviyorsun. Bence ona bir şans vermeye değer."

"Ya incinirsem?"

"Denemekten zarar görmek, denemediğin için pişmanlık duymaktan daha iyidir."

Bu sözleri iyice sindirdim ve yarın Sebastian ile kahve içmek için buluşma kararımdan daha da emin oldum.

"Bu çok anlamlıydı, Jo Teyze," dedi January, o anı mahvederek. "Bunu yazıp podcast'te kullanacağım. Benim adıma yazsam sorun olur mu? Harika, teşekkürler. Seni seviyorum."

ONUNCU BÖLÜM

SEBASTIAN

Lily, sahte derslerimizden birinde bana Leven Caddesi'nde yaşadığını söylemişti, bu yüzden kahve dükkanını sadece kahvesi iyi olduğu için değil, onun dairesinden sadece iki dakikalık yürüme mesafesinde olduğunu bildiğim için seçmiştim. Ona gelmemesi için herhangi bir neden vermek istemedim. Benim için, Harry, Zac ve benim ikinci sınıftan beri yaşadığımız Royal Mile'daki üç yatak odalı çatı katından yirmi dakikalık yürüme mesafesindeydi. Harry'nin babası, oğlunun statüsünü yansıtan bir yerde yaşamasında ısrar etmiş ve bu daireyi satın almıştı. Ama Harry orada yalnız yaşamak istemedi, bu yüzden Zac ve ben ona taşındık.

Harry, babasını sürekli alay ediyordu çünkü babası ailenin nereden geldiğini unutmuş gibiydi. Harry'nin dedesi Kensington'lı Baron Grimstone ve Lordlar Kamarası üyesiydi. Ancak Glasgow dışında doğmuş, üniversiteye gitmemiş ve hayatında kendi çabalarıyla yükselmişti. Seksenlerde televizyon sektöründe çalışmış, Birleşik Krallık'ta bir stüdyosu vardı. Daha sonra büyük bir telekomünikasyon şirketinin yöneticisi oldu ve ardından milyarder kanatları altında daha fazla iş kurdu. Harry'nin babası Kent'te büyümüş, Eton ve St. Andrews Üniversitesi'ne gitmişken, Harry'nin dedesi he was a working-class boy who did well for

kendisi için. Hayır kurumlarına çok zaman ve para ayırmış ve hayırseverliği nedeniyle şövalye unvanı almıştı. Oradan da Lordlar Kamarası'na yükselmişti.

Harry, babasından daha çok dedesiyle iyi geçiniyordu. Babası, tanıdığım en kendini beğenmiş pislikti. Ben her yerde yaşayabilirdim. Konaklama konusunda takıntılı değildim. Annesi, donör spermiyle suni dölleme yoluyla onu dünyaya getiren, Akademi Ödülü kazanmış bir aktris olan Zac de öyle değildi. Zac'i lüks bir hazırlık okuluna, ardından da Harrow'a göndermişti. Yatılı okuldan beri tanıdığım Harry'nin aksine, Zac'le ilk yılımızda tanışmıştık. Harry'ye babasından biraz uzaklaşması için, Royal Mile'daki lüks daireye taşınmıştık.

Parti mekanı biz olmalıydık, ama diğer sakinlerin çoğu öğrenci değildi ve bu saçmalığa tahammül etmiyorlardı. İkinci sınıfta parti düzenlemeye çalıştık, ama bina güvenliği sürekli partiyi dağıtıyordu. Üçüncü sınıfta, yıllık Hogmanay partimizi düzenledik ve kimse bizi durdurmadı, bu yüzden ikinci bir etkinlik düzenlemeye çalıştık ve yine bina güvenliği çağrıldı.

"Eğer boktan bir yer kiralasaydık, her hafta parti verebilirdik," diye şikayet etmişti Harry dün gece. "Bu yıl da yine Hogmanay ile yetinmek zorundayız."

Üçümüz, geniş çatı terasımızda bira ve hamburger eşliğinde bu konuyu biraz konuşmuştuk.

Ilık bir Eylül gününün hoş güneş ışığına adım attım ve Lily'nin hayatımda yılbaşı partisine davet edecek kadar uzun süre kalıp kalmayacağını merak ettim. Kulaklıklarımın telefonumdan müzik çalıyordu. Çalma listem çoğunlukla indie rock müzikten oluşuyordu ve Lily'nin ne tür müzik sevdiğini merak ettim. Henüz bu konuyu konuşmamıştık.

Victoria Caddesi'nde yürürken, Hozier'in şarkısını kesen yeni zil sesimin farkına varınca yüzümü buruşturdum. "Kahretsin," diye mırıldandım ve cebimden telefonumu çıkarıp annemin aradığını gördüm. Liv ile kahve içmeyi bölmesini istemediğim için telefonu açtım. Ayrıca zihnimde

Harry'yi öldürmeyi kafama koydum. Stereophonics zil sesimi retro Crazy Frog ile değiştirmişti. Olgunlaşmamış pislik. "Anne," diye biraz ters bir şekilde cevap verdim.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sertçe sordu. "Yok, üzgünüm. Harry aptallık ediyor."

"O çocuk." Derin bir nefes aldı. "Dairede misin?" "Sadece yola gidiyorum gidiyorum arkadaşım ile arkadaş bir buluşmak Ben kendimi

. "Ne oldu?"

"Şey, baban gelecek bahar villanın kullanımı konusunda otoriter davranıyor."

"Villa mı?" Ailemizin Fransa'nın güneyinde büyük bir çiftlik evi vardı.

. Genelde yazın birkaç hafta orada birlikte vakit geçirirdik ama tabii ki geçen yaz bu olmadı ve önümüzdeki yaz da olmayacaktı.

"Evet, villa. Noel ve yazın üç haftası onun. Ben bahar ve Eylül aylarında kullanmak istiyorum. Ama o, benim o mevsimdeki yağmurlu havayı sevmediğim için baharda kullanması gerektiğini savunuyor, ki bu tamamen saçmalık. Neyse, Juno yazın birkaç haftayı kendine ayırdı, ben de babanı kızdırmak için bahar tatilinde villayı kullanabileceğini düşündüm. Arkadaşlarını da davet edebilirsin."

Victoria Street'in dik yokuşu Grassmarket'te sona ererken kaşlarımı çatarak, "Baharda bir hafta boyunca villayı kullanmamı mı istiyorsun? Tek başıma mı? Babamı kızdırmak için mi?" diye sordum.

"Evet."

"Peki." Buna karşı çıkacak neyim vardı ki? "Hepsi bu mu?"

"Bu sabah oldukça sert davranıyorsun. Amelia ile ilgili mesajlarımı aldın mı?"

Amelia hakkında mesajlarımı aldın mı? Onu gördün mü?"

"Anne, on sekiz yaşındaki bir çaylakla ilgilenmiyorum, o Lady Amelia ya da lanet olası bir pop prensesi olsun."

"Onun çok genç olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, çok genç. Ayrıca ciddi bir ilişkiye de ilgim yok, lütfen bana kadınları dayatmayı bırak."

"Cinsel yönelimin ne olursa olsun seni sevdiğimi bildiğin için sana genç erkekleri dayamamı mı tercih edersin?"

Sevgi sesimin tonunu yumuşattı. "Biliyorum. Ve bunun için minnettarım. Ama ilgim sadece kadınlara yönelik. Ayrıca ilgim sadece tek eşlilik veya aşk aramayan kadınlara yönelik."

"Çünkü doğru kişiyle tanışmadın." İnledim.

"Viscount Wellmount'un kızı Margaret ile tanıştım ve o oldukça sevimliydi. Belki bir dahaki sefere eve geldiğinde, ben..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Anne, gerçekten ilgilenmiyorum." "Peki." Burun kıvrarak küstü. "Bu arkadaşın kim?"

? Ahlaksız bir kadın mı?"

"Tanrı aşkına. Sen ve babam ayrılmaya karar verdiğinizde, bir zaman makinesine girip on dokuzuncu yüzyıla mı gittiniz?" Öfke beni sardı. Lily, ne anlama gelirse gelsin, ahlaksız bir kadın olmaktan çok uzaktı.

"Bastian..."

"Anne, seni seviyorum, gerçekten. Ama lütfen diğer kadınları yargılayan kadınlardan biri olma. Daha önce hiç böyle davranmadın, şimdi de başlamamanı çok isterim."

"Kız kardeşin gibi konuşuyorsun." Bir an sessiz kaldı. "Yargılayıcı görünmek istemiyorum. Sadece ikinizin de doğru kişiyle birlikte olmanızı istiyorum."

"Bence doğru kişi, geçmişi ne olursa olsun, aşık olduğun kişidir. *Debrett's*'te bir sayfası olduğu için değil. Eskiden senin de öyle olduğunu düşünürdüm, yoksa babamla evlenmezdin."

"Belki de evlenmemeliydim. Belki de annemin evlenmemi istediği adamla evlenmeliydim."

Onun hüzünlü ses tonuna cesaretlelenerek sordum: "Seninle babam arasında gerçekten ne oldu?"

"Senin endişelenecek bir şey yok, canım. Babana, villanın gelecek baharda senin olacağını söyleyeceğim. Gitmeliyim. Annemle öğleden sonra çayı için buluşacağım."

"Büyükanneme selam söyle."

"Söylerim. Seni seviyorum, Bastian." "Ben de seni seviyorum, anne."

Kahve dükkânına doğru ilerlerken melankoli düşüncelerimi gölgelemeye başladı. Anne babamın arasını düzeltmek istiyordum, ama onlar bu ayrılığa neden olan olayı tartışmayı inatla reddediyorlardı.

Bu durum beni çileden çıkarıyor ve depresyona sokuyordu.

Ancak, kahve dükkanının önünde duran Lily'yi görünce tüm bu karanlık duygularım bir anda yok oldu. Başını eğip birine mesaj yazarkenki hali içimi ısıttı. Saçlarını dağınık bir şekilde bir tarafa bağlamıştı, bir tutam saç yanağını okşuyordu. Beline bağlanmış bir tişört ve dar belini ve dolgun kalçalarını vurgulayan skinny jean giymişti.

İki adam yanından geçti, biri onu süzdü, hatta geçerken geri dönüp ona baktı. Lily farkına bile varmadı. Tamamen habersizdi.

"Gizli hayranınla mesajlaşıyor musun?" diye alay ettim yaklaşırken.

Lily irkildi, başını telefonundan kaldırdı. Büyük ela gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaşmıştı. Sonra bir kahkaha attı. "Beni korkuttun."

"Oldukça dalmıştın."

"Oh." Telefonunu salladıktan sonra kot pantolonunun arka cebine koydu. "Sierra, podcast için tekrar çıkmaya başlamam için ısrar ediyordu, ben de dün gece bu adamı sağa kaydurdum ve o da bana çıkma teklif etti."

Tanıdık olmayan bir duygu içimi sızlattı. Hoş bir his değildi. "Oh. Kabul ettin mi?" Kahve dükkanının kapısını iterek açtım ve ona tutmak için bekledim.

Lily geçerken başını salladı ve ben de kullandığı şampuanın hoş iek kokusunu içime çektim. "Evet."

"O zaman ilgileniyorsun?"

"Aslında hayır." Omuz silkti. "Bu yıl çok işim var ve bir süre flört etmekten uzak durmak istiyorum. Ama bu Sierra'yı bir ay daha susturacaksa, yaparım."

Gölümsemem biraz zoraki geldi. "Tamam. İstemediğın bir şeyi yapmamalısn, biliyorsun."

"Sorun değil. Ne içiyorsun?" "Ben ismarlıyorum. Ne istersin?" "Senin..."

"Saçmalama. Seni ben davet ettim."

Lily i geçirdi ama pes etti. "Fındıklı latte. Teşekkürler." "Sen bir masa bul. Ben de hemen geliyorum."

Bir dakika kadar sonra, küçük masanın karşısına oturdum, bacaklarım masanın altında onun bacaklarına çarptı. "Üzgünüm." Gölüm. "Bunlar oldukça rahat, değil mi?"

"Senin bacakların çok uzun." Bariz olanı belirtti. "Benimkiler de tam olarak kısa sayılmaz."

Gölümsedim, latte'ye şeker eklemesini izleyerek, kahvesini nasıl içtiğini zihnimde not aldım. "Ne tür müzik seversin?" diye patladım.

Lily bu soruya gülümsedi, o sevimli gamzeli yanakları bir şekilde seksi görünüyordu. "Rastgele, ama tamam. Eklektik bir zevkim var. Beni rock, dance, pop, country dinlerken bulabilirsin. Heavy metal ve caz dışında hemen hemen her şeyi dinlerim."

"Not alayım, heavy metal ve cazdan nefret ediyor." "Peki ya sen?"

"oğunlukla indie rock."

"Müzik senin için önemli mi?"

"Biraz piyano alıyorum. Ama hayatımı buna adamak istediğim bir şey değil. Yine de önemli. Neredeyse her gün müzik dinliyorum ve konserlere gitmeyi seviyorum."

"Ben de."

"Cuma günü Whistlebinkies'te çok iyi bir cover grubu çalacak. Gelmek ister misin?" Whistlebinkies, South Bridge'de bir canlı müzik barıydı. "Birkaçımız gidiyoruz," diye aceleyle söyledim, onun tereddüt etmesini görünce.

"Oh. Ben de isterdim... ama o zaman bu arkadaşlık uygulamasındaki adam buluşmak istiyor."

"Onu da getir," diye ısrar ettim. "Böylece daha güvenli olur." Lily kaşlarını kaldırdı. "Daha güvenli mi?"

"Evet, daha güvenli." Daha önce hiç düşünmemiştim ama Lily'nin bir arkadaşlık uygulamasından tanıştığı bir yabancıyla buluşması içime sinmiyordu. Ben bu uygulamaları hiç kullanmamıştım ama birdenbire kadınlar için erkeklere göre ne kadar az güvenli olduğunu fark ettim. Juno'nun arkadaşlık uygulamalarını kullanıp kullanmadığını ve yabancılarla buluşurken ne gibi önlemler aldığını merak ettim. Ona daha sonra sorardım.

"Tamam." Omuz silkti. "Düşüneceğim."

"Güzel."

"Peki..." Lily yüzümü incelerken latte'sinden bir yudum aldı. Dudaklarından kahve lekesini silerken, bir sonraki sorusundan neredeyse dikkatimi dağıttı. "Bir kız kardeşin olduğunu söylemiştin. O nasıl biri?"

"Juno benden iki yaş büyük, ama sanki on yaş büyükmüş gibi davranıyor. Birlikte büyüdük, o beni koruyucu bir şekilde yetiştirdi." Kıkırdadım. "O benim en yakın arkadaşlarımdan biri, gerçekten. Bunu itiraf etmek pek havalı değil belki, ama gerçek bu."

"Havalı olup olmadığını umursamıyorum. Ona bu kadar yakın olmanı seviyorum."

"O deli gibi. Cesur, merhametsiz. En saçma şeyleri söyler ve beni acımasızca alay eder. Ama onu seviyorum."

Lily'nin ifadesi yumuşadı. "Harika birine benziyor. January ile çok iyi anlaşacak gibi görünüyor."

"Küçük kız kardeşin mi?"

Lily başını salladı. "Bu yıl birinci sınıfta. Ve benim tam zıttım."

"Sade, aptal ve kaba mı?" diye alay ettim.

O yüzünü buruşturdu. "Hayır, demek istediğim, o gürültücü, aşırı kendine güvenen, iddialı ve açık sözlü biri. Aynı zamanda çok komik. Ama dışarıdan bakıldığında, insanlar onu korkutucu buluyorlar. Ben de *The Croods* filmindeki kılıç dişli kaplan kadar korkutucuyum."

Kıkırdayarak telefonumu çıkarıp filmi Google'da aradım. "Hiç izlemedim." Ekranımda sevimli bir kılıç dişli kaplan animasyonu belirdi ve ben kahkahayı bastım. "Evet, kesinlikle o kadar korkutucusun."

"Çok sevimli, değil mi?" Lily masanın üzerinden telefonuma baktı, gamzeleri beni eritti.

"Sen kadar sevimli değil."

Burnunu kırıştırdı. "Benim. Sevimli." "Bu kötü bir şey değil, biliyorsun."

"Hmm, sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum. *Rise of the Guardians*'ı izledin mi?" "Evet.

Animasyonların kraliçesi buradayım."

Gülümseyerek başımı salladım. "En sevdiğim filmlerden biri, ama bu aramızda kalsın. Başka biri sorarsa, en sevdiğim film *Baba'dır*."

"*The Godfather*'ı izledin mi hiç?" "Tabii

ki. Bir kez."

Lily kahkahayı bastı ve ben de kendimi Cheshire Kedisi gibi sıratarken buldum. Sabahımız böyle geçti. Üç kahve eşliğinde rahat ve doğal bir sohbet. Bana romantik romanlara olan sevgisinden bahsetti ve ben de ona tavsiye listesi vermesi için ısrar ettim. Bana birkaç link gönderdi, sanki onları tıklamayacağımı düşünüyormuş gibi. Yanılmıştı.

Lily ile saatlerce oturup saçma sapan konuşabilirdim.

Öğleden sonraki dersine hazırlanmak için gitmesi gerektiğini söylediğinde, biraz daha kalması için ona yalvarmak istedim. Bunun yerine, onu kahve dükkanından çıkarıp sokağın aşağısındaki dairesine kadar geçirdim.

"Demek burada yaşıyorsun?" Arkamızda gürültülü trafik geçerken binaya baktım.

"Evet, burası." Omzunun üzerinden bana baktı, ana giriş kapısında anahtarı sallanıyordu. "Peki... görüşürüz." "Sana mesaj atarım," diye kesin bir şekilde söz verdim. "Vaktin olursa, Cuma gününden önce görüşmek isterim." "Cuma günü gelebilirim. Belki."

İç geçirdim. "Lütfen. Bu adamı kontrol edip, arkadaşlarıyla birlikte olduğunu, güvende olduğunu bilmek beni rahatlatır."

"Thorne, birçok randevuya çıktığımı biliyorsun, değil mi?"

Soyadımı kullanmasına gülümsedim. "Evet, Sawyer, biliyorum. Ama o beni tanımadan önceydi ve ben arkadaşlarımı aşırı korurum."

Lily gözlerini devirdi. "Yakında görüşürüz. Kahve için teşekkürler." Sonra içeri girdi ve ağır giriş kapısı arkasından kapandı.

Göğsümde garip bir acı hissettim. Bu hissi hiç sevmedim.

Cebimden telefonumu çıkarıp Lily'ye hızlıca bir mesaj attım.

Öğle yemeği. Teviot. Perşembe.
Müsait misin?

Dönüp eve doğru yürümeye başladım. Bir dakika sonra telefonum bip sesi çıkardı.

Öğlen 1'de
olabilirim.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ve hemen cevap yazdım.

O zaman
görüşürüz.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LILY

Nedense, derslerimle podcast'i aynı anda yürütmeye çalışmanın biraz zor olacağını düşünerek uyandım. Ancak, danışmanım Anna ile bir toplantım vardı. Anna, araştırma yüksek lisans öğrencisi ve öğretim görevlisiydi ve üçüncü sınıfta da danışmanım olmuştu. Tezimin yanı sıra, genel bir makale yazmam, bir öğretim kursu almam ve iki dönem boyunca üç ders seçmem gerekiyordu. Bu dönem iki ders almaya karar verdim, böylece ikinci dönemde tezim için daha fazla zamanım olacaktı. Planım, tezim için gerekli röportajların çoğunu da bu dönemde yapmakti. Anna genel olarak bunun iyi bir plan olduğunu düşündü, ancak ilk dönemimin çok yoğun olmaması için röportajların bir kısmını diğer dönemlere yaymamı önerdi.

Toplantıdan daha iyi ama aynı zamanda daha kötü hissederek çıktım çünkü kızlarla bu yıl January ve Aiysha'ya planladığımızdan daha fazla yayın süresi ayırmamız gerektiği konusunda konuşmam gerektiğini hissediyordum. Tüm bu işlerin üstüne bir de randevulaşmaya çalışmak fikri başımı döndürüyordu.

Toplantıdan sonra, "Duygular: Sosyal ve Sinirbilim Perspektifleri" adlı bir seminere katıldım.

Kurs önceki yıllara göre daha küçüktü, bu yüzden ders salon yerine bir sınıfta yapıldı. Geçen yılki bir dersten tanıdığım birini gördüm ve bana el salladı.

bitti. Adı Esmeydi ve Fransızdı. Yabancı bir ülkede okumayı seçen öğrencilerden her zaman çok etkilenirdim. Birkaç hoşbeş ettikten sonra profesör ve asistanı odaya girdi ve küçük öğrenci grubunu susturdu. Seminerden çok özel ders gibi bir havası vardı.

"Günaydın. Bu hafta, biraz geç kalan iki yeni öğrencimiz var, bu yüzden hızlı bir yeniden tanıtım yapalım. Ben Profesör Andrews. Asistanım Penny." Elini sallayan genç kadına işaret etti ve kadın sınıfın ön tarafında oturdu. Profesör Andrews ikinci sınıfta Psikoloji 2B dersimi vermişti, bu yüzden onun öğretim tarzını zaten bildiğim için dersin programında adını görmekten memnun oldum. "Duygular: Sosyal ve Sinirbilim Perspektifleri dersine hoş geldiniz. Önce birkaç idari bilgi vereyim. Bu ders için bir öğretim programı var ve hepinizin öğretim gruplarınızı ve saatlerinizi öğrenmiş olmanız gerekir. Bunları okul merkezinde bulabilirsiniz. Ara sınav ve final sınavı var. Bunun ötesinde, ben sınavları çok severim, bu yüzden her seminerin sonunda bir sınav bekleyin. Ayrıca, herkesin seminerler ve öğretim programları sırasında tartışmalara katılmasını bekliyorum. Bunu notunuzun bir parçası olarak düşünün. iPad'lerin arkasına saklanmayın."

Geçen hafta bunu söylediğinde yaptığı gibi, hepimizi tek tek gözleriyle süzdü ve bakışları benimkilerle buluştuğunda, bakışlarımı kaçırmamak için elimden geleni yaptım. "Şimdi başlayalım. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, bu ders umarım size duyguların sosyal işlevlerini anlamanızı sağlayacaktır." Son cümleyi önündeki beyaz tahtaya yazmak için döndü. "Kültürün duygular üzerindeki etkisi..."

Onu dinlerken ve ele alacağımız konuların listesini yazarken iPad'imi açtım. Sorular sorduğunda, seminerdeki çoğu kişi gibi ben de cevap vermek için elimi kaldırdım. Profesör Andrews memnun görünüyordu ve bana söz verdiğinde cevabımı onaylayınca çok heyecanlandım. Ne diyebilirim ki? Aslında biraz çalışkan bir öğrenciydim.

Seminerin sonunda eşyalarımızı toplarken Esme bana döndü. "Sonraki dersin var mı?" diye sordu melodik aksanıyla.

"Hayır, işim var." Podcast, kafamı çok meşgul ettiği ve reklam gelirlerinden para kazandığım için benim için iş sayılıyordu. "Ya sen?"

"Kütüphaneye. Haftaya görüşürüz."

Binadan çıkıp bisikletime doğru ilerlerken, "Lily, değil mi?" diye bir ses duydum.

Arkamı döndüm, ana resepsiyonu aradım ve bana bakan bir adamla göz göze geldim. Tanıdık geldi ve adını hatırlamak için kafamı yordum. "Zac?"

Yaklaşırken gülümsedi. "Evet, Zac. Nasılsın?"

Sebastian'ın barda bana yaklaştığı gece Zac'i hatırladım. Ona defolup gitmesini söyledikten sonra, Zac Sierra'dan ve sonra benden özür diledi ve gitti. Sierra, Zac'in Harry ve Sebastian'ın oda arkadaşı olduğunu söylemişti. Podcast dramasına dahil değildi, ama Olly aracılığıyla Harry'den Sierra'yı tanıyordu.

"İyiym. Sen nasılsın?" diye kibarca sordum.

"Harika, harika, evet." Sebastian kadar şık bir aksanı vardı, ama Sebastian'ın aksanı gibi beni etkilemedi. "Psikoloji öğrencisi misin? Seni birinci sınıftaki Psikoloji 1B dersinden tanıdığımı düşünüyorum."

"Oh." Onu fark etmediğim için şaşırdım ve biraz utandım. Birinci sınıfın ikinci döneminde psikolojiye geçmiştim. "Sen psikoloji öğrencisi misin?"

"Bilişsel bilim. Ağırlıklı olarak yapay zeka tarafında."

Bu şaşırtıcıydı. Nedense, onun Sebastian gibi mühendislik öğrencisi olduğunu sanmıştım. "Çok havalı."

"Evet, sanırım öyle. Seni buralarda gördüğümü biliyorsun."

Son üç yılı aynı okul binasında geçirmiş olmamıza rağmen onu hiç fark etmemiş olmam beni daha da kötü hissettirdi.

"Sen Sebastian'ın arkadaşısın."

Zac bana geniş, dişli bir gülümseme attı. "Evet, öyleyim. Aslında oda arkadaşınız. Royal Mile'da onunla ve Harry ile birlikte bir dairede yaşıyoruz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne hoş."

Biraz utanmış gibi gülerek, "Aslında, ev Harry'nin. Ee, nereye gidiyorsun?" dedi.

"Podcast görevlerim var."

"Ah, tabii ki. Uzun zamandır dinleyicinizim. Çok iyisiniz."

Sebastian'ın Zac'i bana daha da yakınlaşmam için bu işe sokmuş olabileceğini düşündüm. "*Bakın, arkadaşlarım ne kadar iyi insanlar! Hadi biz de arkadaş olalım*" gibi bir şey. "Teşekkürler. Çok nazıksın. Artık gitmem gerek. Seni tekrar görmek çok güzeldi."

"Ben de. Umarım seni daha sık görürüm." "Tabii.

Hoşça kal."

Bisikletime binerken kendi kendime güldüm. Sebastian, kahve "randevumuzdan" beri her gün bana mesaj atıyordu. Hiç bu kadar arkadaş olmak isteyen biriyle tanışmamıştım. Ve garip bir şekilde, ona olan ilgime rağmen, onunla konuşmak çok kolaydı. Söylediğim veya yazdığım her kelimeyi fazla düşünmüyordum. Ama belki de bunun nedeni, beni arkadaş olarak gördüğü ve romantik baskıyı ortadan kaldırdığı içindi.

Annemin ve Jo teyzemin tavsiyesine uymaya ve akışına bırakmaya karar vermiştim. Bu yüzden bugün Teviot'ta onunla buluşmaya karar vermiş, ayrıca yarın akşam Whistlebinkies'e randevumu da götürmeye karar vermiştim.

Ben aceleyle içeri girdiğimde Sierra, Jan ile birlikte kayıt stüdyosunda bekliyordu. Kenny, kayıt kabinine girerken bana el salladı.

"Aiysha nerede?" Neredeyse koltuğa düşüyordum.

"Derste." Jan gözlerini kısarak, "Geç kaldın," dedi.

"Kampüsün diğer ucunda bir seminerim vardı. Senin yüzün geç kaldı." "Bu ne demek şimdi?"

Omuz silktim, kendi olgunlaşmamışlığımdan gülümseyerek.

"Keyfin yerinde. Randevu yüzünden mi?"

"Hayır, kes sesini." Sierra bize el salladı. "Kayıt başlamasını bekleyin."

Birkaç saat sonra, podcast oturumu sona erdi ve Sierra'ya, üçümüzün tezlerimize ve derslerimize daha fazla zaman ayırabilmemiz için sabit bir program belirlemek üzere hepimizin bir araya gelmesi gerektiğini söyledim. Neyse ki, arkadaşım podcast'in bizim için ne kadar zor olsa da ikinci plana atılması gerektiği konusunda hemfikirdi. Bu benim için çok önemliydi ve bu kararı kolayca almadım.

Ancak Jan, podcast'i erken devralma ihtimalinden çok mutlu görünüyordu. Şimdiye kadarki bölümleri bir keşif gibiydi. Çılgın ve komikti, ama gerektiğinde duyarlı davranarak beni şaşırtmıştı. Sanırım sadece bana karşı duyarlı olmaya gerek duymuyordu.

Bu sabah olduğundan çok daha az stresli hissederek Teviot'a doğru yürüdüm. Kütüphanede bir saat geçirerek tezim için ilk röportajımı ayarladım. Farklı cinsiyetlerden birkaç sosyal medya influencer'ına ulaştım. Bazıları sosyal medyada yaşadıkları zorlukları daha önce dile getirmişlerdi, bazıları ise bunu yapmamışlardı ama farklı sayıda takipçileri vardı. Evet, çok sayıda takipçisi olan insanlarla röportaj yapmak istiyordum, ama platformlarına çok zaman ayıran, daha az takipçisi olan insanlarla da sohbet etmek ilgimi çekiyordu.

Şu ana kadar sadece iki kişi bana geri dönüş yapmamıştı, ancak görüşmeler planlanmıştı ve Birleşik Krallık hükümeti için ülkedeki ruh sağlığı krizi ile sosyal medya arasındaki ilişki üzerine büyük bir araştırma projesi yürüten bir üniversiteden olumlu yanıt almıştım. Kendimi çok daha organize ve işlerin üstesinden gelmiş hissediyordum.

Kütüphane Bar'a girer girmez Sebastian'ı gördüm. Tek başına bir masada oturuyordu, ama bir kız sandalyesinin yanında durmuş, elini sandalyenin arkasına koymuştu. Kızın tüm vücut dili flört ettiğini haykırıyordu.

vücut dili *flört etmek için* çılgılık atıyordu. Sebastian ona gülümsedi ve ne dediği onu güldürdü, vücudu ona daha da yaklaştı.

Ateşli kıskançlığı görmezden gelerek, kendime onunla sadece arkadaş olduğumuzu hatırlattım. Ve onun dünyanın en büyük çapkını olduğunu. Onu başka kadınlarla görmekte alışmam gerekiyordu.

Yaklaşmaya çekindiğim için bir dakika kadar orada durup ne yapacağımı düşündüm.

Sonra kafamın içinde Jan'ın sesi Sebastian'ın beni öğle yemeğine davet ettiğini ve büyük kız gibi davranıp oraya gitmem gerektiğini söyledi!

Sırt çantamı düzelttim ve adımlarıma rahatlık katmaya çalıştım. Başarılı olduğumdan emin değildim, ama masanın önünde durduğumda gülümsememin doğal olduğunu hissetmekten memnun oldum.

Sebastian, ben merhaba demeden bana baktı. Geniş bir gülümsemeyle, "Gelmişsin," dedi.

Dikkatim, bana açıkça hoşnutsuzlukla bakan kıza kaydı. Ona küçük bir gülümseme attım, çünkü kesinlikle kışkırtılmadıkça kaba davranamazdım. Sonra Sebastian'a döndüm. "Yapmayacağımı mı sandın?"

"Bilmiyorum. Sen hala bir muammasın." Güzel sarışına işaret etti. "Bu..."

Kız kaşlarını çatı. "Hermione."

"Ailen Harry Potter hayranı mı?" diye sordum.

Hermione dudaklarını büzdü. "Sence?"

Sebastian kaşlarını çatı. "Hermione, arkadaşım burada, o yüzden..."

"Siz ikiniz..." Aramızda eliyle işaret etti.

Hayır demek için ağzımı açtım ama Sebastian sözümü kesti. "Öğle yemeği yiyecek misin? Sadece ikimiz? Evet. Çok teşekkürler. Tanıştığımıza memnun oldum."

Yüzünü buruşturdu ve veda etmeden uzaklaştı.

"Üzgünüm."

"Lily, lütfen otur. Özür dilemene gerek yok." Sebastian başını salladı. "Neden bazı kadınlar böyledir ki? Sen gelene kadar çok nazikti."

Kıkırdayarak masaya oturdum ve sırt çantamı ayaklarımın dibine bıraktım. "Bizim neslimizin çoğunun kedi gibi rekabetçilikten kurtulduğunu düşünmek isterim, ama bu hala var." Burun kıvırdım. "*Hermione* adını nasıl unutursun?"

Sebastian utanarak güldü. "Bana gelip kendini çok hızlı bir şekilde tanıttı. Beni sosyal medyada takip ettiğini ve her zaman benimle tanışmak istediğini söyledi. Bu kadar ünlü olduğumu bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Kız kardeşim seni Google'da aradı." Özür dilercesine yüzümü buruşturdum. "Bana senin oldukça fazla takipçin olduğunu söyledi."

"Benim sayemde değil. Ara sıra bazı magazin dergileri veya gazeteler kraliyet ailesi hakkında bir makale yayınlar ya da kraliyet ailesinin en iyi ve en kötü görünen üyeleri gibi iğrenç bir liste yapar. Sevdiğin birinin en kötüler listesinde olması oldukça kötü bir şey. Her neyse, bu tür şeylerden dolayı yeni takipçilerim çok artıyor."

Magazin dergilerine veya bu tür listelere hiç dikkat etmemiştim, ama birinin beni ailemin en çirkin üyesi olarak halka açık bir forumda listelediğini hayal edemiyordum. "Bu çok korkunç."

"Biliyorum. Neyse ki bu çok sık olmuyor. Ailem tam olarak kara koyun sayılmaz, ama birçok halka açık etkinlikten uzak duruyoruz ve sadece zorunlu olanlara katılıyoruz. Düğünler, cenazeler. Ascot. Bu tür şeyler." Bakışlarını başka yöne çevirirken yüzündeki ifade sertleşti. "Ama bu değişebilir."

Nedenini sormak üzereydim ki, önümdeki menüye dokundu. "Bir şey seç."

Konuyu değiştirerek, bir sandviç ve salata seçtim.

"Gerçekten istediğin bu mu, yoksa benim önümde yemen gerektiğini düşündüğün şey mi?" diye sordu açıkça.

Soru karşısında şaşkınlık içinde, sessizce cevap verdim, "Gerçekten istediğim şey bu. Neden bunu soruyorsun?"

Sebastian dudaklarını sıkıştırdı, sonra içini çekerek açıkladı: "Vücudun hakkında biraz utangaç olduğunu fark ettim ve podcast'inde bundan bahsettiğini biliyorum."

Yanaklarım kızardı. "*Tamam mı?*"

"Ben... öncelikle, olduğun gibi kesinlikle muhteşem olduğunu bilmelisin ve kendine güvenmemen için hiçbir neden yok."

Yanaklarım daha da kızardı.

"İkincisi, benim yanımda rahat olmanı istiyorum."

Sinirlenmiş ve *rahatsız olmuş* bir şekilde, bu konuda dürüst olmaya karar verdim. "Şu anda tam tersi durumdayım." Ona kızgın bir şekilde baktım. "Yemekle bir sorunum yok. Ne yemek istediğimi sipariş ederim ve insanların benim yemek yememi düşünmesini pek umursamam. Benim utangaçlığımı belirtmek beni sadece utandırır ve utangaç yapar ve şimdi yemek yerken tek düşüneceğim şey, senin aslında benim ne yediğimi düşündüğün gerçeği olacak."

Bana şaşkın şaşkın baktı. Sonra yüzü bembeyaz oldu. "Kahretsin, bu tam bir karmaşa, değil mi?"

Ben cevap veremedim, o ayağa kalktı ve bir an için gideceğini sandım. Ama o, masanın etrafından dolaşp benim oturduğum bankın üzerine kayd. Kolunu bankın arkasına dayadı, böylece bu tarafta birbirimize sarıldık.

"Ne yapıyorsun?" Onu baştan aşağı süzdüm, ani yakınlığıyla cildim farkındalıkla titredi. Daha az tuhaf olduğunda ona hangi kolonyayı kullandığını sormayı aklımda not ettim.

"Önemli bir tartışma sırasında senden çok uzak hissettim."

Dudaklarım seğirdi. "Sen biraz tuhaf birisin, biliyor musun?"

Sebastian'ın gözleri parladı ve omuzlarının biraz düştüğünü fark ettim, sanki gözle görülür şekilde rahatlamış gibiydi. "Seni rahatsız ettiğim için

İster inan ister inanma, niyetim tam tersiydi."

Gözleri yüzümü dolaştı, sanki her ayrıntıyı zihninde daha sonra hatırlamak üzere işaretliyormuş gibi. Bu kafa karıştırıcıydı. Bana bakışları kafa karıştırıcıydı, çünkü o sadece benim arkadaşım olmak istiyordu.

"Niyetin neydi?"

"Artık arkadaşız," dedi, sanki aklımı okumuş ve her şeyi netleştirmiş gibi. "Ve ben arkadaşlarıma değer veririm. Kendini olduğun gibi görmeni istiyorum... Sen muhteşemsin, Lily Sawyer. İçten ve dıştan. Kendinden utanacak hiçbir şey yok. Asla."

O zaman neden beni istemiyorsun?

Melankolik düşünceleri kafamdan silip attım ve gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ve bunu dikkate alacağım. Söz veriyorum. Ama bilmen gerek ki, on altı yaşındayken... biri beni kilom konusunda utandırdı. O zamandan beri, şişman olduğumu düşündüğüm için sürekli moda diyetler yapıyordum. Sonunda sadece sağlıklı olmak istediğim bir noktaya geldim, moda diyetleri bıraktım ve sadece iyi beslenmeye çalışıyorum. Ama insanların yemek konusunda tuhaf davranması bana o zamanları hatırlatıyor, bu yüzden..."

"Lily, çok üzgünüm." Sebastian yaklaştı. Öpebilecek kadar yaklaştı. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Bir daha bu konuyu açmayacağım. Ben bir pisliğim."

"Sen pislik değilsin." *Ama çok yakınsın ve çok yakışıklısın.* Gözlerinin irisi yosun yeşiliydi, ama yeşil renk Akdeniz mavisine dönüşüyordu. Çok güzel gözler.

"İyi. Yani, hala arkadaş mıyız?" "Hala arkadaşız."

"Yemeği sipariş etmeye gideceğim." "Ben ödeyeyim..."

"Hayır." Banketten kaydı.

"Thorne, arkadaş olacaksak, masrafları paylaşmamız gerekir."

"Bugün olmaz." Daha fazla tartışmadan o gitmişti.

Sebastian barda siparişimizi vermek için beklerken, az önce gördüğüm kız Hermione, yanında bir kızla birlikte bana yaklaştı. Çantalarını almışlardı, bu yüzden ayrılıyor gibi görünüyorlardı.

"Merhaba tekrar," dedi, bu sefer biraz daha dostça.

"Merhaba."

"Az önce olanlar için özür dilerim. Onun bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum."

Öyle olduğunu iddia etmenin dürüstçe olmayacağını bildiğimden, başımı salladım. "Sadece arkadaşsınız."

Güzel gözleri parladı. "Gerçekten mi?" Elini çantasına soktu ve bir kalem ile kağıt çıkardı. A4 kağıdının bir köşesini yırttı, masaya yaslandı ve kağıda bir şeyler karaladı. "Bunu ona verir misin? Sosyal medyadan ulaşmaya çalıştım ama mesajlarına cevap vermiyor gibi görünüyor."

Kağıda yazdığı adı ve numarayı görmek için aşağı baktım. Ağzıma bir tuğla girmiş gibi hissederek başımı salladım ve kağıdı aldım. "Tabii ki."

"Teşekkürler. Çok tatlısın." Bana gülümsedi ve arkadaşıyla birlikte uzaklaştı.

Bir dakikadan az bir süre sonra Sebastian geri döndü. "Hogwarts ne istiyordu?"

Gülerek kağıdı ona uzattım. "Sana vermem için bana numarasını verdi."

Kaşlarını çatarak kağıdı aldı. Sonra kağıdı buruşturdu.

Şaşkın bakışlarıma, homurdandı. "Benim de bazı standartlarım var. Sana kötü davrandı."

"Bizim çıkmadığımızı öğrendiğinde daha nazik davrandı."

"Oh, o zaman, bu her şeyi değiştirir," diye cevapladı kuru bir şekilde.

Göğsüm sıcaklıkla doldu.

Sebastian yine o yoğun bakışını attı. "Ne?"

Omuz silkti. "Sana bakmayı seviyorum."

Sebastian'ın kendini flörtçü olarak tanıttığını hatırlayana kadar içimdeki sıcaklık yerini kafa karışıklığına bıraktı. O herkesle flört ediyordu. Tekrar dengemi bulmak için, çekinerek sordum, "Az önce ne demek istedin?"

"Daha önce ne zaman?"

"Ailenin kurumla ilgisi olmadığını söylüyordun." Kraliyet ailesini kastetmiştim. "Ama bu değişebilir" dedin. Ne demek istedin?"

Sebastian elini saçlarına geçirdi, saçlarını dağınık hale getirdi ve aklıma yaramaz düşünceler geldi. Ama o masanın üzerine eğilip "Ailem yazın ayrıldı" diye itiraf edince, bu düşünceleri hemen kafamdan attım.

Yüzündeki ezik ifade göğsümü sızlattı. "Çok üzgünüm."

"Henüz kamuoyuna açıklamadılar. Ve ben... kimseye söylemedim. Harry'ye bile. Juno ve ben bu konuyu konuşuyoruz, ama... her neyse, büyük bir şok oldu."

"Bana anlatabilirsin."

Hayal kırıklığı yüz hatlarını sertleştirdi. "Bu birdenbire oldu, Lily. Yani, ailem eskiden Juno ve benim evlatlık olduğumuzu şaka yapardı, çünkü ikimiz de tek eşliliğe ilgi duymuyorduk, oysa ailemiz birbirine çok bağlıydı. Çocukluğumuz çok mutluydu. Birbirlerini çok seven ebeveynlerimiz vardı. Evet, yatılı okula gittim ve her zaman eğlenceli değildi, ama eve gitmek büyüleyiciydi. Bizi ve birbirlerini seven iki ebeveynim vardı. Aralarında hiçbir ipucu, anlaşmazlık veya tuhaflık yoktu. Bu ayrılığa giden bir süreç yoktu. Tabii ki, Juno ve ben artık evden ayrıldık, bu yüzden bir şey olduysa, çok hızlı oldu. Geçen Noel ile bu yaz arasında bir zamanda. Bu bizi çok şaşırttı."

"Sana bir neden söylediler mi?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorlar."

Sempatiyle elini sıkmak için uzandım. "Üzgünüm."

Diğer eliyle benim elimi okşadı. "Teşekkürler. Bu... Ben yetişkin bir adamım ve bu kadar rahatsız olmamam gerekir, ama bu durum kafamı biraz karıştırıyor."

"Elbette etkiler. Ben kırk yaşında olsaydım ve ailem bana boşanacaklarını söyleseydi, kafam karışırdı. Nedenini açıklamamaları da cabası."

İlginç bir durumdu. Elbette bir nedeni olmalıydı ve Sebastian ile kız kardeşi, açıklamaya hazır olmadan önce anne babalarının bu sorunu çözmelerine izin vermek zorundaydılar. Sebastian'ın anne babasını çok sevgi dolu bir çift olarak tanımlamasına rağmen, bağlanmaktan korkan biri olması da ilginçti. Genellikle, ebeveynlerin boşanması veya ailevi bir kayıp gibi bir tür travma yaşandığında, insanlar ciddi ilişkiler kurmak istemezler.

Sebastian'ın somurtkan ifadesini görünce, terapist olmak isteyen analitik düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve elimi geri çektim. "Bu, kraliyet ailesinde bir şeyler değişecek anlamına mı geliyor?"

O cevap veremedi, yemeklerimiz geldi.

O cheeseburger ve patates kızartması sipariş etmişti ve dürüst olmak gerekirse, yemeği görür görmez pişman oldum.

Sebastian beni okumuş gibiydi. "Patates kızartmamı yiyebilirsiniz."

Gülümseyerek uzandım ve bir tane aldım. "Sakıncası yoksa alayım."

Bir ısırık aldıktan sonra, yuttu ve son sorumu yanıtladı. "Annem, sıradan bir adam olan babamla evlenerek kendini biraz kara koyun haline getirdi. Kovulmadık ya da öyle bir şey olmadı, ama bu yüzden ailem pek çok kraliyet etkinliğine katılmadı. Yine de özel etkinliklerde ailemizi her zaman görürdük. Ancak annem *geri dönmek* istediğine karar verdi. Anlaşılan bu, Juno ve bana 'uygun' eşler bulmaya çalışmak anlamına geliyor."

"*Uygun* ne anlama geliyor?"

"Şu ana kadar, aristokrasinin son kalıntıları. Beni, sadece on sekiz yaşında ve burada ilk yılında olan Lady Amelia Shrewsbury ile evlendirmeye çalıştı."

Hamburgerinde kum tadı almış gibi olan ifadesine gülmemeye çalıştım. "Ona durmasını söyleyebilirsin, biliyorsun."

"Oh, söyledim. Ama şu anda onu tanıyamıyorum. O benim büyüdüğüm anne değil."

Sesindeki hüzünlü acı tonu karşısında onu teselli ettim: "Bu geçecek. Bu ayrılık ve buna neden olan her neyse, anne baban için yıkıcı olmalı, öyle olmadığını söyleseler bile. Ve sanırım, bu değişikliklerle barışana kadar her türlü alışılmadık davranışlarda bulunacaklar. Sabırlı olmalısın. Ne kadar zor olursa olsun. Ve bil ki, bununla başa çıkmanın daha zor olduğu günlerde ben buradayım. Her zaman benimle konuşabilirsin."

Sebastian başını eğdi ve beni inceledi. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece benim arkadaşım olmaya karar verdiğin için çok mutluyum."

ON İKİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

Bu adam tam bir pislik.

Lily'nin gönderdiği mesaja kaşlarımı çattım. Telefonumda bir çubuk sinyal olduğu için mesajın ulaşmasına şaşırdım. Vaults'un derinliklerinde olduğum için. Vaults, Edinburgh'un Eski Kent'inin altında gizliydi ve bir zamanlar gecekondlu mahallesi ve suçluların sığınağıydı. Bazıları gece kulüplerine ve barlara dönüştürülmüştü. Whistlebinkies, insanlar içki içip grubun sahneye çıkmasını beklerken gürültülü ve kalabalıktı. Harry ve Zac, grubun çalacağı yerin yakınındaki uzun barın ucunda iki kızla konuşuyorlardı, ben ise Lily'nin randevusunun neden pislik olabileceği konusunda içim içimi yiyordu.

Dün bana bu gece randevusunu getireceğini hatırlattığında, sinirimi görmezden gelmiştim. Ama yine sinirlenmiştim. Ve endişelenmiştim.

Cevap veremedem başka bir mesaj geldi.

Sadece seni hazırlıyorum, böylece onun bir pislik olduğunu bilirsin.

2 dakika içinde orada olacağım.

Harika.

Dikkatim merdiven girişindeydi. "Bas. Bastian!"

Harry beni dürttü.

Döndüğümde, üç kızdan birine işaret ettiğini gördüm. "Alana, Vistas'ı canlı izledin mi diye soruyor?"

"Evet." Dalgın dalgın başımı salladım. Birinci sınıfta yerel rock grubunun bir iki konserine gitmiştik. Dikkatim tekrar merdivenlere döndü.

Harry beni tekrar dürttü.

"Ne?"

"Ne oluyor lan?" der gibi gözlerini genişletti.

"Lily'yi bekliyorum."

Zac bardan ayrıldı. "Lily de geliyor mu?"

Başımı salladım ve merdivenlerde bir çift düzgün bacak görüldüğünde arkama baktım. Kadının omuzlarından dökülen uzun, kalın, koyu renkli saçları fark ettiğimde dönmek üzereydim. Lily'di. Yalnızdı. Bardan uzaklaştım ve dönünce beni görebilmesi için kolumu kaldırdım. İyi korunan masaların ve barda toplanan insanların arasından geçmeden önce, beni tanıdığında yüzündeki ifadenin yumuşadığını gördüm.

Onu görünce omurgamdan bir sıcaklık geçti. Ekose desenli pileli mini etek ve bol kesim uzun kollu bir tişört giymişti. Bu seksi ve rahat görünüm beni çok şaşırttı çünkü daha önce hiç çıplak bacaklarını görmemiştim. Şimdi bunun nedenini anlayamıyordum. Tanrım. Nike spor ayakkabı giyiyordu çünkü bu kadın hiçbir şeyi vurgulamak için topuklu ayakkabıya ihtiyaç duymuyordu. Uzun, zeytin rengi bacaklarına bakmamaya çalıştım ama sonra onun yüzüne bakmaya başladım. Üniversitede Lily çok fazla makyaj yapmazdı ama bu gece gözleri çok güzel makyajlanmıştı ve inanılmaz görünüyordu.

Aynı zamanda telaşlı ve sinirli görünüyordu. Bana ulaştığında, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve yüksek sesle, "Dışarıda bir görüşme yapıyor," dedi.

Elimi belinin altına koyarak onu kendime doğru çektim.

Böylece onu daha iyi

duyabilirdim. "Ne oldu?"

"Och, ne olmadı ki?" Lily gözlerini devirdi. "Adı Kyle. Finans sektöründe çalışıyor. Yirmi dakika geç kaldı ve özür dilemedi. Barda içki içerken ve buraya yürürken bana tek bir soru bile sormadı. Sanırım adımı bile bilmiyor. Ama benim öğrenci olduğumla ilgili bir sürü pasif-agresif yorum yapmayı başardı ve şimdi telefonda arkadaşıyla konuşuyor."

"Ne pislik herif." Onun şakağına şefkatle bir öpücük kondurdum. Harika kokuyordu. Bu gece farklı bir parfüm sürmüştü. Daha baş döndürücü bir koku. "Sana bir içki getireyim."

Harry ve Zac selam verdiler ve barmeni beklerken Lily'yi tanıştıkları kızlarla tanıştırdılar. Yanımızdaki yaşlı adamın Lily'nin bacaklarına baktığını fark ettim ve ona uyarıcı bir bakış attım. Adam yüzü bembeyaz oldu ve başka yere baktı.

"İşte buradasın!"

Gürleyen erkek sesi hepimizin dönmesine neden oldu.

Kyle adındaki finansçı adamı görünce içimi keskin ve çirkin bir his kapladı.

Çok yakışıklıydı ve Lily'nin onu pislik olarak görmesine çok sevindim.

Ancak Lily, nazik bir şekilde hepimizi tanıştırdı ve ona ne içtiğini sordu.

Hepimiz elimizde birer bardakla bir grup halinde toplanmışken, sohbet ederken boş olan kolumu Lily'nin omuzlarına rahatça attım.

Kyle pek konuşmadı ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Sonunda, "Üzgünüm, ama seninle randevuda olduğumuzu sanıyordum" dedi.

Lily ona şaşkın şaşkın baktı. "Niyetim *oydu*."

Onun akıllıca cevabına sırıttım.

"Ama bu adamla mısın?" diye sordu ve beni işaret etti.

"Biz sadece arkadaşız." Bira bardağımdan rahatça bir yudum aldım, ama yüzümdeki meydan okuma ifadesine karşı koyamadım. Ve kolumu çekmedim.

Kyle, sinirlenerek başını salladı. "Bir öğrenciye sağa kaydırmamam gerektiğini biliyordum. Üzgünüm, çok güzelsin, ama bu benim tarzım değil ve bu dramayla başa çıkamam." Yarısı içilmiş pintini bara çarptı ve aniden kalabalığın arasından geçerek ayrıldı.

"İyi ki gitti." Onun ayrılışına kadehimi kaldırdım. "Drama mı?" Lily onun arkasından eliyle işaret etti. "Geç geldi. Benimle neredeyse hiç konuşmadı. Ne pislik herif!"

"Kötü randevu için üzüldüm, Lil." Zac ona sempatiyle hafifçe dürttü. "Seni neşelendirmek için sana bir içki daha ısmarlayalım."

"Siz ikiniz çıkmıyor musunuz?" Harry'nin daha önce bahsettiği kız - Elaine ya da Illan ya da öyle bir şey - sordu. Gözleri Lily'nin omuzlarına doladığım koluma sabitlenmişti.

"Sawyer ve ben sadece iyi arkadaşız." Onu kendime yaklaştırdım, böylece sıcak, kıvrımlı vücudu benimkine yapıştı. "Öyle değil mi, hayatım?"

Bardağını benimkine çarptı. "Öyleyiz."

Aramızda dersler, müzik ve gelecek planları hakkında sohbet ettik. Güldük, şakalaştık ve dalga geçtik. Lily, benimle olduğu kadar arkadaşlarımla da kolayca kaynaşmış görünüyordu. Harry ve Zac'in ondan gerçekten hoşlandığını anlayabiliyordum, bu da beni memnun etti.

Sonra grup ısınmaya başladı, biz de sahneye yaklaştık.

"Bu adamlar kimdi?" diye sordu Lily.

"Yerel bir grup. Sanırım onları seveceksin. Gel." Sahneye daha yakın bir yere geçtim, böylece iyi görebilecektik ve Lily'yi önüme yerleştirdim. "Bana yaslan. Rahat ol," dedim ve kollarımı beline dolayarak onu göğsüme doğru çektim.

Birkaç saniye sonra, o rahatladı. Onu sıkıca sarıp kulağına eğildim ve fısıldadım, "Az önce o pislik yüzünden üzülmedin, değil mi?"

Kafasını hafifçe salladı ve nefesinin kesildiğini duydum sanki.

Farkındalık beni sardı. *Sadece arkadaşız, diye kendime hatırlattım. Sadece çok iyi arkadaşız.*

Bu kadını çok sevdiğim için, seks yüzünden her şeyi mahvetmek istemedim.

"O benim tipim değildi," diye cevapladı, o kadar sessizce ki neredeyse duymadım.

"Merhaba millet." Solistin sesi mikrofonun içinde cızırdadı ve benim sonraki sorularımı kesintiye uğrattı. "Bu gece geldiğiniz için teşekkürler. Biz Steel Pennies'iz." Hemen ilk şarkılarına başladılar, hızlı bir rock şarkısıydı ve etrafımızdaki herkes başını sallayıp ayaklarını hareket ettiriyordu. Ritim Lily'yi de etkisi altına aldı, vücudu düşünmeden ritme göre hareket ediyordu. Kıvrımlı kalçaları bana doğru hareket etti ve ben nefesimi tuttum, umarım doğal bir şekilde bir adım geri attım. Ellerimi onun sıcak kalçalarına gevşekçe koydum, böylece beni sertleştiren bir şekilde bana doğru dalgalanmadan hareketlerini hissedebildim.

Biri beni izliyormuş gibi hissederek sola baktım ve Zac'i gördüm. Kaşlarını çatmış hali, bilmiş bir sırıtışa dönüştü.

Onu görmezden geldim ve gruba odaklandım, çünkü önümdeki kadına odaklanırsam, ona olan hayranlığımın fiziksel tezahürünü gizleyemezdim.

"Harikaydılar!" Lily, hepimiz Whistlebinkies'ten çıkıp çok daha serin gece havasına çıktığımızda mutlu bir şekilde bağırdı. Bar, taş duvarları ve zeminleriyle Vaults'un derinliklerinde olmasına rağmen, çok sıcaktı.

Onun eğlendiğine sevindim ve gülümsedim, sonra onun telefonunu çıkarmasını izledim. "Onları sosyal medyada takip edeceğim."

Grubumuz Royal Mile'a doğru yürürken, onun telefonuna baktım. Lily hızlıca uygulamaya dokundu, grubu aradı ve onları takip etmeye başladı. "Beni takip ediyor musun?"

Şaşkınlıkla bana baktı. "Hayır. Takip etmemi ister misin?"

"Tabii ki." Cep telefonumu cebimden çıkardım. "Seni takip edeceğim. Sen de beni takip et."

"Şimdiden uyarıyorum, benim feed'im pek heyecan verici değil." Bana kullanıcı adını verdi.

Onu bulduktan sonra, takip et düğmesine tıkladım ve fotoğraflarına göz attım. Onunla çok samimi görünen yakışıklı sarışın bir adamın olduğu bir fotoğrafında durdum.

"Bu kim?" diye sordum, ekranımda onun da beni takip ettiği bildiren bir bildirim belirdi.

"Kim?" Lily, neye baktığımı görmek için eğildi.

Yüzü terden parlıyordu ve barın sıcağından yanakları kızarmıştı. Aklımı çok kirli düşünceler ele geçirmeden önce hızla başka yere baktım.

"Oh, o benim kuzenim Luke. Aslında teknik olarak kan bağı yok. Ama onu kuzenim olarak görüyorum."

"Ama akraba değilsiniz? Yakın görünüyorsunuz."

Lily güldü. "Kuzenler kadar yakınız. Birbirimizi aile gibi görmesek bile, Luke benden asla hoşlanmaz."

Buna kaşlarımı çattım. "Herkes senden etkilenir."

Bana şaşkın bir bakış attı. Ama sonra yüzünde şımarık bir gülümseme belirdi ve o sevimli gamzeleri beni çılgına çevirdi. "Luke erkekleri tercih ediyor."

"Ah." Garip sahiplenme duygumdan dolayı boğuk bir kahkaha attım. Lily ile arkadaşlık kurmak istiyorsam, kendimi aşmam gerekiyordu.

Royal Mile'da benim daireme doğru dönerken Lily aniden kaşlarını çattı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bizim evimize."

"Oh, ben eve gitmeliyim."

"Biraz gel. Sonra seni eve bırakırım."

"Taksiye binebilirim."

"Hayır, seni eve bırakacağım." Harry ve Zac'i takip ederek evimize dönen kızlara bir bakış attım. "Eğer gidersen, Illiana ile baş başa kalırım."

"Alana." Lily'nin dudakları seğirdi. "O çok güzel."

"Bu gece kimseyi reddetmek istemiyorum ve havamda da değilim. Ayrıca seni o pislik Kyle'dan kurtardım, bana borçlusun," diye alay ettim.

"Beni nasıl kurtardın?" O şakacı bir şekilde beni itti. "O, telefonu kulağına yapışık halde ortaya çıktığı andan itibaren gecenin böyle biteceği oldukça açıktı bence."

"Aptal," diye mırıldandım. "Ne?"

"Hiçbir şey. Gelecek misin?"

Aniden arkasını döndü ve bana bakabilmek için geriye doğru yürüdü. Kısa pileli eteğinin kenarı uyluklarının etrafında zıplıyordu ve gözlerimi onun yüzünde tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Tamam. Ama sadece Royal Mile'daki bu daireyi merak ettiğim için." Etrafını işaret etti. "Çok şık."

Gözlerimi kısarak baktım. "Gördüğünde benim hakkımda kötü düşünmeyeceksin, değil mi?"

"Neden? Wakefield adında, sana el pençe divan hizmet eden bir uşak mı var?"

Gülerek başımı salladım. "Tam olarak değil."

"O zaman senin hayranlığını nazıkçe alay edeceğim, söz veriyorum."

Lily beni hiç alay etmedi, ama ben, arkadaşlarımla birlikte onu ve arkadaşlarını çatı katına götürürken, onun her tepkisini izlediğimi fark ettim. Lily her şeyi ihtiyatlı bir ifadeyle izledi ve sonra oturma odasından geçerek Royal Mile'a bakan üç uzun pencereye doğru yürüdü.

Yanına yanaştım. "Ne düşünüyorsun?"

"Çok modern. Dışarıdan bakınca böyle olduğunu tahmin edemezsin." Lily bana gülümsedi. "Harika. Ne manzara ama." Elini cama dayadı, güzel, cilalı tırnakları

üzerine hafifçe vurarak ses çıkarıyordu. O tırnakların sırtımı tırmaladığı görüntüsü birdenbire zihnime gelince gözlerimi sıkıca kapattım. "Hayatım boyunca burada yaşadım ve bu tarihten hiç bıkmadım."

Gözlerimi açtım ve onun kaleye giden yolu daha uzaklardan görmek için eğildiğini izledim.

"Kalenin en son 1633 yılında iskan edildiğini biliyor musun?" Bana baktı. "O zamanlar hayatın nasıl olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Kokulu," diye şaka yaptım. "Çok kokulu olduğunu hayal ediyorum."

Lily güldü, yanaklarında derin çukurlar oluştu ve ben de hayatımın yeni misyonunun, her karşılaştığımızda onu güldürmek olduğuna karar verdim. Umarım bu sık sık olur.

"Harry size içki ister misiniz diye soruyor?"

Sesin geldiği yöne döndük ve barda gördüğümüz kızın bana baktığını gördük. "Ben almayayım. Lily?"

"Ben de iyiyim."

"Biz almayalım, Illiana, teşekkürler."

Kızın yüzü düştü. "Alana." Diye yüzünü buruşturdu ve diğerlerinin bulunduğu mutfağa doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?"

Lily'nin tuhaf ses tonuna karşılık, "Neyi yapıyorum?" diye sordum.

"İsimlerini yanlış söylemek. Bir kadına ilgi duymadığında, kasten onun ismini yanlış söylüyorsun."

Tanrım, benim iyiliğim için fazla zeki biriydi. Suçlulukla omuz silktim. "Bunu açıkça belli etmenin en az kötü yolu bu gibi görünüyor."

"Değil." Bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı.

The düşünce düşüncesi Lily bir bir beni benim hakkımda hayal kırıklığına uğratan bir şey bulması canımı yaktı. "O zaman bir daha yapmayacağım," diye söz verdim.

Bana kızgın olmadığını belirtmek için kolumu sıktı. Sonra içini çekti. "Artık gitmem gerek."

"Lanet olsun, neredeydiniz?" tanıdık ve beklenmedik bir ses sordu. "Burada saatlerdir bekliyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LILY

Sebastian'ın etkileyici dairesinin açık plan oturma odasının girişinde minik bir kadın duruyordu. Minyon yapılıydı ama kısa sarı saçları ve oyuncak bebek gibi yüz hatlarıyla çok güzeldi.

"Juno!" Harry odayı geçerek kadını kollarına aldı.

Kadın gülerek ona sarıldı. "Ne hoş bir karşılama."

"Kız kardeşim kız kardeşim," Sebastian dedi

bana dedi mutlugülümsemeyle bir

Onu takip ederken karnımda bir heyecan dalgası hissettim.

Sebastian ona ulaştığında Juno Harry'yi bıraktı ve Sebastian eğilip onu kucaklayarak havaya kaldırdı.

"Beni indir, seni koca yumuşak kalpli!" diye bağırdı Juno mutlu bir şekilde. Sebastian onu yere indirdi ama yanına sokarak

gururla tanıttı: "Bu benim kardeşim Juno. Juno, Harry ve Zac'i tanıyorsun. Bunlar onların yeni arkadaşları Alana, Katie ve Shan." Bakışları bana kaydı ve gülümsedi. "Ve bu da benim yeni en iyi arkadaşım Lily. Lily, Juno ile tanış."

Bazen o kadar sevimli bir çocuk gibiydi ki, göğsüm ağrıyordu.

"Merhaba." Utangaçça el salladım.

Juno gülümsedi, Sebastian'ın kolunu iterek beni kucakladı. "Senin hakkında çok şey duydum."

"Öyle mi?"

"Mmm-hmm." Beni bıraktı, ama sadece müstakbel bir kayınvalide gibi beni incelemek için. Bana baktı ve sonra "Sen çok çekicisin, değil mi?" dedi.

bit my lip against teasing her for using the word

korkunç bir şekilde. "Sen de öylesin."

"Oh, biliyorum." Kafasını küstahça eğdi. "Gideceğini duydum mu? Henüz gidemezsin. Lütfen biraz kal. Bu şehirde sadece bir gece kalacağım."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Sebastian.

"En son seramik koleksiyonumu sergilemek ve satmakla ilgilenilebilecek bir sanat galerisiyle görüşmem var."

"Sen çömlekçi misin?" diye sordum, gerçekten merak ederek.

"Ona benden bahsetmedin mi?" Juno kardeşinin koluna vurdu. "Senin neyin var?"

Kardeşi burnunu çekti. "Ona senden bahsettim. Sadece çömlekçi olduğumu unuttum."

"Kendimi çok sevdiğimi hissediyorum."

Sebastian tekrar kolunu Juno'nun omzuna doladı ve onu yanına çekerek mutfığa içecek almaya götürdü.

Sonraki bir saat boyunca, oturma odasındaki dev kanepede uzanıp sohbet ettik. Juno sadece benimle ilgileniyor gibiydi, bu yüzden kendimi biraz mercek altında hissettim. İlk başta, Sebastian için yeterince iyi olmadığımı düşündüğünden endişelendim. Arkadaşlık ya da başka bir şey olarak. Royal Mile'daki penthouse dairesini görünce, birlikteyken sık sık unuttuğum bir şeyi hatırladım, tabii doğrudan bu konuyu konuşmadığımız sürece: Sebastian zengin bir ailenin çocuğuydu. Hem de çok zengin. Ve sadece parası da değil. O, bir prensesin kızı olan Lady Clarissa Hanover'ın oğluydu.

Ancak, Juno'nun şık aksanı ve tavırlarına rağmen snob biri olmadığı için rahatladım. Çok eğlenceli ve nazikti. O akşamki kötü randevumu ona anlatmayı yeni bitirmiştım.

"Flört etmek en kötüsüdür." Kanepede Sebastian'a yaslandı. "Bir keresinde kötü bir randevudan kaçmak için kadınlar tuvaletinin penceresinden tırmanmak zorunda kalmıştım."

Bu görüntü beni güldürdü. "Bunu yapmak zorunda kaldıysan, durum oldukça kötü olmalı."

"Oh, korkunçtu. Başlangıçta küçük 'tiksindirici' şeylerdi. Anlatabildiysem. Ağzı dolu konuşuyor, göğüslerime bakıyordu."

"Evet, bu kadar yeter, teşekkürler." Sebastian burnunu kırıştırdı.

"Daha da kötüleşti. Aniden göğüslerime ne yapmak istediğini anlatmaya başladı..."

"Sanırım kusacağım." Sebastian gerçekten biraz yeşil görünüyordu ve ben gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Her neyse, bana güvenli kelimemin ne olduğunu sorduğunda, oradan çıktım." Gözleri şeytani bir şekilde parladı. "Güvenli kelimeyi paylaşmak için çok erkendi. Ve yemek yerken konuşan bir erkeğin kendisini yatağa bağlamasını kim ister ki? Yemek yerken de konuşmaya devam edecek mi, diye soruyorum? Bu, dilini oldukça dikkat dağıtıcı ve etkisiz bir şekilde kullanmak olur."

Sebastian gözlerini sımsıkı kapattı. "Lütfen, konuşmayı kes."

Ben ise o kadar çok güldüm ki, gözlerimin kenarlarından akan yaşları silmek zorunda kaldım.

Juno pişmanlık duymadan sırtıttı.

"Sen ve kardeşim January çok iyi anlaşırdınız," dedim ona, kahkaham dinerken.

"Neden gülüyorsunuz?" Zac, koltuğun diğer tarafından sordu.

Harry ve kızlardan biri ortadan kaybolmuş gibiydi. "Juno bana işkence ediyor. Bunu hak edecek ne yaptım bilmiyorum

Sebastian ona alaycı bir şekilde kaşlarını çattı.

"Sana işkence etmiyorum. Lily ile bağ kuruyorum. Bunun seni memnun edeceğini düşünmüştüm."

Cevap olarak, şefkatle alnına bir öpücük kondurdu. Ve sonunda haftalardır hissettiğim kafa karışıklığı dağıldı. Onun yerine kendimi boşalmış hissettim ve gülümsemeye devam etmek zorunda kaldım. . . . Ben anlamamıştım Sebastian'ın Sebastian'ın bana olan sevgisini anlamamıştım. Fiziksel sevgisini. Bu gece kolunu omzuma atmasını. Grubu izlerken beni kucaklamasını. Şakağıma öpücükler kondurup beni kendine sıkıca sarıldı.

Ancak, onu Juno ile izlerken, onun sadece böyle bir insan olduğunu fark ettim. Fiziksel olarak sevgi dolu bir insandı. Ve beni bu kadar sevdiği, bana kız kardeşi gibi davrandığı için kendimi şanslı saymalıyım.

Ne yazık ki, o anda, onun bana karşı davranışının aslında benden hoşlandığı anlamına geldiğine dair ufak bir umut beslediğimi fark ettim. Belki de arkadaşlığımız daha ötesine geçebilirdi.

Ama Sebastian bana yalan söylememişti. Ya da kendine. Bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve beni seçmişti.

Bunu bir iltifat olarak kabul edip kendimi toparlamalıyım.

"Gerçekten gitmem gerek." Yavaşça ayağa kalktım. "Bir taksi çağırayım."

"Seni götüreyim," dedi Sebastian.

"Ben götürebilirim," dedi Zac. "Kız kardeşin burada."

"Hayır, hayır, beni takma kafana." Juno Zac'e el salladı.

"Bastian, onu eve güvenle bırak. Döndüğünde kanepede yat, çünkü yatağını çalacağım."

"Tabii ki çalacaksın."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LILY

Sebastian bana bir kapüşonlu sweatshirt ödünç almam için ısrar etti ve ben de memnun oldum çünkü sabahın erken saatlerinde sonbaharın başlangıcını müjdeleyen bir serinlik vardı. Sabahın bu saatlerinde, etrafta birkaç kişi dolaşıyordu. Gece kulüpleri saat üçte kapandığında, gürültücü, sarhoş insanlar sokağa dökülecekti. Eve giderken yolumuzun üzerinde birkaç gece kulübü olduğu için, onlar kapanmadan geçmek istedim. Sebastian uzun adımlarıyla benim hızlı adımlarıma kolayca ayak uydurdu.

"Onu çok seviyorum," diye itiraf ettim, Upper Bow'dan Victoria Street'e doğru ilerlerken. "Juno."

"Evet, benim önümde seks hayatından bahsetmediği zamanlarda harika bir kız."

Kıkırdayarak başımı salladım. "O gerçekten Jan'a benziyor. Onları tanıştırmamız lazım."

"Bunu yaparsak ortaya çıkacak kaostan korkuyorum."

İki sarhoş delikanlının bize doğru tepeyi tırmanarak sendeleyerek geldiğini görünce, Sebastian koruyucu bir şekilde kolunu omzuma atarak beni yanına çekti. Vücudunun sert sıcaklığı yine nefesimi kesti. Tıpkı barda olduğu gibi.

Bu karşılıksız aşkı gerçekten unutmam gerekiyordu. Hem de hemen. Sarhoşları geçtikten sonra beni bıraktı ve ben nefesimi tutmaya çalıştım. Dikkatimi başka yere vermek yardımcı olacaktı.

Konuyu açmaya cesaret etmek için bir saniye tereddüt etti. "Juno, anne babanın ayrılığına nasıl tepki gösteriyor?"

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, farkında olmadan omuzlarını içe doğru çekerek sessizce cevap verdi: "Üzgün ve kızgın olduğunu gizlemek için sert ve sinirli davranmayı seviyor. Ve kafası karışık. İkimiz de gerçekten kafamız karışık."

"Üzgünüm." Onu teselli etmek için kolunu sıktım, sonra onu melankolik hale getirmek istemediğim için hemen konuyu değiştirdim. "Juno'nun çömleklerini görmek isterim."

"Oh. Al." Sebastian telefonunu çıkardı, ekrana birkaç kez dokundu ve bana uzattı. "Sosyal medya hesapları."

Onun feed'ini kaydardım ve sadece güzel vazolar ve yemek takımları yapmakla kalmayıp, aynı zamanda sanat eserleri de yaptığını keşfettim. Profilinin en üstünde, on altı binden fazla takipçisi olduğu yazıyordu.

"İnanılmaz yetenekli." Grassmarket'in Arnavut kaldırımli yolunda yürürken telefonunu ona geri verdim. Minik bir mini elbise giymiş bir kız, başka bir kızın yüzüne bağırırken, bir erkek yakınlarda çömelmiş, başını ellerinin arasına almış oturuyordu.

Sebastian ve ben bu dramaya birlikte yüzümüzü buruşturduk, sonra o Juno'nun sanatından bahsetmeye devam etti. "Evet. Geçen hafta çömlekçilikle ilgili zaman atlamalı videolar çekmeye başladı ve takipçi sayısı bir anda arttı. Muhtemelen bu yüzden galeri ilgilenmeye başladı. Sosyal medyanın gücü."

"Kuzenim Beth gibi konuşuyorsun."

"Sosyal medya yönetim şirketini yöneten mi?"

"Evet. Aslında tezim için röportaj yapmak istediğim birkaç influencer ile bağlantı kurmama yardım etti."

"Tezinin konusu ne?"

"Sosyal medyanın cinsiyetler arası özgüvene etkisi."

Sebastian kaşlarını kaldırdı. "Ağır bir konu."

"Seçtiğim kariyer ağır bir konu."

Bunu düşünür gibi görünüyordu. "Bununla nasıl başa çıkacaksın? Her gün duyacağın tüm o korkunç hikayeleri nasıl sınıflandıracaksın?"

"Umarım iyi başa çıkabilirim, ama işi yapana kadar bilemeyeceğim." Psikoterapist olmanın gerçekliği konusunda pragmatik davrandım. "Hayatımda anlamlı bir şey yapmak istediğimi biliyorum. Sosyal medya, sizin ve benim büyüdüğümüz bir şey olsa da, ebeveynlerimizin nesli öyle değildi ve ben de sosyal medyanın etkisinin ne kadar geniş olduğunu anlatan tüm makaleleri okudum. Ruh sağlığı sorunları artıyor. Sosyal medyanın bunda ne gibi bir rol oynadığını bilmek istiyorum. Sadece çevrimiçi zorbalık değil, sosyal medyanın olumsuz duyguları tetikleyen başka yönleri de var. Platformlar, kullanıcılarına olumsuz tepki vereceklerini bildikleri içerikleri göstermek için algoritmayı kasıtlı olarak manipüle ediyorlar mı? Çünkü bir şeye kızdığımızda veya üzüldüğümüzde daha fazla etkileşimde bulunma eğilimindeyiz. Evrensel fantezi içeriği mi? Erkeklerin ruh sağlığı hakkında konuşmakta daha zorlandıkları iyi bilindiği için, özgüvene etkisi cinsiyetler arasında farklı mı?"

Sebastian yanımda sessizce duruyordu ve yanaklarım kızardı. "Üzgünüm. Bu konu beni biraz heyecanlandırıyor."

"Hayır, hayır. Dürüst olmak gerekirse, sana biraz hayranlık duyuyorum. Bu konuları hiç düşünmemiştim. Sadece ara sıra bir şeyler paylaşıyorum..." Sesi giderek azaldı.

"Ne oldu? Derecenle memnun değil misin? Neden inşaat mühendisi olmaya karar verdin?"

Omuz silkti. "Matematik ve fizikte hep iyiydim. Ve bir şeyler inşa etmeyi seviyorum. Bir yapıyı nasıl tasarlayacağımı bulmayı seviyorum. Babam ve ben Norfolk'taki arazimizde birkaç yapı inşa ettik. Birkaç kulübe, tavuk kümesi." Gülümsedi. "Hatta bir yazlık ev bile."

"Sana hayranım," dedim ona dürüstçe. "Benim beynim öyle çalışmıyor. Fizikte berbatım."

Ana caddeyi geçip, geceleri tek başıma asla geçmeyi hayal bile edemeyeceğim Arnavut kaldırımlı bir sokaktan kestirme yolu kullanırken Sebastian aniden, "Bir sırrım var," diye patladı.

Onun çocuksu patlamasına kaşlarını kaldırarak baktım. "Ne tür bir sır?"

şaşkınlıkla homurdanarak ensesini ovuşturdu. "Senin neyin var bilmiyorum..."

"Tamam...?"

"Sadece Juno biliyor. Bu konuda herkese kolayca yalan söylüyorum." Sokağın ortasında durdu. "Ama sana güveniyorum ve bunu tam olarak anlamıyorum."

"nk ben güvenilir biriyim." Glmserken gamzelerini gösterdim. "Bunlar gerçekten güvenilir bir insanın gamzeleri."

Sebastian güldü, gözleri sıcak bir şekilde parladı. Bu yalan ne olursa olsun, bir an bile zararlı olduğuna inanmadım.

Çünkü... talihsiz başlangıcımıza rağmen... ben de ona güveniyordum.

Yürümeye devam etti ama telefonunun ekranına dokundu. "Sana göstermek daha kolay."

Merakla dolup taşan bir şekilde telefonu aldım. Bir kaldırım taşına takılıp düştüğümde Sebastian kolumu tuttu ve ekrana bakmaya devam edebilmem için bana yol gösterdi.

Yine bir sosyal medya hesabıydı. Güzel zaman atlamalı videoların akışını kaydurdım. Yüzü kameraya hiç dönmeyen bir adamın, tuval üzerine boya sıratıp ardından palet bıçakları ve fırçalarla detayları incelikle işleyerek izlenimci resimler yaratmasını, dakikalarca orada durup izledim. Soyut bir karmaşa olarak başlayan şey, sonunda olağanüstü sanat eserlerine dönüştü. Edinburgh şehir manzarasından birçok sahne vardı, ama tanımadığım yerler de vardı. Hesabın en üstüne hızlıca kaydırđıėımda, 57 bin takipçisi olduğunu gördüm.

takipçisi olduğunu gördüm. Biyografide bir web sitesine bağlantı vardı. Hızlıca tıkladığımda, orijinal eserler ve baskılar sattığını gördüm.

Resimleri yapan adamın sırtını tanıdım.

Anlayarak, Sebastian'a şaşkınlıkla baktım ve onu birdenbire yeni bir gözle gördüm. "Sen de bir sanatçısın."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Evet. Gizli bir sanatçı."

"Ve olağanüstü bir sanatçı." Telefonuma tekrar baktım ve St. Mary's Close'da kar içindeki bir sokak lambasının resmini tıkladım. Işığın kar tanelerine yansması ürkütücü ve güzeldi. "Thorne, bunlar muhteşem."

"Teşekkür ederim." Sesi ekstra sert geliyordu. "Öyle düşündüğüne sevindim."

"Ama bunu kimseye fark ettirmeden nasıl başarıyorsun?"

"Senin evinden çok uzak olmayan küçük bir stüdyo kiraladım. Aslında

Oturma odasında bolca ışık alan büyük bir cumbalı penceresi olan tek yatak odalı bir daire. Baskılar için çevrimiçi bir matbaa kullanıyorum, ancak hepsini kendim paketleyip postayla gönderiyorum. Fotoğraflarımdan veya Reels videolarımdan biri popüler olursa, satın alımlarda ani bir artış olduğu için bu işlem zaman alıcı olabilir. Orijinaller de iyi satıyor. Onların profesyonel paketleme ve nakliye işlerini bir şirkete yaptırıyorum. Baskılar en zaman alıcı kısım. Dün gece elli sipariş aldım. Yarın sabah daireye gidip paketlemeye başlamam gerekiyor.

"Yardım edeyim," diye düşündüm bile olmadan teklif ettim, onun stüdyosunu görmek için çok meraklıydım.

"Lily, senin kendi işlerin var. Ben halledebilirim."

"Yardım etmeme izin ver."

Sebastian tekrar yürümeye başladı. "Gerçekten istiyor musun?"

"Gerçekten istiyorum. Babamın profesyonel fotoğrafçı olduğunu biliyor muydun?"

Kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Çoğunlukla özel etkinlikler yapıyor, ama senin sosyal medyada yaptığın şeye benzer bir şey başlattı. Düğün albümlerini düzenlemesine yardım ettim."

"Vay canına. Çalışmalarını görmek isterim."

"Bir ara gösteririm. Ee? Yarın yardım edebilir miyim?"

"Tabii ki yardım edebilirsin."

Ona gelecekte sanatla ilgili planlarının ne olduğunu sordum ve Sebastian, daireme yaklaşırken omuz silkti. "Aslında bir planım yok. Bu benim tutkulu bir projem. Diplomamı almaya devam edeceğim."

Onun sözleri bana sahte geldi. Sanki kendine yalan söylüyormuş gibi. "Juno çömlekçilikten para kazanıyor. Sen neden sanatından para kazanmaya devam etmiyorsun? Seni mutlu edecekse yapmalısın."

"Ressam olmak pratik bir seçim değil. Juno, zor durumdaki sanatçı rolünü seviyor çünkü bir güven fonumuz var, yani tam olarak zor durumda sayılmaz. Ama ben güven fonunun bir yedek olması istiyorum. Ondan geçinmek istemiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Eğer ayrıcalıklı bir pislik gibi konuşuyorsam söyle."

Komşularımı uyandırmamak için sesimi fısıltıya indirerek binaya girdik. "Sen ayrıcalıklı birisin, ama ayrıcalıklı bir pislik gibi konuşmuyorsun. Ayrıcalıklı bir pislik, ayrıcalıklı bir pislik gibi konuşup konuşmadığını sormaz. Sana doğru gelen şeyi yapmalısın. Ama seni mutlu edecek şeyi yapma imkanın varsa, ben olsam yapardım. Bunu bir işe dönüştürmek için babamla konuşmak istersen, bunu ayarlamaktan memnuniyet duyarım."

"Konuşmayacağım," dedi, alışılmadık bir şekilde keskin bir şekilde. Sonra yumuşadı. "Yine de teşekkürler."

Onun sanata karşı tuhaf tavrını düşünmekle o kadar meşguldüm ki, daireme vardığımızda vedalaşmadığımızı fark ettim.

Sanki aklımı okumuş gibi, Sebastian sırttı. "Dairemi gördün, benim dairemi de görmemi istemez misin?"

"Tamam. Ama Maddie uyuyor olacak, sessiz olman gerek."

O parmağını dudaklarına götürerek söz verdi ve ben de bizi içeri aldım. Spor ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanına bıraktım ve kapıyı arkamızdan kilitledim. Sebastian ayakkabılarını çıkardı ve uzaklaştı. Kafamı salladım ve meraklı tavırlarına gülümseyerek

. Yatak odaları geniş koridordan açılıyordu, benimki oturma odasına bitişikti.

"Bakabilir miyim?" Sebastian, kapısı açık olduğu için benim odam olduğunu tahmin ederek, Maddie'nin kapısı kapalı olduğu için benim odamı işaret ederek fısıldadı.

Başımı salladım, iç çamaşırımı ortalıkta bırakmamış olmayı umarak.

Oda çok büyük değildi. Tavanları yüksek olmasına rağmen, çift kişilik yatak pencereye yaslanmıştı, bu yüzden sadece bir taraftan girebiliyordunuz. Bu da gardırop, çalışma masası ve hareket etmek için biraz yer bırakıyordu. Bu nedenle odamı düzenli ve temiz tutuyordum. Kitaplarım hariç. Yatağımın altında düzgünce istiflenmiş kitap yığınları vardı. E-okuyucum lambamın yanındaki masanın üzerinde duruyordu, okunacak kitaplar yığını da onun yanında duruyordu.

Sebastian'ın bakışları, şehrin ve en sevdiğim grupların posterlerini astığım duvarlarda dolaştı. Aralarına arkadaşlarımin ve ailemin fotoğrafları serpiştirilmişti. Yıllara yayılan fotoğraflar.

O, lisedeki bir fotoğrafıma bakmak için eğilirken yanına yaklaştım. Beşinci sınıf balosundaydım ve o zamana kadar giydiğim hiçbir şeyden çok daha cesur bir kırmızı elbise giymiştim. Jan beni ikna etmişti. Babam beni o elbiseyle görünce çok sinirlendi ve annem isteksizce evden çıkmama izin verdi. O zamanlar erkek arkadaşım benden yaşça büyüktü ve balodan sonra beni almaya geldi ve... şey... elbise konusunda bana pek nazik davranmadığını söyleyelim.

Ama lise arkadaşlarımla çekilmiş fotoğrafıma sevgiyle bakmaya çalışıyordum. O elbiseyi giymeye cesaret eden kızla gurur duyuyordum. Annem, o elbiseyle koyu saçlı Jessica Rabbit'e benzediğimi söylemişti. Onun kim olduğunu bilmiyordum, bu yüzden onu Google'da aradım ve bir çizgi film karakteriyle karşılaştırılmaktan garip bir şekilde gurur duydum.

"Lise beşinci sınıf balom," dedim Sebastian'a.

Sebastian kaşlarını kaldırdı ve sırtarak, "Katılan erkek öğretmenleri çok rahatsız etmiş olmalısın," dedi.

"Öyle söyleme," diye fısıldayarak bağırdım ve koluna vurdum.

O pişmanlık duymadan güldü. "O elbiseyle fantezilerin konusu olmuşsun. Bir randevun var mıydı?"

Bir anda keyfim kaçtı. "Hayır." Omuz silktim. "Ee, bu kadar. Uber çağırmak ister misin?"

Kaşları çatıldı ama birkaç saniye sonra konuyu değiştirdi. "Aslında, yarın sabah ilk iş olarak köşedeki stüdyoma gitmem gerekiyor, burada kalmamın bir sakıncası var mı? Juno benim yatağında."

Kalbim bir an durdu. "Burada mı kalmak istiyorsun?" Yatağımı işaret ettim.

Sebastian avuçlarını kaldırdı. "Söz veriyorum, sana asılmıyorum. Sadece çok yorgunum. Kanepede uyuyacağım demek istedim."

Kanepemiz, daha iyi günler görmüş küçük bir iki kişilik kanepeydi. Ayrıca, ekstra battaniye ve yastıklar Maddie'nin odasındaki dolapta duruyordu. Ben de öyle söyledim.

"Benim yatağında yatmak zorunda kalacaksın." Dudaklarımı ısırdım.

"Garip bir şey yapmayacağım, söz veriyorum." Sonra yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, özür dilerim. Seni rahatsız etmek istemedim. Gideceğim."

"Hayır." Kolunu tutmak için uzandım. "Sorun değil. Ama pencere tarafında yatacaksın."

"Yani tuvalete gitmek için kolayca çıkabiliyorsun, değil mi?" Gözlerimi kısarak baktım. "Şey... aslında... sus."

Tualete gitmek için odadan çıkarken kahkahası peşimden geldi.

Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra, Maddie'nin banyoda sakladığı yedek yeni diş fırçalarından birini Sebastian'a verdim. Kaşlarını kaldırdı ve ben de "Bunlar aile misafirleri için, tek gecelik ilişkiler için değil" diye açıkladım.

"Koyacak yerin olmayan misafirler mi? Evet, sana inanmıyorum," diye alay etti. "Podcast'ini dinledim,

unutmadım."

Gözlerimi devirdim ve banyo kapısını onun yüzüne ve kahkahasına kapattım.

O dönmeden önce çabucak pijamalarımı giydim. Seçimimi fazla düşünmedim.

Yatağın kenarında, pencere tarafına geçmesi için onun dönmesini bekledim. Karnımda kelekler çılgınca uçuyordu ve kendime başımı salladım. Neden bu kadar gergindim ki? Sanki seks yapacaktınız gibi değildi.

Sebastian bana kız kardeşi gibi davranıyordu.

Geri döndüğünde, yatak odasının kapısını kapatmadan önce bana yorgun bir gülümseme attı. "Tanrım, yorgunluk birden üzerime çöktü."

Öyle mi?

Çünkü bu duruma kadar ben de yorgundum.

Yatağı işaret ettim ve Sebastian yatağa girdi. Fazla düşünmeden, yanına uzandım, aramızda mesafe bırakarak üzerimize yorganı çektim. Sonra başucu lambasını kapattım. Ay ışığı, pencerenin üzerindeki çok ince perdelerden içeri sızıyordu.

Sebastian başının arkasındaki yastığı hafifçe düzeltti ve gülümseyerek gözlerini kapattı. "Burası çok rahat, Sawyer."

Benimle aynı yatakta olduğu gerçeği onu hiç rahatsız etmiyordu.

Göğsümdeki acıyı dindirmek için tavana bakıyordum. Belki annem ve Jo teyzem yanılıyorlardı. Belki de duygularım çok dostane olduğunda bu arkadaşlığı sürdürmemeliydim.

"Lily?"

"Oh, iyi geceler, Thorne. İyi uykular." Yan dönerek ona sırtımı döndüm.

"İyi geceler, Sawyer. Yatağını paylaştığın için teşekkürler."

Onun gürleyen sesi sesietrafını o belirli kelimeleri neden bir karıncalanma ben bacaklarımın bacaklarım Ben bir

bir an için huzursuzca kıpırdadım ve sonra kafamda yüze kadar saymaya başladım.

Ben işimi bitirdiğimde, Sebastian'ın nefesi uykuya dalmış gibi düzelmşti.

Ona dönerek, yanaklarımı ellerime dayadım. Dışarıdan içeri sızan ışık sayesinde, odanın karanlığında onun yüz hatlarını net bir şekilde görebiliyordum. Uykudayken daha genç görünüyordu. Ve o kadar yakışıklıydı ki, içinde bulunduğum saçma durumun acılığına ağlayabilirdim.

Hayallerimin erkeğini bulmuştum.

Bana o kadar rahat hissettiren, onunla her şeyi konuşabileceğim adam.

Ve yine de o kadar çekici bulduğum ki, onunla tanışana kadar hiç hissetmediğim bir şekilde tüm varlığımın canlandığını hissettim.

Lanet olası bir tek boynuzlu at.

Ama o aynı şekilde hissetmiyordu.

Elbette hissetmiyordu.

Onu sonunda bulduğumda, sadece arkadaş olmak isteyeceğini bilmeliydim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

İlk başta, tanımadığım perdelere bakarak uyandığımda, ilk paniğe kapıldığım düşüncem şuydu: *Kahretsin. Dün gece kiminle yattım ben?*

Tanıdık olmayan yatakta dikkatlice döndüğümde... ve duvardaki posterleri ve fotoğrafları gördüğümde, dün geceki olaylar bir rahatlama dalgasıyla aklıma geldi.

Lily ile birlikteydim.

Merak, kafamı sağa doğru çevirdi. Oradaydı.

Uzun saçları yastığının üzerine yayılmıştı, aslında benim yastığımın üzerine. Kafamı onun yanına yaslayıp kullandığı o harika şampuanın kokusunu içime çektim. Gözlerim yüzünde dolaştı. Koyu renkli kirpikleri inanılmaz derecede kalındı. Ve sağ elmacık kemiğinde daha önce hiç fark etmediğim bir çil vardı, ki bu imkansız görünüyordu çünkü yüzünü beynime kazınana kadar incelediğimden emindim. Mükemmel küçük düğme burun. Ve ağzı... Dikkatim dudaklarına takıldı, öpülmek için yaratılmış dudaklara. Uykuda hafifçe aralanmışlardı, hafif nefes alışması yatak odasını dolduruyordu. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırma dürtüsü gözlerimi ondan ayırmamı sağladı.

Ne yazık ki, dikkatim onun sağ göğsünün yükselişine takıldı. Gevşek pijama üstü gece boyunca kaymıştı. Bir tarafı aşağıya doğru sarkmış, diğer tarafı ise gerginleşmişti

Lily cömertçe donatılmıştı. Geniş göğüsleri, dar belini daha da ince gösteriyordu. İhtiyacım içimi sıkıştırırken titreyerek nefes aldım. Pürüzsüz zeytin rengi teni, zarif uzuvları ve sonra da dolgun kıvrımları vardı.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

En çarpıcı kadını en iyi arkadaşım olarak seçecektim.

O zaman bu doğruydı. Ben bir mazoşisttim.

Uykusunda mırıldanıp hareket ettiğini duyunca gözlerimi açtım.

Bu Lily, diye kendime sertçe hatırlattım. Sevimli, nazik, zeki, eğlenceli Lily, etrafında kendimi gerçekten kendim gibi hissettiğim tek kişi.

Fiziksel çekim gibi hayvani ve temel bir şey aramızda bir uçurum yaratmayacaktı.

Ona çok ihtiyacım vardı.

Hayır, neden ona lanet bir midye gibi yapıştığımı hala anlamıyordum, ama durum böyleydi ve arkadaşlığımızı mahvetmeyecektim.

Yüzümü boynuna gömmek ve ona sarılmak istemem, vücudumu onun vücuduna gömmek istemem kadar güçlü olsa da. Tanrım, umarım ona olan bu isteğim zamanla azalır. Bunu inkar etmek çok yorucu olurdu.

Lily'nin uyanıp şu anda sahip olduğum ereksiyonu görmesini istemediğimden, yorganın benim tarafımı çekip onu ninja gibi geçmeye çalıştım. Bir saniye onun üzerinde durduğumda nefesim kesildi. İçimden küfrederek, yataktan neredeyse atladım ve odadan aceleyle çıktım.

Banyo kapısının arkasına geçer geçmez rahat bir nefes aldım.

Sonra kot pantolonumun içinde gerginleşen penisime baktım. Lanet olsun.

Neyse ki, birkaç dakika İngiltere Kraliçesi'ni (ki o benim büyük teyzemdi) düşünerek durumumu çözdüm. Lily, onun yanında uyanmamın yarattığı tepkiyi fark etmemişti. Saçını yıkamadan hızlıca duş aldı ve ben beklerken, rafındaki romantik fantastik romanlardan birini okumaya başladım. Peri romantizmi beni hemen içine çekti. O banyodan çıktığında, kitabı ödünç alabilir miyim diye sordum, o da sevinçle gülümsedi ve evet dedi. Sonra elimden geldiğince yıkandım. Stüdyomda yedek kıyafetlerim vardı, oraya gidip üstümü değiştirecektim. Hızlıca bir kase mısır gevreği yedik ve Maddie uyanmadan çıktık.

Sanırım Lily, benim varlığımla ilgili yönlendirici soruları cevaplamak istemedi.

Stüdyoma gitmeden önce, Lily'nin dairesinin karşısındaki dükkandan kahve aldım ve ilk birkaç bölümünü okuduğum kitap hakkında konuştuk. Lily, sonraki üç kitabın ilkinden daha da iyi olduğunu söyleyerek daha da heyecanlandı.

Köşeyi dönüp Meadows'un karşısındaki Glengyle Terrace'a doğru yola çıktık.

"İki yıldır bu stüdyoya gelmeme rağmen seninle hiç karşılaşmamış olmam garip. Dürüst olmak gerekirse, bu durum beni biraz rahatsız ediyor." Kahvemi yudumlamadan önce gülümsedim.

Lily, makyajsız gözlerini uyuklu bir şekilde ovuşturarak kıkırdadı. "Görünüşe göre kader, karşılaşmamızın biraz daha dramatik olmasını istemiş."

Ona baktım. "Yardım etmeye gelmek istediğinden emin misin? Yatağına geri dönebilirsin. Neredeyse hiç uyumadın."

"Gelmek istiyorum," diye ısrar etti. "Merak ediyorum."

Başımı sallayarak, onu terasın yarısına kadar götürdüm ve bir konakta durdum.

"Burası mı?" diye sordu Lily inanamayan bir şekilde.

Onu merdivenlerden yukarı çıkardım. "Burası." Ana kapıyı açtım ve onu binanın en üst katına çıkardım.

"Gerçek şu ki, sanat stüdyosu ticari bir yer olarak kabul edildiğinden, daha pahalı kiralamak daha zor buldum bir ışık dolu yer

Bunun yerine daha ucuz bir yatak odalı daire." Anahtarı kilitte çevirerek mutfak ve oturma odasına doğru yürüdüm. Yatak odası ve banyo mutfağın yanındaydı.

Lily içeri girdi, kahvesini yudumlarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Geniş oturma odası, sadece büyük cumbalı pencereden değil, mutfağın yanındaki büyük pencereden de bol miktarda doğal ışık alıyordu. Tek mobilya parçası, yıpranmış ama rahat bir deri kanepe, çeşitli boyutlarda şövale ve büyük parçalar için kullandığım merdivenimdi. Boya tenekeleri ve resim araçlarım, üzerinde çalıştığım eserin etrafına dağılmıştı.

Lily resme doğru yürüdü. Resim henüz başlangıç aşamasındaydı, bu yüzden South Queensferry'deki köprülerin görüntüsü boyanın içinden yeni yeni görünmeye başlamıştı. "Bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum," dedi, sessizce hayranlıkla resme bakarak.

Onun benim çalışmamı içtenlikle takdir etmesi, geçen hafta Reel'de aldığım yüzlerce olumlu yorumdan daha iyi hissettirdi beni.

"Paketleme odası bu tarafta."

Lily beni yatak olmayan, ancak baskıların ve paketleme malzemelerinin bulunduğu kutularla dolu yatak odasına kadar takip etti.

Telefonumu çıkararak, siparişleri onunla birlikte gözden geçirdim ve paketlememiz gereken baskıları seçtim. Köşede, telefonumla kullanabileceğim bir adres etiket makinesi vardı. Paketleme işine ritim kazandık, Lily'nin benim yarattığım farklı resimlere hayranlıkla bakmasıyla egom hayal edilemeyecek boyutlara ulaştı.

"Oh." Ona *The Vennel* adlı resmimin bir baskısını uzattığımda, "Oh" diye nefes aldı. Burası Edinburgh'un simgesel bir yeriydi. Kale, eski binaların üzerinde yükseldiği ve Viktorya döneminden kalma sokak lambası tam da doğru yerde bulunduğu için, Vennel Merdivenleri'nin tepesinden kaleye birçok fotoğraf çekilmişti.

Geçen kış, havada ve yerde don vardı. Lambaların camlarında parıldadığını görebiliyordunuz. Güneş

batarken, farklı açılardan fotoğraf çekmeye başladım. Beni fark etmeyen bir çift yanımdan geçti. Kadın merdivenlerin başında durup fotoğraf çekmek için beklerken, adam ilk basamağı inmeye başladı. Adam geri dönüp kadına elini uzattı ve buzlu merdivenlerden inmesine yardım etti. Onların fotoğrafını çektim ve adamın kadına bakarken yüzündeki hayranlığı yakaladım.

Daha sonra stüdyoya döndüm ve Edinburgh'un en romantik yerlerinden birinde yaşanan romantizmi yakalamaya çalıştığım bir tablo üzerinde çalışmaya başladım. Bu tablo en çok satan tablolardan biri oldu.

"Ne kadar?" Lily bana baktı. "Yirmi beş pound."

"Anlaştık."

Onun satın almak istediğini anlayınca, o kadar büyük bir gülümseme attım ki, muhtemelen deli gibi görünmüştümdür. "Hiçbir şey satın almayacaksın." Yığından başka bir kopya daha çekip ona uzattım. "Senin."

"Bunun parasını ödemem gerek."

"Bu sabah bana yardım ettiğin için bir ücret olarak düşün." "Gerçekten mi?" Ela gözleri sevinçle parladı.

Bu çabuk bağımlılık yapabilir, diye düşündüm hafif bir endişeyle. Çünkü o anda Lily'yi mutlu etmek biraz tuhaf gelmişti.

Lanet olsun.

Gözlerimi kaçırdım. "Tabii ki."

"Teşekkür ederim." Kolunu bana doladı ve beni sıktı.

Bu hareketi görmezden gelemeyerek, onu daha sıkı yanıma çektim ve başının yanına öptüm. "Rica ederim."

Birkaç saniye sonra, baskıya kemik çini gibi özenle yerleştirdikten sonra Lily, "Bence bunu ciddi bir kariyer olarak düşünmelisin, Sebastian. Ne kadar yetenekli olduğunun farkında mısın bilmiyorum. Bir

ve üzerine boyayı sürerek ve kazıyarak hayata geçirdiğin şeyi hayal edişin... bu bir tür deha."

Rahatsız ile konudan konudan ben cevap sessizce "Bunu takdir ediyorum.

Gerçekten. Ama ben inşaat mühendisi olacağım."

"Sebastian..."

"Lily." Onu kesip, sabırsızlığımı geri çektim çünkü o bunu hak etmiyordu. Yüzüm yumuşadı. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden?" diye ısrar etti.

"Konuşmak istemediğim yetmez mi?"

Arkadaşım bunu düşündü ve sonra uğursuz bir şekilde cevap verdi: "Şimdilik."

ON ALTINCI BÖLÜM

LILY

Ona ne kadar garip bir şekilde bağlandığımı ve kendimi ne kadar savunmasız hissettiğimi düşünürsek, dün gece Sebastian'la yatmış olsam da olurdu. Belki de onunla aynı yatağı paylaşmış olmamdı, ya da kimsenin bilmediği bu özel dünyasına beni kabul etmiş olmasıydı. Sebep ne olursa olsun, baskıları paketleyip postaneye bıraktıktan sonra, ondan ayrılmak istemiyordum.

"Bugün geri kalanında ne yapacaksın, Thorne?" diye sordum, daireme doğru yürürken.

Onun uzun adımları benimkileri geride bırakıyordu ve arka cebine sıkıştırılmış romantik romanı görünce gülümsedim.

"Eve gidip hızlıca duş alıp üstümü değiştirmek dışında bir planım yok. Araştırma Yöntemleri dersim için ödevimi yapmam gerek sanırım."

Okul ödevlerinden dikkatini dağıtmak istemediğim için başımı salladım. Aslında, Yakın İlişkiler Bilimi ödevimi yapmam gerekirdi. Ancak, kendimi çok huzursuz hissettiğim için konsantre olamayacağımı biliyordum.

"Senin planların ne?" diye sordu Sebastian.

"Bisiklete bineceğim," diye karar verdim. "Temiz havaya ihtiyacım var."

Hava kuru ve ılıktı, ama yakında böyle günler pek kalmayacaktı.

"Birlikte gelmek ister misin?"

Evet, evet, isterim!

I sakladım heyecanımı heyecanımı "Kulağa iyi
Ne sen Bisikletin var mı?"

"Bir tane
kiralaram."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Bu fikir onu heyecanlandırmış gibi gülümsedi.
"Edinburgh'da hiç bisiklet sürmedim. Eminim benim bilmediğim yerleri biliyordur."

"Bu şehri avucumun içi gibi bilirim."

Bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Tamam, Sawyer.
Bana dünyanı göster."

İki saat sonra, Sebastian duş alıp giyindikten ve en yakın e-bisiklet kiralama yerini bulduktan sonra, kendimizi Dean Village'da bulduk. Sebastian'ın Dean Village'a hiç gitmemiş olması beni şaşırttı.

"Birçok fotoğrafını gördüm, ama hiç o tarafa gitmedim," diye açıkladı.

Önce onu Damside'in Arnavut kaldırımli yolundan Water of Leith üzerindeki köprüye ve Hawthornbank Lane'e götürdüm, böylece gelecekteki sanat çalışmalarına ilham kaynağı olacak Dean Village'ın en özgün fotoğraflarını çekebilsin.

Orada birkaç turist fotoğraf çekiyordu.

"Sanki birdenbire Harry Potter versiyonunda Amsterdam'a gelmişiz gibi." Sebastian bisikletlerden inerken hayretle dedi.

Ben de güldüm. "Bu mükemmel bir tanım."

Sebastian'ın sanatçı moduna geçmesini izlemek büyüleyiciydi. Aniden çok yoğun ve ciddi bir hal aldı, caddeyi bir aşağı bir yukarı dolaşarak farklı açılardan fotoğraflar çekti.

kameralı telefonuyla farklı açılardan fotoğraflar çekiyordu. O yukarı doğru ilerlerken, ben tahta çitin üzerine eğilip suyun sakin bir şekilde akışını izledim. Keşke biri bana suyun sesinin neden bu kadar sakinleştirici ve huzur verici olduğunu açıklayabilseydi. Belki genel psikoloji dersinde araştırabileceğim bir konuydu. Ya da belki profesörüm bunun çok yeni çağ bilimsel olduğunu düşünürdü. *Belki de bilimsel kelimesinin bir kelime olmadığını düşünürdü.* Etrafımızı incelerken kendi kendime güldüm. Köprüde, altından akan suyu izlemek için durmuş yaşlı bir adam vardı.

Yetmişli yaşlarının sonlarında olmalıydı, üç parçalı kahverengi bir takım elbise giymişti. Başında kahverengi tüvit bir şapka vardı. Bu takım elbiseyle nereye gittiğini merak ettim. Ya da hayatı boyunca her gün takım elbise giyen ve bu alışkanlığından vazgeçemeyen türden bir adam mıydı? Göğüs cebine takılı çiçeği koparıp suya attığında merakım daha da arttı. Parmak uçlarına bir öpücük kondurdu ve o parmaklarla köprünün korkuluğunun üstünü okşadı. Şapkasını suya doğru eğerek, geldiği yoldan geri döndü ve Damside'da gözden kayboldu.

Bu açıkça bir gelenektir. Ya da belki bir vedaydı. Ya da bir anı.

"Nereye gittin?" Sebastian'ın sesi kulağımda yankılandı.

Şaşkınlıkla başımı çevirdim ve onun yanımda korkuluğa yaslanmış olduğunu gördüm.

Gülümsedi. "Bir yerlerde rüyaya dalmıştın."

"İnsanları izlerken nerede olduğumu unutacak kadar dalıyorum." "Bunu aklımda tutmam gerek." Telefonunu kaldırdı ve

kamerayı yüzüme doğrulttu. "Yapma."

diye inleyerek yüzümü çevirdim.

"Tamam, yapmayacağım."

Geri döndüm ve fotoğraf çekilirken çıkan sahte kamera deklanşör sesini duydum. "Yalan söyledin!"

Sebastian gülerek telefonu indirdi. "Buna değdi."

Onun saçmalıklarına başımı sallayarak, bisikletleri işaret ettim. "Devam edelim mi?"

"Sırada neresi var, Auld Reekie'nin Hanımı?"

Burnumu kırıstırdım. "Bana öyle deme." "Ben seviyorum."

"Auld Reekie'nin Eski Dumanlı anlamına geldiğini biliyor musun?"

"Biliyorum." Yine de pişmanlık duymadan gülümsedi ve bana bir fotoğraf daha çekti.

"Bunu yapmayı kes." Onu ittim ve o da dengede kalmaya çalışırken telefonunu düşürmek üzereydi. Onun öfkeli ifadesine gülmek için dudaklarımı sıkı sıkı kapattım.

"Telefonumu düşürseydim, parasını sen öderdin ve bu parayla ilgili bir şey olmazdı," diye uyardı, dudakları eğlenerek seğiriyordu.

"Madem bu kadar değer veriyorsun, gelecekte daha dikkatli olmaya çalışacağım."

"Değerli mi?" diye gülerek sordu.

Kıkırdarak bisikletime bindim ve onun değerli telefonunu gömlek cebine koyup kiralık bisikletine binmesini izledim.

Bana alaycı bir bakış attı.

"Sosyal medya paylaşımlarından Arthur's Seat'e gittiğini biliyorum."

"Gittim," dedi yanıma yaklaşırken. "Burada yaşayan herkes gitmemiş mi?"

"Duruma bağlı." Başımı eğdim. "Ama Dr. Neil'in Bahçesi'ne gittin mi?"

"Neden bu isim kulağa ürkütücü geliyor? Sanki o, çocukları lolipoplarla oraya çekiyormuş gibi."

Kıkırdadım. "Ne kadar çarpık bir zihnin var. Bahçe iki doktor tarafından yaratılmış ve çok güzel. Oraya gitmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Yani lolipop yok mu?" "Beş yaşında mısın sen?"

"Dilimi çevik tutmayı severim." Sebastian eğildi, gözlerinde şeytani bir ışıltı vardı. "Çok iyi yalarım, bilmiyor musun?"

Sözlerinin uyandırdığı görüntüler yüzümü kızarttı. Bir anda tahrik olmuş, sinirlenmiş ve isteksizce eğlenmiş bir halde bisikletime atladım. "Yetiş bana, lolipop!" diye arkamdan seslendim.

Neyse ki, günün geri kalanında Sebastian açıkça flört etmeyi en aza indirdi. Arthur's Seat'in etrafında dolaştık ve Duddingston Loch kıyısındaki bahçeye girdik. Sebastian fotoğraf çekmek için uzaklaşırken, ben suya bakan bir bankta oturdum.

Burada olduğumda, sanki artık şehirde değilmişim gibi hissettim.

Daireye döndüğümde yapmam gereken milyonlarca iş vardı, ama şimdilik birkaç dakika yavaşlamanın tadını çıkarıyordum. Ve Sebastian'a ilham verici bir şehirde yeni yerler gösteriyordum.

Telefonumu çıkarıp birkaç fotoğraf çekmek istediğimde, yanlışlıkla sessize aldığımı fark ettim çünkü January'den cevapsız bir arama ve ondan ve birkaç arkadaşımın birkaç mesaj vardı. Ayrıca sosyal medyadan ve genel psikoloji dersim için grup sohbetimden bir sürü bildirim gelmişti.

İç çekerek, önce Ocak ayının mesajını açtım.

Maddie, dün gece bir erkek arkadaşını eve getirdiğini ve bu sabah ona merhaba demeden ortadan kaybolduğunu söyledi.

Cevap vermediğim için bir tane daha göndermiş.

En azından hayatta olduğunu söyle.

Ve bir tane daha.

Hayatının en iyi seksini yapıyor olsan iyi olur. Bu sessizliğin başka bir mazereti olamaz.

Ve...

LILY SAWYER BANA MESAJ AT!

Burun kıvrarak, ona hemen mesaj attım.

Üzgünüm, aşırı koruyucu deli. Telefonum sessiz moddaydı. Bir arkadaşımın dışarıdayım. Sonra konuşuruz.

Maddie'den çok daha sakin ve dramatik olmayan bir şekilde iyi olup olmadığımı soran bir mesaj geldi. Ona iyi olduğumu söyledim ve January'nin cevap verdiğiine dair bir bildirim aldım.

Penisi olan bir arkadaş mı?

Ona orta parmak emoji gönderdim.

Diğer bildirimlerim bekleyebilirdi. İç çekerek, gölün fotoğrafını çektim ve telefonumu cebime geri koydum. Sebastian'ı arkadaşlarıma ve January'e nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Jan, ona hala ilgi duyuyorsam ondan uzaklaşmam gerektiğini söylerdi ve Maddie ile Sierra da muhtemelen ona katılırdı.

Ama... hiç kimse, cinsiyeti ne olursa olsun, benimle böyle bir arkadaşlık kurmaya çalışmamıştı. Sebastian benimle birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Belki de bana biraz ihtiyaç duyuyordu. Ve bu duyguyu sevmediğimi söyleyemezdim. Bu aşkı aşp onun arkadaşı olabilirdim.

Yapabilirdim.

Buna kararlıydım.

"İşte buradasın." Sebastian ağaçların arasından ortaya çıktı, dudaklarındaki o seksi kıvrım karnımda kelebekler uyanmasına neden oldu.

Tamam. *Sonunda* bunu atlatacaktım.

Benim yanıma bankta oturdu, kolunu benimkine yasladı. Birlikte bir süre suyu seyrettik.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim." Sebastian sessizliği bozdu. "Bu küçük hazinenin varlığından bile haberdar değildim."

"Rica ederim." Açlık hissi duyarak yavaşça ayağa kalktım. "Sanırım öğle yemeği yemem gerek."

"Sheep Heid Inn'e gidelim mi? Hep gitmek istemişimdir."

Sebastian'ın çok İskoç bir kelime olan "*heid*"i şık aksanıyla telaffuz etmesine biraz gülümseyerek suya baktım. Belki de benimle vakit geçirmek istemesine de gülümsemiştim. "Kulağa hoş geliyor."

Ayağa kalktığında ona dönüp baktım. Ben tepki veremediğim bir fotoğrafımı daha çekti.

"Bunu yapmayı keser misin?"

"Yapamam." Omuz silkti. "Sen inanılmaz derecede fotojeniksin ve ben çekmem gereken yerde çekiyorum."

Çok çok sonra, pub'da yemek yedikten ve öğle yemeğini Old Town'a bisikletle geri dönerek yakıp, Sebastian kiraladığı bisikleti iade edip, Juno Londra'ya dönmeden önce beni onun dairesine içki içmeye davet ettikten sonraydı. Sebastian beni yine eve kadar götürmek için ısrar ettikten sonra, köşedeki stüdyosuna çalışmaya gitmişti. Maddie ve Sierra'nın bensiz dansa çıktıklarını, ama nerede olduğumu öğrenmek için bir sürü sesli mesaj bıraktıklarını keşfettikten sonra.

Pijamalarımı giyip yatağa kıvrılmış, derslerim ve tez araştırmam için çalışmaya başlamıştım. Çok fazla bunalmamak için her zamanki gibi, üniversite ödevlerimden, okuduğum romantik gerilim romanına geçtim. Roman, *Bourne Identity*'ye benziyordu, ama daha romantikti. Bir saat sonra, yorgunluktan gözlerim ağırlaşmış bir şekilde kitabımı bitirdim ve yatmadan önce sosyal medyaya hızlıca bir göz attım. Merakım beni Sebastian'ın takma adıyla açtığı sanatçı hesabını aramaya itti.

Büyük bir şaşkınlıkla, yeni bir gönderi olduğunu gördüm.

Duddingston Loch'ta çekilmiş bir fotoğrafımdı. Sandığımdan daha yakın çekilmişti. Bir vesikalık fotoğraf. Esinti saçlarımdan bir tutamını yüzüme doğru uçurmuştu ve gözlerim güneşin tam doğru açısıyla aydınlanarak ela renginin yeşil tonunu daha belirgin hale getirmişti.

Altyazı şöyleydi:

Burada üç buçuk yıl geçirdikten sonra, sonunda bu şehrin gerçek güzelliğini keşfettim.

Onun sözlerinin anlamı kalbimi ağzıma getirdi. Bu Muhtemelen bana şimdiye kadar yapılan en muhteşem iltifattı. İnanılmaz derecede *romantikti*.

Kafam bir kez daha karışmıştı.

Sebastian, fotoğrafı ve başlığı göreceğimi biliyor olmalıydı.

Uygulamadan çıkıp, telefonumu yatağımın yanına koyup ışığı kapattım. Tavana bakarak, karmaşık duygularımın kendiliğinden düzelmesini bekledim. Sonunda, olayları bu şekilde yorumlamama neden olanın Sebastian'a olan kendi hayranlığım olduğuna karar verdim. Sebastian sevgi dolu ve iltifat eden bir insandı. Romantik olmak istemiyordu. Sadece... tatlıydı.

Söylediklerinin ötesinde bir anlamı yoktu. Belki de beni gerçekten güzel buluyordu.

Bu, arkadaşlıktan başka bir şeyle ilgilendiği anlamına gelmiyordu.

Sonuçta, ben de Sierra ve Maddie'yi güzel buluyordum. Bu, onlarla yatmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Melankoli beni sardı ve yastığıma iç çekerek başımı dayadım. Bu arkadaşlık meselesini iyice düşünmem gerekiyordu. Birkaç hafta daha bekleyip, hala bu acı veren özlemi hissediyorsam, durumu yeniden değerlendirecektim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

Taksi beni Kirkliston'daki Lily'nin ailesinin evine yeterince hızlı götüremiyordu. Havaalanının köyden uzak olmamasına sevindim.

Sadece dört gün geçmişti ama sanki daha uzun süre gitmişim gibi hissediyordum. Belki de son birkaç hafta boyunca Lily'yi çok sık gördüğüm içindi. Ya da belki de eve gidip ailemin son çılgınlıklarını görmek çok yorucu ve üzücü olduğu içindi.

Beni yetiştiren insanları artık tanımadığımı hissettim.

İçimde bir karmaşa vardı ve bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

Gerçekte, uzun bir hafta sonu için eve gitmemeliydim, ama ailem ısrar etmişti. Lily, benim pek de hevesli olmadığımı biliyordu ve beni kontrol etmek istediği için, döndüğümde beni ailesinin evine Pazar yemeğine davet etti. Hayır diyebilirdim. Muhtemelen kötü ruh halim nedeniyle öyle yapmalıyım.

Yine de merakımı yenemedim. Lily'nin nerede büyüdüğünü görmek istedim. Annesiyle kısa bir süre tanışmıştım ve onu ara sıra kütüphanede görüyordum, ama Lily'nin nasıl *Lily* olduğunu daha fazla öğrenmek istiyordum.

Taksi şoförünün girdiği sokak, ülkedeki birçok sokak gibi görünüyordu. Sıkışık bir şekilde dizilmiş müstakil

muhtemelen ahşap iskeletli ve açık renkli tuğlalarla kaplı villalar sıralanmıştı. Tarzlarına bakılırsa, belki on beş ila yirmi yaşlarındaydılar. Dışarıda zincirlenmiş mavi bisikletten Lily'nin ailesinin evinin hangisi olduğunu anladım. Onu görmek, kasvetli ruh halimi hafifletmişti.

Şoföre ödemeyi yaptıktan sonra sırt çantamı aldım ve Sawyers'ların garaj yoluna doğru yürüdüm. Mahalleye bakındım ve Lily'yi küçük bir kız olarak hayal ettim, bisikletiyle caddede bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Bu güzel bir düşünceydi. Bana anlattıklarından (ve ilk başta ailemin ilişkilerinin durumu nedeniyle anlatmak istemiyor gibi görünüyordu) anladığım kadarıyla, ailesi hala birbirlerini çok seviyorlardı. Küçükken, ebeveynlerinin sık sık kavga ettiği kötü bir dönem olduğunu hatırlıyordu. Ama ABD'ye tatile gittiler ve geri döndüklerinde birbirlerine her zamankinden daha yakınlardı. Yıllar boyunca, her çiftte olduğu gibi, ara sıra anlaşmazlıklar olmuştu, ama Lily'nin ebeveynlerinin ayrılacağını düşündürecek hiçbir şey olmamıştı. Onun için bunun doğru olmasını umuyordum, çünkü ebeveynlerinin böyle bir şey yaşamasına tanık olmak, yaşın ne olursa olsun çok kötü bir şeydi.

Zili çaldım ve belki de sadece beş saniye sonra kapı açıldı.

Lily'den çok da küçük olmayan bir kız kapıda duruyordu, beni süzerken komik bir şekilde bir kaşını kaldırmıştı. Disney filmlerinden çıkmış gibi, büyük kabarık kollu, pullu gökkuşağı renkli bir mini elbise giymişti. Siyah tayt ve siyah Doc Marten botları, şeker gibi tatlı elbiseyle zıt bir seçimdi. İki çubuk siyah meyan kökü üzerine konmuş bir lolipop gibi görünüyordu.

Kıyafeti o kadar şaşırtıcıydı ki, onun da Lily kadar güzel olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Aynı zeytin rengi ten, aynı koyu saçlar. Ancak gözleri açık ela değil, koyu kahverengiydi.

"Sen January olmalısın. Ben Sebastian, Lily'nin arkadaşayım."

"Kim olduğunu biliyorum." Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü ve tekrar yukarı çıktı. "Henüz karar vermedim."

Şaşkınlıkla sordum, "Neye karar verdin?"

"Kız kardeşimin hayatında olmaya layık olup olmadığını."

Dudaklarım seğirdi. Lily, kız kardeşinin aşırı koruyucu olduğunu söylemişti. "Ah."

"Ah." Gözlerini komik bir şekilde kısarak benimle alay etti. "Kız kardeşim şimdiye kadar yaşamış en harika insan olduğunu ve ona zarar verirken penisinin düşmesi için lanet okuyabilecek sinsi bir elf bekçisi olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Artık biliyorum."

"Güzel. Girebilirsin." Beni eve almak için kenara çekildi.

"Kız kardeşim Juno ile iyi anlaşırsın," dedim ona. "Elbisen de çok güzel."

O cevap veremedi, Lily birkaç kapıya açılan koridorun sonunda belirdi. Onu görünce, tüm hafta sonu omuzlarımda büyük bir yük taşıdığımı fark ettim, çünkü aniden o yükü benden almış gibi hissettim.

Sevgiyle gülümsedim. "Merhaba Sawyer."

"Thorne." Koridorda yürüyerek ilerledi. "Umarım kardeşim kapıda sana sorgu yapmamıştır."

"Hiç de değil." Onu kucaklamak için sırt çantamı yere bıraktım. Saçları açıktı ve kucaklaşırken yüzümü saçlarına gömdüm. Lily bana sarıldı ve ben onun vücudunun benimkine baskı yapmasından kaynaklanan diğer *duyguları* görmezden geldim ve onun sevgisinde teselli buldum.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı, ben onu bırakmaya zorlamadan önce.

Kız kardeşinin önünde bu konuyu konuşmak istemediğim için ona zoraki bir gülümseme attım.

Anlamış gibi görünüyordu ve elini koluma koydu. "Gel, annemle babamla tanış."

Lily beni evin yeni eklenmiş gibi görünen kısmına götürdü. Burası, beklediğimden daha büyük bir bahçeye açılan çift kanatlı kapıları olan, geniş bir açık plan aile mutfak/yemek odası/oturma odasıydı. Mutfak oldukça

yeni, çok modern ve gerçekten biraz gösterişliydi. Parlak beyaz kuvars tezgahlar, pirinç bağlantı parçaları olan koyu yeşil dolaplar ve pahalı beyaz ve pirinç fırın.

Bunları fark ettikten sonra, dikkatim mutfaktaki çifte yöneldi.

Lily'nin annesine benzediğini biliyordum ama şimdi onun anne babasının mükemmel bir karışımı olduğunu fark ettim. Babası Lily'nin annesine sırtıyordu ve gamzeleri vardı.

Ancak, kızının yanında durduğumu fark edince gülümsemesi kayboldu.

O da, January'nin yaptığı gibi, şık gözlüklerinin arkasından bana şüpheyle baktı.

Ailesi bizim sadece arkadaş olduğumuzu anlamamış mıydı?

"Sorun yok baba," dedi January arkamızdan içeri girerken. "Onu uyardım. Çok korkmuş durumda."

Babaları başını salladı. "Eminim öyledir."

"Sebastian, seni tekrar görmek çok güzel." Lily'nin annesi sebzeleri kesmek için kullandığı bıçağı bıraktı ve beni selamlamak için mutfak adasının etrafından dolaştı. Beni kucakladı ve "Lily'nin arkadaşlarıyla tanışmak her zaman çok güzel" dediğinde biraz rahatlardım.

"Sizi tekrar görmek çok güzel, Bayan Sawyer."

"Oh, lütfen bana Liv de. Kütüphanede bile Bayan Sawyer değilim." Kocasına işaret etti. "Nate."

Lily'nin babası ellerini önlüğüne sildi ve yanımıza geldi. Benden kısaydı, boyu belki 1,78 ya da 1,80 civarındaydı, ama yaşına göre oldukça zayıf ve kaslı biriydi. O anda Lily'nin babasının bir dövüş sanatçısı olduğunu söylediğini hatırladım.

"Sebastian, değil mi?"

"Evet, efendim. Tanıştığımıza memnun oldum."

Babası başını salladı. "Umarım sebzeli burgerleri seversin." "Harika olur."

"Lil, senin kraliyet ailesinin bir üyesi olduğunu söyledi."

"Baba!" Liv kocasına homurdanırken, Lily sanki yerin onu yutmasını istiyor gibiydi.

"Ne?" Adam omuz silkti. "Şu ana kadar onun hakkında bildiğim tek şey bu ve ilginç."

Kıkırdayarak, Lily'nin sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşadım. "Sorun değil."

Nate Sawyer, kızının vücudunda bulunan elime o kadar hızlı ve keskin bir şekilde odaklandı ki, kolumu yanıma indirdim.

"Evet." Omuz silktim ve ellerimi ceplerime soktum. "Annem Prenses Mary'nin kızıdır."

"İngiltere Kraliçesi senin büyük teyzen mi?" Nate, adayı tekrar dolaşırken gözle görülür bir şekilde şaşırmıştı. "Lily senin kraliyet ailesinin uzak bir üyesi olduğunu söylediğinde, çok uzak olduğunu kastettiğini düşünmüştüm."

"Evet, uzak bir akrabayım. Tahtın otuzuncu sıradaki varisiyim." "O kadar da uzak değil." Nate güldü.

"Yani, İngiltere Kraliçesi ile konuştun mu?" Jan, adadaki bir tabureye atlayarak sordu.

"Kes şunu." Lily bana döndü, gözlerinde gerçek bir endişe vardı. "Onlara dedikodu yapar gibi anlatmadım. Çok üzgünüm. Onlara hiç anlatmamalıydım."

"Ailemin kaba davranışını bağışla." Liv en küçük kızına azarlayıcı bir bakış attı. "Konuyu değiştirelim."

"Sorun değil. Gerçekten. İnsanların neden merak ettiğini anlıyorum. Ve evet." January'ye baktım. "Kraliçe Anne ile çok zaman geçirdim. İyi anlaşıyoruz."

"Gerçeküstü. Bu çok gerçeküstü," dedi. Onun için öyle olduğunu düşündüm.

"Konuyu değiştirelim," dedi Lily, annesinin sözlerini tekrarlayarak.

"Genç adamını tanımak için bir yol biliyorum." Nate bana bıçak doğrulttu ve ben neredeyse bir adım geri atıyordum.

"O benim genç erkeğim değil." Lily dişlerini sıktı. "Sebastian benim *arkadaşım*."

"Üzgünüm. Daha önce hiç erkek *arkadaşını* eve getirmedin. Bakış açımı yeniden ayarlamakta zorlanıyorum." Nate bıçağı indirdi ama sırtıyordu, eğlencesi gözlerine yansımamasına rağmen.

"Genelde kızlarımın eve getirdiği erkeklerden nefret ederim. Baba ayrıcalığı."

"Kesinlikle." Silah tuttuğu için kabul etmek en iyi s i olduğunu düşündüm.

"Baba..." "Sebastian anlıyor."

Lily'ye bir kez daha güven verici bir bakış attım.

"Her neyse, olduğu gibi ben dediğim gibi dediğim ... hadioynayalım Sensen

"Oh evet. Harika bir fikir, baba." January babasına yumruğunu uzattı ve babası da kendi yumruğuyla ona çarptı.

"Hayır." Lily başını salladı.

"Hadi ama, eğlenceli olacak," dedi Liv.

Şaşkınlıkla, "Would You Rather nedir?" diye sordum.

"Nate ve ben ilk çıkmaya başladığımızda oynamaya başladığımız bir oyun, sonra aile oyunumuz oldu. Hadi, başlayalım." Kocasına dirsek attı. "Hayatının geri kalanında *İlyada*'yı okumayı mı tercih edersin, yoksa hiç okumamayı mı?"

"*İlyada*."

"Gerçekten mi?" diye sordu Jan. "*İlyada* mı? Beş milyon sayfa uzunluğunda ve neredeyse anlaşılmaz bir kitap."

"Hiçbir şey okumamaktan iyidir. Ve dikkatini verirsen, o şiirde bazı ilginç hikayeler var."

"Hangi şiir?"

"*İlyada*." "O bir şiir mi?"

Liv en küçük kızına spatula ile işaret etti. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

"Ne? Ne dedim ben? Ben tarih öğrencisi değilim. Moda öğrencisiyim." Gökkuşakı renkli pastasına işaret etti.

Lily bana kız kardeşinin moda alanında lisans eğitimi aldığını söyleyene kadar, Edinburgh'da böyle bir bölüm olduğunu bile bilmiyordum.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum. "Giysilerimin çoğunu kendim yapıyorum."

"Bu çok zekice."

Beni süzdü, burnunu havaya kaldırıp kibirli bir şekilde baktı. Sonra, "Tamam, bir puan senin lehine. Aferin." dedi.

Gülmemeye çalıştım, ama çok zordu. Lily'nin küçük kız kardeşi hiç çaba sarf etmeden komikti.

Kısa süre sonra yemek masasının etrafında toplandık ve umarım Lily'ye yiyecekleri, içecekleri ve çatal bıçakları masaya taşımada yardım ederek biraz puan kazanmışımdır.

"Oyunun kurallarını anladınız mı?" diye sordu Liv.

"Tabii."

"Tamam, bu herkes için," dedi January, hamburgerini ağzına götürürken. "Hayatının geri kalanında sadece lahana yemek mi, yoksa istediğini yemek ama sonsuza kadar kronik ishal olmak mı?"

"Cidden mi?" Liv ona kızgın bir bakış attı. "Yemek yiyoruz ve sen bununla mı başlıyorsun?"

"Bu soruyu sormama yemek ilham verdi."

Gülümsememi bastırarak masanın karşısındaki Lily'ye baktım ve hamburgerini yerken gülmemek için çabaladığını gördüm.

"Kronik ishal," diye ciddi bir şekilde cevapladı Nate.

"Katılıyorum," diye başımı salladım.

"Ben de." Jan hamburgerini agresif bir şekilde ısırdı.

Lily ve annesi birbirlerine baktılar ve sonra aynı anda başlarını salladılar. "Ben de."

"*Stranger Things* mi, *The Last of Us* mu yaşamayı tercih ederdin?" diye sordu Nate.

The Last of Us'ı izlemediğim için kaşlarımı çattım. "*Stranger Things*. Eleven ve ben en iyi arkadaş olurduk," dedi January yetkili ve ciddi bir şekilde söyledi.

"*The Last of Us*," dedi Liv.

Kocası ona bir bakış attı. "Pedro Pascal mı?" "Belki."

"O zaman *The Last of Us'u* seçsem iyi olur, yoksa sen o piçle kaçarsın."

"Muhtemelen ikinci sezonda ölecek," dedi January. "Eğer bu yardımcı olacaksa."

"Lily-Billy?" diye sordu Nate.

Hamburgerimi neredeyse boğazıma takıyordum. "Lily-Billy mi?"

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bana öyle seslenmeyi aklından bile geçirme."

"Ama bu çok cazip geliyor."

"Seni öldüreceğim. Seni *The Last of Us'a* sürükleyip öldüreceğim."

Omuzlarım gülmekten titreyerek cevap verdim, "Hiç izlemedim."

Nate bize işaret etti. "Lil, bunu düzeltmelisin. Onunla birlikte izle. Harika bir dizi."

Arkadaşımla vakit geçirmek için her türlü bahaneyi kullanacağımı bildiğimden başımı salladım. "Kesinlikle öyle yapmalıyız."

Lily gülümsedi. "Zaten dolu olan programımıza bunu da ekleyelim. Her neyse, hayatının geri kalanının sıradan geçeceğini bilerek, tüm hayatının bir ayını kendi versiyonunda mükemmel, mutluluk dolu bir yaşam sürerek geçirmeyi mi tercih edersin? Yoksa mutluluğu hiç tatmadan sıradan bir hayat mı?"

"Psikoterapistin derinlemesine gitmesine güven." Jan abartılı bir şekilde inledi.

"Ee?"

"Ben bir aylık mutluluğu seçeceğimi

biliyorsun." "Ben de," diye karar verdi Liv.

Nate bunu düşündü. "Evet, bir aylık mutluluk hiç yoktan iyidir."

"Katılıyorum." Lily gülümseyerek babasına yaslandı ve sonra ikisi de bana umutla baktılar.

Omuz silktim. "Bilmemeyi tercih ederim. Hiçbir şey bilmeden sıradan bir hayat." Lily'nin dikkatinin incelemeye dönüştüğünü hissettim, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Sonsuza kadar bir

felsefe dersinde mi, yoksa aynı şarkıyı tekrar tekrar çalan bir konserde mi geçirmek istersin?"

"Seni seviyorlar," diye duyurdu Lily, saatler sonra otobüs durağına yürürken. "Ailem seni seviyor."

Ekim ortası demek, bu saatte hava kararmış ve her geçen gün daha da soğuyordu. Ocak, akşam yemeğinden kısa bir süre sonra bir podcast bölümü kaydetmek için evden çıkmıştı. Lily'ye, podcast'te beklediğinden daha az yer aldığı için iğneleyici sözler söylemişti. "Ama ilginç bir şey söylemek için biriyle çıkman gerekmez mi?" diye ablasına alaycı bir şekilde sormuştu.

Lily ona kızgın bir bakış attı.

Şimdi onun ailesi hakkındaki sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Bu hoş bir duyuydu. Akşam yemeği ve eğlenceli Would You Rather oyunundan sonra, Nate, Lily'nin ısrarı üzerine bana fotoğraf stüdyosunu gösterdi. Onun tutkuyla yaptığı projeler benim en sevdiğim şeylerdi. Fotoğraflarını neredeyse resim gibi göstermek için filtreler ve dijital sanatla oynuyordu. Eğlendik ve Nate'in benden hoşlandığına göre rahatlamıştım. Bunu Lily'ye de söyledim. "Sevindim. Ben de onları seviyorum."

Boş otobüs durağında durduk ve Lily soğuktan titredi. Elimi uzattım ve paltosunun son düğmesini ilikledim.

O gülümsedi. "Teşekkürler anne."

"Üşümüş görünüyordun. Peki... podcast. Son birkaç haftadır bu konuda pek konuşmadın."

Lily iç geçirdi. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, ama zamanım olmadı, kendimi çok kötü hissediyorum."

"Diziyi çekmek mi, yoksa çıkmak mı?" Kalbim göğsümde çarpıyordu ve nedenini düşünmek istemiyordum.

"İkisi de. Bu yıl... dersler beklediğimden daha fazla."

"Yine de arkadaşlarına zaman ayırıyor musun?" Bana.

"Tabii ki. Ama flört etmek farklı bir şey."

"Ne açıdan?"

"Öncelikle, zihinsel enerji gerektiriyor."

Gerçekten kafam karışmıştı ve kaşlarımı çattım.

Lily güldü, ama gülüşü mizah içermiyordu. "Sen anlamazsın, Sebastian. Sen bir kıza bakıp o şık sesinle konuşman yeter, o da herkese bunun hayatının en iyi randevusu olduğunu anlatır."

Böyle düşündüğü için oldukça kendini beğenmiş hissettim, gülümsemeden edemedim.

Koluma vurdu. "Ego!"

Kıkırdadım. "Bunu söyleyen sensin, ben değil."

"Demek istediğim, bir randevuya çıktığımda ne giyeceğimi fazla düşünüyorum. Ne söyleyeceğimi fazla düşünüyorum. Sonra aptalca veya banal bir şey söylediğimde kendimi zihinsel olarak hırpalarım. Randevu bittiğinde yorgun düşerim. Tükenirim. Ve sonraki birkaç gün boyunca onun benim hakkımda ne düşündüğünü merak ederek geçiririm. Nasıl daha iyi bir randevu olabilirdim? Neden benden hoşlanmadı? Neden ona on üç yaşındayken fıstık ezmesi ve turşu sandviçlerini sevdiğimi söyledim? Bu korkunç bir şey."

"Katılıyorum, fıstık ezmesi ve turşu sandviçleri iğrenç geliyor," diye alay ettim.

Lily şakacı bir şekilde beni itti, dudakları hafifçe kıvrıldı. Yine de gözlerinde hü­zün vardı.

Lily'nin randevu gibi basit bir şey için kendini bu kadar zihinsel bir eziyete maruz bırakması içimi burktı. "O gece Whistlebinkies'te o finansçı adamdan pek rahatsız görünmüyordun."

"Hayır, çünkü o ortaya çıktığı andan itibaren onu sevmedim. Ama birinin potansiyeli olduğunu düşünürsem, ilk birkaç randevuda çok gergin olurum. Rahatlamam çok uzun sürer."

"Benimle rahatlamam uzun sürmedi."

"Çünkü burada romantik bir niyet yok." Sanki bu çok açık­mış gibi omuz silkti.

Yani, haklıydı. Romantik *bir niyet* yoktu. Bu, ikimizin de arkadaşlığımızı sürdürmek için çekiciliğe karşı mücadele etmediğimiz anlamına gelmiyordu.

Sonra bir şey hatırladım. "İlk tanıştığımızda oldukça gergindin."

Lily inleyerek yüzünü eliyle kapattı. "Hatırlatma."

Onun bileğini nazikçe çekerek, muhteşem yüz hatlarını ortaya çıkardım. "Bak, biz arkadaşız, bu yüzden sana bunu söyleyebileceğimi ve bunun yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Tamam..."

"Gerginliğini çok sevimli buldum. Gerçekten. Erkeklerin ne düşündüğünü bu kadar kafana takmayı bırak ve sadece kendin ol."

"Ah, keşke bunu daha önce düşünseydim."

Onun alaycı cevabı beni gülümsetti. "Ciddiyim."

"Keşke o kadar kolay olsaydı." Tekrar iç geçirdi ve beni düşündü. "Ev nasıldı?"

"Bilmek istemezsin."

"Aslında istiyorum." Kolumu sıktı. "Buraya ilk geldiğinde yüzündeki ifadeyi gördüm. Kötüydü, değil mi?"

Yavaşça nefes vererek, otobüs durağının sığınağına yaslandım. "Lil... Ben... Herkesten daha iyi tanıdığımı sandığım bu insanlar tamamen yabancılara dönüşmüş gibi hissediyorum. Kafam allak bullak oldu."

"Tabii ki öyle." Yanıma oturdu, yanını bana dayadı. "Ne oldu?"

"Babam köylerindeki kulübelerden birine taşındı. Perşembe gecesi ve Cumartesi günü onunla, Cuma ve Pazar günü ise annemle evde geçirecektim. Juno da Cuma günü geldi. Babam çoğu zaman çok sarhoştı. Eskiden nadiren içerdi. Özel günlerde bir viski içerdi. Belki de köyün Field Day etkinliğinde yerlilerle bir bardak bira içerdi. Bu bir kutlama günü gibidir. Etkinlikler, geçit töreni ve benzeri şeyler yapılır. Her neyse,

babanın ayrılığı hiç de iyi karşılamadığını ve çok öfkeli bir sarhoşa dönüştüğünü, annem hakkında kötü şeyler söylediğini ve Juno hakkında o kadar keskin sözler söyledi ki, neredeyse ona yumruk atacaktım.

Juno'ya annem gibi güvenilmez bir boşluk olduğunu söylemişti. Sarhoş olduğunu biliyordum ve ayıldığında kendini çok kötü hissedeceğini umuyordum. Juno'nun orada olup onun hakkında böyle konuşmasını duymadığına sevindim.

"Sebastian." Lily parmaklarını benimkine doladı ve sıktı. Ben de parmaklarımı onun parmaklarına doladım, onun sıcaklığını, rahatlığını aradım.

"Annem ise babam hakkında kötü konuşmakla yoğun sosyal takvimini tartışmak arasında gidip geliyordu. Bir de babamın eşyalarının bulunduğu kutuları ona haber vermeden atıyordu, ben de onları kurtarmak zorunda kaldım. Üstüne üstlük, Juno annemin bir flört uygulamasını keşfetti. Bu konu tartışmaya dönüştüğünde, bir oğulun duyması gerekenin çok ötesinde, annemin cinsel ihtiyaçları hakkında bir sürü şey duydum.

"En önemli olay Cumartesi akşamıydı. Malikaneden yüksek sesle çalan rock müziği duyduk ve babamı orada bulduk. Yine zil zurna sarhoştı, hala var olduğunu bile bilmediğim eski bir müzik seti vardı, Led Zeppelin çalıyordu ve tüm pancarları söküyordu. Pancarları dikmek istediğini ve bu yüzden alabileceğini ısrarla söylüyordu. Juno ve ben orada dururken, onlar lanet pancar için fiziksel bir çekişme içine girdiler. Çığlıklar ve bağırışlar... Köyün öbür ucundan duyulmadıklarına şaşırdım. Tanrım, sanki ayrılmış bir çiftin karikatürleri gibiler. Juno ve ben neden ayrıldıklarına dair gerçek bir cevap almaya çalıştığımızda, babam bağırıp çağırıyor, annem ise lanet olası bir hava kilidi torbası gibi sıkıca kapanıyor. Lily'ye baktım. "Anlamıyorsun... Bu iki insan çok yumuşak huyluydu... Ve alışılmadık derecede mutluydu.

hayat. Bu, anne babanın birdenbire sana dönüp boşanacaklarını söylemesi gibi bir şey olurdu."

Parmakları benimkini sıktı. "Çok üzgünüm. Bence ebeveynlerin, çocukları büyüdüğü için onların eylem ve sözlerinin bizi eskisi gibi etkilemediğini varsayma gibi kötü bir alışkanlığı var. Ama bu, başka hiçbir şeye benzemeyen bir bağdır ve sevdiğiniz birini incitmeden bunu radikal bir şekilde değiştiremezsiniz. Unutmamanız gereken şey, onların derinlerde hala sevdiğiniz ve hatırladığınız ebeveynler olduğu ve bu şekilde değişimleri için... çok acı çekiyor olmaları gerektiğidir.

"Aralarında ne olmuş olursa olsun... her şey bir şekilde yüzeye çıkmanın bir yolunu bulur. Derinin altındaki bir kıymık gibi. Orada olduğu sürece çok acı verir, ama çıktığında, gerçek ortaya çıktığında, biraz acı olabilir, ama aynı zamanda rahatlama da olur. Gerçek ortaya çıkacak, Sebastian. Sadece zaman alacak."

Göğsümde bir duygu dalgası yükseldi, yoğunluğu neredeyse eziciydi. Sonunda cevap verdiğimde sesim kaba çıkmıştı: "Buraya gelmeden önce ruh halim çok kötüydü. Ama sen ve ailen... onu iyileştirdiniz. Beni davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Ne zaman istersen gel, Thorne."

Bir süre sessizce oturduktan sonra, otobüs gelene kadar elini bırakmadım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LILY

Yüksek lisansımın son yılının zorlu geçeceğini biliyordum, özellikle de lisansüstü eğitimime devam edebilmek için notlarımı yüksek tutmam gerektiğini düşünürsek, ama bunun ne kadar zaman alacağını fark etmemiştim. Kızlarla birlikte, podcast'i devam ettirmek için büyük ölçüde January ve Aiysha'ya güveniyorduk. Neyse ki, dinleyiciler kız kardeşimin çılgın flört maceralarını çok seviyordu ve Sierra da hala yeterince flört ediyordu ki kendi komik hikayelerini paylaşabilsin.

Maddie altı hafta önce biriyle çıkmaya başlamıştı ve bu ilişki ciddi bir hal almıştı. Adı Shaun'du. 1,88 metre boyunda, rugby oynayan bir İskoç'tu ve çok çekingen görünüyordu, bu çiftin bir araya gelmesine çok şaşırmıştım. Ancak onu tanıdıkça, kurnaz mizah anlayışı ortaya çıkmaya başladı. Maddie her zaman onu güldürebilen birini sevmişti. Onun her şeyi nasıl idare ettiğini hayretle izliyordum, ama ben de bir şekilde Sebastian'ı her gün görüyor, ona mesaj atıyor ve onunla konuşuyordum.

Kasım ayı geldiğinde, Sebastian hayatımdaki en yakın kişi haline gelmişti ve sanırım bu his karşılıklıydı. Aşkım bitmiş miydi? Hiç de bile. Ancak, sonunda

bizimki sadece harika bir arkadaşlıktan ibaret olacağı gerçeğiyle nihayet barışmıştım.

İş, arkadaşlar ve gerçek duygularımı saklamakla meşgul olmama rağmen, Beth bana yeni erkek arkadaşını ailesinin evinde düzenlenecek büyük bir pazar yemeğine getireceğini söylediğinde, onu desteklemek için orada olmam gerektiğini biliyordum. Beth'in erkek arkadaşı sıradan bir adam değildi. O, Callan Keen'di. Futbola daha fazla ilgi duysaydım, onu Google'da aramadan önce kim olduğunu bilirdim. Callan Keen, İskoçya'nın en ünlü futbolcusu ve Edinburgh takımı Caledonia United'ın kaptanıydı. İlişkileri alışılmadık bir şekilde başlamıştı (yani, *bazı nedenlerden* dolayı sahte bir ilişki yaşıyorlardı) ama sonra gerçek bir şeye dönüşmüştü. Beth'in onu ailesiyle tanıştırması büyük bir olaydı.

Sanırım o, geniş ailemizin tüm üyelerinin orada olacağını beklemiyordu. Ya da babalarımızın (benim babam, Braden amca, Cam amca, Marco amca, Adam amca, Cole amca ve Logan amca) Callan'ı vahşi köpekler gibi çevreleyip saracaklarını.

Callan'a haksızlık etmemek gerekirse, o bu durumu çok soğukkanlı ve dostça karşıladı, bence aşırı koruyucu babalarımızı ve amcalarımızı etkiledi.

Beth ve Callan'ın Caley United kalecisi Baird McMillan'ı da yanlarında getireceklerini beklemiyordum. Sebastian ve okulla bu kadar meşgul olmasaydım, kaleciye büyük bir hayranlık duyabilirdim. Boyu 1,80'den fazlaydı, omuzları genişti, kaslıydı ve ikimizin ten rengi de benzerdi. Baird'in uzun, koyu renkli saçları dağınık bir erkek topuzu şeklinde başının üstünde toplanmıştı ve sakalı düzgünce kesilmişti.

Yıllardır bizi tanıyormuş gibi aileye kendini kabul ettiren bu girişken İskoç'a hayranlık duymaya vaktim yoktu. Bunu küçük kız kardeşime bıraktım. January, kalecinin *futbol topalarını* okşamak istermiş gibi ona bakıyordu.

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedi Beth, yemek masasında yanına otururken. "Callan, bu Lily, ailemdeki birkaç akıllı başında kişiden biri. Lily, Callan."

Gölerek, çok çekici futbolcunun elini sıkmak için uzandım. Callan, gördüğüm en güzel yeşil gözlere sahipti. "Teşekkürler, tanıştığımıza memnun oldum."

Bana yakışıklı bir gülümsemeyle elimi sıktı. "Ben de. Podcast'ini dinledim. Komiksin."

Yanaklarım kızardı. "Teşekkürler, çok memnun oldum."

Aramızda sohbet ediyorduk, ama Callan kısa süre sonra Beth'in kardeşi Luke ile konuşmaya başladı. Baird, kız kardeşimin ilgisini fark etmiş gibi görünüyordu ve nedense ondan uzak durmaya karar verdi. Bunun yerine, annelerimizle flört eden tüm erkekleri kızdırdı ve sonra Beth'in kardeşi Luke ile aşırı derecede flört etti, bu da Luke'un erkek arkadaşı Afonso'nun hoşuna gitmedi.

"O biseksüel mi?" diye Beth'e sessizce sordum.

O gülerek başını salladı. "Hayır. O sadece büyük bir flörtçü."

"Afonso onu öldürecek."

"Luke'u öldürmesi gerek." Beth kardeşine kaşlarını çatı. "Flört eden o."

"Adil olmak gerekirse, Luke Caley United taraftarı ve Baird McMillan onunla flört ediyor."

Kuzenim gülerek başını salladı ve masanın ucunda yaşanan dramadan uzaklaştı. "Neler oluyor seninle? Üniversite nasıl gidiyor? Benim son yılım çok zorlu geçti."

"Çok iş var," diye onayladım, sadece düşünmek bile yoruyordu. "Suçluluk duyuyorum. Podcast'in reklam sponsorluğundan payımı alıyorum, ama diğerleri kadar aktif değilim." Ancak paraya ihtiyacım vardı. Kira ve faturalarımı ödüyordu. Sierra, Maddie ve ben sırayla her bölümü düzenliyorduk, bu açıdan hala üzerime düşeni yapıyordum... ama suçluluk duygusu devam ediyordu.

Beth düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Lily, sen bu programı bugünkü haline getirmeye yardım ettin. Ben başladığımda eğlenceli bir flört danışma programıydı. Sen onu gerçek bir şefkat ve teselli mekanına dönüştürdün. İnsanlara kendilerini görülmüş ve yalnız olmadıklarını hissettiriyorsun. Bu inanılmaz derecede önemli. Bir adım geri atmış olabilirsin, ama bu senin başardıklarını silmez."

Kuzenimi seviyordum. Beth Carmichael'dan daha büyük bir destekçi yoktu bu dünyada. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Peki... başka haber var mı? Instagram'daki o adam çok tanıdık geliyor," diye alay etti.

Onun, benim paylaştığım Sebastian'ın fotoğrafından bahsettiğini düşündüm. Fotoğrafta sadece o yoktu. Fotoğrafta ben, o, Harry ve Juno vardı. Juno geçen hafta sonu tekrar geldi ve Sebastian'ın dairesinde biraz sarhoş olup sekiz yaşındaki çocuklar gibi masa oyunları oynadık. Zac, Sebastian kahkahalarla gülerken üçümüzün onun elinden kartları almaya çalıştığımız anı fotoğraflamıştı. Harika bir fotoğraftı ve Zac'ten onu istemiştim.

Beth'in Harry'yi değil de Sebastian'ı yakınlaştırması komikti.

"Hangisi?" diye utangaç davrandım.

Bana burun kıvırdı. "Yazdan önce tanıştığım uzun boylu sarışın."

Sinirlenerek cevap verdim, "Biz sadece arkadaşız. O bağlanmaktan korkuyor ve ben geçici bir ilişki istemiyorum."

"Yazık. Çok çekici birisi."

Hatırlatma.

Beth kısa süre sonra Baird ile sohbete daldı ve ben kendi düşüncelerimle baş başa kaldım. Masadaki geniş aileme, birbirine sıkı sıkıya bağlı, yakın ve hala aşırı derecede birbirini seven anne babama baktım. Belki de sadece kitaplarda okuduğum türden bir sevgiyle çevrili bir ortamda büyümek, sonunda benim de böyle bir sevgiyi bulacağıma inanmamı sağlamıştı. Belki de

tüm o aşk romanlarını okumamdı. Belki de bana yanlış bir umut ve iyimserlik duygusu vermişti.

Aniden aklıma, ailemizde karşılıksız aşk yaşayan kişi olabileceğim geldi.

Aşk. Pfft.

Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Aşık değildim.

Benim için doğru kişiyi bulacaktım. Bulacaktım! Sadece o kişi Sebastian Thorne olmayacaktı.

Dikkatim Callan'a kaydı ve merakım uyandı. Az önce Beth'e özlem ve sevgiyle bakıyordu. Şimdi ise yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kimseye bakmıyordu, sadece bardağına bakıyordu. Çok tuhaf bir hava yayıyordu. Sanki kendi içine çekilmiş gibiydi. Beth'e baktım, erkek arkadaşında bir sorun olduğunu fark etmiş mi diye, ama Baird tüm dikkatini ona vermişti.

Etrafıma baktım ve teyzem Joss'un Callan'a odaklandığını fark ettim. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gergin bir ifadeyle onu izliyordu. Ben bakmıyorken bir şey mi olmuştu? Umarım olmamıştır. Beth çok mutlu görünüyordu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Callan tatlıdan önce izin isteyince, Joss teyze onun peşinden odadan çıkarken merakla izledim. İkisi de bir süre ortadan kayboldu ve Beth mutfaktan çıkıp onları kontrol etmeye gitti.

Beth aramızdan kaybolduktan sonra Baird, "Sen Lily'sin, değil mi?" diye sordu.

Yanaklarım kızardı. Kaleciyle ilgilenmiyor olabilirdim, ama tanrım, o çok çekiciydi. Bana beyaz dişli, kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Öyleyim."

"Baird." Kendini işaret etti.

"Biliyorum."

"Peki, ailen tuhaf bir deneyin parçası mı?" Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Hepiniz çok güzelsiniz. Ben de bu kadar yakışıklı olmasaydım, yanınızda erimiş bir lastik çizme gibi hissederdim."

Onun çekici saçmalıklarına ve beni güzel olarak nitelendirmesine gülerek, içimden kızardım. "Suda bir şey var galiba."

"Podcast'i yapan sensin?"

"Benim."

"Yeni malzeme arıyorsan, ben hazırım ve istekliyim." Sanki *"Buradayım, gel beni al"* der gibi kollarını açtı.

Neredeyse yudumladığım su boğazıma kaçıyordu.

"Hayır," arkamdan sert bir ses geldi.

Baird arkamdan bakarken, ben dönüp Cole amcanın Baird'e öfkeyle baktığını gördüm. Cole amca, Jo teyzemin küçük kardeşiydi. O da 1,80'den uzun boylu, dövmelele kaplı ve judo şampiyonu biriydi.

Oh, ve aşırı koruyucuydu. "Hayır mı?" Baird kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, Lily'ye bir daha bakarsan seni öldürürüm dostum."

"Yeter . Ben bunu bunu Baird tamamen Cole Amca'nın sesindeki tehditten

Cole Amca'nın sesindeki tehditten hiç etkilenmedi. Hatta, beni geçip Cole Amca'nın sol kolundaki dövmele gözlerini dikti. "Dövmeyi beğendim. Benimki de iyiydi ama bu sanat eseri... Dostum. Nerede yaptırdın bunu?"

"INKarnate'in ortak sahibiyim. Leith'teki dövme stüdyosu. Sanatçılardan biriyim."

Yıllar boyunca dövme sanatıyla bir sürü ödöl kazandığını söylemedi.

"Olamaz!" Baird çok yüksek sesle konuştu, ben de geri çekildim ki Cole ile konuşabilsin. "Oradan sürekli geçiyorum. Kahretsin. Geçen sefer sana gelmeliydim."

Cole amca bir anda rahatladı ve benim üzerimde sohbet etmeye başladılar. Erkekler tuhaftı.

"Neden Instagram'da ilişkinizi resmiyete dökmediniz?" Yüksek sesli soru January'den geldi. Bu, Baird

ve Cole'u susturmayı başardı. Baird koltuğunda rahatladı ve bana kişisel alanımı geri verdi.

January'nin bu soruyu Joss ile mutfığa dönen Beth ve Callan'a sorduğunu fark edince hafifçe inledim.

"Jan," diye homurdandı Beth. "İnsanlara böyle bir şey sorulmaz." "Neden?" Kız kardeşim kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Magazin dergilerinde yer aldın. Callan'ın iki yüz bin takipçisi var ve yorumların çoğu senin erkeğine hayran olan insanlar, Beth. Onu sahiplenmelisin."

Böyle saçma sapan şeyler söylemek Jan'ı *Seek and You Shall Find*'da çok popüler yaptı. Bunu gerçek hayatta söylemek... Yüksek sesle inledim. "Çok fazla MC romantizm kitabı okuyorsun."

Beth güldü, Jan ise bana kötü bir bakış attı. Sonra kuzenim, mutfaktan çıkmadan önce olduğundan çok daha rahat görünen partnerine döndü. "Neden Instagram'da resmi olarak ilişkimizi açıklamıyoruz?"

"Senin öncülük etmeni istiyorum. İstersen ilişkimizi sosyal medyada paylaşabiliriz. Senin benim olduğumu tüm dünyaya duyurmaktan çok mutlu olurum."

Bu romantik sözler göğsümde bir ağırı yaydı. Beth ve Callan'a bakarken etrafımdaki her şey kayboldu.

Senin benim olduğumu tüm dünyaya duyurmaktan çok mutluyum.

Bu, biraz acı verici olsa da, ihtiyacım olan hatırlatmaydı. Belki de içimde Sebastian'ın daha fazlası olmasını ümit eden küçük bir parça vardı. Ama neredeyse iki aydır yakın arkadaşlık kurmuştuk. Bir şey olacaktıysa, çoktan olurdu. Ve benim onun olduğumu, onun da benim olduğumu herkese haykırmak istemeyen biri için beklememeliyim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

LILY

Reklam sponsorluğu parası ve üzerime düşen görevi yerine getirmemem konusunda suçluluk duydum. Beth'in sözleri yardımcı olsa da, o Pazar günü Carmichael'ların evinden ayrılırken January yine nazıkçe beni dürttüğünde, onunla birlikte bir sonraki bölümü kaydetmeye gitmeyi kabul ettim.

Geç olmuştu, yorgundum ve istemiyordum, ama Jan ile birlikte taksiye binip üniversiteye gittim.

Sierra ve Aiysha oradaydı ve beni görünce şaşırdılar, bu da kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

Aiysha ayağa kalkıp bana sarıldı, yumuşak, koyu renkli sıkı bukleleri burnumu gıdıkladı. Her zamanki gibi, January'nin en iyi arkadaşı ve moda öğrencisi arkadaşı podyuma çıkmaya hazır gibi görünüyordu. Parlak sarı kısa süveteri, koyu tenine çok yakışıyordu. "Burada olduğun için çok mutluyum. Bu gece birkaç telefon görüşmemiz var ve bence sen bu konuyla daha iyi ilgilenebilirsin."

"Kimden daha uygun?" diye alay etti Jan, kayıt masasına otururken.

"Seni seviyorum bebeğim, ama sen bir çizgi film karakteri kadar incelikli birisin," diye cevapladı Aiysha alaycı bir şekilde.

Kıkırdayarak, çünkü vay canına, bu doğruydı, Sierra'nın yanındaki koltuğuma oturdum. "Nasıl gidiyor?"

"Çok yoğun." Sierra elini saçlarında gezdirdi. "Bu yılın bitmesini istiyorum, ama istemiyorum, bilirsin."

Biliyordum. Son dönemimiz bittiğinde ayrıldığında onu çok özleyeceğimi bildiğim için kolunu sıkmak için uzandım.

"Hayır. Daha başlamadan üzücü saçmalıklara gerek yok," dedi Jan parmağını sallayarak. "Bütün günü iki seksi ünlü futbolcuyla mutfakta geçirdim ve hiçbir sonuç alamadım. Bu yüzden moralimi bozacak değil, neşelendirecek bir şeye ihtiyacım var."

"Açıkla kendini," diye sordu Aiysha, gözlerini kocaman açarak.

Burnumu kırıştırdım. "Callan, Beth'in erkek arkadaşı. Onunla ne yapmayı düşünüyordun?"

"Oh, pfft. Baird'i kastettiğimi biliyorsun. Sana hayran hayran baktığını fark ettim. Sanırım genç kadınlar onun tipi değil." Dudaklarını büküp umursamazca omuz silkti. "Och, bekleyebilirim."

"Ne diyor bu?" Sierra bana doğru eğildi. "Asla olmayacak bir şey," diye mırıldandım

"Duydum!"

Kız kardeşime döndüm. "Baird bir çapkın, Jan. Oraya gitmeyeceksin."

"Baird kim?"

"Bayanlar, hazırız ve benim gitmem gereken yerler var," diye prodüktörümüz Kenny kulaklıklarımıza öfkeyle seslendi.

Bunun üzerine, bölüme başladık. Birkaç telefon görüşmesi ile işler yoluna girdi ve aramızda tartışma başladı.

"Yani, Sierra'nın... ne... dönem başından beri onuncu randevusundan mı bahsediyoruz?" Aiysha mikrofonuna konuştu. "Lily, seni yaşlı bir kız gibi gösteriyor. Alınma ama."

"Aslında ondan fazla olduğunu düşünüyorum." Sierra bana sırtıttı. "Hadi ama Lil. Neden bu kadar uzun bir kuraklık dönemi yaşadığını bize anlat. Bunun bir adı var mı?"

Gözlerindeki kötücül parıltıya, ben de taş gibi bir bakışla karşılık verdim. Podcast'imizde Sebastian hakkında konuşmak istemiyordum. "Sadece

"

"Sanırım bunun bir adı var," diye onayladı Jan.

Bu sefer, sert bakışımla kız kardeşimin yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Tamam, peki, sadece meşgul olman olamaz," diye kendini topladı.

Şimdi, akran baskısı konusunu gündeme getirmenin iyi bir zaman olduğuna karar vererek, "Neden genç kadınlar toplumdan aktif olarak romantik ilişkiler kurmaları için baskı görüyorlar? Aktif olarak flört etmeye çalışmıyorsak, çalışıp başarısız olmaktan daha kötü bir durumdayız." diye sordum. Ortak sunucularıma baktım. "Yorucu flört sürecinden bir süre uzaklaşamaz mıyım? Okulda çok işim var ve yorgunum. Üzgünüm, bu komik ya da çekici bir cevap değil... ama yorgunum, arkadaşlar. Doğru erkeği aramaktan yoruldum ve ara vermem lazım. Vazgeçmiyorum. Sadece ara vermem lazım. Ve bence kadınların romantik bir ilişki peşinde koşmak yerine kendilerine odaklanma kararını normalleştirmeliyiz."

Ortak sunucularım birkaç saniye sessiz kaldılar.

Sonra January yavaşça alkışladı. "Çok iyi söyledin abla. Feminist bilgeliğine saygıyla eğiliyorum."

Dudaklarımın köşesi kıvrıldı. "Küçük kız kardeşimi iyi tanımayanlar için, bu onun alaycı bir üslubu değil, siz farklı düşünebilirsiniz ama."

"Hayır, ben samimiyim. Bu kadar iyi yapıldığında, yerime konmayı kabul edebilirim. Hepimiz çenemizi kapatmalı ve senin sen olmana izin vermeliyiz. Dinleyiciler, bunu unutmayın. Hayatınızdaki insanlar size herhangi bir konuda baskı yapıyorsa, hepsi çenelerini kapatmalı ve senin sen olmana izin vermelidir."

Birkaç gün sonra, bölüm yayınlandıktan sonra, dinleyicilerimizin sosyal medya hesaplarımıza yazdıkları, kendilerini anlaşılmış hissettirdiğimi söyleyen tüm yorumlar beni çok memnun etti. Sık sık ara vermeleri gerektiğini söylediler.

uzun süreli seri randevular arasında, aile ve arkadaşlar yardımcı olmayan yorumlar ve sözler sarf ettiler. Mesela "Onlar da gençleşmiyorlar" ve "Aramazsan kimseyi bulamazsın" gibi. Hatta kendini asexüel olarak tanımlayan birinden, onu anlamayan ailesinin sürekli olarak randevuya çıkması için baskı yaptığına dair bir yorum bile vardı. Benim "Kadınların romantik bir ilişki peşinde koşmak yerine kendilerine odaklanma kararını normalleştirmeliyiz" sözümü, binlerce beğeni alan bir reel'e dönüştürmüştü, çok şaşırmıştım.

Bu, podcast'te faydalı olmak için biriyle çıkmam gerekmediğini hatırlattı bana. Söyleyecek şeylerim vardı ve şaşırtıcı bir şekilde, insanlar dinlemek istiyordu. O gece oturdum ve daha fazla bölüm sığdırmak için programımı yeniden düzenledim. Tam bitirirken Sebastian'dan birkaç mesaj aldım.

Bölümünü dinledim. Harikasin.

Ama seni
özlüyorum.

Lily yokken dört gün geçti.

Yarın daireye gel.

Yemek sipariş
edeceğim.

Ve görünüşe göre mazoşist olduğum için cevap verdim.

Tayland yemeği olsun, gelirim.

İki saniye sonra, telefonum tekrar çaldı.

Anlaştık. Seni görmek için
sabırsızlanıyorum.

YIRMİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

Televizyonda izlediğimiz futbol maçının sakin bir anında, Lily'nin yolda olduğunu belirten bir mesaj gönderip göndermediğini görmek için tekrar telefonuma baktım. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Harry beni dirsekledi. "Ne oluyor?"

Ona kaşlarımı çattım. Elinde soğuk bir bira kutusu ile yanımda büyük koltuğumuzda uzanmıştı. Zac ise kanepenin diğer ucunda uzanmış, birasını yudumlarken gözleri Caley United maçına dikilmişti.

"Hiçbir şey yok."

"Sürekli telefonuna bakıyorsun."

"Lily geliyor. Mesaj attı mı diye bakıyordum." "

Harry somurtarak baktı.

"Bu akşam erkekler gecesi olacağını sanıyordum."

Birlikte yaşadığımız ve her gün görüştüğümüz düşünülürse, Lily'yi davet ettiğim için suçluluk duymamalıydım. "Kimse öyle demedi. Lily'yi uzun zamandır görmedim."

"O kızla arkadaş olduğundan beri, gelmiş geçmiş en berbat kanat adamı oldun," dedi Zac, gözleri hala ekranda. "Ve o zamandan beri kimseyle yatmadığından şüpheleniyorum."

Harry yüzünü buruşturdu. "Anlamıyorum. Ondan bir şey alamıyorsan neden bu kızla vakit geçiriyorsun?"

O benim normalde sevdiğim tipten biraz daha dolgun," dedi ellerini hareket ettirerek, "ama o kıvrımları çok güzel. Penisini çalışan her erkek ona atlar."

Zac içinden homurdandı.

Muhtemelen en yakın arkadaşımın yüzüne yumruk atmamın an meselesi olduğunu anladığı içindi. "Lily hakkında bir daha böyle konuşursan, seninle aramızda sorunlar çıkacak, Harry. Gerçekten büyük sorunlar."

Harry'nin yüzü bembeyaz oldu. "Biz kızlar hakkında hep böyle konuşuruz."

"Hayır, *sen* kızlar hakkında her zaman böyle konuşuyorsun. Ben sadece şimdiye kadar senin saçmalıklarını yüzüne vurmamıştım. Lily benim arkadaşım. Arkadaşlarıma saygısızlık edemezsin. Duydun mu beni?" diye öfkeyle bağırdım.

Harry savunmacı bir şekilde avuçlarını kaldırarak başını salladı. "Haklısın, haklısın. Özür dilerim. Lily'yi seviyorum. Bunu biliyorsun. Ben sadece... Anlamıyorum. Neden onunla çıkmıyorsun? Başka kızlarla yatmıyorsun, o zaman ciddi bir ilişki yaşayabilirsin."

"Biz sadece arkadaşız." Yüzümü ovuşturarak maça geri döndüm. "Annemin bana bu kızları zorla dayatması kafamı karıştırdı galiba. Biriyle eve gitmeye çalışsam bile, onun da annem tarafından gönderilmiş olacağından korkuyorum."

"Bu çok rahatsız edici," dedi Zac.

"Biliyorum."

Harry elini omzuma koydu ve sıktı. "Anlıyorum. Neden ben birkaç çekici bayanı keşfe çıkıp, senin sevişmeni sağlamıyorum?"

Ona bir bakış attım. "Harry, dostum, seni kardeşim gibi seviyorum.

Ama beni pezevenk gibi bir kadınla tanıştırmayacaksın." Zac bira yudumlarken burnunu çekip öksürmeye başladı.

Harry sırtıttı. "Kahretsin. Üzgünüm. Garip bir şey demek istemedim. Düşünüyordum da..."

"Keen topu aldı!" Zac, televizyona doğru kolunu uzatarak boğuk bir sesle bağırdı.

Bununla birlikte, birdenbire heyecan verici hale gelen maça geri döndük.

Edinburgh'a taşınmadan önce, hiçbirimiz İskoç takımlarına ilgi duymuyorduk çünkü İngiliz takımlarını destekliyorduk. Ben hayatım boyunca Merseyside FC taraftarıyım. Harry ve Zac'e de bu kulübe olan sevgimi aşlamıştım. Ancak Edinburgh'a taşındığımızda, İskoç Profesyonel Ligi'ni takip etmeye başladık ve Caledonia United'ın sadık taraftarları olduk. Onlar, Glasgow'un en büyük iki takımının arkasında her zaman üçüncü sırada kalan zayıf takımlardı, ancak ülkenin en iyi orta saha oyuncusu Callan Keen'in kadrolarında olmasıyla Caley, dikkate alınması gereken bir güç haline gelmişti.

Maça o kadar dalmıştım ki, kapının çalındığını ve açıldığını duymadım.

"Az önce onunla akşam yemeği yedim," dedi Zac'in arkasında tanıdık bir kadın sesi.

Döndüğümüzde Lily kanepede ile mutfak arasında durmuş, televizyonu işaret ediyordu. Bana gülümsedi. Onu, o gamzelerini görünce, göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geldim.

"Kiminle akşam yemeği yedin?" diye sordu Zac, ona sırtarak.

"Callan. Kuzenim Beth ile çıkıyor."

Harry ve Zac bir sürü soru sormaya başladı. Lily, onların heyecanına şaşırarak güldü. Ben de odanın diğer ucuna doğru yürüyerek onların arasından geçtim. Ona uzanarak kollarından tuttum ve başımı eğerek yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde yaklaştım.

"Sevgili Lily, Callan 'Flash' Keen'i tanıdığını mı söylüyorsun?"

Dolgun dudakları, benim yoğunluğum karşısında kahkahayla titredi. "Tanıyorum."

"O adamla akşam yemeği mi yedin?"

"Onunla ve Baird McMillan'la. Beth'in ailesinin pazar akşam yemeğine geldiler."

Harry ve Zac arkamda yeniden heyecanlanarak patladılar ve Lily kahkahalarla titredi.

"Tanıdıkların Caley United kahramanlarını ağırladığı bu pazar akşam yemeklerine davet edilmek için ne yapmak gerekiyor?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Hayranlık duyuyorsun!"

"Evet." Onu nazikçe salladım. "O Callan Keen." "Aman Tanrım."

"Sevgili Lily'im." Onu kollarıma aldım, sıkıca sarıldım ve komik bir şekilde saçlarını okşadım. "Ne olursa olsun yaparım. Böbreğe mi ihtiyacın var? Bende iki tane var."

Göğsümde onun kahkahasının titreşimini hissedebiliyordum.

" ayak masaj hayat? Çünkü ben yapabilirim benim ayaklara karşı nefretin var."

"Ayaklarım güzeldir," diye mırıldandı göğsüme yaslanarak, hala gülerek.

"Sırt masajı mı? Altı ay boyunca her gün."

"Bence bu daha çok senin için bir ödül, Bas," diye espri yaptı Zac. Lily burnunu çekip beni itti. "Bunca zamandır senin bir maç izlediğini ya da futbol hakkında konuştuğunu görmedim."

Harry homurdandı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bastian profesyonel futbolcu olmak için eğitim görüyordu."

İçim sıkıştı ve Harry'ye kötü bir bakış attım.

"Olamaz." Lily sanki beni hiç görmemiş gibi bana bakakaldı.

"Evet, kanlı bir şekilde. Sebastian yatılı okulumuzun takımında forvet oynuyordu ve o takımdayken diğer tüm takımları mahvettiler. On altı yaşında keşfedildi ama ..." Harry aniden konuşmayı kesti, neredeyse ağzından kaçıracağı konuyu fark edince yüzü gerildi.

"Ama?" Lily, bu yeni bilgi karşısında gözlerini kocaman açarak sordu. "Ama yok." Omuzlarımı kayıtsızca silktim.

"Profesyonel olarak

'da profesyonel olarak oynamak istemiyordum. Şimdi, hadi sipariş biraz yemek. Açlıktan

açlıktan ölüyorum."

Neyse ki herkes bu konuyu kapattı ve yemeğimiz gelene kadar maçın geri kalanını izledik. Zac ve Harry, Lily'ye Callan ve Baird hakkında daha fazla soru sorarak onu rahatsız ettiler ve Harry, Beth ve Callan'ı Google'da aradı.

"Tanrım. Siktir. Keen şanslı bir piç." Harry telefonuna bakakaldı. "Lily, kuzenin çok çekici. Onu becermek için sol testisini verirdim."

Lily, Harry'nin kafasına bir tokat attı.

"Ah." Harry o yeri ovuşturdu. "Sadece onun muhteşem bir kız olduğunu söylüyorum, lanet olsun."

"Kadınlar parça değildir, Harry." Lily, kırmızı Tayland tavuğu ile dolu çatalının üzerinden ona öfkeyle baktı. "Biz, senin sikinin 'vurması' için yürüyen delikler değiliz."

Neredeyse boğazıma yemek kaçıyordu.

Harry burnunu kırıştırdı. "Şey, öyle söylediğinde iğrenç geliyor."

"Bak, benim kulağıma da senin söylediklerin aynı derecede iğrenç geliyor."

Arkadaşım bunu içtenlikle düşünür gibi kaşlarını çatı. Lily'ye sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Bunu dikkate alacağım," diye ona güvence verdi.

Lily gülümsememek için kendini zor tuttu. "Sevindim."

"Hey, Lil." Zac onu dirsekledi. Diğer tarafında oturuyordu. "Önerdiğin albümü indirdim. O grup. White Lies."

"Oh, evet, beğendin mi?"

Kaşlarımı çattım, çünkü Lily ve Zac ne zamandan beri birbirlerine müzik önerileri paylaşıyorlardı?

"Gerçekten çok iyiler. Başka önerin var mı?"

"We Are Scientists. Albüm: *With Love and Squalor*."

"Not aldım. Teşekkürler."

Şimdi *ben* onu dürttüm. "Onları beğenir miyim?"

Bana dönüp düşündü. "Aslında, evet. We Are Scientists, White Lies'tan daha çok."

"Onları da dinleyeceğim."

Dördümüz yemek yiyip sohbet ettik ve arkadaşlarımla Lily'ye sıcak davrandıkları ve daha önce konuştukları konuyu açmadıkları için minnettardım. Arkadaşlığımız hakkında. Lily ile yakınlaştığımızdan beri benim keşiş gibi yaşadığım hayat hakkında.

Sonra, onu biraz kendime ayırmak istediğim için, yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sordum. Kuru ama soğuk bir Kasım akşamıydı. Şehrin ortasında yıldızları pek göremiyorduk, ama ay parlak bir şekilde parlıyordu ve South Bridge'de birlikte yürürken yolumuzu aydınlatıyordu. Biz sessizce yürürken, otobüsler ve taksiler, pub ve restoran müşterileri yanıımızdan geçiyordu. Bazen Lily'nin en sevdiğim yanıı buydu. Asla sessizliği doldurmak zorunda olduğunu hissetmezdi. En azından benimle birlikteyken. Bana randevularda farklı olduğunu söylemişti. Sessizlik onu paniğe sokardı. Randevusunun onu sıkıcı bulacağından endişelenirdi. Ona, eğer öyle düşünürse, onun cahil bir pislik olduğunu ve ona zaman ayırmaya değmeyeceğini söyledim.

Her zamanki gibi, onun bir randevuda olduğu düşüncesi içimi burktı.

"Harry okul futbol kariyerinden bahsettiğinde çok tuhaf davrandın."

Şimdi midem düğümlendi. "Lil..."

"Harry de paniklemiş gibi görünüyordu, sonra birdenbire bu konuyu kapatmaya çalıştı. Okulda futbol takımınla ilgili bir şey mi oldu?"

Kendi iyiliği için fazla zeki bir kızdı.

Lawrence'ın yüzü zihnimde belirdi ve onun uyandırdığı o korkunç acı, bıçak gibi göğsümü deldi.

Onun hakkında hiç konuşmamıştım.

Harry oradaydı, o yüzden biliyordu. Zac hiçbir şey bilmiyordu. Okula birlikte gittiğimiz herkes hatırlıyordu. Ailem biliyordu. Lawrence'ın ailesi biliyordu ve benden nefret ediyordu. Benden ve takımdaki tüm çocuklardan nefret ediyorlardı.

"Sebastian." Lily'nin eli benim elimi kavradı. "Bana anlatabilirsin."

"Biliyorum." Sesim kısılmıştı. "Bu, özellikle hatırlamaktan hoşlandığım bir şey değil."

"Zorunda değilsin," diye beni teselli etti.

Onun güzel, yukarı dönük yüzüne baktım. O gözler şefkat ve ilgiyle doluydu. Belki de içimdeki mazoşist, Lily Sawyer'ın gerçekten tanıdığım en yargılamayan kişi olup olmadığını görmek için onu zorlamak, kışkırtmak istedi.

Belki de ona söylememe neden olan şey kendi kendimi sabote etme isteğiydi. "Okulda bir çocuğu öldürdüm."

Lily elimi bırakmak yerine, beni daha da sıkı tuttu. "Anlamadım?" diye fısıldadı, yanaklarından kan çekildi.

Elini nazikçe elinden çekip ceketimin cebine soktum. South Bridge'den esen soğuk rüzgara karşı omuzlarımı çekerek yürümeye ve konuşmaya devam ettim. "Yatılı okulumuzda birçok takım var. Spor, okul kültürünün önemli bir parçası. Birbirimizle ve uluslararası takımlarla maçlar yapıyoruz."

"Bu şekilde mi keşfedildin?"

Başımı salladım. "Merseyside Under 18s ile görüşmelerim devam ediyordu."

"Aman Tanrım, bu çok büyük bir olay." "Öyleydi. Çok sevinçliydim."

"Anlamıyorum. Hiç futboldan bahsetmedin. Bugüne kadar hiç maç izlediğini görmedim."

Omuz silktim. "Arkadaşlarla birlikte izliyorum. Takımlarımı takip ediyorum.

Ama eskisi gibi hayatımın bir parçası değil artık." "Çünkü... birini öldürdün mü?" Ses tonu inanamama duygusuyla doluydu.

Mide bulantısı hissederek başımı salladım, Tayland yemeği birden midemde çalkalanmaya başladı. "Lawrence takımımıza yeni katılmıştı. Kaptanımız James bir yaş büyüktü. O bir pislikti. Yeni takım üyelerine şaka yapmak gelenektir ve James bunu çoğu kişinin yaptığından daha ileri götürüyordu."

"Yemin töreni gibi mi?"

"Bir nevi. Takıma girerken hepimiz şaka yapılacağını farkındaydık. Ne zaman yapılacağını veya ne olacağını bilmiyordun. Her yaptığımızda James şakayı daha da abartır gibiydi. Beni severdi çünkü takım için iyi işler yapıyordum ve profesyonel futbolcu olma yolunda ilerliyordum. Ama diğerlerine karşı çok kötü olabiliyordu. Kendi şansımı mahvetmek istemediğim için, konuşmam gereken zamanlarda konuşmadım. James senin oynamanı istemiyorsa, oynamazdın. O manipülasyon ustasıydı ve koçları parmağında oynatıyordu. Bu yüzden onu durdurmadım."

Lily elini koluma doladı. "Ne oldu?"

Lawrence'ı görünce boğazım düğümlendi... "James, Lawrence'ın oda arkadaşından onun örümceklerden korktuğunu öğrendi."

Lily'nin yanımda gerildiğini hissettim.

"James, Lawrence'ın korkudan altına işemesini izlemenin komik olacağını düşündü." Her kelimeye kendini nefret dolu bir duygu doluydu. "Ben de ona uydum. Soyunma odalarından birinde, yerden tavana kadar uzanan bir giyinme kabini vardı, kapıyı açmadan dışarı çıkmak imkansızdı. Onu, arkadaşların topladığı bir sürü örümceklerle birlikte oraya tıkıp kapıyı kilitledik." Onun korku dolu çığlıklarını hatırlayınca midem bulandı. Gözlerim yaşardı ve onları geri tutmak için hızla gözlerimi kırıştırdım. "Kendimi çok kötü hissediyordum ve onları durdurmam gerektiğini biliyordum, ama yeterince hızlı hareket edemedim. Diğerleri gülüp şakalaşmakla meşguldü, Lawrence'ın nefes almakta zorlandığını duymadık. Bir şeyler yapmaya karar verdiğimde, artık çok geçti. James kapıyı açmama izin vermedi. Sonunda ona yumruk attım ve kapıyı açtım. Ama dediğim gibi, artık çok geçti. Orada beş altı dakika kalmıştı."

Kaldırımın ortasında durdum, Lily'ye bakarken durduramadan bir gözyaşı süzüldü. Bir yanım onun benden nefret etmesini istiyordu. Beni yargılamasını. Diğer yanım ise

bunun korkusuyla titriyordu. "Lawrence astımlıydı. Bunu bizden saklamıştı. Hepimizden. Sonunda sahada öğrenirdik. Paniklemesi hiperventilasyona neden oldu. Ve yanında inhaleleri yoktu. Onu en büyük korkusuyla bir kabine kapatıp, dışarıda gülüp şakalaşırken, o nefes almaya çalışırken öldü."

"Sebastian." Lily bana uzanırken gözleri buğulandı. "Sen gülüp şaka yapmadın. Ona yardım etmeye çalıştın."

Ondan uzaklaştım ve caddeye doğru koşmaya başladım. "Sebastian!"

"Bana acıyarak bakma. Bunu hak etmiyorum," diye tükürdüm. "Hapiste olmam gerekirdi, ama okulumuz uluslararası bir skandal istemedi. Her şey, ters giden bir çocuk şakası olarak örtbas edildi."

"Yanlış giden bir şakaydı." Lily beni durdurmak için çekti. "Ve suçluluğunu tamamen anlıyorum. Ama Sebastian, sen birini öldürmek istememiştin. Bu şakayı sen bulmadın. Korkunç bir trajediye yol açan, başka birinin çirkinliğiydi."

"Biliyorsun, Lawrence'ın babası da bana öyle demişti. Bunun korkunç bir trajedi olduğunu. Ailesiyle yüzleştüğimde kontrolsüz bir şekilde ağlıyordum ve babası bana sertçe vurdu. 'Erkek ol, evlat. Oğlumun zayıflığı senin suçun değildi.'"

"Kahretsin," diye mırıldandı Lily, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Lawrence'ın babası mezundu. Sert, soğuk bir adamdı. Lawrence'ın astımını onun yüzünden sakladığını sık sık merak ederdim."

"Bence bu mantıklı bir tahmin." Lily elini sırtımda gezdirerek beni sakinleştirdi.

"Ama annesi..." Lawrence'ın annesinin yüzündeki ifadeyi hatırlayarak, acı içinde Lily'ye baktım. "Bana ve James'e sanki bizi yeryüzünden silmek istemiş gibi baktı. Onu suçlamadım. Zavallı kadın."

"Polis devreye girmedi mi?"

"Evet. Okul bana yapmamamı söyledi ama ben onlara gerçeği anlattım. Ve hiçbir şey olmadı. Hafif bir ceza. Para ve ayrıcalıkların sana getirdiği şey bu," kendime duyduğum tiksintiyle alaycı bir şekilde söyledim.

"James'e ne oldu?"

"Çok öfkeliydi. Çocukları bana karşı kıskırttı. Beni ispiyoncu, hain olarak nitelendirdi. Umurumda değildi. Takımdan ayrıldım ve 18 yaş altı takımına girmedim, bu sayede oradan kurtulabilirdim."

"Futbolu seviyorsan neden bıraktın?"

"Çünkü bunu hak etmiyordum. Lawrence bir daha asla oynayamayacaktı. Öyleyse ben neden oynayayım ki?"

Lily gözyaşlarını sildi ve ben elini tutup sıktım.

"Benim için ağlama, Lily."

"Bunu kafana takmandan nefret ediyorum. Sen asla kasıtlı olarak kimseyi incitmezsin."

Onun kolunu koluma takıp yürürken ona sıkıca sarıldım ve içim rahatladı. "Sen her zaman benim iyi yanlarımı görüyorsun."

"Çünkü sen iyisin."

Homurdandım. Bundan bir daha asla emin olamayacaktım. "James'e ne oldu?"

"Okulda kalan zamanımızı birbirimizle soğuk savaş halinde geçirdik. Artık ondan korkmuyordum ve Harry sayesinde rugby takımındaki tüm arkadaşlar benim arkamdaydı. İlk başta bana ulaşmaya çalıştı. Sonra onu ve bazı arkadaşlarını başka bir çocuğu ağaca bantlamaya çalışırken gördüm. Dersini almamıştı. Bir şey bana geldi ve onu fena halde dövdüm."

"İyi." Yüz hatları sert ve öfkeliydi. "Bunu hak etmişti."

"Hak etti," diye onayladım. "Ama bu benim ikinci ihlalimdi. Üçüncü ihlalimde okuldan atılacaktım. Ama o olaydan sonra James bana bulaşmadı. O yıl mezun oldu ve benim son yılımda

Okul daha iyiydi. O olmadan herkes için daha iyiydi.

"Ama futbola hiç dönmedin mi?" "O zamandan beri hiç maç oynamadım."

Lily'nin sessizliği üzerine ona baktım. "Ne?" "Kendini cezalandırıyorsun."

"Belki de öyle." Omuz silktim. "Belki de hak ediyorum."

"Sebastian..."

"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye sözünü kestim, sesim yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Lütfen."

Gözlerinde hayal kırıklığı belirdi, ama başını salladı. "Tamam." Sonra göğsümü dayanılmaz bir şekilde ağrıtan bir şey yaptı. Kafasını kolumun üstüne yasladı ve yürürken bana sıkıca sarıldı.

Beni kabul etti.

Geçmişimi ve gerçeğimi kabul ediyordu. Ve yine de beni önemsiyordu.

Minnettarlıkla, başının üstüne bir öpücük kondurdum ve Old Town'da amaçsızca dolaşırken onunla birlikte huzurlu bir sessizliğe daldım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

LILY

Birkaç Hafta Sonra

"Tamam, Şükran Günü bu kadar lezzetliyse, neden her yıl kutlamıyoruz?" diye sordu Harry, hepimiz paltolarımızı giyerken.

"Aslında eskiden yapardık ve sanırım bunu Kuzey Amerika'ya İngilizler getirmişti," dedim, ceketimin düğmesini takmaya çalışırken.

"Nasıl yani?"

"Şükran Günü, İngiliz Reformu sırasında önemliydi."

Onun boş bakışları karşısında devam ettim, "VIII. Henry'nin hükümdarlığı döneminde."

"O senin atan mı?" diye Maddie, Sebastian'a sordu.

Sebastian ona komik bir bakış attı.

Harry odanın diğer ucundan bana doğru geldi. "Şükran Günü'nü biz başlattık ama Kuzey Amerikalılar bu geleneği sürdürürken biz bıraktık mı diyorsun?"

"Kuzey Amerika'da eskisinden farklı bir şekilde gelişti, ama evet." "Bunu nereden biliyorsun?"

Sebastian'a döndüğümde, boynuna bir fular bağlarken bana sevgiyle gülümsediğini gördüm.

"Lily bir sünger gibidir," dedi Sierra. "Okuduğu her şeyi hemen özümser."

"Peki, ben hükümetten bunu geri getirmesini talep etmemizi öneriyorum." Harry karnını okşadı. "Çok lezzetliydi Sierra, teşekkürler."

"Kızlarım ve Sebastian yardım etti." Sebastian komik bir şekilde başını eğdi.

Sierra her yıl sadece Noel'de Amerika'ya dönebiliyordu, bu da ailesiyle Şükran Günü'nü geçiremediği anlamına geliyordu. Maddie ve ben ilk yılımızda ona Şükran Günü yemeği sürprizi yapmıştık. Sonraki yıllarda Sierra organize etti. Bazen Amerikalı arkadaşlarımızı da davet ettik. Bu yıl Sebastian, Harry, Zac ve Shaun'u davet ettik.

Jan'ı da davet etmiştim, ama moda derslerinden biri için bir proje üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyordu.

Akşam yemeği tam da uygun bir zamanda geldi, çünkü hepimiz sınavlara hazırlanıyorduk. Biraz ara vermemiz gerektiğinden, akşam yemeği organize ettik ve herkes efsanevi komedi kulübü The Stand'a bilet aldı. Dört Amerikalı stand-up komedyeniyle Şükran Günü özel programı yapılıyordu.

Hepimiz dairemizden çıktık, karnımız ziyafetten çok doluydu. Leven Street'ten York Place'e yürüyerek otuz dakika uzaklıkta olmasına rağmen, akşam yemeğinde yediğimiz hindi ve bol miktarda garnitürü yakmak için yürümemiz gerektiğine karar verdik.

Sebastian yanıma geldi ve bir süre iş yükümüz hakkında sohbet ettik. Sonra "Juno nasıl?" diye sordum. Onu haftalardır görmemiştim.

"Edinburgh'daki galeri, onun seramik koleksiyonu hakkındaki kararını değiştirdi."

Onun için üzüldüğümü söyledim.

"Aslında o, kendi başına satışlarını harika bir şekilde yapıyor. Ve bunu yapmak için galeriye yüzde elli komisyon ödemek zorunda da değil. Bence bu bir prestij meselesi

bence. Galerilerde sergilendiğinde insanların onu ciddiye alacağını düşünüyor galiba."

"Bu Juno'ya pek uymuyor."

"Kız kardeşim çok iyi rol yapar, insanlara hiçbir şeyin onu rahatsız etmediğini düşündürür. Ama kendi güvensizlikleri var."

Bunu düşündüm. "Jan da aynı. Çocukken, zayıflıklarını daha açık bir şekilde gösterirdi, ama büyüdükçe bunları daha fazla saklamaya başladı. Bunun nedeninin benim çok hassas olmam ve onun benim için güçlü olması gerektiğini hissetmesi olduğunu sık sık merak ederdim." Ve bu düşünce beni her zaman suçlu hissettirirdi. Ben onun ablasıyım. Tam tersi değil.

"Bence sen hiç de aşırı duyarlı değilsin. Bence çok pragmatik birisin."

"Belki şimdi öyleyim." Deneyimlerim beni daha kalın derili hale getirmişti. "Ama çocukken, duygularım hep incinirdi. Ama... Jan, Juno gibi. Kendine güveni yok. Bir keresinde *A Thousand Boy Kisses* kitabını okurken ağlarken yakalamıştım."

Sebastian sırtıttı. "Ağlatan bir kitap mı?"

"En büyüğü. Sana bunu okutacağım."

"Bunu benim hiç bitmeyen okunacaklar listeme ekle," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. Bu doğrudu. Sebastian'ı başarıyla bir romantizm hayranına dönüştürmüştüm.

Arkadaşlarımızın yeterince önde olduklarından emin olmak için başımı kaldırıp baktım. "Annen ve babanla aran nasıl?"

Son zamanlarda okulda o kadar meşguldük ki, genellikle Teviot'ta hızlı bir öğle yemeği ya da arkadaşlarımızla akşam yemeği yiyerek iletişim kuruyorduk. Soracak zamanım ya da mahremiyetim yoktu.

Sebastian yürürken kaldırımı somurtarak baktı. "Korkarım ki, hiçbir değişiklik yok. Annemin bir kızla iletişime geçtiğini ve çelik yapılar dersimden çıkarken bana pusu kurduğunu sana söylemiş miydin?"

Birçok açıdan dehşete kapıldım ve başımı salladım. "Hiç bahsetmemiştin."

"Poppy Danvers. Vikontun kızı. Hukuk öğrencisi. Çok güzel. Anneme göre, benim için mükemmel bir eş."

Kalbim bir anda durdu. "Öyle mi?"

O yüzünü buruşturdu. "Annemin o zavallı kıza ne dediğini bilmiyorum, ama bizim kesin bir ilişkimiz olduğuna ikna olmuş gibiydi. Benim öyle olmadığını açıkça söylediğimde de hiç hoşnut olmadı."

Rahatladım. "Ah canım." Sesim biraz fazla nefes nefese çıkmıştı. Boğazımı temizleyip, "Umarım çok üzülmemiştir," dedim.

"Oh, sanırım kesinlikle onun kara listesine girdim. Dördüncü sınıf zaten yeterince zor... Annem böyle şeyler yaparak çok bencil davranıyor. Açıkçası Noel için eve gitmemeyi düşünüyorum."

"Gerçekten mi?"

Derin bir nefes aldı. "Öyle söylüyorum ama ciddi değilim. Juno'yu onlara bırakamam."

"Eğer kaçmak isterseniz, Juno ile birlikte Noel'de benim evime gelebilirsiniz."

Sebastian bana şefkatli bir gülümseme attı. "Teşekkürler, Sawyer." Dirseğiyle bana hafifçe vurdu. "Ailen nasıl? Beth ve Bay Keen nasıl?"

Gülerek cevap verdim. Ne yazık ki, Sebastian'ı futbol kahramanıyla tanıştırma fırsatım henüz olmamıştı. "Sanırım iyiler. Annem çok mutlu görünüyor. Ailemin geri kalanı da aynı. Meşguller. Okul yüzünden onları bir süredir görmedim. En azından kütüphanede annemle vakit geçirebiliyorum."

Ailelerimiz hakkında biraz daha sohbet ettik ve birdenbire York Place'deydik, kulübe giriyorduk. Sebastian içkimi ısmarlamak için ısrar etti ve Zac hepimiz için bir masa bulmak için cesurca çabaladı. Masa arka taraftaydı ama komedyenler tarafından alay edilme düşüncesi bile içimi

masanın etrafına yerleştik. Ben kenardaydım, Sebastian diğerk tarafımdaydı.

Kalabalık kulübü gözden geçirdim, sık sık yaptığım gibi insanları izledim. Onu böyle buldum.

Barda durmuş, bir bardak bira içiyordu. Yanında minyon bir esmer vardı.

"Lily? İyi misin?" diye Sebastian kulağıma fısıldadı.

Ama ben donakalmıştım.

Gözlerimi alamadığım yakışıklı, koyu saçlı adam aniden bakışlarımı yakalayınca midem düğümlendi ve göğsüm sıkıştı.

Yüzünde tanıma ifadesi belirdi. Sonra psikopat, ağzının köşelerini kıvrıran sert bir sırıtışla bana bira bardağını kaldırdı.

Ondan gözlerimi ayırdım, donuk bir şekilde önüne baktım, aniden içimde çürümektense Dumbledore'un düşünce haznesine atmayı tercih edeceğim anılara daldım.

"Lily." Sebastian elini bileğime doladı ve ben isteksizce ona baktım.

Yüzümde gördüğü şey karşısında nefesini tuttu.

Beni geçip bara doğru baktı. "O adam kim?" Kafamı salladım, sesim titriyordu. "Hiç kimse."

Gözleri parladı ama neyse ki komedyenler sahneye çıktığında salonun ışıkları söndü.

Onların skeçlerine konsantre olamadım. Barda oturan adamın tamamen farkındaydım ve ona bakmak istemiyordum, ama bana yaklaşırsa diye tetikte olmam gerekiyordu. Zırhımı giymem gerekiyordu.

Sessizce bakarken, etrafımdaki arkadaşlarımlın kahkahalarını duydum.

Sebastian hariç.

Yanımda onun gerginliğini hissettim.

Ancak, paniğekapılmış sersemliğimden kurtulmak için hiçbir şey yapamıyordum.

Gitmek istedim.

Yine de bunun o piçe, hala beni ne kadar etkilediğini bilmenin tatminini yaşatacağını biliyordum.

Bunun yerine, inatçılığımın dolayısı orada kaldım, ama evin ışıkları tekrar yandığında çok minnettar oldum.

"Başka bir yerde bir şeyler içelim." Harry, komedi kulübünün dışında dururken Sierra'ya şakacı bir şekilde çarptı.

Sierra başını salladı. "Tabii, ben varım."

"Biz geri döneceğiz," dedi Maddie, Shaun'a yaslanarak.

"Evet, ben de bitkinim." Zac elini yüzüne sürdü. "Sanırım çok fazla yedim."

Hepimiz de öyle olduğumuz için buna güldük. "Lily? Bas?" diye sordu Sierra.

"Lily ve ben yürüyüşe çıkacağız," dedi Sebastian, ben cevap veremeden.

"Tamam. O zaman sadece biz." Sierra kolunu Harry'nin koluna taktı ve York Place'den Queen Street'e doğru ilerlerken el sallayarak veda ettiler. New Town'da içki içebilecekleri bir sürü bar vardı.

"Bu gece birlikte yatacaklarına bahse giren var mı?" Zac burnunu çekti.

"Ben bahse girerim. Yirmiye bahse girerim." Maddie sinsi sinsi gülümsedi.

Shaun güldü. "Bir şey biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Sierra Harry'den hoşlanıyor olabilir. Onu kafasından çıkarmak istediğini bana söylemiş olabilir."

Zac ıslık çaldı. "Şanslı Harry. Peki, o zaman kesin olduğunu biliyorsak, bu adil bir bahis değil."

Maddie aniden bana odaklandı. "İyi misin, Lily?"

"Ben iyiyim." Ses tonum kulağıma bile düz geliyordu.

Arkadaşım gözlerini kısarak "Emin misin?" dedi. Sebastian'ı kaşlarını çatarak inceledi. "Shaun ve benimle birlikte yürüyerek dönebilirsin."

Sorunumun Sebastian ile ilgili olduğunu düşünmesini istemediğim için, elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Ben iyiyim." En iyi arkadaşım tarafından sorguya çekileceğimi bilsem de.

Birkaç dakika sonra hepimiz ayrı yollara gittik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, Sebastian'ın yanına yaklaşarak.

"Sadece yürüyoruz. Ve konuşuyoruz. O kimdi, Lily? Bardaki adam. Sana bir şey mi yaptı?"

Yüzündeki ifade neredeyse cinayet işlercesine şiddetliydi. " 'deki adı , Christian. Chris." Sadece 'ın 'deki adını beni titretti. Kollarımı belime doladım.

Sebastian sabırsızca olmasa da sessizce devam etmemi bekledi.

"Onun hakkında kimseye bir şey söylemedim. Sadece Jan biliyor, ama olaydan sonra öğrendi. Bir de kuzenim Luke."

"Ne oldu?"

"Eskiden bu kadar özgüvenli değildim, biliyor musun?" Ses tonum acı doluydu ve bundan nefret ediyordum. Chris'in üzerimde bu kadar etkisi olmasından nefret ediyordum. "Bana sürekli güzel olduğumu söyleyen bir ailede büyüdüm. Bu konuda fazla egom yoktu, ama görünüşüm konusunda da oldukça rahat davrandım. Sanki aşırı derecede endişelenmem gereken bir şey değilmiş gibi."

"Öyle değilsin," diye beni teselli etti. İçimden homurdandım.

"Christian'la on altı yaşındayken tanıştım. Hem de kütüphanede. Benden dört yaş büyüktü. Üniversite öğrencisiydi."

"Yirmi yaşındaki birinin on altı yaşındaki biriyle ne işi vardı?" Sebastian alaycı bir şekilde sordu. "Bu düşünce midemi bulandırıyor. Dört yaş fark çok fazla değil. Ama o yaşta çok fazla."

"O zamanlar bunu önemsemedim. Genç ve naiftim ve bu büyük adamın benden hoşlanmasından heyecan duyuyordum. Bu yüzden aileme, Jan'a ya da kimseye söylemedim. Babam onu öldürürdü."

"Jan onu öldürürdü."

Gülmeden güldüm. "Haklısın."

"Her neyse, onun birçok sorunu olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Travma. Babası onu ve annesini terk etmiş, annesinin birçok erkek arkadaşından biri de Chris'e cinsel istismarda bulunmuştu."

"Vay canına."

Chris'in bana yaptıklarına rağmen, hala bu konuda derin bir üzüntü duyarak başımı salladım.

"Bu, on altı yaşındaki bir çocuğa çok ağır bir yük."

"Ona yardım etmeye çalıştım. Onun yanında olmaya çalıştım. Ama beni de onun kara deliğine çekti. Beni yoğun bir şekilde sevgi bombardımanına tuttu. Hediyeler, mesajlar, hatta bana birkaç uzun mektup yazdı. Benim ondan uzaklaştığımı hissettiğinde, onu terk edersem intihar edeceğini söyleyen mektuplar yazdı."

"Ne manipülatif bir pislik."

Bu, yılın en hafif tabiri idi.

"Oraya varmadan önce, beni küçümsemeye başladı, kendimi değersiz hissettirdi. Bazen zekamla, kişiliğimle ilgiliydi... bazen de..." Derin bir nefes aldım, yanaklarım kızardı. "Yatakta yatarken, çoğu erkeğin benimle yatmadan önce biraz kilo vermemi isteyeceğini, onun beni istediği için şanslı olduğumu söylerdi."

Sebastian aniden durdu.

Neredeyse ona bakmaya korkarak döndüm.

Tahmin ettiğim gibi, yüzü öfkeden gerilmişti.

Çaresizce omuz silktim, gözlerim yaşlarla doldu. "En kötüsü bu değil."

"Anlat bana," diye ısırdı.

Gözlerine bakmadan söylemek daha kolay olduğu için ona tekrar benimle yürümesi için işaret ettim. "Yatakta sık sık kilomla ilgili şeyler söylerdi. Detaylara girmeyeceğim, ama

artık üstte olmayı reddettiğimi söyleyeceğim." Kızaran bir tip olsaydım, yanaklarım pancar gibi olurdu.

Sebastian'ın sonraki sözleri düşük bir homurtuyla söylendi. "Bu piçi bir daha görürsem onu paramparça edeceğim."

"Umarım onu bir daha görmeyiz." Bu düşünce beni ürpertti. "Yiyecek konusunda tuhaf davranmamın ve bu konuyu biriyle konuşmamın sebebi oydu. Ama sadece görünüşümle dalga geçmedi. Her şeyle dalga geçti. Beni sadece kendisinin tahammül edebileceğine inanmamı istedi. Şimdi bildiklerimle, onun özgüveninin hiç olmadığını anlıyorum, bu yüzden *benim* özgüvenimi yok etmeye çalışıyordu ki onu terk etmeyeyim. Sonra onun beni aldattığını öğrendim. Ondan ayrılmaya çalıştım, ama bana bana olan duygularından korktuğunu söyledi. Bir daha asla yapmayacağını söyledi. Ve eğer onu terk edersem intihar edeceğini söyleyen mektuplar yazdı. Ben de onu geri kabul ettim."

O zamanlar ne kadar korktuğumu hatırlamaktan nefret ediyordum. Ona geri döndüğümde bile. Beni endişeli ve güvensiz birine dönüştürdü. Ailem bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu, ama benim yeme bozukluğu yaşadığımı düşünüyorlardı. Ayrıca, onlara okuldan dolayı stresli olduğumu söyleyip duruyordum. "Her şey yeniden başladı. İnişler ve çıkışlar çok fazlaydı. Artık dayanamıyordum. Jekyll & Hyde gibi davranışlarına ve sürekli mutsuz ve endişeli olmama dayanamıyordum. Bardağı taşıran son damla, balomdan sonra *beni* aldatmakla suçlamasıydı. Elbette birlikte gidemedik, ama o kırmızı elbiseyi giymiştim

... fotoğraftan hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Çok güzeldin."

"Şey, o benim başka biri için giyindiğimi sandı. O boğazını parçalayarak bana fahişe, sürtük diye bağırırken, ben saatlerce kanepesinde kıvrılmış halde oturdum. Birden fiziksel şiddet uygulamaya başlayacağından korkarak kıpırdamaya cesaret edemedim." Anılarımdan dolayı sesim titriyordu ve Sebastian'ın keskin bir nefes aldığını duydum. "Komşusu, iri yarı bir adam, kapıyı yumruklamaya başladı. Ona gitmek istediğimi söyledim ve Chris'e beni bırakmazsa polisi arayacağını söyledi."

komşusu beni bir taksiye bindirdi. Her şeyin bittiğini sandım. Ama... o beni taciz etmeye başladı. Takip etmeye başladı. Aileme söylemeye korkuyordum. Babamın ne yapacağından korkuyordum..."

"O orospu çocuğunu öldür, işte bu."

"Evet, babamın başının belaya girmesine neden olmak istemedim. Öncelikle, Chris ile çıktığım için ne kadar aptalca davrandığımı ailemin bilmesini istemedim. Bunun yerine kuzenim Luke'a gittim. Luke ve ben aynı yaştayız ve küçükken daha yakındık. On yedi yaşında bile iri bir çocuktuk, rugby ve futbol takımlarında oynuyordu. Takım arkadaşlarından birkaçını topladı ve Chris'le yüzleştiler. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama Chris geri çekildi. Ondan bir daha haber almadım. Sanırım, beni rahat bırakmazsa etrafımda ona zarar verecek çok fazla insan olduğunu fark etti. Belki de benim yanlış hedef olduğumu düşündü."

"Hedef..." Sebastian küfür etti. "Senin ne kadar güzel olduğunu fark edememenin sebebi o." Arkadaşım beni durdurmak için çekti. "O senin kafana girdi ve sen onu kafandan çıkaramıyorsun."

"Sadece o değil. Çıktığım her erkek beni aldattı. Kendini yetersiz hissetmeye başlıyorsun. Yeterince güzel olmadığını. Yeterince akıllı olmadığını..."

"Lily..."

Onu eliyle uzaklaştırdım, dayanılmaz bir şekilde savunmasız hissediyordum. Ortamı yumuşatmak için ona, "Aklımla bunun doğru olmadığını biliyorum. Neyse, beni en son aldatan adam güzel bir sürprizle karşılaştı. January, dolabının arkasına ölü bir balık koydu." dedim.

"Kız kardeşinin kötü tarafına asla geçmemem gerektiğini hatırlat bana." Sebastian aniden beni kucakladı. Başımın üstüne öpücük kondurdu ve dişlerini sıkarak, "O kulübe geri dönüp onu ve sana zarar veren her pisliği öldürmek istiyorum." dedi.

Her geçen gün bana acı veren bu adama sıkı sıkı sarıldım. Ama bu onun suçu değildi. Benim suumdu. Daha fazlasını istediğimi bildiğim halde arkadaşlığımızın devam etmesine izin vermiştim. Onun bana verebileceğinden daha fazlasını.

"Lily Sawyer, beni dinle ve iyi dinle." Sebastian, gözlerimin derinliklerine bakabilmek için beni nazikçe geriye doğru itti. "Sen çok komiksin, düşüncelisin, çok zekisin ve kesinlikle dizlerin titremeyecek kadar güzelsin."

Dudaklarım seğirdi. "Dizlerim titriyor mu? Bunu beş kez hızlıca söylemeyi dene."

Gülümsedi ama beni biraz salladı. "Ciddiyim. O pislik senden bir şey aldı ve onu geri almak senin görevin. Tamam mı?"

İçimdeki o çirkin şey, gğşm sıkıştıran şey, açıldı ve sıkışma hafifledi. Ve anladım ki... Sebastian'ın dostluğu ve bana yaptığı iyilikler, karşılıksız bir aşkın acısına değdi.

"Tamam. Geri almaya çalışacağım," diye söz verdim.

"İyi." Beni kendine çekti ve Princes Street'e doğru yürürken kolunu omuzlarımın etrafında tuttu. "Kimse en iyi arkadaşım la uğraşamaz, Sawyer. En iyi arkadaşım bile."

Gülümsedim, ona yaslandım, onun sert, rahatlatıcı vücudunun bana yaslanmasının verdiği hissin tadını çıkardım, onu sahip olabileceğim tek şekilde.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

SEBASTIAN

Birkaç Hafta Sonra

Kağıdımı teslim edip ayağa kalktığımda, sakin ve rahat hissediyordum. Genelde sınavlarda başarılıydım ve içimden bu sınavı da geçtiğimi hissediyordum. Dersler Kasım sonunda bitti ve Aralık ayının ilk haftası boyunca Lily ile ya bizim evlerde ya da kütüphanede aralıksız ders çalıştık. Lily, flash kartların hafızasını güçlendirmeye çok yardımcı olduğunu savunuyordu, bu yüzden kendisi de meşgul olmasına rağmen benimle birlikte bir sürü kart hazırladı ve ben de bunları inanılmaz derecede yararlı buldum.

İlk sınavım bittiğinde, onu görmek için sabırsızlanıyordum. Beth için üzgündü. Ne yazık ki, Caledonia United'ın kalecisi Baird McMillan, dün oynadıkları maç sırasında korkunç bir kafa yaralanması geçirmişti. Bu olay ulusal haberlere çıktı. Baird bilinçsiz bir şekilde sedyeyle taşınmıştı ve Beth bunu görmüştü. Baird sadece Beth'in arkadaşı değildi, Callan Keen'in en iyi arkadaşıydı. Caley United taraftarı olarak, Baird için çok üzülüm. Lily'nin arkadaşı olarak, onun ve sevdiği insanlar için endişelendim. Baird iyileşiyordu, ama korkunç bir kazaydı. Lily hala Beth için sarsılmıştı. Onun aklını bu olaydan uzaklaştırmak ve sınavımdan sonra ona öğle yemeği ısmarlamak istedim.

Sınav salonundan çıkarken, telefonunu ve kalemını sırt çantasına tıktırırken önüne bakmayan bir kız bana çarptı. Telefonu yere düştü.

"Çok özür dilerim," dedi, sanırım kendine kızgın bir şekilde.

İkimiz de telefonu almak için çömeldi. İlk ben aldım.

"Sorun yok."

Kız telefonu alırken başını kaldırdı. Sarı saçları dağınık, seksi bir topuz halinde toplanmıştı ve büyük siyah çerçeveli gözlükleri de sanki hafifçe çarpılmış gibi eğri duruyordu. Geniş gri gözleri muhteşemdi.

"Teşekkürler." Telefonu aldı ve biz de ayağa kalkarak insanların yolundan çekildik. "Sınavdan sonra çok telaşlıyım. İyi bir sonuç aldığımı sanmıyorum." Kızın İskoç aksanı vardı. Lily'ninkinden daha kalındı.

"İnşaat mühendisliği mi okuyorsun?"

O da başını salladı. "Öyleyim. Ama bu Sonlu Elemanlar Yöntemi dersi bu dönem beni çok zorladı."

Bu derste çok fazla matematik vardı, bu yüzden bu dersi aldım. Bu konuda iyiydim. Eğer iyi değilseniz, bunun işkence gibi olacağını tahmin ediyordum. "Bunu duyduğuma üzıldüm."

Kız yüzünü buruşturdu. "*Sen* bu dersi kolayca geçtin, değil mi?" Kıkırdadım. "Kabul etmekten korkuyorum."

Derin bir nefes aldı. "Keşke matematik zekam olsaydı." Aniden elini uzattı. "Ben Julianne. Yıllardır derslerinde seni görüyorum."

Onu fark etmediğim için birdenbire kendimi kötü hissettim, çünkü genellikle dikkatimi çeken taze bir güzelliği vardı. "Sebastian," dedim ve elini sıktım.

Yanakları hafifçe kızardı. "Kim olduğunu biliyorum." Julianne sırt çantasını omzuna daha yükseğe çekti. "Bir ara kahve içmeye ne dersin? Belki o saçmalıkları anlamama yardım edebilirsin." Sınav salonunu işaret etti.

Gülümseyerek, onu nasıl reddedeceğimi düşünürken, Zac ve Harry'nin son zamanlardaki ısrarları aklıma geldi. Cinsel hayatımın olmaması konusunda ısrarla canımı sıkıyorlardı. Doğrusu, haklıydılar. Uzun bir kuraklık dönemi yaşıyordum. Bu kuraklığın nedeni mazoşistti. Hem de aşırı derecede.

Belki de bu konuda normale dönmenin zamanı gelmişti. "Tabii, seve seve."

Gülümsedi ve çok güzeldi, ama gamzelerinin eksikliğini hissettim. Cebinden bir kalem çıkardı, sonra bileğimi çekip eski usul ve çekici bir şey yaptı. Elimin arkasına numarasını yazdı. "Beni ara."

Gülerek, "Arayacağım," dedim.

Julianne bana el salladı ve sonra kalçalarını belirgin bir şekilde sallayarak uzaklaştı.

Kendi kendime gülümseyerek çıkışa doğru döndüm ve aniden durdum.

Lily ayakta durdu önümde benim Bu duygu bana bana gergin gergin ifadesinden her şeyi gördüğü ve duyduğu belliydi.

Suçluluk duygusu midemde çirkin bir düğüm oluşturdu.

Onu aldatmayı planlıyormuşum gibi hissettim.

Ne oluyor?

Lily bana küçük bir gülümseme attı. "Selam. Seni görmeye geldim. Sınavın nasıl geçtiğini görmek için."

Boğazımda birdenbire oluşan düğümü yuttum ve zorla gülümsedim. "Harika geçti. Flash kartların çok işe yaradı."

"Sevindim."

Yürümeye başladım ve o da yanıma geldi.

Binadan çıkarken aramızda garip bir sessizlik oluştu. Bu sessizliği bozmak istedim. "Bubba Qs'da öğle yemeği yiyelim mi? Oradaki hamburgerleri seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

Ona baktığımda, düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırtıyor olduğunu gördüm.

İçim bir anda sıkıştı.

Aniden Lily başını kaldırdı ve ela gözleriyle yüzümü inceledi. Yüzümde gördüğü şey, gülümsemesini daha samimi bir hale getirdi. Omzuyla bana çarptı. "Senin aşk hayatın dışında her şeyi konuşuruz, biliyorsun." Sesi neşeli ve doğal geliyordu.

Belki de Julianne ile olan ilişkimin onu rahatsız etmemiştir. Belki de sadece şaşırmıştı.

Bunun hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum.

"Bir süredir yok." Omuz silktim. "Haftalardır stüdyoma bile gitmedim. Sosyal medyada aynı videoları tekrar tekrar paylaşıyorum."

Lily başını salladı. "Evet, son zamanlarda çok yoğun geçiyor."

Hiç hoşuma gitmeyen bir sessizlik daha. Lily ile aramızda hiç garip bir sessizlik olmazdı.

"Peki, kız?" diye sordu.

"Julianne." Sesim gergin mi çıkmıştı? "Hoş biriydi. Bana numarasını verdi." Elimi ona doğru uzattım.

"Eski usul. Güzel." Sanki çok uzun süre bakmak istemiyormuş gibi gözlerini elimden kaçırdı.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor," diye onu sakinleştirirken buldum kendimi. "Onunla buluşursam, bu sıradan bir buluşma olur."

"Neden hiçbir zaman bir anlam ifade etmiyor?" Lily'nin ses tonunda kırılgan bir şey vardı. "En azından yetişme çağında, sevgi dolu iki ebeveynin olduğu bir evde büyümüş olmana rağmen, sonunda bağlanma korkusu yaşamaya başlaman bana garip geliyor."

"Ben böyleyim işte."

"Sebastian."

Derin bir nefes verdim. "Lil, neden böyle olduğumu bilmiyorum. Bu tür bir sorumluluk istemediğimi biliyorum. Ve ebeveynlerimin yaşadıklarını görmek, mutluluğu tek bir kişiye bağlamanın kendini mahvetmek olduğunu düşüncemi daha da güçlendirdi."

Lily yolun ortasında durup bana bakakaldı. "

o kişinin seni mutlu etmesine güvenmek anlamına gelir. Bu hayal kırıklığına davetiye çıkarmaktır. Kendini mutlu etmek zorundasın. Evet, sevdiğin kişide bu mutluluğun bir kısmını bulabilirsin, ama bir ilişki içinde olmak, bu garip, kanlı gezegende seni mutlu edecek şeyleri ararken yanında seni destekleyecek birinin olması demektir..."

"Lily!" Onu keserek sesimi yükselttim. Çünkü söyledikleri... onu kollarıma çekip, ikimiz de birbirimizin nerede bittiğini bilemeyecek hale gelene kadar öpmek istememe neden oldu.

Ama

yapamazdım.

Onunla

yapamazdım.

Eğer biri olsaydı, o kişi o olurdu.

Ama asla kimse olamazdı.

Dudakları sıkıca kapanmış, gözleri incinmiş bir şekilde açılmıştı.

Ona uzandım. "Bağırmak istemedim." O geri çekildiğinde, sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim. "Lily, zr dilerim. Sadece yorgunum. Bu konuyu kapatıp birlikte güzel bir ögle yemeği yiyebilir miyiz?"

Beni bir süre düşündü ve sonra tereddütle başını salladı. Yine de Old Town'dan Royal Mile'a doğru sessizce yürürken aramızda fiziksel bir mesafe bıraktı. Ve ben o mesafenin her milimetresinden nefret ediyordum.

Daha da kötüsü, bir gün aramızdaki her şeyi mahvedebileceğinden korktuğum içimdeki karmaşık duygulardan nefret ediyordum.

'İN YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜ

LILY

Dün son sınavımdan çıkarken, uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissettim. Tabii ki bu geçici bir duyguydu, ama benim için kış tatili başlamıştı. Üç hafta tatilim vardı ve bunu ailemin evinde geçirmeyi planlıyordum. Sierra, son sınavı benimkinden üç gün önce olduğu için çoktan Amerika'ya gitmişti. Maddie yarın Newcastle'a gidecekti. Ben de yarın, yeni arkadaş grubumuzun geri kalanıyla birlikte yola çıkacaktım.

George Street'teki şık bara girerken adımlarım hafiflemişti. Maddie ve ben New Town'da içki almaya gücümüz yetmiyordu, ama Shaun, Harry, Zac ve Sebastian içkileri kendilerinin ısmarlayacağı konusunda ısrarcıydılar. Kendi hesabımızı kendimiz ödemek istediğimiz için tartıştık, ama onlar bunun bir Noel hediyesi olduğunu söylediler. Bu da oldukça hoştu.

Son birkaç haftadır Sebastian ile aramız biraz bozuktur, bu yüzden bu seferlik izin verdim. Onu o sarışınla flört ederken gördüğümünden beri, kalbimi ne kadar tehlikeye attığımı fark ettim. *Gerçekten* fark ettim. Ondan sonra günlerce kötü ve depresif bir ruh hali içindeydim, onun davetini kabul edip etmediğini merak ederek kendimi deliye çeviriyordum. O zaman bu durumla ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini anladım. Yavaş ama emin adımlarla, aramızda biraz mesafe yaratmam gerekiyordu.

Maalesef Sebastian bunu kolaylaştırmadı. Sürekli mesajlaşmaya ve her gün görüşmeye alışmıştı. Sınavların beni meşgul ettiğini bahane ettim ve bunun onu şaşırttığını biliyordum çünkü o ana kadar birlikte çalışmıştık. İlk sınavımın iyi geçmediğini hissettiğim için tek başıma çalışmam gerektiğini söyledim. Bu bir yalandı, ama gerekli bir yalandı. O bunu kabul etti, ama bu onun sürekli beni kontrol etmesini engellemedi ve onu görmezden gelmek kaba ve incitici olurdu.

Onu özledim.

Bu da biraz mesafenin ne kadar gerekli olduğunu kanıtladı.

Harry hepimizin sığabileceği büyük, yüksek sırtlı kadife bir koltuk buldu. Montlarımızı ve atkılarımızı çıkardık.

Zac aniden ıslık çaldı.

Ceketimi koltuğun arkasına asarken başımı kaldırdım ve şok içinde onun ağzı açık bir şekilde bana baktığını gördüm. Yanaklarım kızardı. Zac aptalca sırıttı. "Üzgünüm Lil, ama... çok seksi görünüyorsun."

Sebastian kaşlarını çattı ve Zac'in kafasının arkasına hafifçe vurdu. "Dikkat et."

"Sorun değil." Açıkçası, bu iltifat moralimi düzeltti. "Teşekkürler, Zac."

Bu sefer Sebastian'ın kaşlarını çatarak bana baktığını hissettim, ama onu görmezden geldim ve Zac ile Maddie'nin arasında oturduğumdan emin oldum. Sebastian karşıdaki sandalyeye sıkışmıştı ve beni izlediğini hissedebiliyordum.

Maddie ve ben her dönem son gecesi için giyinip süslenirdik. Arkadaşım dar, kırmızı payetli, uzun kollu bir elbise ve platformlu Mary Jane ayakkabılar giymişti. Geçen hafta sonu ders çalışmaya ara verip January ile alışverişe gitmiştim ve o beni şu anda giydiğim kadife yeşil mini elbiseyi almaya ikna etmişti.

"Bisikletle her yere gittiğin için bacakların harika görünüyor. Onları daha sık göstermelisin," diye ısrar etmişti Jan.

Elbise uyluk ortasına kadar geliyordu ve kadife kumaşın üzerinde ince bir parıltı vardı, bu yüzden ışıklar altında ışıldıyordu.

Ancak sadece bacaklarım değil, elbisenin tamamı parıldıyordu. Elbisenin kolsuz, kare yakalı ve ince askılı kesimi vücudumu çok güzel gösteriyordu. Maddie bana bir bakış attıktan sonra, kendini yelpazeliyormuş gibi yaparken, "Göğüslerin muhteşem görünüyor," dedi.

Saçlarımı açık bırakıp yumuşak dalgalar halinde şekillendirmiş ve elbiseyle birlikte January'nin aynı mağazada gördüğü yeşil kadife düşük topuklu botları giymiştim. Elbise kendimi iyi hissettiriyordu ve sanırım "bekar bir kadın" olarak kendimi iyi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Harry ilk içkileri ısmarlamak için ısrar etti ve Sebastian ona yardım etmek için ayağa kalktı.

"Kaba davrandımsa özür dilerim." Zac bana doğru eğildi. "Güzel göründüğünü söylemeliydim."

Onun utangaçlığına gülümsedim. "Önemli değil.

Teşekkür ederim." "Sınavlar bittiği için mutlu musun?"

"İnanılmaz derecede mutluyum. Yarın eve mi gidiyorsun?" "

gidiyorum LA'ya Los Annem annem yeni içinde
yarı ortada bir

bir stüdyoda film çekiyor." Dudaklarını alışılmadık bir şekilde kıvırdı. "Onu pek göremeyeceğim için, Noel'de Harry ile eve gidebileceğimi söyledim, ama o bunun kamuoyunda kötü görüneceğini söyledi."

Oof. Bu korkunç. Elimi onun koluna koydum. "Üzgünüm."

Bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Üzülme. Orada bazı arkadaşlarım var. Onlarla parti yapacağım."

Sözlerine rağmen, gizlemeye çalıştığı melankoliyi görebiliyordum. Zac'in normal bir aile Noel Günü'nü özleyip özlemediğini merak ettim.

"Ve Yeni Yıl için Edinburgh'a geri döneceğim. Partimize geleceksin, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne partisi?"

"Bas sana sormadı mı?" Zac kaşlarını çattı. "Hogmanay için her zaman şehre geri döner ve bir parti düzenleriz. Royal Mile genellikle Hogmanay sokak partisiyle dolup taşar ve biz de onu çatı bahçesinden izleyebiliriz."

Göğsümde garip bir acı hissettim. Sebastian neden beni davet etmemişti? Genelde Yeni Yılı ailem ve akrabalarım ile geçirirdim, ama... davet edilmek hoştu.

"Seni ben davet ediyorum." Zac yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı. "Orada olmanı istiyorum."

Acımasız bir davet. Harika. "Teşekkürler."

"Lily, Kurt Russell'ın oynadığı Noel filminin adı neydi?" Maddie diğer tarafımdan sordu. "Tatil için ayrıldığımızda Shaun'u video görüşmesi ile benimle Noel filmleri izlemeye ikna etmeye çalışıyorum. Bu filmi sevecektir, değil mi?"

Shaun'un pek ikna olmamış ifadesine gülmemeye çalışarak, "*Noel Günlükleri*" diye cevap verdim.

"Oh, aye, that sounds right up my street," Shaun deadpanned.

Maddie onu şakacı bir şekilde ittiğinde güldüm.

Harry ve Sebastian içeceklerle geri döndüler. Sebastian önüme bir bardak koydu. "Hanımefendiye mojito," dedi, yüzümü incelerken.

Teşekkürlerimi mırıldandım.

"Neden Lily'yi Hogmanay partimize davet etmedin?" Zac suçlayıcı bir şekilde sordu.

Sebastian, koltuğuna otururken ona sinirli bir bakış attı, ama sonra bana karşı ifadesini yumuşattı. "Davet etmeyi planlıyordum," diye beni temin etti. "Sadece seni uzun zamandır görmedim."

"Önemli değil." Doğruyu söylediğine inandım.

"Sen gelecek misin?"

"Bir bakmam lazım. Genelde Hogmanay'ı ailemle geçiririm."

"Orada olmanı çok isterim."

Gülümsedim ve söz verdim, "O zaman gerçekten düşüneceğim."

Sonraki bir saat biraz daha az garip geçti, ancak Sebastian'dan fiziksel olarak uzak olduğum için mutluydum, çünkü bu, bire bir değil, grup olarak tartıştığımız anlamına geliyordu

Maddie ve ben birer içki ısmarlamak istedik, ben de gizlice tuvalete gidiyormuş gibi yapıp geri dönerken barda durdum. Yakışıklı barmen bir müşterinin işini bitirip, bana hizmet edebilmek için bekleyenleri görmezden geldi. Diğer müşterilerin kötü bakışları ve mırıldandıkları şikayetlere rağmen, bu beni mutlu etti ve içkilerimizi sipariş ederken gülümsemeden edemedim.

Barmen mojitoları karıştırırken bana gülümsedi. "O gamzeler ölümcül."

Oh, kalbim dur, İrlanda aksanı vardı.

İki mojito'nun etkisiyle, ben de flört etmeye başladım. "Nasıl ölümcül?" Barmen güldü, gözleri ilgiyle parıldıyordu.

"Onları görünce kalbim bir an durdu. Kelimenin tam anlamıyla kalp çarpıntısına neden oldular."

Ben hem inledim hem güldüm. "Ne söz ama!"

O da güldü ve tezgaha bir içki daha koydu. Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, omzumun üzerinden bir şey gördü ve gülümsemesi kayboldu.

Sebastian belime sıcak, tanıdık bir elini koyup yanıma eğildiğinde nedenini anladım. Barmen'e dudaklarını sıkı tutarak gülümsedi, sonra bana baktı ve eliyle sırtımı okşadı. "İçkilerle yardım ister misin?"

"Tabii." Onun dokunuşuna karşı gergin olmamak için kendimi zorladım. O kadar güzel kokuyordu ki, burnumu boğazına gömüp orada yaşayabilirdim. Ya da sadece aptalca yakışıklı yüzüne bakabilirdim. Güneşe bakmak gibiydi. Ona bu kadar yakın olmak yakıcıydı.

'ın barmeni , 'u , içkilerini , flört etmeden bitirdi. Sebastian, ben yapamadan kartını uzatıp ödemeyi yaptı.

"Hey, asıl mesele Maddie ve benim bir tur içki ısmarlamak istememizdi."

Sebastian omuz silkti. "Üzgünüm. Bir sonraki turu sen ödeyebilirsin."

Ben içimden homurdandım, o da kıkırdadı. "Sen çok tatlısın."

"Küçümseme."

"Öyle olmaya çalışmıyorum. Ne yazık ki, sinirlendiğinde çok sevimli oluyorsun."

Ona orta parmağımı gösterdim.

"Gördün mü? Sevimliyim."

Barmen kartla geri döndü, bu yüzden cevap veremedim. Ancak, gözleri benimle arkadaşım arasında gidip gelirken Sebastian'a şöyle dedi: "Sen çok şanslı bir adamsın. Gecenin tadını çıkar."

Sebastian'ın randevusu olarak burada olduğumu ima eden bu sözleri yalanlamak için ağzımı açtım, ama arkadaşım "Teşekkürler. Biliyorum." dedi. Sonra bana önünden yürümemi işaret etti.

Sinirlenerek kalabalık barın ortasında durdum. "Neden benim randevummuşsun gibi davrandın? Ve sinirliyken bana sevimli deme. Bu beni çok sinirlendiriyor."

Nadiren küfür ettiğim için gözleri parladı. "Özür dilerim. Gerçekten kötü bir niyetim yoktu. Sevimli yorumumla. Sadece seninle ilgili her şeyi sevimli buluyorum."

Evet, ne yazık ki. Seksi, karizmatik ya da çekici değil.

Sevimli.

Küçük bir kız

kardeş gibi. Ya da

bir tavşan gibi.

"Barmen beni çekici buldu, o da çekici biriydi, sen de sanki ikimiz birlikteymişiz gibi davrandın."

Sebastian'ın yüzü ifadesizleşti ve sesi düzleşti. "Geri dönüp ona birlikte olmadığımızı söyleyebilirim."

"Hayır. Boş ver. Sadece... boş ver." Onunla tartışmak ya da şu anda ilişkimizi düşünmek bile istemiyordum. Sadece arkadaşarımla güzel bir gece geçirmek istiyordum.

Masaya döndüğümde, aptalca içkimi bir dikişte içtim ve hemen kafama vurdu. Sonraki birkaç saat bulanık geçti. "Çok sarhoş" aşamasına geldiğimi fark eder etmez, su içmeye başladım. Birkaç bardak içtikten sonra, biraz ayıldım

. Sebastian'ın soda içmeye başladığını fark ettim, ona fazla dikkat etmemeye çalışmama rağmen.

Akşam sona erdiğinde, paltolarımızı giyip George Caddesi'nde dışarıda toplandık. Ağaçlar ve binalar Noel ışıklarıyla aydınlatılmıştı ve soğuk bir kış gecesi idi. Geniş caddede dolaşan sarhoş partililerin bağırışlarını ve kahkahalarını dinleyerek, keskin havayı ciğerlerime çektim. Soğuk temiz hava, daha da ayılmama yardımcı oldu.

Maddie ve Shaun, benimle paylaşmayı planladığım bir taksi çağırıyordu ve Zac de kendisi, Harry ve Sebastian için bir taksi çağırıyordu.

Sebastian kolumu tutup beni kenara çekti, gergin yüzünde endişe belirgindi. "Böyle vedalaşmak istemiyorum. Biraz benim evime gelir misin?"

"Gerçekten eve gitmeliyim."

"Lütfen, Sawyer." Başını bana doğru eğdi. "Aramızdaki durum tuhaf ve bundan hiç hoşlanmıyorum."

"Sebastian..."

"Sen hayatımdaki en önemli insanlardan birisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İçimde bir suçluluk duygusu belirdi.

Bir yanım, ona ve arkadaşlığımıza adil davranmadığımı biliyordu. "Tamam. Bir süreliğine geri döneceğim."

Rahatlamış gibi görünüyordu. "İyi." Beni yanına çekti, kolunu omuzlarıma dolayarak bana yakınlaştırdı. Dudakları şakaklarıma tanıdık bir şekilde değdi.

İlk taksi geldiğinde Maddie bana döndü. "Geliyor musun Lil?"

"Sebastian'a gideceğim. Sabah görüşürüz."

Kaşlarını çattı. Maddie ve Sierra, en iyi arkadaşşıma yarı aşık olduğumu bilmiyorlardı, ama sanırım şüpheleniyorlardı ve ben de onların endişelendiklerini düşünüyordum. "Tamam. Emin misin? Trenim saat onda kalkıyor, lütfen Noel hediyelerini değiştirmek için zamanında dön."

"Orada olacağım. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, bebeğim. Hoşça kalın, çocuklar!" Oğlanlara el salladı. "Mutlu Noeller!"

"Mutlu Noel!" üç üç üç onlar coşkuyla bağırdı.

Sebastian beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Döndüğümüzde sıcak çikolata içmek ister misin?"

Yine o kelebekler vardı, çılgınca hayat buluyorlardı.

"Kulağa hoş geliyor."

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LILY

Son iki haftadır Sebastian'dan kaçmak için, bir süredir erkeklerin dairesine gitmemiştim. O sırada, Noel için dekorasyon yapmışlardı. Sanki bir süs dükkanı daireye kusmuş gibiydi. Her yer süslerle doluydu. Oturma odasının köşesindeki ağaç neredeyse süslerden boğuluyordu.

Sebastian benim eğlendiğimi fark etti ve güldü. "Hey, en azından çaba gösterdik."

"Evet, öyle."

"Burada mı takılıyorsunuz?" Zac, neredeyse umutlu bir sesle sordu.

Ben başımı salladım ama Sebastian sözümü kesti. "Benim odamda takılacağız. Sıcak çikolata yapıyorum. İster misin?"

Harry çoktan odasına girip sarhoş olarak uykuya dalmıştı.

Zac ayakları üzerinde sallanıyordu. "Hayır, ben biraz su alıp yatacağım o zaman."

Beş dakika sonra, kendimi Sebastian'ın kral boy yatağında, avuçlarımın arasında bir fincan sıcak çikolata ile kıvrılmış halde buldum. Onunla baş başa kaldığımda, parti elbisesinin ne kadar kısa olduğunun daha fazla farkına vardım. Eteğim uyluklarımı örtecek şekilde yan oturmıştım, ama dekoltem konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sebastian bana aşığı bana baktı göğüslerime
bir birkaç kez baktıktan sonra hızla başka
yere baktı.

Bunun bir anlamı olduğunu düşünmedim.

Heteroseksüel erkekler, kimlere ait olursa olsun, genetik olarak göğüslere bakmak için programlanmamış mıydı?

Sıcak kakaosundan bir yudum aldıktan sonra yatağıın karşısındaki duvara bakmaya başladı. "Her şey yolunda mı?"

Suçluluk duygusunu görmezden gelerek, "Tabii ki" diye cevap verdim. Sebastian gözlerimin içine baktı. "Öyle hissetmiyorum.

Beni kaçındığını hissediyorum."

"Öyle değil," diye yalan söyledim. *Ben gelmiş geçmiş en berbat arkadaşım.* "Yemin ederim, sınavlar yüzünden çok stresliyim. İlk sınavda çok panikledim ve yalnız kalmam gerekti. Bazen böyle yaparım. Seni kaçındığımı hissettirmek istemedim."

"Hayır, hayır. Birinci sınıf bir yapışkan gibi görünüyorsam özür dilerim." Utangaç bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Arkadaşlığımız benim için çok önemli ve ben... seni kaybetmek istemiyorum, bu yüzden seni üzecek bir şey yaparsam, bunu bilmek istiyorum."

Görünüşe göre, benim hissettiğimden daha fazla pişmanlık duymak mümkündü. "Biz iyiyiz. Söz veriyorum."

Sebastian, Thorne ve Sawyer'ın dünyasında her şeyin yolunda olduğuna ikna olduktan sonra, daha rahat bir sohbe geçtik ve son birkaç haftayı birbirimize anlattık. Anlaşılan, annesi ve babası Noel yemeğini kimin evinde yiyecekleri konusunda o kadar çok tartışmışlar ki, Sebastian ve kız kardeşi Noel brunch'ını babalarıyla, Noel yemeğini ise anneleriyle yemeye karar vermişler. Ebeveynleri bu durumdan hala tam olarak memnun değillermiş ama uzlaşmayı kabul etmişler.

"Bitirdin mi?" diye sordu Sebastian, fincanımı işaret ederek.

Ben başımı salladım ve o da fincanı alıp mutfağı koymak için odadan çıktı. Onun odasına birçok kez girmiştim ve her zaman odanın ne kadar rahat olduğuna hayran kalmıştım. Eski sevgililerimin odaları genellikle pratik ve soğuktu, yumuşak eşyalar çok azdı.

mobilyalar. Oda sadece bir kral yatak için değil, aynı zamanda duvarındaki televizyona bakan iki kişilik bir kanepede için de yeterince büyüktü. Yastıklar, battaniyeler, bir halı ve hatta yatak yastıkları vardı. Duvarda çerçeveli sanat eserleri, Juno'nun yaptığı bir vazo ve Steven Spielberg filmlerinden sahneler vardı. Sebastian'ın bu yönetmenin hayranı olduğunu birçok sohbetimizden biliyordum. "Efsanevi, başarılı bir sanatçının hayranı olmak pek havalı değil, biliyorum," demişti bana o zaman. "Daha az bilinen, daha az tanınan sanatçıları hayranlıkla izlemek daha havalı. Ama ben onun filmlerini seviyorum."

"Babam, başkalarının ne düşündüğüne bakmadan sevdiğin şeyi sevmenin daha havalı olduğunu söylerdi," diye cevap verdim.

Bu konuşmayı hatırladım çünkü Sebastian bana çok kafa karıştırıcı gelen bir şekilde bakmıştı. O şefkatli, hayranlık dolu bakışla. Sanki onun için gerçekten özel biriymişim gibi.

Meğer daireye "yaşanmışlık" hissini katan Juno'ymuş. Bir gün eve döndüğünde, Juno'nun oturma odasını ve yatak odasını yumuşak mobilyalar ve sanat eserleriyle dekore ettiğini fark etmiş. Bunun onu rahatsız etmediğini, evi daha sıcak hale getirdiğini söylemiş. Harry biraz gürültü koparmış ama kanepedeki tüm yastıkları kapmış.

Sebastian mutfaktan döndüğünde, elinde küçük, paketlenmiş bir paket vardı. Yatağa yaklaşırken onu işaret etti. "Sana Noel için bir şey aldım."

Sıcak bir mutluluk beni sardı. "Oh, senin hediyeni benim dairemde bıraktım."

Omuz silkti. "Ne zaman istersen bana verebilirsin." Yanıma oturdu ve paketi uzattı. Garip bir şekilde gergin görünüyordu. "Mutlu Noeller, Lily."

Memnuniyetle gülümsemekten dudaklarımı ısırarak hediyeyi aldım. "Teşekkür ederim."

"Umarım beğenirsin."

Bana ne aldığını merakla, paketi dikkatlice açtım... ve mücevher kutusuna bakakaldım. Üzerinde kuyumcunun adı yazıyordu

ve Edinburgh'da çok eski, prestijli bir kuyumcuydu. O dükkanındaki her şey çok pahalıydı.

"Aç şunu," dedi Sebastian sert bir sesle.

Parmaklarım titreyerek açtım.

Sürpriz, şaşkınlık, sevinç ve kafa karışıklığının gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı. Gözlerimi hızla kırptırarak gözyaşlarını sildim ve mücevher kutusunu daha iyi görebilmek için kaldırdım. Narin bir beyaz altın zincir üzerinde, elmaslarla süslenmiş küçük bir beyaz altın zambak vardı. Işıktaki çok güzel parlıyordu.

"Peki... beğendin mi?"

Dudaklarım yutkunmuş bir balık gibi açılıp kapandı.

"Sawyer?"

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Bu çok fazla."

Kaşları çatıldı. "Hayır, değil. Onu gördüm ve senin olması gerektiğini anladım. Eğer... eğer beğenmediysen, geri verebilirim."

"Bayıldım." Onu koruyucu bir şekilde göğsüme sıkıca bastırdım. "Çok güzel ve düşünceli bir hediye. Teşekkür ederim."

Sebastian'ın yüzündeki ifade, seksi ve rahatlamış bir gülümsemeye dönüştü. "Güzel. Sevindim. Takmana yardım edebilir miyim?"

Bu abartılı hediye karşısında biraz şaşkınlık içinde, başımı salladım ve kutuyu ona uzattım. O kutuyu dikkatlice çıkardı ve ben diğer kalçama ağırlığımı verdim.

Parmakları, saçlarımı nazikçe kenara çekerek sırtımın üst kısmını gıdıkladı. Parmak uçları enseme okşarken titredim ve onun bunu fark etmemesini umdum. Arkadaşım, saçlarımın yoluna çıkmadığından emin olmak için acele etmedi.

Sonra kolları beni sardı, parmaklarından sarkan kolyeyi göğsüme yerleştirdi ve sonra enseme toka ile kapattı.

Biraz hayranlıkla parıldayan zambak kolyeye baktım. Sebastian'ın avucunun enseme kavradığını fark etmem bir saniye sürdü. Sonra onu sevgiyle sıktı ve içimi bir heyecan dalgası kapladı.

Kahretsin. Umarım *bunu* fark etmemiştir.

"Beğendin mi?" diye sordu sert bir sesle.

Göğüslerimdeki gerginliği umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Harika. Teşekkür ederim."

Boynumdan elini çekti ve ben, onun küçük bir dokunuşunun beni bu kadar çabuk tahrik etmesinden biraz sarsılmış olarak, başucuna yaslandım.

Sebastian, göğüs dekolteme yaslanmış zambaklara bakarak, zorlukla yutkundu. "Güzel görünüyor." Sesi kısılmıştı.

"Hâlâ fazla."

"Hmm?" İsteksizce gözlerini göğsümden yüzüme çevirdi. "Ne?"

"Kolye fazla."

"Senin için hiçbir şey fazla değil. Hayatında güzelliği hak ediyorsun, Lily."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, duygulanarak.

"Kal. Ben yorgunum ve senin de yorgun olduğunu biliyorum. Maddie'ye zamanında yetişebilmen için alarmımı kuracağım."

Kalmamalıyım.

Gerçekten, gerçekten kalmamalıyım.

Parmaklarımla dokunduğumda elmas zambak parmaklarımın altında sıcak hissettirdi. "Tamam."

Alkol tükettiğim bir akşamın ardından gece uyanmak benim için alışılmadık bir durum değildi. Bu durum neredeyse her zaman normal uyku düzenimi bozardı.

Gözlerimi açtığımda, beni uyandıranın sadece vücudumda kalan alkol olmadığını biliyordum. Çok sıcaktım. Etrafımı dev bir sıcak su torbası sarmıştı.

Nerede olduğumu anlamam bir saniye sürdü. Sebastian'ın yatak odasında olduğumu fark ettim.

Ve beni saran devasa sıcak su torbası aslında Sebastian Thorne'du.

Kolu belime dolanmış, avucunu karnıma koymuş, yüzünü boynumun kıvrımına gömmüş, nefes alışı hafif ve düzenli, cildime sıcak ve nemli bir şekilde değiyordu. Göğsü sırtıma sıkıca bastırılmıştı ve...

"Oh..." Ses, durduramadan

Kıçımı sert bir şey dürtüyordu. Sebastian'ın penisi.

kalçalarım kızardı iç kaslarım heyecanla titredi heyecanla. Cevap veren bir karıncalanma uyluklarımın arasında canlandı. Göğüslerim aniden farkındalıkla gerildi, nefesim kontrolümün ötesinde hızlandı.

*Sakin ol, sakın ol. Bu
sadece bir ereksiyon.*

Beni deli gibi tahrik eden bir ereksiyon!

Onun kollarından kurtulmaya çalıştım ama Sebastian kolunu daha da sıktı. Beni kendine doğru çekti. Bu hareketiyle sertleşmiş penisi kalçalarımın arasına girdi ve ben de istemeden bir inilti çıkardım.

Sebastian aniden kulağıma inleyerek kalçalarını bana doğru esnetti.

Ritmik bir şekilde.

Sıcaklık içimi kapladı. Alt karnım kasıldı ve iç çamaşırımın ıslandığını hissettim. "Sebastian." Adı, benim bile tanımadığım bir ses tonuyla dudaklarımdan döküldü. İhtiyacım vardı. İstiyordum.

Tamamen tahrik olmuş.

Sebastian aniden dondu.

"Lily?" Sesi uykudan dolayı kısılmıştı.

Buna akılsız bir arzu deyin, ama tüm mantıklı düşünceler aklımdan uçup gitti.

Alt vücudumu hareket ettirerek kıçımı onun penisine doğru ittim.

Parmakları karnımda gerildi ve inledi, başını boynuma daha da gömdü.

Bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Karanlıkta yatağımda döndüm, perdelerinin aralığından sızan ışıktaki onun yüz hatlarını zar zor seçebiliyordum. Kendimi hiç bu kadar cesur hissetmemiştim, gömleğinin önünü yumruklarım ile kavradım ve sol bacağımı onun kalçasına dolayarak onu kendime doğru çektim. Uyumak için eşofman giymişti ve benim iç çamaşırlarımın ısıyla temas eden penisi kumaşın altında gerildi.

"Tanrım, Lily," diye dişlerini sıkı Sebastian. Kalçamı kavradı ve beni kendine doğru çekti.

Baskı yeterli değildi. Daha fazla uyarılmaya ihtiyacım vardı. Kalçalarımı ona doğru salladım. "Sebastian..." Nefes nefese ve yalvarır gibi sesim çıktı.

Parmakları bir saniye kalçama batıverdi ve sonra aniden sırt üstü yatırıldım ve Sebastian'ın ağzı benimkini buldu.

Evet, evet, evet, evet. O benim açılmış bacaklarımın arasında dalgalanırken, ben de rahatlamış bir şekilde inledim. Uzun zamandır buna ihtiyacım vardı. Dilimde onun sıcak, çaresiz tadı. Kendimi kaybetmişim. O, kalçalarını benimkilere doğru iterek, açgözlü bir şekilde beni öptü. Arayan, tahrip eden. Daha önce kimse beni böyle öpmemişti. Sadece kitaplarda ve filmlerde var olduğunu sandığım bir tutkuyla birbirimize tamamen kapılmıştık. Nefes almak için başımı geriye doğru çekerek, yalvarırcasına "Dokun bana" diye fısıldadım.

"Lily..." Sebastian dudaklarıma ağır ağır nefes nefeseydi. "Lily ... Oh ... kahretsın!"

Sebastian benden ve yataktan kalkarken üzerime serin bir esinti esti.

Ani mesafeye şaşkınlıkla, nefes nefese yastıklara yaslandım. O uzanıp belime kadar çıkmış elbiseyi aşağı çekince

Soğuk, sert gerçeklik geri döndü. Yatağının başucundaki lambadan bir ışık parladı.

Sebastian yatağın başında durmuş, elini yüzüne sürerek ovuşturuyordu. Erekeki hala eşofmanını gerginleştirmesine rağmen, karanlık bir gerginlik yayıyordu.

Eli yanına düştüğünde, yıkılmış bir adamın yüz ifadesini takınmıştı.

Bir anda heyecanım söndü. Aniden midem bulandı.

Bana dokunduğuna pişman olmuştu. Dahası, bana dokunduğuna dehşete kapılmıştı.

Çaresizce ihtiyacım ihtiyac bir bir olmak orada
Yatağın üzerinde karşı tarafa geçmek için el
yordamıyla ilerledim. "Lily." Sebastian yuvarlak yatağın
yatağın etrafında ben çılgınca ararken
ayakkabılarımı ayakkabılarımı vepaltomuO
aldı beni omuzlarımdan omuzlarımdan
tuttu. "Lily, lütfen acele etme. Biz... biz
bunu konuşmalıyız."

"Görünüşe göre, az önce olanlar sana iğrenç geldi, bu yüzden gerçekten istemiyorum." Ona bakamıyordum bile.

Beni salladı. "Lily, dur."

Ağlamamaya çalışarak durdum.

Sebastian başını bana doğru eğdiğinde, kollarımı daha sıkı kavradı. "Sawyer, bu hiç de iğrenç değildi. Ama sen benim en iyi arkadaşımsın ve karanlıkta yaptığım bir hata yüzünden bunu mahvetmek istemiyorum."

Karanlıkta beceriksizce davranmak mı?

Onun tutuşundan kurtuldum.

Sanki ne dediğinin farkına varmış gibi yüzü soldu. "Öyle demek istemedim. Senin çok güzel olduğunu biliyorsun. Açıkça," dedi kuru bir sesle. "Ama bir çekicilik dostluğumuzu mahvetmeye değer mi? Hayır, kesinlikle değil."

Zaten çok garip bir durum olduğu için, aylardır aklımda olan soruyu sordum. "Neden arkadaşlık bizim için tek seçenek olduğunu bu kadar ısrarla savunuyorsun?"

Yüzü sertleşti. "Çünkü arkadaşlık ile seni kaybetme ihtimalim daha az."

"Öyle mi?"

O anda fark ettim. Panik. Gerçek panik. "Lily, bununla ilgili şaka bile yapma."

Sözleri, benim onun için önemli olduğumu ve benden hoşlandığını gösteriyordu... bu yüzden... "Anlamıyorum," diye hüznle mırıldandım. Hiç anlamamıştım. Botlarımı almaya uzandığımda, Sebastian beni dengelemeye çalıştı. Onu ittim. Bunun yerine, avucumu duvara dayadım ve ayakkabılarımı kendim giydim.

Ceketimi aldığımda, elimi çekti. "Lil, lütfen. Seni kaybedemem. Eğer... şunu bil ki, eğer biri olsaydı, o da sen olurdun."

Öfke içimi kapladı, ona döndüm, elinden kurtulup paltomu giydim. "Sence bu beni daha iyi hissettirir mi?"

Öfke yüz hatlarını gerdi. "Sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum."

"Bana karşı dürüst mü? Bana, senin karmaşık bağlılık sorunların olmasaydı benimle birlikte olacağını söylemiştin."

"Bu gerçek."

Aniden, korkunç ve yürek parçalayıcı bir şey fark ettim.

Sebastian Thorne kendini ömür boyu cezalandırmaya kararlıydı. "Bu Lawrence ile ilgili."

Sanki ona vurmuşum gibi başını geriye attı. "Ne?"

Sorudaki uyarıcı tonu görmezden geldim. "Futbolu seviyorsun, ama Lawrence oynayamadığı için onu bıraktın. Lawrence geleceğini kaybetti. Sanatı seviyorsun, bu yüzden kendini işkence etmek için yeterli kadar sanatla uğraşıyorsun, ama seni mutlu etmeyecek bir kariyere odaklanıyorsun. Peki ya ben? Ben de aynı kategoriye mi giriyorum? Lawrence'a olanlar için bir tür ceza olarak, bana yeterince değer veriyor, ama beni tamamen kendine vermeye mi reddediyorsun?"

Sebastian bembeyaz oldu ve benden uzaklaşarak sendeledi. "Yapma. Beni psikanaliz etme, Lily. Bu adil değil."

Demek doğruydu.

"Vay canına," fısıldadım gözyaşları içinde
gözyaşları içinde fısıldadım. Çünkü
kendini kendini cezalandırırken, beni de
cezalandırıyordu.

Lawrence'a karşı zihninde yarattığı borç, bana olan duygularından daha önemliydi.

O anda, son birkaç aydır kendimi bağladığım küçük umut da öldü.

"Daireye dönmem gerek." "Lily."

Uyuşmuş hissederek yatak odasının kapısına doğru yürüdüm. "Mutlu Noeller, Sebastian."

"Hayır." Beni geri çekti, güçlü elleriyle kollarımı kavradı ve alnını alnıma dayadı. "Seni kaybedemem, Lily. Bu yalan değil."

Mesele şu ki, haklıydı. Arkadaşlığımız hakkında yalan söylememişti. Başından beri bana verebileceğinin sadece bu olduğunu açıkça belirtmişti. Ben sadece şimdiye kadar nedenini anlamamıştım.

Onu affedebilir miydim? Kendini affedemediği için onu affedebilir miydim?

Ona öfkelenirken, kalbim onun için acıyordu.

Bilmiyordum.

Ama kalbim ne kadar kırık olsa da, onun bana yaptığı gibi onu incitmek istemedim. Umutsuz olduğunu düşünerek onu terk etmek istemedim.

Belki ona olan duygularımı yeniden ayarlayabileceğim bir yol bulabilirdim. Bu biraz mesafe anlamına geliyorsa, öyle olması gerekirdi. Sebastian da taviz vermek zorunda kalacaktı.

Onun yanağına hüzünlü bir öpücük kondurmak için eğildim. "Yakında konuşuruz. Mutlu Noeller," diye tekrarladım ve geri çekildim.

Sebastian isteksizce beni bıraktı. Endişeyle dolu bir sesle, "Mutlu Noeller, Sawyer," diye cevap verdi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

LILY

Noel arifesini Carmichael'larda geçirme planımız olması muhtemelen iyi bir şeydi. Ailem benim ruh halimi fark etti ve neden bu kadar "somurtkan" bir şekilde eve geldiğimle ilgili sorularla başımın etini yiyordu. Konuyu saptırdım. Yalan söyledim. Stres, dedim. Sınavlarım. Rahatlamam biraz zaman alıyordu, hepsi bu.

Bana inanmadılar ve özellikle Jan, beni bir sandalyeye bağlayıp sorguya çekmeye hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Kimsenin Noelini mahvetmek istemedim. Kafamın üzerindeki kara bulut hiçbir yere gitmiyordu, ama onun mürekkepli kasvetini başkalarına da bulaştırmam gerekmiyordu. Noel arifesinde, yüzüme parlak bir gülümseme yapıştırdım ve ailemle birlikte arabaya bindim. Jan bu yıl sevimli olmak istediğine karar verdi ve ikimizin farklı renklerde aynı elbise giymemizi ısrarla istedi. Elbiseleri kendisi dikmişti: uzun kollu, kadife skater kız elbiseleri, büyük beyaz yakalı. Benimki Noel kırmızısı, Jan'inki ise Noel yeşiliydi. Kıyafetlerimizi gülünç hale getiren şey, onun beni yeşil tayt giymem için ikna etmesi, kendisinin ise kırmızı giymesiydi. Lanet olası elfler gibi görünüyordum. Ama aramızdaki barışı korumaya çalışıyordum, bu yüzden

kıyafeti giydim ve ailelerimizin ve akrabalarımızın iyi niyetli alaylarına katlandım.

"Bu çok sevimli," Beth, anne babasının kalabalık mutfağına girdiğimizde beni böyle karşıladı. Kuzenimin dudakları gülmekten gerildi.

"Yapma." Gözlerimi devirdim ve eğilip yanağına öptüm. "Sadece kız kardeşçe bir iyilik yapıyorum. Jan bu Noel'de garip bir sevimlilik krizine girmiş."

"Uh, tuhaf sevimli bir modaya mı?" Jan yanımıza geldi. "Çok hoş görünüyoruz."

"Diline dikkat et!" Annem odanın diğer ucundan bağırdı.

Jan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onun işitme duyusu doğaüstü."

"Gerçekten çok sevimli görünüyorsunuz." Beth, beline kolunu dolayan Callan'a yaslandı. "Ama aynı zamanda Noel elfleri gibi de görünüyorsunuz."

Jan bizi baştan aşağı süzdü. "Çılgın seksi Noel elfleri," diye karar verdi.

Callan ve Beth sıırttı, ben ise en iyi abla tavrımla iç geçirdim.

"Her neyse, bunu kendim için yapmadım. Lily'ye biraz neşe katmak için yaptım." Jan omzuma şefkatle vurdu. "Lily'ye bizimle konuşmayacağı bir şey oldu. Belki sen ondan bunu öğrenebilirsin, böylece geri kalanımız Noel'in tadını çıkarabiliriz." Bunun üzerine, Belle'e sıkıca sarılmak için hızla uzaklaştı.

Belle'i uzun zamandır görmemiştim ve Jo ile Cam'in kızının, herkesin nefret ettiği erkek arkadaşı olmadan burada olmasına sevindim.

"Onu terk etti," dedi Beth. "Ha?"

"Belle. Onu aldattığını öğrendikten sonra o pisliği terk etti."

"Ondan kurtulduğuna sevindim," diye mırıldandım. "Peki, Jan neyden bahsediyor?"

Callan boğazını temizledi ve Beth'i bıraktı. "Ben gidip bir içki daha alacağım."

Beth ona minnetle gülümsedi, sonra erkek arkadaşı ayrılırken bana döndü.

"Beth..."

Kuzenim onu durduramadan kolumu tuttu ve beni mutfaktan dışarı çıkardı.

Carmichael'ların şehir evi devasa bir yerdi. Zemin katta, geniş ve görkemli bir kavisli merdivenle koridora açılan büyük bir giriş holü vardı. Üç kapı, teyzem ve amcamın birkaç yıl önce yenilediği devasa mutfğa, bir televizyon odasına, bir misafir yatak odasına, bir banyoya ve Braden amcamın ofisine açılıyordu. Bir sonraki katta ana yatak odası, devasa bir ikinci oturma odası ve Joss teyzemin ofisi vardı. En üst kat, kuzenlerimin büyüdüğü kattı. Her birinin bir yatak odası ve ortak bir banyosu vardı. Küçük bir çocukken, kuzenlerimin bir sarayda yaşadığını düşünürdüm.

Beth beni televizyon odasına götürdü ve kapıyı kapattı. Odayı karamsar bir mavi renkle boyamışlardı. Kanepe, yaklaşık on kişinin oturabileceği lüks bir köşe kanepesiydi ve mavi renkle çok güzel uyum sağlayan hardal sarısı kadife kumaştan yapılmıştı. Mavi, sarı ve bakır renkli dağınık yastıklar, karşı duvardaki devasa düz ekran televizyonu izlemek için kanepeye atlamak istemeni sağlıyordu.

Beth oturdu ve ben de isteksizce onu takip ettim.

"Ne oluyor?"

Mutsuz bir şekilde omuz silktim. "Ben iyiyim."

"Bu, hayatımda duyduğum en inandırıcı olmayan '*iyiyim*'di. Neden Jan'a ve/veya ailenize ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Noel geldi ve kimseyi üzmem istemiyorum, tamam mı?"

Beth kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre bu plan harika işliyor."

"Sorunun ne olduğunu bilselerdi, Noel tatili boyunca beni kanadı kırık bir kuş gibi izlerlerdi ve bu düşünceye dayanamıyorum."

"O zaman *bana* söyle. Belki yardımcı olur. Sebastian'la bir ilgisi var mı?"

İnleyerek, yüzümü birkaç saniye ellerimin arasına gömdüm ve sonra Beth'in anlayışlı bakışlarıyla karşılaşmak için ellerimi indirdim. Belki Beth'e anlatmak, bir sonraki adımımı belirlememe yardımcı olurdu.

Sebastian'ın son birkaç aydır verdiği çok kafa karıştırıcı sinyallerden bahsettim. Bana verdiği Noel hediyesi, şu anda benim dairemdeki yatak odasındaki bir çekmecedeki saklıydı. Ve çok fazla detaya girmeden, paylaştığımız öpücüklerden ve bunun sonucunda ortaya çıkanlardan bahsettim.

Beth'e Sebastian'ın travmasının ayrıntılarını anlatmamıştım, ama geçmişinde kendini suçladığı bir şey olduğunu söyledim. Bunun büyük bir şey olduğunu ve kendini bunun için cezalandırdığını söyledim.

"Vay canına." Beth bunu düşündü. "Sence gerçekten geçmişteki bir hatası yüzünden kendini cezalandırdığı için seninle bir ilişki kurmak istemiyor mu?"

"Tüm kanıtlar bunu gösteriyor. Ben bunu yüksek sesle söyleyene kadar onun ne yaptığının farkında bile değildi." Midem düğümlendi. "Bunu söylediğimde, kusacak gibi görünüyordu."

"Oof."

"Gerçekten de öyle." Göğsümdeki ağrı şiddetlendi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona arkadaşlığımı istiyor, bu kadar önemliyim onun için. Ama onun sorunlarını çözüp benimle romantik bir ilişki kurmak için yeterince önemli değilim."

Beth elimi tuttu. "Lily, bir saniye Sebastian'ın duygularını unut. Ben senin duygularınla ve senin için en iyisiyle ilgileniyorum. Onunla arkadaş olmaya devam edebileceğini düşünüyorsan, devam et, ama sınırlar koymanı öneririm. Yapamayacağını düşünüyorsan, tüm bağları koparmalısın."

"Bu onu incitir."

"Onunla arkadaş kalmak sana acı veriyorsa, üzgünüm, arkadaşlığı bitirmenin ona acı verip vermemesi umurumda değil. Bazen

kendi ruh sağlığımızı korumak için bencil olmalıyız."

İki seçenek de beni daha iyi hissettirmede. Aslında, Sebastian'ı bir daha göremeyeceğim düşüncesi göğsümde ezici bir yük gibi duruyordu. "Ben... Sanırım onu hayatımda tutmak istiyorum. Ama... sınırlar içinde. Eskisi gibi değil. Eskiden birbirimizin cebindeydik."

"Avantajları olmayan bir erkek arkadaş gibi davranıyordu," dedi Beth kuru bir şekilde. "O ocuk ciddi bir inkâr içinde. Callan'ın da bir süre inkâr içinde olduğunu biliyorsun."

"Sen söyledin." Mutsuz bir şekilde gülümsedim. Callan ve Beth çıkmaya başladıklarında, bu geçici bir ilişkiydi. Bitiş tarihi ve her şey belliydi. Callan geçici ilişkinin bitmesini istemiyordu ama Beth ona aşık olmuştu, bu yüzden ilişkiyi bitirdi. Callan'ın ona aşık olduğunu fark etmesi ve geri dönmesi uzun sürmedi.

Sebastian'ın yüzündeki hayalet gibi bakışını hatırlayarak başımı salladım. "Sebastian'ın geçmişı unutmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Hiç hazır olacağını da sanmıyorum."

Beth elimi okşadı. "O zaman kendin için yaşamaya başla. Meşgul olduğunu biliyorum, ama belki de Sebastian'la olan bu ilişkisiz ilişkiden kurtulmak için flört etmek iyi bir yol olabilir. Hogmanay başlamak için mükemmel bir gece. Hogmanay'da her yerde bağlanmadan eğlenebilirsin."

İçimde bunu yapmak isteyen çaresiz bir yan vardı. Sebastian Thorne'u unutmak için hızlı bir çözüm bulmak. "Hogmanay partisine davet edildim."

"O zaman gitmelisin. Yirmi iki yaşındasın Lily ve sanki dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşıyormuşsun gibi görünüyorsun. Artık hayatın tadını çıkarmaya başlamalı ve sınavların, ödevlerin ve tezin olduğu için hayatı ertelemeyi bırakmalısın. Hayatı olmayan eski bir işkolik olarak bana güven. Şimdi bir denge bul ki, kırk yaşında uyandığında, bu gezegende geçirdiğin zamanın tek sonucu iş olmak zorunda mıydı diye merak etme. Yani, tek istediğin buysa sorun yok, ama tek istediğin bu olmadığını biliyorum."

Onun tavsiyesi beni derinden etkiledi.

O haklıydı.

Sebastian hayatıma girmeseydi bile, yine de kendimi okula gömeceğimi biliyordum. Belki de flört etmekten yorulmuştum. Ya da belki de aşkı aramaya devam etmenin getirdiği kalp ağrısına katlanmaktansa, aramayı bırakmak daha kolaydı.

Hayatımı öyle yaşamak istemiyordum.

Acı verse bile aramaya devam etmek istedim. Çünkü bazı insanların sahip olmadığı bir şeye sahiptim. Anne babamdan, teyzelerimden, amcalarımdan ve Beth'ten canlı kanıtlarım vardı... gerçek aşk vardı. Ve bu, büyüme sancıları, rahatsızlıklar ve getirdiği tüm karışıklıklara değdi.

Aramaya değdi.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

SEBASTIAN

Daha kötü bir Noel hatırlayamıyordum.

Lily ile olan olay tatili zaten gölgelemişti ve içimde bir türlü geçmeyen bir korku hissi vardı. Tıpkı tıbbi test sonuçlarını beklemek gibiydi. Edinburgh'a döndüğümde Lily hala benimle olacak mıydı, yoksa beni terk etmeyi mi seçecekti? Eğer terk ederse ne yapardım? Çünkü bu noktada, bu bir uzvumu kaybetmek gibi olurdu.

Bir de lanet olası ailem vardı.

Annem şaşırtıcı derecede suskundu. Hoş olmayan bir şekilde değil, dalgın ve kafası başka yerdeymiş gibi. Babam hakkında bir kez bile şikayet etmedi. Kraliyet malikanesi bizimkinden çok uzak değildi, bu yüzden annem Noel sabahı kiliseye gitti ve büyükannem, büyük teyzem ve kuzenlerim olan prens ve prenseslerin çevresiyle birlikte Noel'i geçirdi. O sabah büyükannemle telefonda konuşmuştum ve bana kiliseye gelip kraliyet malikanesi Hillingham House'da aileyle Noel yemeğine katılmamı istemişti. Ona Noel sabahını babamla geçireceğime söz verdiğimi söylemiştim.

"Bu çok kötü." Büyükannem derin bir nefes alarak cevap verdi. "Keşke annenle baban bu kadar aptalca davranmasalar."

Mutsuz bir şekilde burnumu çektim. "Ben de, büyükanne. Ben de."

Annem bizi izlemeden evden çıkmak rahatlatıcıydı. Biz babamızı ziyaret ederken onun aileyle meşgul olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Juno ve ben, dışarı çıkarken kendi babamızı sevdiğimiz için suçluluk hissettiren sulu gözler ve büzülmüş dudaklarla uğraşmak zorunda kalmadık.

"Biriyle tanıştım," dedi Juno, annemin SUV'sine binerken aniden.

Ben gözlerimi kaşımı kaşımı "Biriyle
biriyle tanıştım biriyle mi?

Sen

Kız kardeşimin gözleri komik bir şekilde şaşkınlık ve panikle büyümüştü. "Ben de senin kadar şaşırdım. Sanırım hala şaşkıyım."

Şaşkın bir şekilde sordum, "Ne zaman? Bu kişiyle ne zaman tanıştın?"

"İki ay önce. Bir arkadaşımın akşam yemeğinde. Sadece arkadaşlık olduğunu sanıyordum, ama daha fazlasına dönüştü."

Onun sözleri beni rahatsız edecek kadar yakından ilgilendirdiğinden, sürücü koltuğunda yerimi değiştirdim. "Anlamıyorum. Bekar bir hayat sürmeye kararlıydın. Özgür bir hayat. Özellikle de bu saçmalığı gördükten sonra." Evi işaret ettim.

"Ben... Öyleydim." Kız kardeşim tereddütlü bir sessizlikten sonra, "Leona ile tanışana kadar. Bu arada, o bir kadın ismi, çünkü o bir kadın."

Neredeyse frene basacaktım. "Sen lezbiyen misin? Ne zamandan beri?"

"Bu ses tonunun yargılayıcı olduğunu söyleyerek seni aşağılamayacağım."

"Değil!" Onu hemen ikna etmeye çalıştım. "Sadece şaşırdım. Yani, Juno, sen cinsel yönelimini saklamaya özen gösteren biri değilsin. Senin cinsel hayatın hakkında bir erkek kardeşin bilmesi gerekenden daha fazlasını biliyorum."

Juno kahkaha attı. "Doğru. Dürüst olmak gerekirse... Leona'dan önce hiç bir kıza ilgi duymamıştım. *Ona* aşık oldum. O da bir kadın."

Kalbim biraz hızlandı. "Aşık mısın?"

"Tuhaf, değil mi? Ama evet. İnkâr etmeye çalışıyordum, ama ona tamamen aşığım ve bir yandan çok korkuyorum, ama aynı zamanda

hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum."

Babamın kulübesinin önüne geldiğimde, kız kardeşime döndüm. Alışılmadık bir şekilde, parmaklarını kucağında sinirli bir şekilde birbirine geçiriyordu. "O zaman neden bu kadar endişeli görünüyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Senin tüm bu olayı reddetmeni bekliyordum, ama gerçek şu ki, küçük kardeşim, senin fikrin benim için önemli, istesem de istemesem de."

Şaşkınlığımı sevgi duygusu bastırdı. Kız kardeşimi sıkıca kucaklamak için uzandım. "Senin adına mutluyum, Junebug. Sen mutlu olduğunda ben de her zaman mutlu olurum."

"Öyle mi?" Sorusu göğsüme çarparak boğuk bir sesle çıktı.

"Her zaman." Başının üstüne bir öpücük kondurdum ve onu bıraktım.

"Bana hiçbir şeyi söylemekten korkmanı istemiyorum."

Kız kardeşim başını salladı ve bana küçük bir gülümseme attı.

"Teşekkürler. Sen iyi bir abisiniz, biliyor musunuz?"

Memnuniyetle güldüm. "Peki... Leona ile ne zaman tanışacağım?"

"Onu Noel için eve getirmek istedim, ama ailelerimiz aptal gibi davrandığı için bu imkansızdı. O da bunu anlıyor. Bu yüzden... Onu senin Hogmanay partine getirebilirim diye düşündüm?"

"Tabii ki. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Ciddiydim. Ancak SUV'den inerken biraz dengersiz hissettim.

Sanki taşa kazınmış bir şey serbest kalmış ve altımdaki zemin sallanmaya başlamış gibi.

"Henüz anneme ve babama söyleme. Onların saçmalıkları her şeyi mahvetmesin istiyorum."

"Bir kadınla çıktığını umursamayacaklarını biliyorsun."

"Annem umursayabilir. Senin

Lady Whatsername ile evlenmeni ve benim de Lord Whathisfuckingface ile evlenmemi istiyor ki, Anne Teyze'nin çevresine geri dönebilsin. Anne Teyze'nin kraliçe olması hala garip." Juno burnunu kırıştırdı. "Akrabalarımız gerçekten çok tuhaf."

Babamın kapısına doğru yürürken kolumu onun omzuna doladım. "Evet, öyleler. Ama annem senin ne kadar mutlu olduğunu görünce

. Bana, eğer eşcinsel olsaydım beni destekleyeceğini söyledi."

"Öyle mi? Ne zaman söyledi? Neden söyledi? Boş ver. O ve benim durumum farklı. İki yıl önce, oğullarının eşlerinin, oğullarının anne babalarını büyükanne ve büyükbaba rolünden uzaklaştırmasına izin verdikleri için, bir gün ona torun vermem gerektiğini söylediği konuşmayı hatırlıyor musun?"

"Eşcinsel olmak, birdenbire torun sahibi olamayacağın anlamına gelmez."

"Evet, ama Leona çocuk istemiyor." "Leona kaç yaşında?"

"Yirmi sekiz."

"Belki fikrini değiştirir."

"Bu aptalca büyük bir konuşma. Bağlanmaktan korkan kız kardeşinin aşık olduğu fikrine kendimizi alıştırmalıyız. Tamam mı?"

Hala biraz şaşkın bir gülümsemeyle başımı sallayarak kabul ettim.

Babam kapıyı açarak konuşmayı sonlandırdı. "Girin, girin." Bizi içeri davet ederek, çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. "Mutlu Noeller ve tüm o saçma sapan şeyler."

Juno ve ben birbirimize kasvetli bir bakış attık. Mutlu Noeller, gerçekten.

"Çok fazla içiyor," dedi Juno, ben arabayı eve doğru sürerken.

"Biliyorum," diye cevap verdim kasvetli bir şekilde.

Saat henüz öğleden sonra bir bile olmamıştı ve babam sarhoştı. Ve acımasızdı.

Ve alaycıydı.

Ve genel olarak birlikte olmak hoş olmayan biriydi.

Juno ve ben, yanmış tost ve kızarmış yumurtadan oluşan brunch'tan sonra ayrılmak için bahaneler uydurduk.

"Bir şeyler yapmalıyız."

"Ben de biliyorum." Ancak babamın alkol sorunu o kadar büyük ve ağırdı ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Annem bizden yaklaşık bir saat sonra eve döndü ve aramızdaki kasvetli atmosferi fark etti. Ama benim büyüdüğüm, sorunlarımızı tek tek çözmeden rahat etmeyen annemden farklı olarak, annem sessizce neler olduğunu sorguladı... sonra da kafasını kuma gömdü.

Bunun yerine, bizi akşam yemeği hazırlamaya çağırdı ve St. Andrews Üniversitesi'nden Noel için eve gelen on dokuz yaşındaki Penelope Chiltworth hakkında bizimle sohbet etti.

"Edinburgh'dan çok uzak değil. Ve çok güzel bir kızdı. Annesi Lady Pillbroke. Kennilston Kontu'nun kızı."

"Umurumda değil, anne," diye mırıldandım. Ya beni duymadı ya da görmezden geldi.

"Juno, Lord Thirsk bu sabah kilise ayinine katıldı. En büyük oğlunun boşanacağını biliyor muydun? Çok yakışıklı bir adam. Ve çocuğu yok."

"Kırk yaşında değil mi?"

"Çok formda ve yakışıklı bir kırk yaşında."

Juno'nun gözüne baktım. *Ona söyle*, dedi yüzümdeki ifade. Kız kardeşim çılgınca başını salladı, sözsüz bir şekilde bana çenemi kapalı tutmamı işaret etti.

Onun isteği üzerine, annemin bize dayatmak zorunda hissettiği aristokrat yabancılar hakkındaki uzun uzadıya konuşmalarıyla ikimizi de işkence etmesine izin verdim.

Babamın ansızın ortaya çıkması hoş bir rahatlama olabilirdi. Eğer bu kadar korkunç olmasaydı. Hindi yemeğinin yarısını yemiştik ki babam eve daldı. Hâlâ sarhoştü. Ve görünüşe göre kavga etmeye hazırdı.

Yemek odasına girdi, öfkeyle güzelce hazırlanmış masayı inceledi.

Annem sandalyesinden fırladı. "Burada ne işin var?"

Babam paltosunu ve atkısını çıkardı. "Evimde Noel yemeği yiyorum," diye bağırarak, ayakları üzerinde sallanarak duyurdu.

"Paul, sarhoş musun?" Annem ona öfkeyle baktı. "Yine mi?"

"Biraz içtim. Ne yiyoruz?" Bir sandalye çekip oturdu.

sandalyeyi çekip
oturdu. "Çık
dışarı!"

"Anne." Juno ona yalvaran bir bakış attı. "Lütfen kalmasına izin ver."

"Hayır, izin vermeyeceğim. Bu evden çık, Paul."

"Bu ev benim!" diye bağırdı, yüzü aniden öfkeyle kaplandı. "Senin o kaltağın yalanlarıyla aklını karıştırmasına izin vermiş olman, benim her şeyi kaybetmem gerektiği anlamına gelmez!"

Aralarındaki ilişkiyi aniden ortaya çıkaran bu sözlerle gerildim. "O ne demek istiyor?" diye anneme sordum.

Yüzü soldu. "Hiçbir şey." O, ciddi bir şekilde yerine oturdu. "Çeneni kapatırsan kalabilirsin."

"Çenemi kapatmak mı?" Babam acı bir şekilde güldü. "Neden? Hmm?" Şimdi bize döndü. "Annenizin neden hepimizin hayatını alt üst ettiğini bilmek ister misiniz?"

"Paul..."

"Çünkü Gemma..." "Paul,
yapma..."

"Eski bir sevgilim, geçen kış annenle karşılaştı ve aynen şöyle dedi: 'Gençken yaşadığımız küçük ilişkiyi affettiğin için sana çok minnettarım Paul.

İhanet ve öfke içimi kapladı. "Yapmadın değil mi?"

Babam masaya o kadar sert vurdu ki çatal bıçaklar zıpladı. "Yapmadım! Annenle tanışmadan önce o cadıyla çıkmıştım! Sonrasında hiçbir şey olmadı!"

"Peki ya mektup? Bana her zaman önemsiz olduğunu söylediğin o mektup!" diye bağırdı annem.

"Çünkü öyle!" Babam masadan geri çekildi, başındaki damarlar şişti, ağzından tükürükler sıçradı.

"O mektubu seninle tanışmadan önce yazdım! Gemma'nın iyi bir insan olduğunu düşündüğüm zaman!" diye bağırdı.

"Baba, bağırmayı kes," diye sakın bir sesle söyledim.

"Bağırmayı kesmek mi?" diye homurdandı. "Annen, babanın yerine o kadının yalanlarına inanmayı tercih etti. Hiç tartışmadan beni kendi hayatımdan attı. Ama evet, bağırmamaya dikkat edelim." Sandalyesini masaya sertçe itti, Juno ve annem irkildi. Sonra anneme öfkeyle baktı. "Evimi geri alıyorum. Gitmek istiyorsan, kapının yerini biliyorsun." Bunun üzerine, yukarı kata çıktı.

Şaşkın bir şekilde anneme döndüm. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. Sandalyeyi geri çekip masanın etrafından dolaşarak annemi kollarıma aldım. "Sorun yok," diye onu sakinleştirdim.

"İyi değil." Juno ayağa kalkarken sandalyesi zeminde gıcırdayarak sürtündü.

Anneme öfkeyle baktı.

"Juno..."

Annem onu görmek için beni ittiğinde, kardeşim uyarıcı ses tonumu görmezden geldi.

"Lütfen bana, açıkça gizli amaçları olan bir kadının sözüne dayanarak babamı terk ettiğini söyleme."

Annem kollarımda gerildi. "O ses tonunu kullanma, Juno Thorne. Ne dediğini bilmiyorsun. Bu çok eskiye dayanıyor."

"O zaman bana açıkla, yoksa bir daha seninle asla konuşmayacağım." "Juno," diye öfkeyle adını haykırdım.

"Hayır. Benden bu kadar, Sebastian. Hemen cevap almazsam, buradan gidip bir daha asla geri dönmeyeceğim."

Annem dikleşti ve kollarımdan kurtuldu. "Peki." Sesi kırılıyordu. "Babanla evlenmeden önce bir süre ayrılmıştık. Onun eski kız arkadaşı Gemma ile yazıştığı mektupları buldum."

"Gemma Hartwright'tan mı bahsediyoruz?" Juno ağzı açık kaldı. Annem başını salladı.

Kız kardeşimle birbirimize baktık. Aniden her şey biraz daha netleşti. Gemma Hartwright, zengin bir Londra finansçısıyla evliydi. O da bizim ailemizin çevresindeydi, ama annem onu ne kadar sevmediğini açıkça dile getiriyordu. Babam da onun yanında garip bir şekilde soğuk davranıyordu. On beş yaşındayken bir partideydik, Bayan Hartwright bana yakışıklı olduğumu söylediğinde annem sanki o kadın beni seks için ayartmaya çalışıyormuş gibi beni oradan çekip almıştı.

"Baban ve Gemma arasındaki mektuplar aşk mektuplarıydı. Sonra onu yalan söylerken yakaladım. Bir akşam çalışacağı için benimle görüşemeyeceğini söylemişti. Ben de arkadaşlarımla şehre çıktım ve onu Gemma ile birlikte gördüm. Ayrıldık. Ama sonra bana Gemma'nın onu manipüle ettiğini söyledi. Annesinin öldüğünü ve konuşacak birine ihtiyacı olduğunu söylediğini anlattı. Bu bir yalandı, onu geri kazanmak için onunla konuşmasını sağlamak için yaptığı bir manipölasyondur. Genç ve aşıkım, bu yüzden ona inandım.

"Sonra geçen bahar, Londra'daydım ve Gemma'ya rastladım. Onların bir ilişkisi olduğunu ağzından kaçırıldı. Babanın ondan vazgeçmeye hazır olup olmadığı konusunda kafasının karışık olduğunu söyledi. Beni seçti, dedi."

Juno'nun yanakları kızardı ve gözleri öfkeyle parladı. "Ve sen o yalancı, kendini beğenmiş cadıya inandın mı? O kadının her şeyi sahte, anne!"

"Anlamıyorsun." Annem hıçkırarak ağladı. Ona tekrar uzandım ve o da gözyaşları içinde bana sarıldı. "Yıllardır zihninin bir köşesinde bu şüphelerin yaşamak nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Babanı sevdiğim kadar birini sevmek ve en güvendiğin kişinin seni bu kadar kötü bir şekilde aldatabileceğini merak etmek. Ve neden bunca yıl sonra yalan söylesin ki? Kimse böyle bir şey yapmaz!"

"Evet, yaparlar. Ve sen ona inandığın için sadakatsiz bir aptalsın!" Juno neredeyse çılgılık atarcasına bağırdı ve bu ses ikimizi de titretti. Sonra o öfkeyle dışarı çıktı, onun ayak sesleri

evde ayaklarını yere vurarak yürüdü, ta ki ön kapı arkasında sertçe kapanana kadar.

Annem bana yaslandı, hıçkırıklarla ağlaması göğsümü sıkıştıran bir mengene gibiydi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

Noel akşamı Lily'yi aramak, özellikle aramızdaki durumdan sonra, son derece bencilce görünüyordu.

Yine de, o akşam aramızdaki tarlalarda yürürken, yolumu aydınlatan tek şey ay ışığıyken, cebimdeki telefona uzanıp duruyordum.

Otuz yıl önce. Annemin bahsettiği olay o kadar uzun zaman önce gerçekleşmişti.

O kadar uzun zaman önce, görünüşte çoktan unutulmuş bir olayın aniden ortaya çıkıp bu kadar büyük bir hasara yol açabileceğini düşünmek aklımı başımdan aldı.

Juno geri dönmüş, kendini yatak odasına kilitlemişti.

Babam da ana yatak odasına kilitlenmişti.

Annem ise titrek televizyona bakıyor, kafasındaki duygusal karmaşadan başka hiçbir şeyi algılayamıyordu.

Ben yürüyüşe çıkmıştım. Ne mutlu bir Noel.

Şu anda görmek istediğim tek kişi Lily'di. O, tüm bu boktanlığı ortadan kaldırıyordu.

Siktir et.

Bencil bir pislik olmadığımı hiç iddia etmedim. Telefonumun kilit ekranını kaydırdım ve video görüşme listemin en üstünde Lily'nin adını gördüm. Tereddüt ederken içimi bir acı kapladı.

Ya cevap vermezse? Adını tıkladım.

Soğuk hava yüzümü dondururken, özellikle sert bir rüzgar yanaklarımı ısırdı. Uygulama çaldı ve tam aramayı sonlandırmak üzereydim ki ekran değişti.

Lily'nin güzel yüzü görüldü.

"Bir saniye," dedi nefes nefese, ve ben onun ceketini giyip, telefonu bir elinden diğerine geçirip, ailesinin evinin arka bahçe kapısından çıkmasını izledim. O bahçeye doğru ilerlemeden önce, ailesinin mutfaktaki oturma odasında toplandığını görebiliyordum. "Mutlu Noeller," dedi, bana küçük, gergin bir gülümsemeyle.

Aramızdaki durum kesinlikle hâlâ garipti.

Ama belki de benim aile sorunlarım bu garip durumu hafifletmeye yardımcı olabilirdi. "Keşke öyle olsaydı Sawyer. Keşke."

Yüzü gerildi. "Ne oldu?"

Soğuk havada nefesim gözle görülür şekilde buharlaşırken, uzun bir nefes verdim ve arkadaşşıma günümü anlatmaya başladım.

"Sebastian." Sesi sessiz ve sempatikti. "Çok üzıldüm."

"Ben sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum. Babamın içki sorunu hakkında değil. Bu kadın ve anneme attığı bomba hakkında."

Lily başını yana eğdi, hareketiyle koyu renk saçları omzunun üzerine döküldü. "Bu kadının kim olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum. Ailemin çevresinde. Ondan hep kaçındık. Şimdi nedenini anlıyorum."

"Sen ve Juno onu bulmalısınız. Annenize gerçeği söylemesini sağlayın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Babamın doğruyu söylediğini mi düşünüyorsun? Bu kadının yalan söylediğini mi?"

"Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Evet." Babam ve annem adına hissettiğim hayal kırıklığı ve üzüntüden gözlerim yaşlarla doldu ve kendimi toparlayabilmek için bir saniye başka yere baktım.

"Her şey yoluna girecek," diye Lily sessizce söz verdi.

"Sanmıyorum. Gerçeği öğrensek bile, babam annemin kendisine inanmadığı için onu affedeceğini sanmıyorum."

"Bilmiyorum... Kalbi kırık ve içkiye düşkün bir adam, hayatının aşkını geri kazanmak için kolayca affedebilir diye düşünüyorum."

Lily'nin sözleri umut ışığı yaktı. "Bu kadına gerçeği nasıl söyletebiliriz? Yani, gençken babamı korkunç bir yalanla manipüle etmeye çalıştı. Onun bir narsist olduğundan eminim."

"Şey... ve bu, lisanslı psikoterapist olduğumda hastalarım asla tavsiye etmeyeceğim bir şey..." Komik bir şekilde parmağını kameraya doğru salladı. "Onun hakkında bazı kirli çamaşırları ortaya çıkarabilirsin."

Dudaklarım şaşkın bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Lily Sawyer, bu kadına şantaj yapmamı mı öneriyorsun?"

Utangaç bir şekilde sırtıttı, işaret parmağını ve başparmağını kaldırdı. "Belki birazcık."

Kahkaham tarlada yankılandı. Lily her zaman kendimi daha iyi hissettirirdi.

Sonra soğuk bir kar tanesi yanağıma çarptığında, Lily hafifçe inledi. "Oh, Sebastian, burada kar yağıyor!" Güzel gülümsemesi ekranımı doldurdu. "Noel'de kar yağıyor."

Telefonumdan başımı kaldırdığımda etrafıma kar taneleri düşüyordu. "Burada da kar yağıyor."

Uzun uzun birbirimize baktık, göğsüm minnettarlıkla ve belki başka bir şeyle ağrıyordu.

"Mutlu Noeller, Sebastian," diye mırıldandı Lily.

"Mutlu Noeller, Lily."

YIRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

Lily'nin fikri başka bir fikri tetikledi. Ailem ve sosyal çevremizdeki herkes hakkında her şeyi bilen tek kişi varsa, o da büyükannemdi. Prenses Mary bir zamanlar biraz parti kızı "kara koyun" olabilir, ama o kraliyet ailesinin çalışan bir üyesiydi. Gücü vardı. Ve onun da bize yardım etmek için aynı derecede motive olacağına inanıyordum.

"Biri şantaj yapmak için büyükannemi kullanmaya çalıştığına inanamıyorum. Bu çılgın bir fikir." Juno, muhafızlar bizi Hillingham House'un bahçesine aldıklarında içini çekti. "Bu fikir aklıma gelmediği için çok kızgınım."

SUV'yi, Viktorya döneminden kalma bir atamızın satın aldığı Jakoben tarzı konağın portik girişinin önüne park ettik. Doğrusu, Juno ve ben Hillingham'da diğer kraliyet konutlarından daha fazla zaman geçirmiştik çünkü evimize daha yakındı. Üstelik, ailenin en sevdiği yerdı. Noel'i burayla İskoçya'nın Highlands bölgesindeki malikanede dönüşümlü olarak geçiriyorlardı, bu yüzden bu yıl İngiltere'de kaldıkları için şanslıydık.

Personel arabanın anahtarlarını aldı ve bizi eve davet etti.

Yukarısında kemerli sütunlu galeri yürüyüş yolu bulunan ahşap panelli salonda beklerken, Juno gergin bir şekilde ayağını yere vuruyordu.

"Endişelenmek sana göre değil."

"Daha önce hiç bykannemden, bir kraliyet prensesinden, birini şantaj etmek için yardım istemedim."

"Bu çok gizemli ve ilginç geliyor."

Bykannemizin sesini duyunca ikimiz de ayağa fırladık. Uzun boyluydu ve çok daha genç bir kadın gibi dik bir yürüyüşü vardı. Açık kahverengi saçları, gri saçlarını gizlemek için doğal rengine boyanmıştı ve hala güzel olan kırışık yüzünün etrafında dalgalı bir şekilde şekillendirilmişti.

Noel yeşili bir kazak ve etek giymiş olarak oturma odasını geçip geldi.

"Büyükanne." Juno reverans yaptı ve sonra aralarındaki mesafeyi çok daha samimi bir kucaklaşma ile kapattı.

Büyükannem kız kardeşimi kucaklarken ben de selam verdim.

Sonra bana uzandı ve yüzümü sevgiyle avuçları arasında tuttu. "Her geçen gün daha da yakışıklı oluyorsun Sebastian."

"Teşekkürler, büyükanne."

"şimdi." Kız kardeşimle benim arasına baktı. "Kraliçe ve ailenin geri kalanı malikanede ata biniyorlarmış... Eğer bir şantaj söz konusuysa, şanslıyız demektir, değil mi?"

Boğazımı temizledim. "Aıklayayım..."

On dakika sonra, anne babamız arasında olanları anlatmayı bitirmiştim ki, büyükannem koltuğunun yanındaki sehpanın altındaki bir düğmeye bastı.

"Ben hallederim."

Rahatlama duygusu suçluluk duygusuyla karışmıştı. "Annem bu ayrıntıları paylaştığım için bana kızacak, biliyorum..."

Büyükannem elini sallayarak sözümü keşti. "Annen benim kızım. Kötü niyetli bir sosyal tırmanışının sözleri yüzünden hayatını mahvediyorsa bunu bilmeye hakkım var.

slk. Gemma Hartwright'ın dolabında, iyi bir insanı kimsenin tanımadığı uzak bir yere kaçmaya zorlayacak kadar çok canavar var. Kocası, onun servetini tktmeyecek biriyle boşanmak istediğı için mutsuz ve anneni kolay bir hedef haline getirdiğı için anneni de mutsuz etmeye karar verdi.

Ben somurtarak, "Byknne, bunun adil olmadığını düşünüyorum. Bence bu, uzun zamandır annemle babamın arasında var olan bir şüphe." dedim. "Sadece annen kendini sorguladığı ve nasıl harika olduğunu gremediğı için. O her zaman düşündü ki Paul ile evlendiğı için Paul ile evlendiğı için şanslı olduğunu düşünürdü, tersi değıl."

Bu oldukça hoştı. "Bunu ona hiç yüzüne karşı söyledin mi?"

Byknnem gözlerini kısarak, "Tabii ki duydum," dedi. Yüzündeki ifade biraz yumuşadı. "Annenin okulda zorbalığa uğradığını biliyor musun? Ben bunu iki yıl boyunca bilmiyordum. Prensesin kızı olduğı için zorbalığa uğradı ve okul bunu benden sakladı. Sevgili Clarissa'm beni hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğı için bunu benden sakladı. Kızının annenin durumundan oldukça endişelenen başka bir ebeveyn sayesinde öğrendim. Clarissa'yı o okuldan hemen aldım... paramla birlikte. Artık o okul yok. Ne yazık ki, o kızların annenin özgüvenine verdikleri zarar hala devam ediyor."

"Bunu bilmiyordum," diye mırıldandı Juno, yüzünde suçluluk gibi bir ifade belirdi.

"Hayır, bu beni şaşırtmadı. Eskiden bu tür şeyleri ve bunların seni nasıl etkilediğini konuşmazdık. Bize sertleşip hayatımıza devam etmemiz söylenirdi. Senin neslin bu tür şeyleri konuşmasından memnunum. Ama bence hepinizin biraz daha dirençli olmanızda fayda var. Bir denge olmalı, biliyorsun. Gerçek hayatta tetikleyici uyarılar yok."

Büyükannemin tetikleyici uyarıların ne olduğunu bile bilmesi beni eğlendirdi.

Aniden, salonun kapısı açıldı ve uşak Bay English (gerçekten, adı buydu) odaya girdi.

"Majesteleri?" Bay English başını eğdi.

"English, benim adıma Bayan Gemma Hartwright ile iletişime geçip, yarın saat ikide Hillingham House'da ikindi çayına katılmasını rica etmeni istiyorum. Davetimi kabul etmesinin önemini anladığından emin ol."

"Peki, Majesteleri."

"Torunlarım on dakika sonra ayrılacaklar. Anderson'a arabalarını geri getirmesini söyle."

English başını eğdi ve odadan çıktı.

Juno koltuğunda öne doğru eğildi. "Ne yapacaksın, büyükanne?"

Büyükannemiz kötücül bir gülümsemeyle cevap verdi. "Diyelim ki, evlilik öncesi anlaşmasını geçersiz kılacak bir şey biliyorum. Boşanma davasının ortasında böyle bir şeyin olmasını istemeyiz, değil mi?"

Kahkahayla güldüm. "Sen benim kahramanımsın."

O, bu iltifatı hak etmiş gibi kabul ederek başını salladı. "Ailenizi kısa sürede yeniden bir araya getireceğiz." Ayağa kalkarak konuşmamızın bittiğini işaret etti. "Ah, Sebastian, Candice Winchester finans alanında bir iş için Edinburgh'a taşınıyor. O senin yaşında ve çok çekici. Annesi, ona senin telefon numaranı vereceğimi söyledim, böylece ona rüzgarlı şehri gezdirebilirsin. Kız, Yeni Yıl'da yalnız kalmamalı. Onu her yıl düzenlediğin Hogmanay partisine davet etmelisin."

Büyükannemin yıllık partimi bilmesi beni hiç şaşırtmadı. "Ciddi bir ilişki istemiyorum."

"Oh, o da öyle. Çok meşgul. Çok hırslı. Bunu oldukça takdir ediyorum. Ancak annesi, evinden bu kadar uzakta yalnız kalmasından endişe duyuyor. Özellikle de Yeni Yıl'da."

Juno bana dirsek attı. "Ona numarasını ver, büyükanne. Bizim için yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilir."

İçimden iç çekerek başımı salladım. "Tabii ki. Onu partiye davet etmekten mutluluk duyarım, böylece yeni insanlarla tanışabilir."

"Harika. Şimdi, seni Clarissa'nın yanına götürelim. Şu anda ikinize de ihtiyacı var." Juno'ya döndü. "Kızlar annelerine karşı her zaman en sert davranır. Affedici olmaya çalış, sevgili Juno. Biz anneler de insanız."

Kız kardeşimin yüzündeki hafif üzüntülü ifadeyi görünce kolumu onun omzuna attım ve o da bana yaslanarak "Öyle yapacağım" diye söz verdi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

LILY

Sebastian: Sawyer, ne olduğunu asla tahmin edemezsin.

Lily: Tahmin oyunlarında çok kötüyüm, haklısın, asla tahmin edemem.

😏 O zaman gerilimi fazla uzatmayacağım.

Annem ve babam konuşuyor.

Bence büyükanne başardı.

Yani... o kadının yalan söylediğini itiraf ettirdi mi?

Öyle görünüyor. Annem dün gece bir telefon aldı.

Bu konuda tuhaf davranıyordu.

Sonra bir saat önce, annemle babam yatak odasına kapandılar.

Biraz bağırış çağırış oldu. Ama sakinleştiler.

Bu harika bir işaret!

Evet. Ve hepsi senin dahice fikrindi.

Prences Mary bunu hayata geçiren kişiydi.

Ona benim büyükanmem diyebilirsin, biliyorsun.

Yapabilir miyim? Gerçekten mi?
Bu yasadışı değil mi?

Neyse, Juno ve ben Londra'ya gidip onları kendi hallerine bırakacağız.

Juno'nun yeni kız arkadaşıyla tanışacağım. Leona. Aşık olduğu kız.

Öylece iki bilgi bombası atamazsın! Ne?

Görüştüğümüzde sana her şeyi anlatacağım.

Tamam. Juno'ya onun adına sevindiğimi söyle. İyi eğlenceler.

Teşekkürler, Sawyer. Seni özleyeceğim.

OTUZUNCU BÖLÜM

LILY

Hayatım boyunca Edinburgh'da yaşadığım için, ailemle birlikte dört gün süren Hogmanay festivaline birçok kez katılmışım. Ancak son birkaç yıldır, Hogmanay'da şehirden uzak durmaya çalışıyorduk çünkü her yer dünyanın dört bir yanından gelen insanlarla doluydu. Özellikle Royal Mile'dan uzak duruyorduk çünkü herkes sokak partisi için orada toplanıyordu.

Jan ve benim ana caddeye ulaşmamız bile çok uzun sürdü ve sonra Sebastian'ın binasının ana girişine ulaşmak için kalabalığın arasından "kibarca" itişip kakışmak zorunda kaldık.

İki iri kapıcı yolumuzu kesti. Onları daha önce hiç görmemiştim ve ikisi de sert ve korkutucu bir tavır sergiliyordu. Biri elinde bir tablet bilgisayar tutuyordu ve "Adınız?" diye bağırdı.

"Oh, uh, Lily ve January Sawyer."

Ekranı kaydırды ve başını sallayarak kenara çekildi. "Yukarı çıkın."

"Liste mi var?" Ocak, binaya girerken tısladı. "Lanet olsun, bunun VIP partisi olduğunu söylememiştin."

"Sanırım rastgele insanların içeri girmesini engellemek için." Omuz silktim. "Daha önce hiç liste olmamıştı." Sebastian'ın partilerine hiç gitmemiştim. January'ye

Sebastian'a January'nin de gelip gelemeyeceğini sormuş olduğum için minnettardım.

January, bana destek olmak için Hogmanay partisine katılmayı kabul etmişti, ama aynı zamanda meraklı olduğu ve Sebastian'ın Royal Mile'daki penthouse'unu görmek istediği için de.

Arkadaşımla tatil boyunca birçok mesajlaşmıştık, ancak Noel gününden beri tekrar konuşmamıştık. Onu ne kadar özlediğimi ve onunla ailesinin durumunu ne kadar endişelendiğimi düşünmek yerine, ayrı kaldığımız zamanı iyi bir şey olarak görmeye çalıştım. Bu, duygularımı toparlamama ve onunla arkadaşlığımı sürdürmek için ihtiyacım olan sınırları koymama yardımcı oldu.

Dairenin kapısı ardına kadar açıktı, muhtemelen aşağıdaki kapıcılar "istenmeyen kişilerin" içeri girmesini engellediği için. İçeriden yüksek sesle müzik geliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, erkeklerin genellikle dinlediği indie rock değil, Dua Lipa çalıyordu. Kitlelere hitap etmek için, diye düşündüm. Dua Lipa'yı biraz dinledim; şarkının akılda kalan ritmi adımlarıma çok ihtiyacım olan bir hareketlilik kattı.

Geniş koridorda yürüdük. Tanımadığım insanlar açık plan oturma odasının girişinde duruyorlardı. Yabancılarla ulaşır ulaşmaz nefesimi tuttum. Daireye çok fazla insan sıkışmış durumdaydı. Beklediğimden çok daha fazlası.

"Vay canına." January, kalabalık mutfak ve oturma odasına bakarak ağzını açtı. "Burası çok büyük." Hızla paltosunun düğmelerini açtı. "Bir içki alacağım. Sen de ister misin?"

Hala biraz şaşkın bir halde odayı tarayarak arkadaşımı ararken başımı salladım.

Zac aniden önümde belirdi. Sebastian'ın oda arkadaşı gülümseyerek beni sıkıca kucakladı. "Lil, geldin."

"Evet." Ceketim çok sıcak olduğu için onu kucakladıktan sonra kendimi kurtardım.

"Ben çıkarayım." Zac, ben aceleyle düğmelerini açarken eliyle işaret etti. "Yalnız mı geldin?"

"Hayır, Jan ile geldim. O..." Omzumun üzerinden mutfağa baktım, kardeşim şirin bir çocukla gülüşüp sohbet ediyordu. Çok hızlı olmuştu! "Bize içki alıyor. Ya da alması gerekiyordu."

Ceketimi çıkardım ve Zac onu aldı. Gözleri vücudumu süzerken yüzündeki aç ifade yüzümü kızarttı.

"Harika görünüyorsun." Bana bir kez daha hızlıca gülümsedi ve paltomla birlikte uzaklaştı. Onu yatak odasına atmasını izledim ve bana gösterdiği açık takdirini fazla analiz etmemeye çalıştım.

Elbisemi düzelterek ana salonu tekrar aradım. Sebastian neredeydi?

Kıyafetim bir zırıhtı. Onun reddedilmesinin acısından sonra, kendimi iyi hissetmem gerekiyordu. Seksi. Kontrolü elinde. Kimsenin reddedemeyeceği.

Ancak planım başarısız oldu. Benimkiyle benzer şekilde seksi parti kıyafetleri giymiş kadın konukları gördüğümde, aptalca bir şekilde kendimi utandım. Odada çok sayıda aşırı zayıf güzeller vardı. Asla hafifçe eğimli kalçalar ve zarif kıvrımlara sahip olamayacaktım. Giydiğim elbise vücudumu şekillendiriyor ve abartılı kıvrımlarımı vurguluyordu. Göğüslerim, üzerine kahve fincanı koyabileceğiniz bir popom ve bolca kalçam vardı. Jan vücudumu "kum saati" olarak nitelendirdi. Ünlülerin vücutlarını benimki gibi göstermek için cerrahlara para ödediğini hatırlattı. Konuk listesinin yarısını oluşturan göz kamaştırıcı kadınları incelerken bu düşünceye sarıldım.

Zac'ın iltifatı bana moral verdi, ama yine de kot pantolon ve şirin bir bluz giymiş olmayı dilemedim değil.

"Al." Zac soğuk bir bira şişesiyle ortaya çıktı. "Kız kardeşin meşgul."

"Teşekkürler." Mutfağa baktım ve Jan'ın erkek arkadaşıyla flört ederken şakacı bir şekilde onu ittiğini gördüm. "Bir dakikadan az sürer."

"Ne?" Zac eğildi, kaşları karışıklıkla kırıştı.

"Kız kardeşim. Gece yarısı öpüşecek bir erkek bulması bir dakikadan az sürdü."

Zac kıkırdadı. "Harry gibi. Adam çok çekici."

Nasıl yapacağımı bilmediğim için burnumu çektim. Harry, koçbaşı kadar incelikli biriydi, ama bazı kızların bu tür şeyleri sevdiğini tahmin ediyordum. "Sebastian nerede?"

Zac, bir yudum bira içerken gözlerime bakmadı. Midem düğümlendi. "Ee?"

Bana bir bakış attıktan sonra odayı taradı. "Bir kız tanııştırıyordu."

Yudumladığım bira midemde rahatsız edici bir his bırakmıştı. Bu bilginin ima ettiği şeye havadar bir yanıt bulamadan, Sebastian'ın yatak odasının kapısı açıldı ve o dışarı çıktı.

Yanında uzun boylu, güzel bir kızıl saçlı kız vardı. Kız göz kamaştırıcıydı. Parlak topuklu sandaletleriyle Sebastian kadar uzundu. Elbisesi hem sofistike hem de seksi idi. Mütevazı bir yakası ve çan kollu, ama mini etekli ve belinde kesikler vardı, böylece herkes onun uzun bacakları kadar tonlu gövdesi ve belini görebiliyordu.

Neyse ki ikisi de dağınık görünmüyordu ve kadının ruju hala yerinde duruyordu.

Bu, göğsümü sıkan ezici hissi hafifletmedi.

Yüksek sesle, dağınık bir şekilde ağlamak istedim. Hemen oradan ayrılmak istedim.

"Lily!" Sebastian'ın sesi, kalabalık odayı geçmeden birkaç saniye önce müziğin üstüne yükseldi. Kollarını bana doladı ve beni sıkıca kucaklayarak biraz havaya kaldırdı. "Tanrım, seni özledim." Sözleri hırıltılı ve samimiyet doluydu.

Onun hoş geldin sözleri beni daha da ağlatmak istedi.

Bunun yerine, kollarından kurtuldum ve aceleyle, "Birayı üstüne dökmek istemem," dedim.

Sebastian'ın eli belimde kalmıştı, ben de geri adım attım ve destekleyici bir duvar gibi yerinde duran Zac'e çarptım.

Sebastian'ın gözleri hafifçe kısıldı. Sonra, yanındaki çilek sarısı saçlı kızı unutmuş gibi, boş elimi tuttu. "Benimle gel."

Şaşkın bir halde, onun beni çıkışa doğru çekmesine izin verdim. Mutfağın önünden geçerken January'nin gözlerine baktım, ama o benim sessiz yardım çağrısına sadece kötücül bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sebastian'ın eli benimkinde güçlü ve sıcaktı, beni daireden çıkarıp sessiz koridora götürürken parmaklarını sıkıca büküyordu.

O bana dönüp boş elimi bırakırken, ben güç toplamak için bir yudum bira içtim. Bakışları vücudumu baştan aşağı süzdü. Yanaklarındaki hafif kızarıklık hayal gücümün ürünü değildi, ne de gözlerinin göğüslerimde bir süre kalması ve sonra sertçe yutkunup daireye geri dönmesi.

"Ne oldu?"

Sebastian bana döndü, o şaşırtıcı gözleri yüzümü taradı. "Seni bir süredir görmemiştim. Seni özledim."

"Evet, uzun zaman oldu," diye aptalca tekrarladım, onu özlediğimi söylemeyi reddettiğim için gülümsemem gergindi.

Sonuçta sınırlarımı korumam gerekiyordu.

Özellikle de yatak odasından muhteşem sarışınlarla çıkacaksa. Ya da kızılılarla. Ya da çilek sarısı olarak sınıflandırılanlarla. Fark etmezdi. Sebastian'ın yatak odasındaki tüm kadınlar, biramı onun mükemmel şekilli kafasının üzerine dökmek istememe neden oluyordu.

Sebastian kaşlarını çatarak yüzümü inceledi. Sonra yine dekolteme sabit bir şekilde bakmaya başladı. Beni süzmediğini anlayana kadar somurtarak baktım.

O bir şey arıyordu. Kolyeyi.

Gerildim.

Bana verdiği zambak kolyesini arıyordu.

Yüzük çekmecenin arkasına saklanmıştı. Onun yerine January'nin bana Noel'de aldığı madalyonu takmıştım. Altın renginde ve kitap şeklindeydi. Açıldığında, çocukluğumun en sevdiğim romanlarından birinden alıntılanmış bir söz yazıyordu. "Neden, efendim. Sanırım... Bilmiyorum... Ama sanırım yeterince cesur olabilirim." Bu alıntı, *Aslan, Cadı ve Dolap* kitabından alınmıştı. Bu alıntı beni ağılattı çünkü January, birine anlamlı bir şey söylemeden, onu sesli olarak ifade etmeden anlatmanın bir yolunu her zaman bulurdu.

Onun haklı olup olmadığını bilmiyordum.

Parmak uçlarım madalyonu okşadı. "Jan'ın hediyesiydi."

Sebastian bana zoraki bir gülümseme attı. "Güzelmış."

Garip bir şekilde yerimden kıpırdadım. "Ailen nasıl?" "Konuşuyorlar. En azından bu da bir şey."

"İyi."

"Bu arada, teşekkürler." "Ben bir şey yapmadım."

"Gemma'yı gerçeği söylemeye zorlamak senin fikrindi."

"İşe yaradığına sevindim. Juno nasıl?"

Sebastian omuz silkti, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Leona'ya aşık. Çok garip. Aşk kısmı, Leona kısmı değil. O havalı bir kız. Onu çekici buluyorum. Bu gece burada olmaları gerekiyordu, ama Leona Juno'ya New York biletleriyle sürpriz yaptı. Times Meydanı'ndaki Yeni Yıl kutlamalarıyla rekabet edemezsin."

"Bilemiyorum. Biraz önyargılı olabilirim, ama İskoç Hogmanay'ı özel bir şey."

"Daha uzun sürdüğü için mi?" diye alay etti.

"Biz İskoçlar işleri uzatmayı severiz, değil mi?"

"Sebastian!"

Döndüğümüzde, çilek sarısı saçlı kız apartmanın girişinde rahatça yaslanmış duruyordu. Gözleri beni kayıtsızca süzdü, sonra Sebastian'a yöneldi. "Getirdiğim prosecco'yu ne yaptığını biliyor musun?" Aksanı Sebastian'ınki kadar net ve şıktı.

"Tabii ki. Candice, bu benim arkadaşım Lily. Lily, bu Candice. İş için Edinburgh'a taşındı ve büyükannemin arkadaşı."

Prenses Mary'nin arkadaşı mı? Vay canına.

Tamam, o zaman. Çok güzel bir kadındı ve Sebastian'la aynı çevrelerde dolaşıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim kibarca.

Bana küçük bir gülümseme attı. "Ben de. Elbisen çok güzel."

"Seninki de."

"Prosecco, Bas?"

Bas?

Onu yakın arkadaşlarından biriymiş gibi Bas diye mi çağırıyordu?

"Tabii." Bana önce içeri girmem için işaret etti ve Candice geçmem için kenara çekildi. Omzuma baktığımda, yeni gelen kadın kolunu Sebastian'ın beline doladı. Hemen başka yere baktım.

Eve gitmek istedim.

Ona ne kadar acı çektiğimi görme zevkini yaşatmazdım.

Ancak, gece yarısından önce ayrılacaktım. Onun farkına bile varacağını sanmıyordum.

Candice ve Sebastian dairenin diğer tarafında bir grup insanla konuşuyorlardı. Bu benim için bir nimetti çünkü Candice ona yapışıp duruyor, ona dokunuyordu ve o da buna izin veriyordu. Noel'den önce aramızda olanları düşünürsek, onun davranışı alışılmadık derecede acımasızdı.

Harry, Sebastian'ın küçük grubuna katılmadan önce bir ara onu gördüm.

Zac ve Jan, gecemi kurtarmayı kendilerine görev edinmişlerdi ve görünüşe göre bu, beni sarhoş etmek anlamına geliyordu.

Önüme koydukları her bira arasında bir bardak su içtim ve parti yiyeceklerini yedim. Yemekler catering tarafından hazırlanmıştı ve çok lezzetliydi, ayrıca alkolü emmek için buna ihtiyacım vardı. Kalabalık oda, içki ve öfkeli kızgınlığım arasında rahatsız edici bir şekilde terlemeye başladım.

"İyi misin?" Zac aniden sordu, kaşları çatılmıştı.

Muhtemelen bronzlaşmış bir domates gibi görünüyordum. "Biraz hava almam lazım."

"Oh, bu tarafa gel." Ben kabul etmeden elimi tuttu ve kendimi onun yatak odasına girerken buldum. Zac kapıyı kapattı, elimi bıraktı ve odanın diğer tarafına geçerek yatağının yanındaki büyük pencereyi açtı. Odası Sebastian'ın odasından biraz daha küçüktü ve çok daha az rahattı. İçinde neredeyse hiçbir şey yoktu ve mobilya seçimleri modernin sert ve steril tarafındaydı. Biraz rahat görünen tek şey yatağıydı.

Sanki aklımı okumuş gibi, sıırıttı. "Dağınıklığı sevmeyen ve temiz çizgileri seven bir anneyle büyüdüm. Onun zevkleri bana da geçti."

Başımı sallayarak pencereye doğru yürüdüm ve pencereden içeri sızan kış havası cildimi serinleten bir okşama gibi okşarken rahat bir nefes aldım. "Teşekkürler."

"Rica ederim." Duvara yaslandı.

Onun delici bakışlarını hissederek pencereden döndüm. "Ne?"

"Gece yarısı seni öpebilirim," dedi Zac, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

Ben burnumu çektim. "Acıma öpücüğüne ihtiyacım yok, ama teşekkürler."

"Lil, kendini gördün, değil mi?" Zac, sarhoş gözlerine rağmen bana çok ciddi bir bakış attı. "Sen çok güzelsin. Gece yarısı seni öpmek hiç de zor bir iş olmaz."

"Çok tatlısın." Elimi uzatıp kolunu sıktım. "Ama ben iyiyim. Söz veriyorum." Bu tamamen yalandı.

"Tamam." Ses tonu, onun da bunun yalan olduğunu bildiğini gösteriyordu. Konuyu değiştirmek için çaresizce , sordum,
"Los Angeles nasıldı?"

Zac'ın tüm tavırları değişti. Yüz hatları sertleşti ve duvardan uzaklaştı. "Tam olarak hayal ettiğim gibiydi."

Onun donuk ses tonu beni sempatiyle doldurdu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gözleri ve ağzı yumuşadı. "Söyleyecek pek bir şey yok, Lil. Birkaç yıl önce annemin, oğlunu da dahil olmak üzere kimseyi sevmediği kadar kendini seven bir narsist olduğunu fark ettim. Bir gün kalbim beynime yetişecek ve acı çekmeyi bırakacak."

Üzgün olduğumu söylemedim. Bunun onu kızdıracağını hissettim. Ama üzgündüm. Bazı insanların çocuk sahibi olup sonra onları sevmeyi unutmaları beni şaşırtıyordu. "Kendi çocuklarına daha iyi davranacaksın."

"Umarım. Harry ve ben bunu sürekli söylüyoruz." Şaşkınlıkla sordum, "Harry çocuk istiyor mu?"

Zac güldü. "İnanılmaz ama evet. Bir gün. Daha sonra. Hayatının çok, çok ilerleyen bir döneminde. Ama o anlıyor, biliyorsun. Annesi iyi biri. Ama babası tam bir pislik. Bas'ın anlaması daha zor. Harika, sevgi dolu ebeveynleriyle muhteşem bir çocukluk geçirmiş. Çocuk kitabından çıkmış gibi."

Ses tonunda bir acı duyduğum için kaşlarımı çattım. "Bu yıl ebeveynleriyle arası pek iyi değildi."

"Oh, biliyorum." Zac başını salladı. "Adam için üzülüyorum. Ama aynı zamanda, ihtiyacı olduğunda ailesi ona iyi davranmış. Bu konuda şikayet edecek pek bir şey yok. Bastian ise... her şey ona kolay geliyor. Onu seviyorum, bu yüzden onun adına mutluyum, ama bence her şeyi hafife alıyor."

Buna hiç katılmadığımı söyleyebilirim. Sebastian'da hayran olduğum tek şey, ayrıcalıklarının fark etmesi ve harika bir bakış açısına sahip olmasıydı.

"Daha iyi hissediyorum," diye sessizce cevap verdim. "January'i bulacağım."

"Tabii," dedi Zac kolayca ve odanın karşısına geçerek beni dışarı çıkardı. Çıkarken kulağıma, "Lil, Sebastian'dan daha iyisini hak ediyorsun," dedi.

Kalbim göğsümde yerinden fırladı. "Zac..."

"O, onun sonunda birlikte olacağı türden bir kız." Zac, ana odadaki tavandan tabana uzanan büyük pencerelerden birinin yanında duran Sebastian ve Candice'i işaret etti. "Bunu kötülemek için değil, yardım etmek için söylüyorum. O eski bir aileden geliyor. Aristokrat. Kraliyet ailesi tarafından tanınıyor ve seviliyor. O, onun birlikte olmayı seçeceği türden bir kadın. Onu anlayan biri. Senin ya da benim gibi o dünyanın kenarında yaşayan biri değil. Yani, annem Hollywood kraliyet ailesinden olabilir, ama aristokrat olmak tamamen farklı bir şey. Kendi aralarında kalmaya eğilimlidirler, çünkü aksi takdirde kötü şeyler olur. Senin de dediğin gibi, Bastian'ın ailesi şu anda parçalanıyor. Bunun kısmen annesinin soyluların dışından biriyle evlenmesi ile ilgisi olduğunu düşünmüyor musun? Yoksa neden sürekli oğluna soylu kadınları zorlasın ki?

Onun sözleri o kadar acı vericiydi ki, sarhoş gözyaşlarımın dudaklarımı titretmesini engellemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. "Biz öyle değiliz," diye hırıltıyla söyledim.

"Öyle değil mi? Çünkü aylardır sana asılıyor. Bak, o benim arkadaşım, ama sana yaptığı şey çok yanlış. Seninle birlikte olma niyeti olmadığı halde seni oyalamış."

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı, durduramadım. Herkesin Sebastian'a olan karşılıksız duygularımı bildiğini fark etmek çok aşağılayıcıydı.

"Kahretsin, Lil, özür dilerim."

"Hayır." Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı sildim ve başımı eğdim. "Yanılmıyorsun."

"Ama bu konuda daha duyarlı olabilirdim. Sadece... bu beni çok kızdırıyor çünkü sen harikasın ve daha iyisini hak ediyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Zac derin bir nefes aldı. "Hemen dönerim. Tuvalete gitmem lazım."

Başımı salladım, ama o geri döndüğünde ben orada olmayacaktım. Eve gidiyordum. Bu çok utanç vericiydi ve kalırsam, daha da sarhoş olup Sebastian'a pislik olduğu için bağırmaya başlayabilirdim.

Ancak tam o sırada Harry, sokak partisini izlemek ve kalede havai fişeklerin patlamasını beklemek için çatı bahçesine çıkmamızı önerdi.

"Hadi, sen!" Jan elimi tuttu ve hareket halindeki parti katılımcılarının kalabalığıyla birlikte beni sürükledi. Merdiven boşluğunda ondan kurtuldum, ama herkes yukarı çıkarken, ya onları takip etmek ya da ezilmek arasında seçim yapmam gerekiyordu. Çatıya çıktığımızda, hava çok soğuktu. Herkes çatıya çıktıktan sonra, kaçmak için merdiven boşluğuna açılan kapıyı tekrar açtım. Jan'ı bulup ona gittiğimi söylemek için arkama döndüm, ama onu göremedim.

"Üşüdün mü?"

Dönüp baktığımda, tanıdık gelen bir adam bana gülümsüyordu.

Ceketini uzattı. "Al, bunu giy."

Sihir gibi, İrlandalı aksanı tanıma düğmesini çalıştırdı. "Sen. Birkaç hafta önce benim barmenimdi."

"Öyleydi. Ben de seni tanıdım. O yeşil kadife elbisenle seni unutmak zor. Beynime kazındı." Gözleri vücudumu aşağıya doğru kaydırды ve bacaklarımda takıldı. "Bu da güzelmiş." Kaşlarımı kaldırmam üzerine pişmanlık duymadan sırıttı. "Ama sen çöp torbasını bile muhteşem gösterirsin. Erkek arkadaşın bu gece nerede?"

Göğsümde yine o keskin acı hissi belirdi. Gözlerim kendi iradesiyle çatı kenarında duran Sebastian'ı buldu. Candice elini göğsüne koymuş, "beni becer" bakışlarıyla ona gülümserken, Sebastian da gülüyordu.

Midem bulandı. Ve öfkelen dim. "O benim erkek arkadaşım değil."

Bakışlarımı takip eden barmen homurdandı. "Hızlı hareket ediyor, ha?"

Bunu görmezden gelerek, biraz ters bir şekilde sordum, "Burada ne yapıyorsun?"

"Chaz ile çalışıyorum, o da burada yaşayan çocuklardan birini tanıyor." İrlandalı adam sırttı. "Diğer yarısı nasıl yaşıyor? Ben Lorcan. Sen kimsin?"

"Lily."

Onun güzel gözleri açık bir ilgiyle parladı. Bu, harap olmuş özgüvenimi yatıştırdı. Lorcan inanılmaz derecede yakışıklıydı ve bu partide birçok çekici kadın vardı. Yine de, o bana odaklanmıştı.

Ugh, bu düşünceyi kafamda tekrar tekrar düşündüm. January haklıydı.

Özgüvenimi gerçekten geliştirmem gerekiyordu.

January ise tam tersini düşünürdü. Lorcan'ın onun yanında nefes alabildiği için şanslı olduğunu düşünürdü. Madalyonuma yazdığı sözü düşündüm. Belki de cesaret, istediğin ama senin için kötü olduğunu bildiğin bir şeyden uzaklaşmak demektir.

İçimde bir şüphe tohumunun filizlenmesi, Sebastian'a tekrar bakmamı sağladı.

Onun dudaklarının Candice'in dudaklarına yapıştığını görünce kalbim sıkıştı. Candice kollarıyla onun boynuna sarılmış, vücudu ona yapışmış, sanki etrafta kimse yokmuş gibi öpüşüyorlardı.

Gırtlığımda gözyaşları yanıyordu. İçim parçalanmıştı. Sanki erkek arkadaşımın beni aldattığını izliyormuşum gibi.

Bir kez daha.

Bunun mantıklı olmadığını bilsem de, öyle hissediyordum.

Ve bir kez daha, sevdiğim erkeklerin neden hep beni incittiğini, benim neyim yanlış olduğunu merak ettim.

"Lily?"

Sebastian'ın başka bir kadınla öpüşmesinin korkunç manzarasından gözlerimi ayırıp İrlandalıya baktım.

Lorcan, seksi bir dikkat dağıtıcıydı.

Ve sabahları kendimi berbat hissettirmeyecek, seksi bir oyalama için bana zarar veren şeyden uzaklaşacak kadar cesur olmam gerekiyordu. Ses tonumdan ve ifademden acıyı zorla uzaklaştırarak, başımın ucuyla sokağı işaret ettim. "Dışarısı biraz çılgınlık dolu, biliyorum, ama buradan çıkmak ister misin?"

Gözleri parladı ve karnımda kelebekler uçtuğunu hissettim. Bu cesaret vericiydi.

Sebastian'ın Candice'e olan ilgisini görmekten duyduğum ezici acıdan çok daha iyi bir duyguydu.

"Burada çanları beklemek istemiyor musun? Havai fişekleri izle. Gece yarısı öpüş.

Onun küstahlığına güldüm. "Gece yarısı öpüşmeye ne dersin... ama burada değil?" Sonra pervasızca, "Dairem boş. Benim evime gidebiliriz." dedim.

"Tabii ki." Lorcan, coşkulu tepkisi ve aramızdaki konuşulmamış planlarla uyumsuz bir şekilde, centilmen bir tavırla kolunu uzattı.

Bir gecelik bir ilişkiye başlamak üzereydim.

Hayatımdaki ilk bir gecelik ilişki.

Gerginlik beni neredeyse durduruyordu.

Haydi, abla! Kafamın içinde ablamın sesini duydum.

Lorcan'ın koluna girip çatı kapısına doğru yürüdüm. Zac, kapının yanında güzel bir esmerle sohbet ediyordu. "Hey, Zac, odandan ceketimi alabilir miyim?"

Gözleri benim ve Lorcan'ın üzerinde dolaştı ve hafifçe kısıldı. Ama bana bir gülümseme attı, sanki aklındaki düşüncüyü silip atmış gibi. "Tabii. Yukarı çıkmadan önce kilitlemedim. Gir ve al. Gidiyor musun?"

Başımı salladım. "Evet. Kalmak istemiyorum."

Zac çatıdan aşağıya baktı. "Aferin sana, Lil. Yeni yıl geldiğinde mutlu yıllar."

"Sen de."

. BÖLÜM OTUZ BİR

SEBASTIAN

Candice ile öpüşmeyi bıraktım.

O bana bakıyordu, gözleri dumanlı, tahrik olmuş. Daha fazlasına hazırdı.

Onu öperken bir şeyler hissetmek istemiştim. Ama hiçbir şey hissetmedim.

Lily'yi kollarımda yatakta uyandığımda tüm vücudum sanki yanıyormuş gibi hissettiğim zamanki gibi değildi.

Candice'i bıraktım.

Kadın muhteşemdi. Yine de ona bakmak neredeyse hiç bir duygu uyandırmıyordu. Sanki güzel bir heykele bakıyor ve onun güzelliğini fark ediyor ama bunun dışında hiçbir şey hissetmiyormuşum gibi. Ancak, geldiğinde sadece eğlence aradığını açıkça belirtmişti. Nişanlısından ayrılmış ve yeni bir ilişkiye ihtiyaç duyduğunu söylemişti. Lily ile olan tuhaflığa rağmen, ya da belki de bu tuhaflık yüzünden, "*Neden olmasın?*" diye düşünmüştüm.

Bu, Lily ile benim aramda ne olup ne olmadığını açıklığa kavuşturacaktı.

O da anlardı.

Bunu atlatırdık.

Ve ben her şeyi mahvetmeden ve yatakta ona sürtünmeden önceki halimize geri dönerdik.

Kalabalık çatı katında arkadaşımı arama dürtüsü, direnemeyeceğim kadar güçlüydü. Etrafa bakarken içimi kötü bir his kapladı.

Bu suçluluk duygusu değildi. Neden suçluluk duymalıydım ki? Bekardım.

Ancak, ne kadar uzun bakarsam bakayım Lily'yi bulamadıkça midem düğümleniyordu.

"Ne oldu? Kimi arıyorsun?" diye sordu Candice, biraz sinirli bir ses tonuyla.

"Uh, bir saniye, evet." Ona dudaklarını sıkı sıkı kapatarak gülümsedim. "Hemen dönerim."

Kalabalığın içinden ilerlerken, ikinci sınıfta inşaat mühendisliği dersinde tanıştığım Geoff ile öpüşen January'yi gördüm. Onları rahatsız etmek istemediğim için Zac'in birkaç kızla sohbet ettiği yere doğru yöneldim. Zac'in bütün gece Lily ile takıldığını fark etmiştim. Hala garip bir hisse kapıldığım ve ona kendimi zorla kabul ettirmek istemediğim için mesafemi korumuştum.

"Hey, Sawyer nerede?" Arkadaşımın sohbetini böldüm.

Zac bana baktı, ağzında alaycı bir gülümseme vardı. "Bir adamla gitti."

Bu bilgi beni o kadar dengesiz hissettirdi ki, beni çatıdan aşağı itmiş gibi oldu. Bir adam mı? Lily? Olamaz. "Ne demek istiyorsun?"

Zac omuz silkti ve kaşlarını çatı. "Ne demek istediğimi sanıyorsun? Bir adamla birlikte oldu. Kim olduğunu bilmiyorum ama birbirlerine yapışmışlardı."

Lily? Benim Lily'im? Hayatında hiç tek gecelik ilişki yaşamamış olan Lily mi? "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

İçgüdüsel olarak kapıya doğru ilerledim.

Güçlü bir el gömleğimin arkasını kavradı ve beni durdurdu. Omzumun üzerinden baktığımda Zac'in bana öfkeyle baktığını gördüm. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Onu omzumdan ittim. "*Sen ne yapıyorsun?*"

"Lil'e pislik gibi davranmanı engelliyorum. Candice'le öpüştüğünü gördü."

Yutkundum. "Ee?"

Zac'in tiksintisi belliydi ve kendimi iki metre boyunda hissettim. "Biliyor musun, senin kasten birini inciteceğini hiç düşünmemiştim, ama o kızı oyalamakla yaptığın şey çok adice. Onu rahat bırak. Başka biriyle birlikte olsun ve seni unutsun. Çünkü hepimiz Lily Sawyer'ın senden daha iyisini hak ettiğini biliyoruz."

Şaşkınlık içinde, Zac sırtını dönüp sanki bana azarlamamış gibi arkadaşlarıyla sohbet etmeye başladığında konuşamadım.

O haklıydı.

Lily çok daha iyisini hak ediyordu.

Çatıya geri dönüp gece yarısı Candice'i öpmeliydim.

Yüzü görünmeyen bir adamla yatakta yatan Lily'nin görüntüsü zihnimi doldururken, ellerim yumruk oldu. Bu beni hasta etti. Kanımı kaydattı ve tenimi kızarttı.

Aklım başıma gelmeden önce, ayaklarım beni kapıdan geçip merdivenlerden aşağı indirdi.

LILY

Daireme girdiğimde suçluluk duygusu beni sardı.

Yalnızdım.

Lorcan ve ben Leven Caddesi'ne yarı yolda gelmiştik ki cesaretim kaçtı ve yabancı bir adamın kıyafetlerimi çıkaracağı düşüncesi midemi bulandırmaya başladı. Caddenin ortasında durdum, Sebastian'la olanları anlattım ve çok üzgün olduğumu, ama üzgün olduğum için onunla yatamayacağımı söyledim.

Neyse ki İrlandalı adam iyi biriydi. Beni anladığını söyledi. Sonra bana telefon numarasını verdi ve fikrimi değiştirirsem onu aramamı söyledi.

Bir beyefendi, akşam saat 11:45'te şehrin ortasında beni eve kadar geçirebilirdi, ama neyse. En azından aldatıldığı için sinir krizi geçirmedi. Muhtemelen partiye geri dönüp yatacak başka birini bulacaktır.

İşte bu yüzden bunu yapamazdım.

Aptalca bir nedenden dolayı, benimle yatan adamın *benimle* yatmak istediğine inanmam gerekiyordu, sadece en yakın vajinaya sikini sokmak istediğine değil.

Dairemin kapısını arkamdan sertçe kapattığımda gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Sebastian'ın Candice'i öptüğünü görmeye devam ediyordum. O gece onun yatağında ben de öyle miydim? Sadece kadın olduğum için mi tahrik olmuştu? Onun yatağında herhangi bir kız olsaydım, yine de beni per miydi?

Ve neden umursuyordum ki?

şu anda ondan nefret ediyordum!

Belki de aramızdaki tek şey fiziksel ekimdi ve ben bunu başka bir şeyle karıştırıyordum.

Gözyaşlarımı sildim ve topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Ağrıyan ayak tabanlarımı soğuk döşemeye bastırarak duvara yaslandım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Yeni yıla bir erkek yüzünden bok gibi hissederek girmeyecektim.

Olmaz!

BANG, BANG, BANG! "Lily! Orada mısınız?"

Sebastian'ın n kapıma yumruk attığı sesi duyunca irkildim. Ne oluyor? Odanın karşısına geçip kapının kilidini açtım ve kapıyı açtım.

Kapının iki yanında ellerini dayayarak durdu, ahşap kapıyı beyaz parmaklarıyla sıkıca kavradı. Beni incelerken yüzünde yoğun bir duygu ile gergin bir ifade vardı, sonra sanki bir şey arıyormuş gibi omzumun üzerinden bakmaya başladı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Sebastian bana öfkeyle baktı, homurdanarak ve iterek yanımdan geçti.

"Tabii, içeri gir Thorne." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu arada, bu alaycı bir soruydu." Sebastian dairemde dolaşıp kapıları kontrol ederken, kulaklarım kan doldu ve cildim ısındı. "Bir şey mi arıyorsun?"

Bana doğru döndü, burun delikleri genişledi. "Zac, bir adamla çıktığını söyledi."

Ne? Ne oluyor?

Bu olamazdı.

Ateşli bir öfke bacaklarımdan yukarı doğru yayıldı ve hızla tüm vücudumu ateşe verdi. "Evet, öyle yaptım," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Nerede o?"

"Muhtemelen partide. Sen burada ne yapıyorsun? Candice'i şimdiye kadar alt etmiş olursun diye düşünmüştüm."

"Onunla yattın mı?"

"Seni öldürmeden önce gitmelisin bence."

Sebastian'ın göğsü maraton koşmuş gibi inip kalkıyordu. Daha yakından baktığımda, cildinin biraz nemli olduğunu, yanaklarının kızardığını fark ettim, sanki buraya kadar koşmuş gibi. Gözlerinde rahatlama parıldıyordu. "Onunla yatmadın. Yani yalnız mısın?"

"Çılgın eski arkadaşım ortaya çıkana kadar öyleydim." Döndüm ve kapının kenarını tuttum. "Gitmelisin. Candice'in boğazına dilini sokmayı *yine* kaçıracaksın."

Gözleri kısıldı. "Bu seni rahatsız etti, ha?"

Etmedi.

"Sebastian, tekrar söylüyorum, tekrartekrar
Çık dışarı ben seni öldürmekten
tutuklanmadan önce git buradan."

"Hayır."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Hayır mı? Bir kadın senden dairesinden çıkmanı istediğinde, cevap hayır olamaz. Çık dışarı!"

Öfkeyle dolu yüz ifadesiyle aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben onun çıkması için geri çekildim. Bunun yerine, kapıyı elimden aldı ve çarparak kapattı, bizi içeride birlikte kilitledi.

"Ne yapıyorsun?" diye kekeledim.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye nefes nefese söyledi. "Sadece... Bir adamla gittiğini duydum ve... ve..."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, onun duyabileceğinden emindim. "Ve ne?"

Yüzünde acı bir ifade belirdi. "Bilmiyorum. Ben... Bu fikirden nefret ettim. Duvara yumruk atmak isteyecek kadar nefret ettim."

"Ama benim önümde Candice'in yüzünü yalamakta bir sakınca görmedin." Onu itip geçtim. "Bu ne böyle, Thorne? Beni istemiyorsun ama başkası da beni alamayacak mı? Terapiye ihtiyacın var!"

Elini pazıma doladı ve beni geri çekti. Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Candice'e karşı hiçbir şey hissetmedim. Lanet olsun, sana gelmek için onu bir çatı katında terk ettim. Bu sana ne anlatıyor?"

"Bana bunun berbat bir durum olduğunu söylüyor!" Kolumu onun elinden çekip çıkardım ve o, benim alışılmadık küfürlerime irkildi.

"Biliyorum." Sebastian elini yüzüne sürdü. "Sence bunu bilmiyor muyum? Sence senin için en iyisini istemiyor muyum ve bunun ben olmadığımı bilmiyor muyum? Sence sana karşı bencil bir piç olduğumu bilmiyor muyum?"

"O zaman bencil olmayı bırak."

"O zaman beni bu kadar çok istemekten vazgeç."

Ben öfkeyle nefes aldım, yanaklarım kızardı. "Bunu söylemedin. Bir kadını senin çekiciliğinden dolayı suçlayamazsın."

"Seni suçlamıyorum. Ama bana ilgi duymamış olmayı dilemiyor musun?"

"Evet!" diye bağırdım. "Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim!"

Aramızdaki hava, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun cinsel gerilimle çatırdarken, biz birbirimize somurtkan bir kızgınlıkla bakıyorduk.

Daha önceki düşüncem geri geldi.

Ya bu sadece cinsel çekimse?

Ya... ya bu arzuyu giderip, duygularımızı bastırmak için bunun yeterli olduğunu keşfedersek?

"Tamam," diye fısıldadım, ses tonumu soğukkanlı ve kendinden emin tutmaya çalışırken dizlerim titriyordu. "Hadi yapalım."

Dudakları açıldı ve keskin bir nefes aldı. "Sen... ne?" "Hadi yatışalım." Omuzlarımı, hissettiğimden daha rahat bir şekilde silktim.

"Lanet olası kaşıntıyı giderip bu işi bitirelim."

Sebastian, sanki her santimimi ezberliyormuş gibi bakışlarını yavaşça vücudumda gezdirirken zorlukla yutkundu. "Yani... yani... yani..."

"Tek gecelik bir ilişki. Bağlanma yok."

O dikleşti, gözleri ateşli bir şekilde parladı. "Ve sonra da benim arkadaşım olmaya devam edecek misin? Bu... bu garip olmaz mı?"

"Hayır." Omuz silktim. "Bu işleri karıştırıyor. O yüzden, yapalım ve bitirelim."

Bana o kadar uzun süre baktı ki, reddedeceğini sandım.

Ama bunun yerine, onu tutan bir ip kopmuş gibiydim ve birdenbire kendimi kollarında buldum.

Sebastian Thorne beni, beni sarsacak kadar tutkulu bir şekilde öptü.

BÖLÜM OTUZİKİ

LILY

Beni sanki birbirimizi son kez görüyor gibi öptü; vahşi bir özlem ile çaresiz bir açlık arasında kalan şehvetli bir yerde.

Dudaklar, dil, *arzu*.

Sebastian başımı kendine doğru çekti, parmakları saçlarımın arasına girdi. Onun öpücüğü, romantik romanların dışında var olduğunu bilmediğim bir şekilde vücudumu ateşlediğinde, ben de onun kollarına tutunmaktan başka bir şey yapamadım.

Öpücüğü özlem ve hayal kırıklığı tadındaydı. Diğer eli kalçamı kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde inledim. Ereksiyonu içime girince daha da yüksek sesle inledim.

Sebastian homurdandı, elini saçımdan çekip diğer eliyle popoma koydu. Popomu sıktı ve biz duvara doğru sendeledik. Öpüşmemiz kesildi ve Sebastian gözleri yarı kapalı bir şekilde ağzıma baktı. Sesi kalınlaşarak itiraf etti: "Senin muhteşem popona birçok pis şey yapmakla ilgili fanteziler kurdum."

Karnım sıkıştı, derin ve şiddetli bir şekilde. "Ne gibi?"

"Sana göstermek isterim. Ama önce..." Ağzı tekrar ağzıma yapıştı. Şampanya ve ona özgü bir şeyin tadı vardı. Öpüşmeyi hiç sevmezdim. Sevmediğimden değil, ama ön sevişmenin en sevdiğim kısmı değildi. Yine de

Sebastian ile durum farklıydı. Dilinin benimkini okşaması, bir öpücüğün hiç yapamadığı şekilde beni tahrik ediyordu.

Onu içimde hissetmem
gerekiyordu. Fikrimi
değiştirmeden önce.

Sebastian'ın ağzı benimkinden ayrılırken, ben onun kot pantolonunun fermuarını arıyordum. Aramızdaki boşluğa bakarken nefesini alnıma üfledi. Elini elbisemin altına kaydırды, başparmağı kumaşı klitorisime bastırды. Titredim, uyarılma iç kaslarımı sıkıştırdı. "Önce seninle ilgilenmeme izin ver."

Kafamı salladım. "Ben... sonra. Ben sadece..."

"Ne istiyorsun?" Başını eğip boğazıma bir öpücük kondurdu. "Lily, ne istiyorsun?"

"Senin içimde olmanı."

"Aman Tanrım." Koridorda benim yatak odama doğru sendeleyerek yürürken, dudakları yine benim dudaklarıma yapıştı. Sonra yataktaydık, ellerimiz birbirimizi okşuyor ve yırtıyordu, dudaklarımız ve dillerimiz birbirimizin ağızlarını talan ediyordu. Elbisemin eteğini yukarı itti ve külotumu kavradı, aceleyle uyluklarımdan aşağı çekti. Her zamanki utangaçlığım tatile çıkmış gibiydi, yerine baş döndürücü bir şehvet gelmişti.

Sebastian elbiseyi başımdan çıkarmak için hareket etti, ama ben onun yerine elimi onun kot pantolonunun içine kaydırdım. "Sadece içime gir."

"Siktir." Beni öpmeden saniyeler önce homurdandı, ben onun kot pantolonunun fermuarını açmaya çalışırken, hiç olmadığı kadar açgözlüydü.

O ellerini bacaklarımdan arasına kaydırıp parmaklarını içime sokarken ben de ona doğru eğildim. Orada bulduğu ıslaklık onu ağızıma karşı inlemesine neden oldu. "Lily, Tanrım, Lily." İçime girip çıkarken yüzümdeki ifadeyi görmek için geri çekildi. Yüzündeki ifade... Beni hayatında gördüğü en seksi, en heyecan verici kadınmışım gibi izliyordu.

"Sebastian!"

Yüz hatları sertleşti, arzuyla gerildi ve üzerime oturarak ellerimin düşmesine neden oldu.

yanlarım. Gözlerimi ondan ve ellerinin titremesinden ayıramıyordum. Tüm soğukkanlılığını yitirmiş bir şekilde, arka cebinden cüzdanını çıkardı, sabırsızca açtı ve folyo bir paketi çıkardı.

Küçük bir ses zihnimin arkasında çınlayarak bunun korkunç bir fikir olduğunu ve pişman olacağımı haykırıyordu. İkimiz de içmiştik. İkimiz de bunu yapmamızın mantığının son derece hatalı olduğunu biliyorduk.

Ama çoktan geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmiştim. Hiç böyle bir cinsel istek duymamıştım ve bir daha da duymayabilirdim. Bir kez olsun cesur olmak ve hayatı doya doya yaşamak istedim. Ne olursa olsun.

Sebastian cüzdanı attı ve kot pantolonunun fermuarını tamamen açarken, ben onun altında nefes nefese kalmıştım. Kalın, şişkin ereksiyonunu serbest bırakmak için kot pantolonunu ve boxerını yeterince aşağı indirirken, gözleri benimkilerle buluştu. O... orada... kalınlık ve uzunluk vardı.

Vay canına.

Pantolonunda o şey varken bu kadar kendinden emin bir şekilde dolaşmasına şaşmamalı.

O prezervatifi takarken parmaklarım altımdaki yorganı tırmaladım. Bacaklarımı açarak onu aralarına davet ettim. Öpüşürken dirseklerini başımın iki yanına dayayarak bunu yaptı.

Sert sıcaklığın içime girmesini hissedince ağzına inledim.

Sebastian yine ağzını ağzımdan ayırdı, yüzünde acıya benzer bir ifade vardı. "Lily..." Uyluklarımı kavradı ve bacaklarımı daha da açtı. "Benim Lily'im."

Sebastian içime girerken, bu sahiplenici sözler kalbimi çarptırdı ve hızla atmaya başladı.

Çaresizce aradığım o ezici dolgunluk, omurgamdan aşağı elektriksel zevk kıvılcımları saçtı. Acıtıyordu ama gerçekten çok hoş bir şekilde.

"Sebastian," diye fısıldadım, ellerimi kalçalarına kaydırarak, kot pantolonunu daha da aşağı itip

parmaklarımı kaslı kalçalarına dolayabilmek için.

O homurdandı, başını boynuma eğdi, ellerini yere dayadı ve kalçalarını hareket ettirdi.

Daha önce her şey kontrolden çıkmışsa, şimdi tamamen çılgınca bir hal almıştı. Arkadaşlığımız, şüphelerimiz, çekiciliğin karmaşıklığı unutulmuştu. Her şey, içimdeki onun sıcak, hızlı, sert hareketleri etrafında odaklanan, sefil bir ihtiyaç haline gelmişti. Kalçalarım onun kalçalarına uymak için sığ hareketlerle yükseldi, onun inlemeleri benim kulaklarımı doldururken benim çığlıklarım da onun kulaklarını doldurdu.

Yüzündeki gergin ifadeyi, mavi-yeşil bakışlarındaki ateşi seviyordum. İçimdeki gerginlik, o penisini dışarı çıkarıp tekrar içeri soktuğunda her seferinde daha da artıyordu. Çok doluydu. Her şeydi. Cennetti. Mükemmeldi. Kanlı bir coşku sarmalıyordu.

Daha önce sadece seksle orgazm olmamıştım. Genellikle orgazm olmak için klitorisime biraz dokunulması gerekirdi.

Bu... bu inanılmazdı. "Yaklaştım,"
diye nefes nefese, şok içinde
söyledim.

Sebastian, kalçamı kalçasına doğru çekti ve itiş açısını değiştirdi. "Lily, Lily," diye nefes nefese adımı tekrar tekrar söyledi, yüzünde zevk ifadesiyle.

İçimdeki gerginlik parçalandı, ağlarken gözlerimin arkasında ışıklar patladı. Orgazmım içimi kapladı, iç kaslarım dalgalandı ve Sebastian'ı sıktı. Kalçaları bana daha hızlı vurmaya başladı, ritmini kaybetti ve sonra bir an durdu, sonra boğazından bir çığlık attı, kalçaları boşalmanın şişkinliği ve zonklamasıyla sarsılırken, uyluklarımdaki tutuşu morarttı.

"Lily!" Gözleri yuvarlandı, orgazmı şaşırtıcı ve etkileyici bir uzunlukta titreyerek içinden geçti.

Sonunda, uyluklarımdan elini çekti ve üzerime yığıldı. Ağırlığı yoğun ama sıcaktı ve ben gözlerimi kapattım.

Vay canına.

Zorlu nefeslerimiz yatak odamı doldurdu.

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Sonunda, kulaklarımda çınlayan kan sakinleşti ve durumumuzun tam olarak farkına vardım.

Sebastian hala iimdeyken, bacaklarımdın arasında yatakta uzanmıştım. Elbisem belime kadar sıyrılmıştı ve o hala tamamen giyinikti, kot pantolonu bacaklarımdın yarısına kadar inmişti.

ılgınca bir andı.

Romantik olmayan, çılgın, ihtiyaç duyulan, hayvani bir seks. Ve bu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksti.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

SEBASTIAN

Prezervatifi çıkarıp Lily'nin yatak odasındaki çöp kutusuna attığımda, bana bakmadı ve kendini örtmek için yorganını çekmeye başladı. "Bunu tekrar yapacağız," dedim ona, "o yüzden kendini örtmeye zahmet etme."

Dudaklarını ısırdı ve bana gergin bir şekilde baktı.

Bu, göğsümde bilinmeyen bir duygu uyandırdı. Ama bundan hoşlanmadığımı biliyordum. Benim yanımda gergin olmasını istemiyordum. Onun eskisi gibi arzuyla kızarmasını, adımını haykırmasını ve benim penisimi o kadar sıkı sarmasını istiyordum ki, orgazm olmaktan hiç vazgeçmeyeceğimi düşünüyordum.

Cidden, hayatımın en iyi orgazmıydı ve bu beni biraz dengesiz hissettirdi.

Lily alt dudağını ısırdı ve sonra onu bırakarak fısıldadı, "Belki de yapmamalıyız."

Tek düşünebildiğim onu çıplak görmekken, onun tekrar yapmak istememesine sinirlenerek homurdandım. "Kaşıntıyı gider dedi. Kaşıntı giderilmedi. En azından benim için. Yeterince tatmin oldun mu diyorsun?" *Lütfen Tanrım, hayır desin.*

Nefesi hızlandı, göğüsleri elbisesinin gergin kumaşına karşı titremeye başladı. Daha önce benim itişlerimle titriyorlardı ve içine girmek için bu kadar çaresiz olmasaydım

içine boşalmak için bu kadar çaresiz olmasaydım, o lanet elbiseyi yırtıp atmak için zaman ayırırdım.

Bu sefer yapacaktım. Onu çıplak görmek istiyordum, böylece her santimini öpüp, yalayabilir ve emebilirdim.

Beynim arzuyla bulanıklaşmıştı.

"Sebastian..."

"Bir gece." Ses tonumu rahat tutmaya çalıştım, çaresiz ya da yalvaran bir ses tonu kullanmadım. "Bir gece, Sawyer."

Beni bir süre düşündü, sonra oturarak yorganı üzerinden attı. Seksi elbise gövdesini örtüyordu ama geri kalanını örtmüyordu ve penisim aniden ısındı.

Lily şişmiş dudaklarını yaladı. "Tamam. Bir gece. Sadece bir gece."

Cevap olarak, süveterimi başımdan çıkardım ve arkama attım. Lily, kot pantolonumu ve boxerımı çıkarırken gözleriyle beni yiyip bitirdi.

"Ayağa kalk," diye sertçe emrettim.

Lily yavaşça ayağa kalktı, parmakları elbisesini çekiştirirken titriyor olsa da, bakışlarıyla her santimimi yalayıp yutuyordu.

Aylarca onu hayal ettikten sonra çıplak halini görmek için sabırsızlanarak, kontrolü ele aldım, kumaşı yumrukladım ve başının üzerinden yukarı doğru çektim. Giydirdiği siyah sütyen parmaklarımın bir hareketiyle kayboldu ve her santimim arzuyla ısındı.

Lily Sawyer, hayatımda gördüğüm en erotik şeydi.

Tüm kıvrımları, çukurları ve yumuşaklığıyla. Koyu pembe meme uçları serin havada sertleşti ve ben ellerimle onun büyük göğüslerini avuçladım.

"Oh." Bana doğru eğildi, başı geriye düştü ve saçları omuzlarına döküldü.

"Tanrım, ne kadar seksi olduğunu biliyor musun?" Başparmaklarım meme uçlarını okşarken, zevkin güzel yüzünü kapladığını izledim.

"Sebastian..."

Onun dudaklarından, o nefes nefese, arzulu ses tonuyla adımlı duymayı çok seviyordum.

Onu yatağı doğru ittim. "Uzan, aşkım, ve bacaklarını aç. Aylardır yüzümü amına gömmek için can atıyorum."

Gözleri birden açıldı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Sebastian..."

Bazı kızlar müstehcen konuşmayı severken, diğerkleri sevmezdi. Lily'nin bunu sevmesini istedim. Kulağına müstehcen tatlı sözler fısıldayarak onu ıslatmak istedim. Ama hoşuna gitmezse dururdum. Lily Sawyer için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, sesi kısılmıştı.

Elimi ipeksi yumuşak karnından aşağıya, bacaklarının arasına kaydurdım. Tamamen çıplak değildi, ellerim düzgünce kesilmiş kıllarının üzerinden kayarak ıslaklığını buldu. O kadar ıslaktı ki, gözlerimi sıkıca kapattım, içime girme isteğimi bastırmak için. "Lily, harika hissettiriyorsun. Ne zaman harika hissettiğini söyle bana." Başparmağımı üzerinde gezdirerek o sinir demetini aradım.

Klitorisini bulduğumda irkildi ve bana tutunmak için uzandı. "Evet," dedi boğuk bir sesle.

Başparmağımla klitorisini okşarken, heyecanı arttıkça yüzündeki ifadesini izledim. Tırnakları belime batıyordu. Onu sikerken sırtımı çizmesini istedim, ama bunun için beklemem gerekiyordu çünkü gece bitmeden onu milyonlarca şekilde sikkemek istiyordum.

"Ah..." İnlmeleri giderek yükselmeye başladı. "Ah, ah... aah!"

Bir kadına bu kadar zevk verdiğimi hiç bilmiyordum. Ön sevişmeyi severdim ama bu kadar vahşi bir tatminle değil. Lily'nin iyiliğı için ona orgazm yaşatmak istedim. Ego için ya da bundan zevk aldığım için değil. Tamam, kesinlikle bundan zevk aldım. Ama ben... bu küçük şekilde ona karşı bencil olmak istemedim.

"Aynen öyle, aşkım." Başparmağımla onu okşamaya devam ederken, iki parmağımı nazikçe içine ittim.

Benim için çok garip bir durumdu çünkü çok uzundum, ama umurumda değildi. Lily etrafımda paramparça olana kadar devam edecektim.

"Sebastian!"

"Evet, *Sebastian*," diye fısıldadım ağzına. "Bağır, Sawyer."

"Sebastian... Sebastian!" Gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar çığlık attı, orgazmın etkisiyle titreyerek bana yaslandı.

Lily ayakları üzerinde sallanıyordu ve ben onu yatağa yatırdım, orgazmının titremesi devam ederken bacaklarını ayırdım.

O daha bitirmeden, kafam bacaklarının arasındaydı ve ağzım onun amında. Onun ıslak sıcaklığına girerken, kadınsı tadı dilimi kapladı.

"Oh!" diye bağırdı, şaşkınlıkla dizlerini çekerek ellerini başıma koydu.

Başımı kaldırmadım.

Bunun yerine, onu yaladım.

O kıvranıp ihtiyaçtan nefes nefese kalana kadar onu yaladım ve onunla oynadım. Klitorisini emerek dişlerimin arasına aldım ve kalçalarını sertçe sarsmaya başladım. Onu tutarak devam ettim, yukarı bakınca onun çaresizce inlediğini, göğüslerinin titrediğini ve meme uçlarının dikleştiğini gördüm.

Lily Sawyer gerçekten hayatımda gördüğüm en seksi kadındı. Boşalmam gerekiyordu.

Tercihen onun amına ya da ağzına.

Ama önce onu lanet olası yıldızlara göndermek istedim. Onunla sadece bir gecem olsaydı, onu hayatının en güzel gecesi yapardım. O zaman beni asla unutamazdı.

Lily, klitorisini emdiğimde rahatlamış bir çığlık attı. Islaklık onu sardı ve ben onu yaladım. Klitorisi şişmiş ve aşırı hassastı ve o anlamsız mırıldanmalarla yalvarıp yakarsa da ben devam ettim. Tekrar boşaldığında

yanaklarında gözyaşları vardı, ben oturdum ve onun doruğa ulaşışını izledim.

"Lily," diye fısıldadım, ona hayranlıkla.

Daha önce başka bir erkek onu zevkten gözyaşlarına boğmuş muydu acaba?

Bu düşünceyle içimde sahiplenme duygusu kabardı ve aniden ayağa kalktım, penisim acı verici bir ihtiyaçla gerilmişti.

Lily ıslak kirpiklerinin altından bana bakıyordu, göğsü hala inip kalkıyor, karnı titriyordu.

Onun içine girmek istiyordum, ama aynı zamanda her santimini görmek de istiyordum.

Yatağa çıkıp onu yukarı çektim ve o bana en seksi, mutluluk dolu gülümsemesini gösterdi, gamzeleri ortaya çıktı. "Tanrım, Lily," diye mırıldandım ve onu bana oturması için yönlendirdim. Ellerim sırtında kayarken, göğüsleri yüzüme sallanıyordu. O kadar çekiciydi ki, onun gerçek olduğuna inanmak zordu.

Pozisyonumuzun gerçekliğinin onun mutluluğunu bozduğu anı gördüm.

Elleri omuzlarımda gerildi ve beni itti. "Böyle olmaz."

Bir an için, durumu tamamen bitirmek istediğini sandım.

Ama sonra "Sırt üstü yatacağım" dedi.

Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışırken, onu durdurmak için ellerimi kalçalarına koydum.

"Sebastian, böyle olmaz." Tekrar hareket etmeye çalıştı ama ben izin vermedim. Sonra kolları beline dolandı, kendini örtmeye çalıştı ve zihnimin derinliklerinde dolaşan o şey netleşti.

Eski sevgilisi.

O üstüneyken ona şişman olduğunu söyleyen. O orospu çocuğu.

Yemin ederim, eğer karşımda olsaydı, siktiğimin taşaklarını koparırdım.

Ona uzanarak, çenesini bana bakmaya zorlayacak kadar sertçe tuttum. Eski pislik erkek arkadaşına olan öfkemi gizlemek bir saniye sürdü. "Ben o değilim," diye sertçe söyledim ve o çekilmeye çalıştığında sert ses tonumu yumuşattım. "Lily, ben o değilim. Bence sen dünyadaki en seksi kadınsın ve beni becerdiğini düşünmek, beni acemi bir genç gibi hemen üzerine boşalmaya zorluyor."

Güzel gözleri büyüdü. "Buna gerek yok..." "Lily, şu anda ne kadar sert olduğumu hissetmiyor musun?"

Dudakları seğirdi. "Evet."

Kalçalarımı onun altında yuvarladım ve o nefesini tutarak yüz hatlarını gerdi. "Vücudunu seviyorum. Seni seviyorum, beni sikerken her santimini görmek istiyorum."

Lily çenesini elimden çekip çıkardı ama sadece dudaklarını benim dudaklarımın üzerine sürtmek için. "Ağzın çok kirli, Sebastian Thorne."

Elimi sırtında gezdirip mükemmel, yuvarlak kalçalarına indirdim. Ona hafifçe vurdum ve o da gözleri büyüyerek ciyakladı. "Bunu seviyorsun," diye dudaklarına karşı homurdandım ve onu açgözlü, çaresiz bir öpücükle öptüm.

Kısa süre sonra kanlı cüzdanımı aramaya başladık. Onu o kadar çok istiyordum ki, neredeyse prezervatifi düşürüyordum.

"Bana bırak." Lily onu benden aldı, gözleri benim sikime ve ucundan damlayan ön sıvıya kilitlendi. Bu manzaradan çok hoşlanmış gibiydi ve prezervatifi üzerime geçirirken biraz kıvrandı. Bana sert ve kendinden emin bir şekilde çekti, bu da beni inlememe ve sonra tekrar kıkına vurmamı sağladı.

"Oh," Lily kalçalarını üzerime kaldırırken homurdandı.

"Sanırım

..."

"Sence mi?"

Tereddütle dudağını ısırıldı.

"Bana her şeyi söyleyebilirsin." "Sanırım... bunu sevebilirim."

Tanrım, o çok sevimliydi. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi
dudaklarımın kenarından süzüldü, bir saniye sonra elimi tekrar kıkına

"Oh!" Ellerini omuzlarıma koydu ve yüzünde şaşkın bir zevk ifadesi belirdi.

Tanrım, neden bu kadar mükemmel olmak zorundaydı ki? "Lily, aklımı kaçırmadan önce sikime otur." İyice emin olmak için kışına bir kez daha vurdum.

"Bunu gerçekten çok seviyorum," diye mırıldandı ve beni bacaklarının arasına yönlendirmek için uzandı.

Sonra ıslak sıcaklığı üzerime bastırdı ve şehvet testislerimi sıkarken milyonlarca küfürlü söz mırıldandım. Harika hissettiriyordu. Sıkı, ıslak ve sıcaktı. Başımı eğdim ve meme ucunu ağzıma almak için uzandım. Onunla oynadım, başımı göğüsleri arasında hareket ettirdim, ta ki her iki meme ucu da şişene ve benim sikimin etrafına güzelce yerleşene kadar.

Yavaşça yatağa uzandım ve Lily açıcı değişikliğinden dolayı nefesini tuttu. Elleri vücudunda gergin bir şekilde titriyordu.

"Seni görmek istiyorum." Kalçalarını daha sıkı kavradım. "Beni sür, melek."

Sanki bir gerçeği arıyormuş gibi beni inceledi. Sıcak ela gözlerinde aniden kararlılık parladı ve elleri karnıma indi. Parmak uçları altı paket karın kaslarımın izlerini takip etti ve iç kasları penisimin etrafında titredi.

"Sawyer, lütfen hareket et," diye homurdandım ve ona doğru ittim.

"Ah!" diye bağırdı Lily, tırnakları karın kaslarımı çizdi. Gözlerinde bir şey parladı ve kalçalarını yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı.

"Oh, lanet olsun!" diye inledim, hissiyat kasıklarımı çekiyordu. "Sırtını kavisle. Seni görmek istiyorum."

Sevgili Lily'im talimatları iyi uyguladı ve sırtını kavisleyerek beni binmeye başladı. Göğüsleri benim penisimin üzerinde hareket ederken zıplıyordu ve yemin ederim ki, onun mutluluğuyla

mutluluktan ölebilirdim, kalbim onun mükemmel görüntüsüne o kadar hızlı atıyordu ki.

"Aynen öyle, sür beni melek. İhtiyacın olursa kendine dokun."

Eli bacaklarının arasına kaydı ve klitorisini okşadı.

Lanet olsun, siktiğimin cenneti, sik sik!

"Boşalacağım," diye aniden paniğe kapılarak homurdandım. "Önce sen boşalmalısın."

Sanki benimle alay ediyormuş gibi, boş eliyle göğüslerini okşadı. Birkaç saniye önce utangaç olan kadından eser kalmamıştı. Yanakları zevkten kızarmış, gözleri arzuyla ve... güçle parlıyordu.

Benimle birlikteyken, kendini seksi sanıyordu. Ve bu yüzden beni mahvediyordu.

Zirveye çok yakın olmasaydım onu alkışlardım.

Oturarak, kıkına sertçe vurdum.

Lily şaşkın bir inilti çıkardı, dudakları zevkten uzun bir ses çıkararak benim etrafımda doruğa ulaştı.

Ben bitmiştim.

Orgazmım içimi parçaladı ve rahatlamamanın boğuk çığlığını tutamadım. O beni sıkıca sararken, ben de onun içinde titriyordum. Muhteşemdi.

Lily alnını omzuma yaslarırken, ellerim kendi iradeleriyle onun üzerinde dolaşırken, orgazmın coşkusu içimizi titretti. Zevk azaldığında, elime onun göğsünü sıktığımı fark ettim. Onu serbest bırakmadan önce bir kez daha nazikçe sıktım ve nemli yanağına bir öpücük kondurdum.

İnleyerek yatağa geri uzandım ve onu da yanıma çektim. O benim penisimden ayrıldı ve ben onun sıcaklığını kaybettiğimi hissedince küçük bir inilti çıkarmadan edemedim. Lily uzaklaşmak istercesine hareket etti, ama ben kolumu ona doladım ve onu kendime sıkıca sarıldım.

"Sebastian?"

O bana bakarken ben de ona baktım, Şimdi onun 6nceki Őehvetinin yerini belirsizlik almıştı.

Bu kadını 6nemseyordum. Sadece seks değildi, 6yle olsa bile. "Sen benim arkadaşımsın. Bu tek seferlik bir Şey olsa bile, kalkıp sanki benim i6in hi6bir Şey ifade etmiyormuŐsun gibi gitmek istemiyorum."

Lily bakışlarını indirdi. S6zlere mi, duygulara mı, yoksa her ikisine birden mi karşı koymaya 6alıŐtıęını anlamak i6in zorlukla yutkunduğunu g6rebiliyordum.

"Sawyer?"

Başını salladı ve bana yaslanarak rahatladı, yanağını g6ęs6me dayadı.

Rahat bir nefes alarak, elimi onun belindeki b6y6l6, abartılı eğriliğin 6zerinde gezdirdim.

Bir s6re sessizce uzandık ve her saniye ge6tik6e i6imde kaban 6fke ve kızığnlıkla 6aresizce m6cadele ettim, bu 6fke ve kızığnlık beni ondan yavaş6a uzaklaŐtırıyordu.

"Mutlu Yıllar, Sebastian."

G6zlerimi sıkıca kapattım, g6ęs6mdeki ağrı Şiddetlendi. "Mutlu Yıllar, Lily."

BÖLÜM OTUZ DÖRT

LILY

Yatağımda uzanarak on ya da yirmi dakika geçmişti. Tam emin değildim. Sadece, bizi yeni yıla doğru götüren her dakikadan korktuğumu biliyordum.

Sonunda Sebastian derin bir nefes aldı, alnıma bir öpücük kondurdu ve nazıkçe kollarımdan çıktı. "Yatakta kal," dedi sessizce.

Yorgana uzanıp çıplak vücudumu örttüm. Sebastian ise kondomu atmak için kalktı. Çöp sepetini aldı ve odadan çıktı, muhtemelen kondomu uygun şekilde atmak için. Geri döndüğünde kıyafetlerini giydi. O giyinirken birbirimize baktık, sonra yatak ucuna oturup ayakkabılarını bağladı. O işini bitirene kadar bekledim ve açık yatak odası kapısından koridora baktım.

"Hâlâ arkadaşız, değil mi?" diye sordu donuk bir sesle.

Bir parçam hala ona öfkelenmek istiyordu. Ondan sonra aramızdaki ilişkiyi neden keşfetmek istemediğini sormak istiyordu. Ama yine de, o benden daha fazla seks yapmıştı ve belki de seksin onun için bu kadar iyi olması normaldir. O çok cömert bir sevgiliydi.

Başının başka bir kadının bacaklarının arasında olduğunu düşünmek midemi bulandırıyordu.

Onun arkadaşı olarak kalacağıma dair verdiğim söz midemi bulandırıyor.

Bu gece kendimi kör edici tutkunun yönlendirmesine izin vermişim. Mantığımı ele geçirmiş ve pişman olacağımı bildiğim bir şeye kendimi ikna etmemi sağlamıştı.

Bana daha fazlasını vermek istemediği için Sebastian'dan nefret etmek istedim.

Ama bunun onun için ne anlama geldiği konusunda dürüst olmuştu. Kaşıntısını gidermek.

Kaşıntısı açıkça giderilmişti.

Benimki açık, kanayan bir yaraya dönüşmüştü. "Evet," mırıldandım. "Arkadaşlar."

Sebastian başını çevirip bana baktı. Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Sanırım sana veda öpücüğü vermek pek dostça olmaz, değil mi?"

Belki de kaşıntısı geçmemişti.

Belki de başından beri haklıydım.

O keşfetmek araştır ne arasında arasında
aramızda dışında bir

İtmek beni benim büyüyen öfkemi sarsıldım
titredim başımı . "Yapmasan iyi olur. Hoşça

kal, Sebastian."

Ayağa kalkarken burun delikleri genişledi. "İyi geceler,
Sawyer."

Birkaç saniye sonra, otomatik kilit onun arkasından dairemin kapısını kapattığında, burnumu yakan gözyaşlarını serbest bıraktım. Bir süre sessizce ağladım, ta ki farkına varana kadar.

Arkadaş kalmayı kabul etmemeliydim. Bu çok acı verici olacaktı.

Hayvanın inlemesi gibi bir hıçkırık patladı içimden ve burnum tıkanana ve başım zonklayana kadar ağladım.

Sonunda yataktan kalkıp duş almaya gittim. Sebastian Thorne'un kokusunu vücudumun her yerinden silmek için.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

SEBASTIAN

Bir Ay Sonra

Merdivenden inip resimden uzaklaşırken boynumu çıtlattım.

Bu, o ana kadar yaptığım en büyük eserimdi.

Yağmurlu bir Edinburgh silüeti. Resmin içinden muhteşem bir esmerin başı ve üst vücudu görünüyordu.

O, gerçek bir niyet veya düşünce olmadan zihnimden tuvalin üzerine atlamıştı.

Tamamen içgüdüsel oldu.

Esmer kadın Lily'di. Onu yeterince tanıyorsanız, profilinin kıvrımlarını tanıyabilirsiniz.

Boya lekeli elimi yüzüme sürüp, kısa sakalımın avucumu kaşıdığını hissettim.

Her yerim ağrıyordu ve bunun nedeni haftalardır stüdyomda kendimi kapatmış olmam değildi. Yeni yılın ilk saatlerinde eve döndüğümde Candice'i Zac'in yatak odasından çıkarken bulduğumdan beri daireme neredeyse hiç gitmemiştim.

"Arkadaşınla yattım," demişti alaycı bir gülümsemeyle.

Lily için çok üzgündüm, umursamadan Candice'e kapıyı işaret ederek gitmesini söyledim. Bana orta parmağını gösterdi

parmağını gösterip öfkeyle dışarı çıktı.

Doğrusu, ona oldukça kötü davranmıştım. Onu oyalamış ve başka bir kadınla yatmak için terk etmiştim.

Ama sıradan bir kadın değildi.

Lily'yi düşününce dayanılmaz bir şekilde ağrıyan göğsümü ovuşturdum.

Telefonuma baktığımda 2 Şubat olduğunu gördüm.

Bir ay geçmişti.

Lily'siz geçen bir ay beni kederle doldurmuştu. Dersleri kaçırmıştım ve derslerime ve tezime zar zor yetişiyordum. Danışmanım dün beni çağırıp "sert sevgi" konuşması yaptı. Arkadaşlar bana kızgındı, bana somurtkan piç diyorlardı ve kaçabileceğim tek yer stüdyomdu. Sanatıma.

Günlerce bir esere dalıp gidebilirdim — sosyal medya için videolar çekerek — ve sadece ara sıra onu düşünürdüm. En azından bilinçli olarak buna inanıyordum.

Onun resmine bakarken bunun doğru olmadığını anladım.

Birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından mesajlaşmıştık. Ya da ben Lily'ye mesaj atmıştım. Bir gün sonra kibar bir cevap verdi ama daha fazla konuşmak için cesaret vermedi. Ben de tekrar mesaj attım. İki gün sonra cevap verdi ve yine, nasıl olduğumu soran ya da daha fazla konuşmaya yönlendiren sorular yoktu.

Acınası bir pislik gibi, bir kez daha denedim, ama günlerce cevap yazmadı ve yazdığında da cevabı nazik ama mesafeli oldu.

Eskiden olsaydı, onu bunun için azarlardım. Kendini aşmasını isterdim. Bağımlı bir pislik gibi ona arkadaşlığımı dayatırdım.

Ama bu sefer yapamadım.

Ona karşı bencil davranmayı bırakmalıydım. Lily bunu hak ediyordu.

Bir ay, ama...

Bir yıl gibi geldi.

Ve hiçbir şeyi umursayamıyordum.

Sosyal medyada kullanmak için kaydettiğim videoyu kapatmak için telefonuma uzandım, videoyu kapattım ve kaydettim. Kaydetmek için, videoyu kesintiye uğratmaması için telefon aramaları dahil diğer tüm bildirimleri kapattım. Şimdi Juno'dan on cevapsız arama ve birkaç mesaj geldiğini görebiliyordum.

Onu geri aradığımda suçluluk duygusu beni sardı.

"Lanet olsun!" Juno kulağıma bağırdı. "Annem ve babam birkaç gündür senden haber alamadıklarını söylediler, ben de seni aramaya karar verdim. Onlara polisi aramalarını söyleyecektim. Neredeydin sen? Harry, birkaç gündür eve dönmediğini ve telefonuna cevap vermediğini söyledi."

"Stüdyomdayım."

"Bunu yapamazsın, Bastian! Seni seven insanlar var. Bizi terk edemezsin!"

Juno nadiren ciddi endişe gösterirdi, bu yüzden işleri batırdığımı biliyordum. "Junebug, özür dilerim," diye yorgun bir şekilde mırıldandım. "Gerçekten özür dilerim."

Onun yanıtı, sorularla dolu ağır bir iç çekişti. "Bu senin yapacağın bir şey değil. Haftalardır tuhaf davranıyorsun. Neler oluyor?"

Resme baktım. Esmer kadın, şehrin tutunamadığı geçici bir güzellik anı gibiydi. Benim için Lily gibi.

Onu o kadar özlemiştim ki, bu beni değiştirmişti. Artık kendimi tanıyamıyordum. Bundan sonra hayatım böyle mi olacaktı? Depresyon ve mutsuzluğun kara deliği mi?

"Bastian?"

"Yılbaşı gecesi Lily ile yattım," diye patladım, sesim kelimelerin arasında titriyordu. "Ve sanırım onun tarafında, artık birbirimizin hayatının bir parçası olmamaya dair karşılıklı olmayan bir karara vardık."

Kız kardeşim uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonra öfkeyle, "Seni seviyorum, ama bazen tam bir aptalsın" dedi.

"Sohbetlerimizi çok seviyorum."

O benim alaycı sözlerimi görmezden geldi. "Telefonun ötesinden sana ulaşır, sana biraz akıl vermek istiyorum."

"Ben..."

"Hayır. Artık bazı gerçekleri söyleme zamanı geldi. Hiçbir kadına karşı böyle davranmadın. Hiç. Onun dostluğunu geri kazanmak için psikolojik bir deneye katıldığın andan itibaren onun farklı olduğunu anladım ve sonra ikinizi birlikte gördüğümde ne düşündüm biliyor musun?" Bana cevap verme fırsatı vermedi. "Tanrım, bu kıza aşık ve bunun farkında bile değil" diye düşündüm.

Göğsümdeki acı daha da şiddetlendi.

"Ve sen tartışmaya başlamadan önce, son bir ay içinde duş aldın mı, yemek yedin mi, uyudun mu diye sorabilir miyim?"

"Ben..."

"Buna kalp kırıklığı denir. Kalp kırıklığının yol açtığı depresyon. Çünkü onu seviyorsun ve bunu aşır onunla birlikte olmak için fazla inatçısın!"

Resmime somurtkan bir şekilde baktım.

"Sebastian?"

"Oh, konuşabilir miyim?"

"Üzgünüm. Bazen beni çileden çıkarıyorsun."

Aklım, Lily'nin benim yatağında geçirdiği geceye geri döndü. Lawrence yüzünden kendimi cezalandırdığımı söylediği geceye. Haklı olup olmadığını bilmiyordum.

Ama Lily'yi hak etmediğimi biliyordum.

"Leona nasıl?" Konuyu değiştirdim.

"Annem ve babam onu öğrendiği için mutlu."

Kahretsin, ben berbat bir kardeşim. "Evet, onlar bu konuda ne diyorlar?"

"Sorduğun için teşekkürler," diye kuru bir cevap verdi. "İyiler. Kendi dramlarına o kadar dalmışlar ki, bu konuda bana fazla baskı yapmıyorlar. Biraz senin gibi. Babamın geri taşındığını biliyorsun, değil mi?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne? Hayır. Ne zaman?"

"Sen inkar çukurunda ürürken, iki gece önce ailemiz beni arayıp babamın eve geri döndüğünü ve çift terapistine gittiklerini söyledi."

"Kahretsin." Telefonumu kulağımdan çekip arama listesini kontrol ettim. Nitekim, birkaç gün önce ailemden iki cevapsız video araması vardı. "Onları geri arayacağım. Bu harika bir haber."

"Evet, ve kırık bir kalbi iyileştirmeye çalışmadığın zaman, kardeşim, bunu gerçekten içten söyleyeceksin."

"Şu anda da içtenlikle söylüyorum."

"Şu anda hiçbir şeyi kastetmiyorsun." "Juno..."

"Eve git, duş al, bir şeyler ye ve arkadaşlarına hayatta olduğunu haber ver. Erkekler bu konularda aptaldır, ama Harry'nin umursamaz tavrının altında, senin için endişelendiğini anlayabiliyorum. Gidip bunu düzelt. Bazen pislik olabiliyor, ama seni kardeşi gibi gördüğü için onu affediyorum."

BÖLÜM OTUZ ALTI

LILY

"Sıradaki arayanımız Fran. Merhaba Fran, nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu January mikrofona.

Kızın sesi kulaklıklarımızı doldurdu, aksanı Maddie'ninkine çok benziyordu. "Merhaba bayanlar, beni programa aldığınız için teşekkürler. Büyük hayranınızım. Hiçbir bölümü kaçırmıyorum. Jan, seni seviyorum. Çok komiksin bebeğim."

"Teşekkürler!" Jan kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Çok teşekkürler." "Fran ve Jan." Maddie burnunu çekti.

Sabırsızlık beni ele geçirdi. "Sorun ne, Fran?" diye ısrar ettim.

"Oh. Şey. Bak, bu çocuğu seviyorum, ama o benim arkadaş grubumda. O da benden hoşlanıyor ama arkadaşlığımızı tehlikeye atmak istemiyor. Ama artık onunla sadece arkadaş olabileceğimi sanmıyorum. Ne yapmalıyım?"

Bu bir tuzak mıydı? Jan ve Maddie'ye öfkeyle baktım. İkisi de Sebastian'la olanları biliyordu. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak başlarını salladılar, bu bir tesadüf olduğunu bana sözsüz bir şekilde anlatmaya çalıştılar.

"Onu hayatından çıkarmalısın Fran," diye tavsiye ettim. "Kes, kes, kes, hemen çıkar. Güven bana. Bu sana çok fazla acıdan kurtaracak."

Maddie bana şaşkın şaşkın baktı.

"Bu biraz acımasız değil mi, abla?" diye sordu Jan, gözleri sanki *"Ne oluyor lan?"* der gibi açılmıştı.

"Hayır," diye cevap verdim donuk bir sesle. "Eğer o senin arkadaşlığını riske atmak istemiyorsa arkadaşlığını riske atmak istemiyorsa, o da senin ona karşı hissettiğin gibi hissetmiyor demektir ve sonunda sadece incineceksin. Arkadaşlığınızı sürdürürsen, daha fazlasını isteyeceksin, diğer erkeklerle olan fırsatları kaçıracaksın ve onun diğer kızlarla kolayca ilerlemesini izleyerek incineceksin. Şimdi, yapabiliyorken çık bu ilişkiden."

Maddie bana öfkeyle baktı. "Bu tavsiye garip bir şekilde acı geldi."

"Ya da bilgece," diye karşı çıktım.

"İkisi de. İkisi de." Jan bizim anlaşmazlığımızı kesip attı. "Fran, belki de onunla tekrar konuşmalısın. Onu ne kadar sevdiğini anlamasını sağlamalısın."

"Bunu yapma Fran," diye alay ettim. "O senin kalbini kıracak."

"Lily Sawyer, millet!" Maddie mikrofonunun yanında alaycı bir şekilde alkışladı. "Kış tatilinden Buz Kraliçesi olarak geri döndü."

Suçluluk duygusuyla doluydum ama özür dilemek için fazla inatçıydım, dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Fran, orada mısın?"

"Uh, kapattı, bayanlar," Kenny kurgu odasından bize haber verdi.

"Aferin," diye homurdandı Maddie. "Bu ne biçim bir tavsiyeydi, Lily?"

"İyi bir tavsiye."

"Bence sorun tavsiyeden çok, tavsiyenin veriliş şekliydi." Jan düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Belki de olanları anlatman senin için iyi olur. Dinleyicilerimize senin bu garip ve sevimsiz halini biraz olsun anlat ve aynı zamanda içini dök."

Kız kardeşimin sözleri beni derinden yaraladı. O bana karşı her zaman aşırı koruyucu olmuştu, ama şimdi *gerçekten*

kırık kalpli idim, Jan bana sabırsız ve duygusuz davranıyordu. Ben, onun alıştığı sakin Lily değildim. Depresyundaydım, sinirliydim ve Sebastian yüzünden kalbimdeki acının asla geçmeyeceğinden umutsuzdum.

Birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırladığım ve yerin beni yutmasını istediğim anlar oldu. Şaplaklar. Onun üstüne binmem. Onunla birlikte ortaya çıkardığım bu tamamen sınır tanımayan benliğim. Şehrimde dolaşan, beni en savunmasız halimle görmüş bir adam vardı ve o, romantik bir ilişki yaşayamayacağım biriydi. O... Ona benim o yanımı göstermek istemiyordum. O tarafımı onun görmüş olması beni öfkeli rendiriyordu ve evet, acı veriyordu.

Ama en çok onu özlüyordum.

Sebastian da artık arkadaş olmamamızın en iyisi olduğuna karar vermişti.

Aramızda mesafe koyduğumda bana arkadaşlığını dayatmadı.

Son mesajlaşmamız iki hafta önceydi.

Her şey bitmişti.

Ve hayatımda hiç bu kadar mutsuz olmamıştım. Annem kütüphanede bana bir bakış attı ve her şeyi anladı. O günden beri annem ve babam beni kontrol etmek için sürekli mesajlar ve aramalar gönderiyorlardı, benim için endişeleniyorlardı. Onlara neyin yanlış olduğunu söylemedim, bu da onları daha da endişelendirdi.

Ama Jan biliyordu.

Ona anlatmıştım.

Ve hayatım boyunca sabırlı davrandığım kız kardeşimden biraz sabır göstermesi hoş olurdu. "Tamam. İçimi döküyorum. Senin kışkırttığın ya da katıldığın her dramada sabır ve sevgiyle yanında durdum. Hayatımda ilk kez kendimi ve senin benden beklediklerini önemsemediğim için üzgünüm, ama sen git kendini becer, sevgili küçük kardeşim." Kulaklıklarımı çıkarıp masaya attım, January ise solgun yüzüyle şok içinde bana bakıyordu.

"Lily!" Maddie beni çağırdı, ama ben onu da görmezden geldim, kayıt odasından çıkıp gözleri fal taşı gibi açılmış Kenny'nin yanından geçtim.

En az beş dakika boyunca, patlamamın ardından kendimi özgür hissettim. Sonra suçluluk duygusu bastırdı.

Çünkü herkesi kendimden uzaklaştırdığımı, yalnızlığımın kalesinde kendimi izole ettiğimi biliyordum.

Ancak, durduramıyordum.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

SEBASTIAN

Duşumdan çıktığımda, Harry'yi Lily'nin bana ödünç verdiği kitaplardan birini okuyarak yatağımda uzanmış buldum.

"Dostum, bunun müstehcen olduğunu biliyor musun?" Harry, sayfayı çevirirken, görünüşte dalmış bir şekilde mırıldandı.

"Bu bir aşk romanı." Saçımı havluyla kurularken odayı geçip koltuğuma çöktüm.

"Lil'in kitaplarından biri mi?" diye sordu, hala sayfadan gözlerini ayırmadan.

"Evet."

"Oldukça komik. Ödünç alabilir miyim?"

Lily'nin erkeklerin yaşadığı dairemizi bir aşk romanı kulübüne çevirmekten büyük keyif alacağını düşünerek hüzünlü bir gülümsemeyle başımı salladım. "Keyfine bak."

Memnuniyetle Harry kitabı kapattı. "Geri döndüğüne sevindim."

"Teşekkürler. Üzgünüm eğer ben ... ben yapmadım demek istemedim kimseyi endişelendirmek endişelendirmek istemedim."

Başını sallayarak beni inceledi. "Biraz kilo vermişsin."

İç geçirdim. "Fazla yemek yemiyorum. Spor salonuna da gitmiyorum." Düşündüm de, egzersizi özlemişim. "Yarın gideceğim galiba."

"Ben de gelirim."

"İyi fikir."

"Bu gece dışarı çıkıyoruz." Harry bacaklarını yataktan salladı. "Sen de bizimle geliyorsun."

Bu düşünce beni yordu. "Havamda değilim."

"Maddie, Sierra ve Lily'yi davet ettim. Geleceklerini söylediler."

Kalbim göğsümde sıkıştı. "Lily de gelecek mi?"

Harry somurtkan bir şekilde başını salladı. "Evet, o da gelecek. Belki... belki onunla konuşabilirsin. Aranızdaki bu sorunu çözebilirsin."

"Orada olacağımı bildiğinden emin misin?" Sessiz kalınca, inledim. "Harry, ona pusu kuramam. Üzgünüm, gitmiyorum."

"Tamam, bunu yapmak istemedim ama Zac'ın Lily'nin podcast'ini dinlediğini duydum ve bence bu sabahki bölümü dinlemelisin."

"Harry..."

Beni keserek, telefonunu gösterişli bir hareketle çıkardı. Birkaç saniye sonra, Lily'nin sesi yatak odamı doldurdu ve ben gözlerimi sıkıca kapattım.

Onu çok özlemiştim.

"Eğer arkadaşlığınızı riske atmak istemiyorsa, o da sizin ona karşı hissettiğiniz gibi hissetmiyor demektir ve sonunda sadece incineceksiniz," diyordu Lily. Bu sözler beni çok yakından etkilediği için gözlerim birden açıldı. "Eğer arkadaşlıkta kalırsanız, daha fazlasını isteyeceksiniz, diğer erkeklerle olan fırsatları kaçıracaksınız ve onun diğer kızlarla kolayca ilerlemesini izleyerek incineceksiniz. Şimdi, yapabiliyorken çıkın oradan."

"Bu tavsiye garip bir şekilde acı geldi." Bu Maddie'den geliyordu.

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsediyorlar?"

"Bir kız, arkadaş grubundaki bir erkeği sevdiği için tavsiye istemek için aradı."

Somurtarak, hiç kendinde olmayan, acı ve öfkeli bir ses tonuyla konuşan Lily'yi dinledim. Jan'a "git kendini becer" dediğinde ve birkaç saniye sonra Maddie, Lily'nin odadan çıktığını açıkladığında, ben donuk bir şekilde halıya bakakaldım.

Jan'ın sesi odamı doldurdu, izleyicilere bu anın gerçek olduğu için bölümden çıkarmaya karar verdiklerini açıkladı. Sonra şöyle dedi: "Ve kız kardeşimin kafasını karıştıran kişiye, Karma'nın seni bulmasını sağlayacağım, pislik."

Harry, bölümü kapatırken gereksiz bir şekilde "O sensin" diye belirtti.

"Anladım, teşekkürler." Elimi yüzüme sürdüm, midemde hissettiğim o korkunç boşluk dayanılmaz bir şeye dönüşüyordu.

"Bak, o da senin kadar kötü durumda. Ne düşündüğünü ya da ayrıntıları bilmiyorum... ama bunu düzeltmelisin. İkinizin de iyiliği için."

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Sadece oraya git ve doğanın akışına bırak." Harry ayağa kalktı ve bana acıyarak baktı. "Lanet olsun, Bas. Eğer bu aşk ise, umarım bana asla böyle bir şey olmaz." Omzuma elini koydu, beni teselli etmek için hafifçe vurdu ve odadan çıktı. "İki saat sonra hazır ol!"

LILY

Jan, koltuğumdan ona bakarken, kollarını göğsünde kavuşturmuş olarak oturma odamızda duruyordu. Maddie onu içeri almıştı. O ve Sierra koltuğu paylaşarak, beni ve kız kardeşimi sanki bir tenis maçı izler gibi izliyorlardı.

Gerçek şu ki, Jan'dan özür dilemek istiyordum, ama aynı zamanda daha önce tamamen haksız olduğumu da düşünmüyordum.

"Bölümü düzenlemedik," dedi Jan. "Senin bana defolup gitmemi söyleyip öfkeyle çıkıp gittiğin anı yayınladık." Gerçek olayları nadiren düzenledik, bu yüzden şaşırmamam gerekirdi.

Yine de bu bunu çok izleyicilerimizi çok
çok bunu ben kalbim kırık kalpliydim.
Bunun bazı neden bu bu

Özel hayatımın kamuoyuna açık hale gelmesi beni çıplak ve savunmasız hissettirdi ve o bölümü düzenlemedikleri için hepsine kızdım.

"Bir ara konuşacak mısın?" diye kız kardeşim sinirli bir şekilde sordu.

Omuz silktim. "Sana siktir git dememeliydim, ama sen bana bunu aşmam gereken bir drama kraliçesiymişim gibi davranıyorsun. January Sawyer, sen hiç kimseye benim Sebastian'a hissettiğim gibi hissetmedin, bunu kanıtla."

"Bastian bir pislik."

"Eminim bunu daha önce hiç duymamıştır," diye mırıldandım. "Oh, özür dilerim, hakaretlerim senin için yeterince esprili değil mi?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Üç yıllık yaş farkımızı hiç bu kadar hissetmemiştim."

Jan'ın ifadesi öfkeli ve düşünceli arasında gidip geldi. Sonunda omuzları çöktü. "Tamam. Olgun davranmıyorum. Ben... Seni böyle görmeye alışkın değilim. Geçmişte bir erkek seni incittiğinde, her zaman ilham verici bir kararlılıkla toparlanıp hayatına devam ederdin. Şimdi ise... aşk acısı çekiyormuşsun gibi davranıyorsun. Ve bu pek ilham verici değil. Acınası bir durum."

İncindiğim için alaycı bir şekilde sııttım. "Acınası mı? Bazen kendini dinliyor musun? Hatasız olmaya hakkım yok mu? İnsan olmaya hakkım yok mu? Bir uzvumu kaybetmiş gibi hissederken bile feminizmin poster çocuğu olmak zorunda mıyım? Senin sevgine ve saygına layık olmak için kalp kırıklığımla ilham vermek zorunda mıyım?"

Küçük kız kardeşimin yüzü gerildi. "Ben... öyle demek istemedim."

"Öyle mi?"

Jan'ın gözleri alışılmadık bir şekilde parladı. "Özür dilerim. Haklısın. Ve özür dilerim. Ben... belki de içimde Sebastian'a kızgın bir yan var."

"Beni incittiği için mi?"

"Onun için. Ama... seni benden aldığı için." Gözleri aşağıya doğru baktı ve çok genç ve kaybolmuş görünüyordu.

Kanepede öne doğru eğildim. "Beni uzaklaştırmak mı?"

"Benden." Jan omuz silktilti. "Sen bensiz üniversiteye başladığında bu durum başladı. Yeni arkadaşlar, yeni hayat. Doğru erkeği bulmak, her şeyin gerçekten değişmeye başlamasının başlangıcı. Artık asla senin önceliğin olmayacağım. Bunun benim için ne kadar bencilce olduğunu biliyorum, inan bana. Ama bundan nefret ediyorum ve onun seni değiştirmesinden nefret ediyorum."

Kanepeden kalkıp odayı geçtim ve kız kardeşimi kollarıma aldım. Beni o kadar sıkı sarıldı ki, neredeyse acıtiyordu. Jan nadiren kendini savunmasız hissedirdi. Böyle hissettiğinde, onu dünyadan korumak için onu balonlu naylonla sarmak isterdim. Ya da en azından, savunmasızlığını paylaşırken kendini güvende hissetmesini sağlamak isterdim. "Sen her zaman benim önceliğim olacaksın," diye fısıldadım. "Sonsuza kadar kardeşiz. Kimse bunun arasına giremez. Binlerce kilometre uzakta bir macerada olsan bile, yine de asla ayrılmayacağız."

Jan başını sallarken burnunu çekti. Sonra bana son bir kez acı verici bir şekilde sarıldı ve beni bıraktı. Burnunu sildi, yanaklarında gamzeleriyle birlikte şımarık bir gülümseme belirdi. "Tamam, bu kadar duygusallık yeter."

Sierra ve Maddie kıkırdadılar, odada olduklarını hatırlatarak.

"Sorun yok mu?" diye sordum hepsine.

"Tamam. Özür dilerim," dedi Jan içtenlikle.

"Ben de özür dilerim. Son zamanlarda kendim gibi davranmadığımı biliyorum." "Ve hepimiz bu konuda daha sabırlı olacağız."

Sierra, Maddie ve Jan'a sert bir bakış attıktan sonra bana döndü. Yüzündeki ifade yumuşadı, ama gözlerinde hala sert bir kararlılık parıltısı vardı. "Sabırlı olacağız. Ama sen de hayata dönmeye çalışmalısın. Artık kendini okul işlerine ve tezine gömmemelisin. Bu, birlikte geçireceğimiz son birkaç ay," diye hatırlattı bana.

Pişmanlık duyarak yüzümü buruşturdum. Sebastian ile olan durum hakkında hissettiklerim, bu dönemden sonra hepimizin ayrı yollara gideceğini unutmama neden olmuştu. Dört yılımızı

Kız kardeşler kadar yakındık. Kendimi zorlasam bile, daha fazla varlık göstermeli ve kalan zamanımızın tadını çıkarmalıyım. "Haklısın. Özür dilerim."

Sierra rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Bu gece dans etmeye gidiyoruz ve sen, benim güzel arkadaşım, bizimle geliyorsun."

Hepsine bir göz attım. Yorgundum ve kalabalık bir kulüpte olma fikri beni korkutuyordu... Ama aynı zamanda bu kara bulutun altından çıkmak da istiyordum. Önümüzdeki aylar boyunca bu kadar depresif hissedeceğim düşüncesi, karanlık bir köşede sallanmak istememe neden oldu. Bundan kurtulmaya çalışmalıyım. Bir gecede mucizevi bir şekilde gerçekleşmeyecekti, ama küçük adımlar atmak yardımcı olabilirdi.

"Tamam. Dans etmeye gidiyoruz."

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

SEBASTIAN

Arkadaşlar beni Blair Caddesi'ndeki Cabaret Voltaire'e götürdüler, evimizden sadece iki dakikalık yürüme mesafesindeydi. Üst katta canlı müzik yapılan kafe, alt katta ise kulüp vardı. Son bir aydır tuhaf bir uyuşukluk içindeymişim gibi hissediyordum. Birkaç derse katılmışım ama kendimi izole ettikten sonra bu kadar insanın arasında olmak biraz rahatsız ediciydi. Lily'yi tekrar göreceğim için gerginliğim ve bu durum arasında midem bulanıyordu. Kendimi hiç kendim gibi hissetmiyordum.

"Bu gece içkiler bedava!" Zac omzunun üzerinden bağırdı. "Bu yüzden burası tıklım tıklım!"

Vaults'ta, dansçılardan dansçılara ışıklar parıldarken yeraltı kulübünü süzdüm. Tekno müzik şimdiden başımı ağrıtmaya başlamıştı.

"Barın yanında!" Harry omzuma dokundu ve işaret etti.

Gözlerim barın etrafındaki kalabalığa takıldı ve Lily'ye odaklandım. Sierra başını Lily'nin kulağına eğmiş ve ne dediği onu güldürmüştü. Göğsümde bir sıkışma hissi nefes almamı zorlaştırıyordu.

Ben olmadan pek de mutsuz görünmüyordu.

Ya öyle olmasaydı?

Ya hayatında ben olmadan daha iyi olduğunu fark etmişse?

Harry sırtıma biraz sertçe vurdu ve kalabalığın içinden Lily'nin yanına gitmem için beni teşvik etti. Gözlerimi ondan ayıramıyordum ve yaklaştıkça, kulübün çılgın ışıktandırmasında bile, daha önceki neşesinin yerini sıkıcı bir yorgunluğun aldığını görebiliyordum. Bu, podcast bölümünde sesinde duyduğum aynı sıkıcı yorgunluktu.

Harry, Sierra'yı kucaklarken Zac, Jan ve Maddie'ye selam verdi.

Lily'nin gözleri benimkilerle buluştu, burun delikleri şaşkınlıkla genişledi.

Onu kollarıma almamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Merhaba Sawyer," diye sesimi duyulacak kadar yüksek sesle selamladım.

LILY

Birkaç şey birden aklıma geldi.

Birincisi, ya arkadaşlarım Sebastian'ın burada olacağını bilmiyorlardı ve onlara yalan söylenmişti, ya da biliyorlardı ve bana yalan söylenmişti.

İkincisi, Sebastian kendinde değildi. Kısa, dağınık bir sakalı vardı ve kıyafetleri sanki kilo vermiş gibi biraz bol duruyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yorgun görünüyordu.

Üçüncüsü, görünüşü sıkıntı içinde olduğunu gösteriyordu. Dördüncüsü, sıkıntısı benimle ilgili olabilirdi.

Bunlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Onu seven tarafım, onun için her şeyi düzeltmek istiyordu. Ancak o düzeltilmek istemiyordu. Aslında suçlu olmadığı bir şey için kendini cezalandırma ihtiyacını masochistçe tatmin etmek istiyordu.

Ayaklarımın üzerinde dururken dizlerim titriyordu ve konuşamadığımı fark ettim. Bu yüzden, Harry'nin ve Zac'in sevgi dolu kucaklamalarını kabul etmeden önce,

Neyse ki, barmen sonunda içkilerimizi servis etmeye başladı. Ben içkimi yudumlarırken Sebastian'ın dikkatini üzerimde hissedebiliyordum.

"Yani siz ikiniz tekrar konuşuyorsunuz?" diye sordu Harry yüksek sesle, ben ve Jan'ı işaret ederek. Ben kaşlarımı çatınca, o da sırtarak gülümsedi. "Oh, bugün hepimiz olayı duyduk."

Sebastian bile
mi? Kahretsin.

Yanımda dikilen onun varlığını aşırı farkında olarak, birdenbire kafamı dolduran birlikte geçirdiğimiz gecenin görüntüleri selini umutsuzca görmezden gelmeye çalıştım. Kaçmak için kız kardeşimin bileğini tuttum. "Dans etmek istiyorum!"

Jan coşkuyla başını salladı ve birlikte kalabalığın içinden geçerek kendimizi dans pistinin ortasında bulduk.

Aslında dans etmek istemiyordum, ama genellikle başımı zonklatan tekno müziğin bedenimi ele geçirmesine izin verdim ve içkimi dökmemeye çalışarak herkes gibi zıplamaya başladım. Sonunda, içkimi tek bir yudumda boğazımdan aşağıya dökmeye karar verdim.

January sevinçle aynı şeyi yaptı, sonra plastik bardağını benden alıp kendininkiyle birlikte havaya attı. Etrafımızdaki insanlar bağırarak kollarını başlarının üzerine uzattılar. Aniden müzik tekno'dan Calvin Harris'in sevdiğim bir şarkısına dönuştü. Kalabalık şarkı değişikliğine sevinç çığlıkları atarken kız kardeşime gülümsedim. Hepimiz ritimle birlikte zıplarken, ritim hepimizi aynı anda sarsıyordu.

Omuzlarımı ezip geçen yük birkaç dakikalığına hafifledi ve kendimi rahatlamış bir şekilde gülümserken buldum. Aniden Maddie ve Sierra da bize katıldı. Sierra elimi tuttu ve ritmi kolayca yakaladı. Arkadaşlarım dans edip şarkıya eşlik ettiler, Maddie yüzüme "Sana çok yakın hissediyorum!" diye bağırarak, yapmacık bir gülümsemeyle, ben de zihnimde bir fotoğraf çekip bu anıyı sakladım. Sevildiğimi hissetmek veya insanlarla bağ kurmak için bir erkeğe ihtiyacım olmadığını hatırlatan güzel bir anı.

Mükemmel bir andı. Ta ki
öyle olmaktan çıkana kadar.
O birdenbire ortaya çıktı.
Tanıdık yüzünü görmek içimde bir korku uyandırdı. Chris.
Eski sevgilim.

Yıllardır o pisliği görmemiştim ve şimdi birkaç hafta içinde iki kez karşılaştık. Edinburgh küçük bir şehirdi ve hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Bize doğru zıpladı, Sierra ile aramıza girdi, böylece Sierra'nın elimi bırakmaktan başka seçeneği kalmadı. Chris başını bana doğru eğdi ve ben geri çekildim, o ise "Sürekli birbirimize rastlıyoruz! Kader olmalı!" diye bağırdı.

Artık bana zarar veremeyeceği ve arkadaşlarım ve kız kardeşim yanımda olduğu için tiksintiyle alay ettim. "Ya da değil! Defol git, Chris!"

Tembel bir şekilde sırtıttı ve gözlerindeki parıltıdan sarhoş olduğunu anladım. "Hiç dostça değil!"

"Chris, sarhoşsun! Başka bir yerde ayıl!" "Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum, Lily Pad!"

Onun saçma lakabı midemi bulandırdı. On yedi yaşındayken bunu sevimli bulurdum. Şimdi ise midemi bulandırıyor. Onunla ilgili her şey midemi bulandırıyor.

"Defol." Onu ittim.

O geri sıçradı ve kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. Direndim ama o çok güçlüydü. Bir anı aklıma geldi. Beni dairesinde rehin tuttuğu, bırakırsam kendini öldüreceğini söyleyerek bileklerimi morartacak kadar sıkı tuttuğu anı.

Eski korku ve tuzağa düşme duyguları beni sardı.

Panik içinde, vahşi bir hayvan gibi direndim.

"Sakin ol lan!" diye kulağıma bağırdı. "Sadece dans etmek istiyorum!"

"Kız kardeşimden çekil!" diye January'nin sesini duydum.

Sonra serbest kaldım ve sert bir vücuda çarptım. Nazik eller beni tuttu ve sersemlemiş bir şekilde başımı kaldırıp Zac'i gördüm. "İyi misin Lil?"

Kafam karışık bir şekilde başımı salladım, sonra eski sevgilime baktım. Nefesim kesildi.

Dans eden kalabalık, Sebastian ve Chris arasında çıkan kavgadan uzaklaşmıştı. Eski sevgilimin sarhoş olduğunu ve Bastian'ın sarhoş olmadığını düşünürsek, bu bir kavga değil, bir yok etmeydi.

Sebastian, Chris'i yumrukluyordu, yüzünde hem gergin hem de vahşi bir ifade vardı.

"Onu durdurun!" Kavga eden adamlara doğru atıldım, ama Zac beni geri çekti.

"Hayır, yaralanırsın."

Ancak Harry benim hissettiğimi sezmiş gibiydi.

Sebastian durmayacaktı.

Savaşan adamlara cesurca karşı koydu ve Sebastian'ı kollarından tutup göğsünden tutarak onu kaldırdı. Sebastian direnmeye çalıştı, ama Harry onu uzaklaştırmaya kararlıydı, Sebastian da kalıp eski sevgilimi öldürmeye kararlıydı. Sonunda Harry, Sebastian'ı biraz pes ettiren bir şey bağırdı. Onu sürükleyerek kalabalığın içinden geçip çıkışa doğru itti.

Chris dans pistinin ortasında inleyerek yatıyordu, burnundan kan akıyordu, bir gözü şişmiş ve kapanmıştı.

"Hemen buradan gitmeliyiz!" Zac, Harry ve Sebastian'ın peşinden beni yönlendirmeye başladı, kızlar da bizimle birlikte aceleyle yürüdüler. O kadar sarsılmış ve şaşkın durumdaydım ki, kulüpten çıktığımı zar zor hatırlıyorum. Binadan aceleyle çıkıp Blair Caddesi'ne vardığımızda midem bulanıyordu.

"Devam et." Zac, pazılarımı sıkıca kavradı. "Buradan uzaklaşmamız lazım."

Harry ve Sebastian uzun bacaklarıyla hızla ilerlediler.

"Ne oldu?" Jan yanımdaydı, Sierra ve Maddie de bizimle birlikte toplanmıştı.

"O Chris'ti." Sesim titriyordu. "Eski sevgilim."

Jan durdu. "Seni takip eden o pislik mi?" "Ne?" Zac dehşetle bağırdı. "Ve yürümeye devam et."

Jan peşimizden koşmaya başladı. "Ee?"

"Evet, aynı," diye cevap verdim. Bu, herkesin bilmesini istediğim bir şey değildi.

"Bastian, Chris'in kim olduğunu biliyor mu?" diye sordu kardeşim.

Öfke şokumu bastırmaya başladığında kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi oldu. "Evet."

Harry ve Sebastian sonunda apartmanlarının önünde durdular ve ben Zac'in elinden kolumu çekip kurtuldum. Sebastian'a doğru yürürken, onun meydan okuyan, sert ifadesini gördüm ve kendime hiç yakışmayan bir vahşilik hissettim. Bir şeyi parçalamak istedim. Onu sallamak! Onu tırmalamak ve pençelemek.

Ama yapmadım.

Ama içimden bir ses, "Bu da neydi böyle?" diye fısıldadı.

O da bana öfkeyle baktı. "Onu tanıdım. Kim olduğunu biliyorum."

"Ve onu bir kulüpte döverek öldürmenin uygun bir tepki olduğunu mu düşündün?"

Sebastian bana doğru bir adım attı, bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. Onda da aynı vahşiliği hissettim, ama korkmadım. Şu anda hiçbir şeyden korkamayacak kadar öfkeli, hayal kırıklığına uğramış ve dünyaya, özellikle de Sebastian'a kızgındım.

"O sana dokundu! Kafanı karıştıran o pislik, senin rızan dışında sana dokundu ve ben bir an için aklımı kaçırdım. Ben de insanım!"

Başımı salladım, hayal kırıklığımı sözlerime yansıtarak. "Ona kızgın değilsin. Kendine kızgınsın. Çünkü onun yaptığı gibi, ama farklı bir şekilde benim kafamı da karıştırdığını biliyorsun." Üzerime ezici bir kesinliğin çöktüğünü hissettim ve omuzlarımın çöküşünde bunu hissettim. "Mesele şu ki, Sebastian, kafanın karıştırılmasına *izin verdiğini* fark edene kadar kafanın karıştırılmasına sadece bir süre izin verebilirsin. Ve ben bittim.

seninle işim bitti. Hayatımdan ıkmanı istiyorum ve buradaki herkesin seni artık görmek istemediğimi saygıyla karşılamasını istiyorum."

Topuklarımı döndürdüm, kollarımı belime sıkıca doladım ve ondan uzaklaştım.

Yüzündeki ezici ifade beni etkiledi.

Ancak, bir kez olsun, başkalarının duygularını kendiminkinden üstün tutmak istemiyordum.

Yürümeye devam ettim ve kız kardeşim ile arkadaşlarımla ayak seslerinin beni takip ettiğini duydum.

Ne kadar acı verse de, uzun vadede doğru şeyi yaptığımı anladım. Sebastian'ı kendisinden korumak bana düşmezdi. O da beni benim onu sevdiğim kadar sevseydi, on altı yaşındayken bilinçaltında verdiği kefareti yemini benden daha önemli olmazdı.

Ama yle değildim.

Onu bırakmak zorundaydım.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

LILY

Sebastian'ın dairesine yaklaşırken karnımda kelebekler uçuyordu, ama temiz bir başlangıç yapmam gerekiyordu.

Kapıcı beni tanıdı ve kenara çekilip geçmeme izin verdi. Ben ise başımı salladım ve ona bir zarf uzattım. "Bunu çatı katındaki dairede oturan Sebastian Thorne'a ulaştırır mısınız?"

"Uh..." Kapıcı kaşlarını çattı ama çekinerek zarfı aldı. "Tabii ki. Kimin gönderdiğini söyleyeyim mi?"

"O bilir." Gözyaşları boğazımı düğümlendirdi ve sesim çatladı, ona teşekkür edip arkanı döndüm. Bisikletimle uzaklaşırken gözyaşlarım sonunda akmaya başladı. Daha hafif hissetmem gerekmiyor muydu? Sanki kendimi bir şeyden kurtarmış gibi?

Daha hafif hissetmedim.

Hatta, sanki tüm dünyanın ağırlığı omuzlarımda gibi hissediyordum.

KONUŞMA

SEBASTIAN

Royal Mile, karanlık gökyüzünün altında kasvetliydi, parke taşlı yol, her zamankinden daha erken yanmaya başlayan sokak lambalarının altında kaygan ve parlak görünüyordu.

Oturma odasındaki pencere kenarındaki koltuğa oturup, tanıdık manzarayı seyrettim. İskoçya'da Şubat ayı havası çok kasvetliydi. Benim ruh halime çok uygun. İnsanlar şemsiyelerle ya da büyük boy kapüşonlarla aceleyle geçiyorlardı ve ben nereye gittiklerini merak ediyordum.

Lily'yi merak etmektense bu daha iyiydi.

Ya da parmaklarımı saran kolyeye odaklanmaktan. Noel hediyemi geri vermişti.

Sanki dün gece söyledikleri yetmezmiş gibi. Bir daha asla görüşmeyeceğimizi çok net bir şekilde belirtmek istemişti.

Dikkatim tekrar kolyeye kaydı. Zeytin rengi tenim ve parmak eklemlerimdeki koyu morluklar üzerinde parlıyordu. Dün gece buz koymuştum, bu yüzden şişlikleri azalmıştı.

"Kahretsin." Gözlerimi sıkıca kapattım.

Kulüpte dönüştüğüm kişiyi tanıyamadım.

Bir dakika önce Lily'nin arkadaşlarıyla eğlenmesini izliyor, onun mutlu olduğunu görmekten memnuniyet duyuyordum, ama bir dakika sonra bir adamın ona yaklaştığını gördüm. Yüzüne hafif bir flaş ışığı vurdu ve onu o gece barda gördüğüm eski sevgilisi olarak tanıdım.

Onu yakaladığında... onun kollarında çabaladığını görünce, ona zaten verdiği zararı bilerek, aklımı kaçırdım.

Yine de... Lily haklıydı sanırım.

Sanırım kendime olan öfkem haftalardır birikiyordu, bu yüzden kendimi o kadar çok kaybettim.

Birinden intikam almak istiyordum ve Chris bunun için mükemmel bir hedefti. Lily'ye yaptıkları için onu cezalandırabilirdim. Lily'ye yaptıklarım için.

Ön kapı açıldı ve kapandı, ayak sesleri yaklaşıyordu.

"İyi haberlerim var." Harry oturma odasına girdi. "Biraz araştırma yaptım ve polis çağırılmamış. Chris ve arkadaşları bunu bildirmeksizin kulüpten ayrılmışlar. Kulüp kötü reklam istemediği için onlar da bildirmemişler."

"Bu iyi," dedim düz bir sesle. Aslında, bu iyi bir haberdir. Kraliyet ailesinin çok konuşulan bir üyesi olmayabilirim, ama tabloid gazeteler kesinlikle Prens Mary'nin torununun İskoç bir gece kulübünde bir adamı neredeyse öldüresiye dövdüğü haberini basacaktı.

"O... Lily'yi gerçekten takip mi etti? Zac, Jan'ın öyle söylediğini söyledi." Harry kanepeye oturdu, yüzünde alışılmadık bir endişe ifadesi vardı.

Ben başımı salladım. "O, onun eski sevgilisiydi. Ona... kötü davranıyordu."

Harry'nin gözlerinde öfke parladı. "O zaman onu dövdüğüne sevindim."

Acı bir şekilde iç geçirdim ve kolyemi tutan elimi kaldırdım. "Bu yüzden onu sonsuza kadar kaybettim."

"Ne oldu?"

"Noel'de ona verdiğim kolye. Kapıcıya bırakmış."

Harry yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm dostum... Yani, bu sizlerin gerçekten bir ilişki yaşadığı anlamına mı geliyor?"

Bir ilişki mi? Biz bir ilişkidir çok daha fazlasıydık.

Cep telefonum çaldı ve beni cevap vermekten kurtardı.
Telefonu aldım. "Juno arıyor."

Benim arkadaşım başını salladı ve ayağına kalktı. "Ben vereceğim biraz biraz yalnız kalmanızı sağlayayım."

"Teşekkürler,
Harry." "Ne için?"

"Her zaman arkamı kolladığın için."

O sırtıttı. "Unutma bunu sonra sonracevap telefonuna cevap verdikten sonra."

Kaşlarımı çattım ve telefonu açarken onun yatak odasına girip kaybolmasını izledim. "Junebug."

"Harry, Lily'yi takip eden bir adamı dövdiğünü söyledi. Ne oluyor lan?"

Lanet olası Harry. Derin bir nefes aldım. Kafamı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Sebastian?"

Yorgun ve sabırsız bir homurtuyla, Lily'nin eski sevgilisi hakkında çok fazla ayrıntı vermeden hikayeyi anlatmaya başladım. Bunu anlatması gereken oydu, ben değil.

Juno'nun sesi dikkatliydi. "Ve o seninle arkadaşlığını bitirdi mi?"

Göğsümde keskin, acı verici bir ağrı hissettim. "Evet."

"Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum."

Siktir et. Her şey bu kadar karışıkken artık bir şey saklamanın anlamı yoktu. "Lily, Lawrence'a olanlar için kendimi cezalandırdığımı düşünüyor." Juno, olayı bilen birkaç kişiden biriydi.

"Anlamıyorum."

"Lawrence'a olanlar yüzünden kendimi cezalandırmak için futbol kariyerimi ve sanatçı kariyerimi bıraktığımı düşünüyor. Gerçek mutluluğu hak etmediğimi düşündüğüm için beni mutlu edecek şeyleri, yani onu da dahil olmak üzere, seçmeyi reddettiğimi düşünüyor."

Juno uzun süre sessiz kaldı, ben de "Hala orada mısın?" diye sordum.

"Evet. Ben... vay canına. Kahretsin, bu kadın çok zeki. Harika bir terapist olacak. Ben hiç birleştirip düşünmemiştim, ama mantıklı geliyor. Hayatını değiştirecek büyük kararlar alman gerektiğinde, seni gerçekten mutlu edecek yolu asla seçmezsin. Lawrence öldükten sonra futbolu bıraktığında, Amerika'da okumak istemiştin. Yale'de sanat okumak için büyük planların vardı. Ama kabul mektubu geldiğinde, bunun yerine Edinburgh'u seçtin. Ve sanat okumak yerine, fizik ve matematikte iyi olduğun için inşaat mühendisliği bölümünü seçtin. Seni bu konuda hiç zorlamadım çünkü belki de gerçekten fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm."

"Ama Edinburgh'a gitmemiş olsaydım, Lily ile tanışamazdım."

"Ve her şey ona geri dönüyor. Öyleyse neden onunla birlikte değilsin? O haklı mı, Bastian? Hala Lawrence için kendini suçluyor musun ve onu hak etmediğini, mutluluğu hak etmediğini düşündüğün için onu kendinden uzaklaştırıyor musun?"

"Belki." "Belki mi, evet mi?"

Eski öfkem yeniden alevlendi ve "Evet. Tamam. Onu hak etmiyorum." diye bağırdım.

"Birini hak etmek ne demek bu saçmalık? Lily senin onu hak edip etmediğini umursamıyor. O *seni* seçti. Dünyadaki tüm erkekler arasından seni seçti, Sebastian. Onun seni hak etmediğini söyleyemezsin. Bu küçümseyici bir davranış. Bu, tanıdığın en duygusal zekalı kadınlardan birinden daha iyi bildiğini söylemek gibi bir şey."

Sanki onun sözleri beni vurmuş gibi vücudum sarsıldı.

"Bu kadar inatçı davranarak neyi kaybettiğinin farkında mısın? Bu futbolu, Yale'i veya sanatı bırakmak değil. Seni hiç görmediğim kadar mutlu eden birini bırakıyorsun. Bununla yaşayabilir misin? Lily olmadan yaşayabilir misin?"

Yumruğum onun kolyesini sıkıca kavrarken, duygularım boğazımı düğümledi. "Sanki o ölmüş gibi hissediyorum. Her yerim ağrıyor ve öfkeliyim. Kendime çok kızgınım. Ben..." Yaklaşan itiraftan utanarak, öfkeyle soluk aldım. "Onunla tanıştığımdan beri başka bir kadına bile bakmadım. Gerçek anlamda bakmadım. Onunla birlikte olduktan sonra başka biriyle birlikte olma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor ve onun başka biriyle birlikte olma düşüncesi, o kişi her kimse, onu çıplak ellerimle parçalamak istememe neden oluyor."

"O zaman bunu aşmalısın."

"Nasıl? Lily bunu bana söyleyene kadar bunun farkında bile değildim."

"Belki de kendini cezalandırmayı bırakacak kadar istediğın bir şey bulduğunu fark etmek kadar basit bir şeydir." Juno aniden kıkırdayarak güldü. "Bu aile düştüğünde, biz de sert bir şekilde düşeriz. Bu biraz sinir bozucu."

"Bu korkunç. Her saniyesinden nefret ediyorum."

"Ah, sevdiğın kişiyle gerçekten bir ilişkiye girdiğinde çok daha güzel oluyor. Öyleyse, kendini aşmanın zamanı geldi, küçük kardeş. Büyük çocuk pantolonunu giyip, bana anlattığın her şeyi ona da anlatacaksın."

Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ya şimdi beni istemiyorsa?"

"Oh, lütfen. Lily Sawyer sana deli oluyor. Ayrıca tanıdığım en tatlı insan ve senin sorunlarını anlayışla çözen kişi olduğu için, seni affedeceğini düşünüyorum." Tereddüt ettiğimde, sabırsızca, "Git ona söyle, yoksa Edinburgh'a uçup bu karışıklığı kendim çözeceğim," dedi.

"Onu incittim. Hem de çok. Benimle konuşmak istemeyebilir. Onu son incittiğimde, ona yeterince yaklaşp beni dinlemesini sağlamak için psikolojik bir deneye katılmak zorunda kalmıştım."

"Peki, onun senden uzaklaşamayacağından emin ol. Daha da iyisi, utanç verici bir romantik filmin sonu gibi büyük ve görkemli bir şey yap. O zaman seni dinleyecektir. Dinlemek zorunda kalacaktır. Ve bonus olarak, yıllarca bu hikayeyi anlatarak eğleneceğim."

Düğün gününde, çocukların bunu duyacak yaşa geldiğinde, torunlarıyla birlikte seninle dalga geçeceğim..."

Ayakta dururken kalbim hızla atıyordu, zihnimde bir plan oluşurken umutsuz kasvetin benden uzaklaşmaya başladığını hissettim. "Beni korkutmaya çalıştığını biliyorum, ama işe yaramıyor."

"O seni gerçekten bir tay gibi kırdı, değil mi?" "Beni daha fazla alay etmeden önce, belki de Leona ile konuşmalıyım. . Senin onu parmağında oynattığını hissediyorum."

"Ugh." Juno inledi. "Bu bize nasıl oldu? Birkaç ay önce ikimiz de tamamen normalduk."

"Normal, ama belki biraz kaybolmuş," diye mırıldandım içtenlikle. "Hayır, normal ve akli başında. Aşk insanı delirtir, kardeşim."

"Bunun güzel bir şey olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle. Ama aynı zamanda seni deli de eder."

"Bunu zaten biliyorum." Lily'nin kolyesini kaldırıp ışıktaki inceledim. "Ama Lily Sawyer olmadan bir gün daha yaşamaktansa deli olmayı tercih ederim."

"Awww... Bu cümleyi, hayatının geri kalanında seninle dalga geçeceğim şeylerin listesine eklediğimi sana bildiriyorum."

. BÖLÜM KIRK BİR

LILY

İronik olarak, Profesör McAvoy'un bugünkü dersi pek etkileyici değildi. On dakika sonra, seminerin sesini kaydedebilmek umuduyla telefonumdaki kayıt özelliğini açtım. Çünkü beynim kesinlikle kaydetmiyordu. İronik olan ise, ders salonuna girdiğimizde bize Cinsiyet ve Psikoloji ödevlerimizi geri verirken, benimkini verirken beni durdurmasıydı. Profesör McAvoy yıllar boyunca birkaç dersime girmişti ve gelecekteki kariyerimi tartışmak için görüşmüştük. Ayrıca, cinsiyet ve psikoloji konusunda uzman olduğu için tez danışmanımdı.

Ben ödevimi teslim etmek için masasına yaklaştığımda beni kenara çekip endişeyle şöyle dedi: "Bu senin en iyi çalışman değil, Lily. Şimdi pes etmenin sırası değil. Hiç de kötü değil, paniğe gerek yok, ama bir değişiklik fark ettiğimi bilmeni istiyorum. Her şeyi olması gerektiği gibi düzeltelim. Araştırma önerinde daha iyi ol."

Ben A alan bir
öğrenciydim.

Kompozisyonum B
almıştı.

Gerçekten kendimi toparlamam gerekiyordu. Kariyerim, bir adamdan çok daha uzun süre devam edecekti...

Sebastian'ı aklımdan atarak, Profesör McAvoy'a odaklanmaya çalıştım. Ama aklım sürekli

son birkaç gündeki olaylara, kompozisyonundan B almam da dahil, dönüp duruyordu.

Tabletime dalgın dalgın bakıyordum, bu yüzden birinin dersimizi böldüğünü fark etmem bir saniye sürdü.

Sınıf arkadaşlarımdan fısıltıları dikkatimi sınıfın önüne çekti ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Sebastian'ın Profesör McAvoy'un yanında durduğunu görünce vücudumda o kadar güçlü bir sıcaklık hissettim ki avuçlarım terlemeye başladı.

Ne oluyor...

"Dersimin ortasındayım," dedi Profesör McAvoy sabırsızca, sanki ona bunu ilk kez söylemiyormuş gibi.

"Anlıyorum." Sebastian'ın sesi küçük amfiye yayıldı. "Zamanınızı saygı duyuyorum, ama bu çok önemli bir konu. Ve bu odadaki tüm terapist adayları için eğitici olabilir." Sözlerinde alaycı bir ton vardı.

Profesör McAvoy, Sebastian Thorne'un cazibesine karşı bağışık değildi. "Peki. Bizi aydınlatın, Bay...?"

"Thorne. Sebastian."

"Söz sizde, Bay Thorne. Dördüncü sınıf dersimi kesintiye uğratacak kadar önemli olan konuyu merakla dinliyorum."

Sanki zihnim daha düşünmeden bedenim kaçmaya hazırlanıyormuş gibi dik oturdum.

Ancak Sebastian başını salladı ve öne döndü, gözleri odaya adım attığı andan itibaren nerede olduğumu biliyormuş gibi hemen benimkilerle buluştu.

Nefesim kesildi.

Birkaç gece önce gördüğümünden beri sakalını kesmişti ve yakışıklı yüzünün keskin hatlarında kilo verdiğini görebiliyordum.

Ne halt ediyordu bu adam? Gözlerim, sözsüz soruyla birlikte büyüdü.

Dudakları bir köşeden kıvrıldı, ama ifadesinde paniğe kapılmış bir hüzün vardı ve bu benim göğsümü sıkıştırdı. "Merhaba, Sawyer."

Onunla aramızdaki mesafenin ona verdiği etkiyi gösteren fiziksel kanıtlar ve nazıkçe sevgi dolu sözleri, beni gözyaşlarına boğmak istedi.

Boğazım düğümlenmişti, konuşamıyordum.

"Dersinizi böldüğüm için özür dilerim, ama başka türlü sizi dinletebileceğimi sanmıyordum. Podcast'e telefon etmeyi düşündüm, ama kolayca çıkıp gidebilir ya da telefonu kapatabilirdiniz... ve gerçekten, bunu yüz yüze söylemem gerekiyor. Ayrıca, sınıf arkadaşlarınıza da özür dilerim." Onlara eliyle işaret etti. "Ama umarım, bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, onlar iyice eğlenmiş olurlar. Sonuçta, mecazi olarak onların önünde çıplak kalacağım."

"*Gerçekten* çıplak olsan daha iyi olur!" diye bir kız arkadan bağırdı ve ben hariç herkes kıkırdadı.

Ben çok şok olmuştum.

Sebastian sıırıttı. "Üzgünüm, ama hayatımın geri kalanında sadece bir kadın için çıplak kalmayı planlıyorum... tabii o da beni kabul ederse." Bakışları tekrar bana döndü ve o kadar şefkatle yumuşadı ki, iki koltuk ötemdeki kızın çizgi filmlerdeki gibi iç çektiğini duyduğuma yemin edebilirim.

Ne... ne... Sanırım beynim patladı.

Profesör McAvoy neden buna engel olmuyordu?

Bunun yerine, öğretim görevlisi masasına oturmuş, eski en iyi arkadaşımı inanılmaz derecede eğlenceli bulmuş gibi gülümsüyordu.

Sebastian yavaşça merdivenlere doğru ilerledi. Bana doğru. "Lily Sawyer, ben kalın kafalı, inatçı, affedilemez bir aptalım. Sen bunu biliyorsun. Ben bunu biliyorum. Arkadaşlarımız bunu biliyor." Oditoryum merdivenlerini tırmanırken odaya el salladı. "Ve şimdi bu odadaki tamamen yabancı insanlar da bunu biliyor."

Yine kıkırdamalar.

Yine, benden değil.

Yanaklarım kızarak ona sert bir bakış attım. Beni ilgi odağı haline getirdiği için ona kızgın olmakla, bana umut verdiği için ona öfkelenmek arasında kalmıştım.

"Haklıydın. Seni hak etmediğimi düşünüyordum." Ses tonundaki alaycı ifade kaybolmuştu. "Beni gerçekten mutlu eden hiçbir şeyi hak etmediğimi düşünüyordum." Sebastian, benim sıramdan birkaç adım ötede durdu, böylece göz hizasında olmuştuk. Gözleri yalvarır gibiydi. "Lily, ben... Senin gibi biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim, bu yüzden sana ya da bana hissettirdiklerine hazırlıklı değildim."

"Dostum, ne oluyor lan?" Arkamdaki bir adam kıkırdadı. "Kapa çeneni!" diye tısladı biri.

Sebastian onları görmezden geldi. "Seninle yeterince mutlu olabileceğimi düşünmüştüm." Yüzündeki ifade çok anlamlıydı ve etrafımdaki herkes anlamasa da ben anladım. "Sana haksızlık ettim ve sonunda *asla* incitmek istemediğim tek kişiyi incittim."

"Sebastian..."

Bana doğru kalan basamakları çıktı ama y a n ımda diz çöktü. "Mazoşist bir pislik olmaktan bıktım. Sen, kendime verdiğim aptal bir sözden çok daha önemlisin. Eğer sen... eğer benim sana layık olduğumu düşünüyorsan, ben kimim ki buna karşı çıkayım?"

Aman Tanrım. Aman Tanrım... Nefes almakta zorlanıyordum.

"Affet beni, aşkım. Affet beni ve seni sevmeme izin ver. Çünkü seni seviyorum. Lily, ben..." Sesi alçaldı ve boğuklaştı, gözleri duygu dolu bir şekilde parladı. "Sana o kadar aşığım ki, sensiz bir hayat düşünemiyorum. Düşünmek de istemiyorum. Hayatım berbat bir hal alıyor. Sıkıcı ve monoton oluyor, kendimi bir keşiş gibi hissediyorum."

Umudum tam bir coşkuya dönüşürken dudaklarım seğirdi. "Ciddi misin? Gerçekten, gerçekten ciddi misin? Yarın gerçeklerle yüzleştğinde

Yarın gerçeklik yüzüne çarptığında yine kendini cezalandırmayı planlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, öyle bir planım yok." Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde yaklaştı. Gözlerimin içine baktı. "Benim kız arkadaşım ol Lily, seni mutlu etmeyi görevim haline getireceğime söz veriyorum. Hatta tezinde beni araştırma konusu yapmana bile izin vereceğim."

Gülmeye başladım, ama Sebastian'ın açgözlü öpücüğü gülüşümü kesti. Elleriyle yüzümü kavradı ve nefesimi kesecek şekilde öptü. Bir an için kendimi bu öpücüğün ve sınıf arkadaşlarımın ısıklık ve tezahüratlarının içinde buldum.

Ama sonra isteksizce uzaklaştım. "Evet demedim."

Parmakları yanaklarımı okşadı. "Demelisin." "Bu utanç verici gösteriden sonra mı?"

"Benim için daha utanç vericiydi."

"Bundan hiç utanmadın bile."

"Hayır, hayır değilim. Ben umursamıyorum kimin kim biliyor ben seni seni."

Görünüşe göre, herkes zaten

biliyordu. "Ben bilmiyordum."

"Bu, senin en sevimli olduğun gerçeğini göremediğin içindir..." Dudaklarını benim dudaklarımın üzerine sürdü. "En seksi..." Dudaklarıyla bir kez daha okşadı. "Dünyadaki en zeki, en nazik, en komik kadın. Seni nasıl sevmem?"

"O seni istemiyorsa, ben isterim!" arkamızdan bir kız bağırdı.

Ben kaşlarımı çattım.

Sebastian güldü ve alnını alnıma yasladı. "Ben sadece seni görüyorum, Lily Sawyer. Evet de. Profesörün beni zorla dışarı çıkarmadan önce."

Profesör McAvoy'a bir bakış attım ve onun eğlenceli gülümsemesinin gerginleşmeye başladığını gördüm. Sebastian'ın gözlerine tekrar baktım. Ben... Onu sevdiğimi söyleyemediğimi fark ettim. Onun büyük itirafından sonra bile. Sevmediğimden değil... ama kalbim hala çok incinmişti.

"Bana ıkma teklif edersen," dedim, "muhtemelen evet diyeceğim."

Ağzıma bir öpücük daha kondurdu. "Dersten sonra seni bekleyip öğle yemeğine gtrecekęim."

"Bu bir davet değildi," diye Şikayet ettim, o kalkıp gitmek üzereyken.

"Evet diyeceğini söyledin, ama hayır diyeceğini riske atmayacağım." Göz kırptı ve oditoryumun merdivenlerinden aşağı koŐtu.

"Sebastian!" diye tısladım.

"Seni seviyorum, Lily Sawyer!"

Aman Tanrım. Güldüm, yanaklarım kızardı ve yüzümü ellerimle kapattım.

"Teşekkürler Profesör, bana bu utanç verici ve utanç duyulacak Şekilde kendimi ifade etme fırsatı verdiğiniz için, bu da büyükannemin bana miras bırakmayı yeniden düŐünmesine neden olacak. Çok teşekkür ederim."

Herkes güldü.

Parmaklarımın arasından bakarak, profesrmn ona minnetle dostça bir baş salladığını gördüm. "Rica ederim. Haklısınız. Sanırım bunu öğretici bir ana dnŐtrebilirim."

"Yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım." Bana doğru bakıp o seksi gülümsemesini gösterdi. Ancak bu sefer, daha önce fark edemediğim bir Şeyi fark ettim. Onun gülümsemesi yeni bir gülümseme değildi. Aylardır bana gösterdiği gülümsemeydi.

Sevgi dolu bir gülümsemeydi.

Dudaklarımı ısırdım ve Sebastian isteksizce salondan ıktı.

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Eh, bu eğlenceli bir ara oldu, ama iŐimize geri dönelim. Yoksa daha fazla taliplerin sizi kesip aşklarını ilan etmelerini mi beklemeliyiz, Bayan Sawyer?"

Bir gün Sebastian'dan bunun intikamını alacağım. İnleyerek koltuğuma kaydırdım ve utançla başımı sallayarak

hayır.

Profesörüm dersine geri döndüğünde, dinlediğimi söyleyemezdım. Yüzümdeki aptal sırıtışı ve karnımdaki kelebeklerin çılgınca kanat çırpışlarıyla beni koltuğumdan kaldırmasını engellemekle meşguldüm.

Sonra, ders bittiğinde eşyalarımı toplarken, sınıf arkadaşlarımla şakacı tavırlarını hoşgörüyle karşılarırken, telefonumun tüm olayı kaydettiğini fark ettim.

Bunu sevinçle kaydederken içimden güldüm.

"Çok şanslısın." Son dört yıldır aynı sınıfta olduğum ama daha önce benimle hiç konuşmamış bir kız, çıkışa doğru yürürken yanıma geldi. "O çok yakışıklı. Ve o aksanı. Yaptığı ve söylediği şeyler... sanki bir film gibiydi."

"Evet, gerçekten utanç verici, klişe bir film gibiydi," diye onayladım.

Yüzü düştü. "Ne yazık ki hepimiz o anın büyüüne kapılmıştık, sizin de bizim bakış açımızdan görebilmeniz için çekim yapamadık. O gerçekten çok cesur davrandı. Umarım bunu takdir edersiniz."

Cesurcaydı, ama Sebastian kolay kolay utanmazdı. Yabancıların onun hakkında ne düşündüğünü umursamayacak kadar kendine güveniyordu. Aslında yaptığı şey cesurdan çok akıllıcaydı. Çünkü Sebastian beni tanıyordu. Bir şeye karar verdiğimde, inatçı bir pislik olabilirdim. Beni dinlemem için yeterince uzun süre orada tutmak için böyle bir şey yapması gerektiğini biliyordu. "Kim demiş takdir etmedim diye?" Omuz silktim ve oditoryumun kapısından çıkıp karşı duvara yaslanmış, söz verdiği gibi beni bekleyen Sebastian'ı buldum.

Onu görmek göğsümü sahiplenme duygusuyla doldurdu.

Ve ona minnettar olduğumu kanıtlamak için salonu geçtim.

Bize bakan gözlerin farkındaydık ama bir kez olsun hiç umursamadık. Beni selamlamak için duvardan itti ama ben önce davrandım, kitap çantamı ayaklarımızın dibine bırakıp kollarına atladım

kollarının arasına atlayabilmek için. Bu, başka bir erkek arkadaşım ile yapamayacağım kadar utangaç bir hareketti, ama Sebastian beni kolaylıkla yakaladı, gözleri mutlu bir sürprizle parladı ve ellerini popoma koydu. Bacaklarımı beline doladım, parmaklarım saçlarını okşarken, dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Sınıf arkadaşlarıma ikinci bir gösteri sunarken, Sebastian Thorne'u, henüz yüksek sesle itiraf etmeye hazır olmadığım tüm sevgimle öptüm.

KONU 42

SEBASTIAN

Dizüstü bilgisayarlarımız ve kitaplarımız yatağıını doldururken, biz de karton kutulardan Çin yemeğı yiyorduk.

Lily benimle çıkmayı kabul ettiğıinden beri iştahım geri gelmişti. Son iki gündür gördüğüm her şeyi yedim ve sonra spor salonunda hepsini yakıp yok ettim.

Yapmadığım tek şey, kız arkadaşımınla yatakta yakmaktı.

Kız arkadaşım.

Geçen yıl, herhangi bir kadına bu şekilde hitap etme düşüncesi beni kaçmaya itiyordu. Şimdi ise, Lily ile birlikte, bu kelime beni ezici bir sevgi dolu sahiplenme duygusuyla dolduruyordu.

Ancak, onu çok hızlı, çok erken zorlamamaya çalışıyordum. Bu, şimdiye kadarki en iyi seksin anlık tatmini ile ilgili değildi. Lily'ye onu kalıcı bir şekilde istediğimi güvence vermekle ilgiliydi.

İkimiz de okulun son dönemi ile çok meşgul olduğumuz için, birlikte çalışıp tezlerimizi yazmaya karar vermiştik. Böylelikle, molalarımızı kolayca birbirimizle geçirebilecektik.

Lily, uzun ipeksi saçlarını dağınık bir topuz haline getirmiş, kung pao tavuğunu yiyordu. Beni çılgına çeviren "lezzetli" sesler çıkarıyordu. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum,

onun benimle burada olduğuna hayret ediyordum. Bir şekilde, inanılmaz bir şekilde, bu muhteşem kadını bana ikinci bir şans vermeye ikna etmeyi başarmıştım.

Kirpiklerinin altından bana baktı ve bir lokma yuttu. "Yine bakıyorsun."

"Bakmaya değer birisin." Omuz silktim ve bir lokma daha aldım. Göğüslerinin arasında duran kolyeleri inceledim. January'nin ona verdiği kitap kolyenin yanında benim elmas zambak kolyem vardı. Dün ona geri vermiştim ve o da hemen takmıştı. Lily bana gecikmiş Noel hediyesi verdi: Stephen Spielberg'in *Empire of the Sun* filminin eski bir posterini. Çerçevesi ve her şeyi vardı. Bu tür şeylerin ne kadar pahalı olabileceğini biliyordum, bu yüzden Lily'nin benim için bu kadar düşünceli bir şey için zor kazandığı parayı harcadığına çok duygulandım.

Aşkımı kamuoyuna açıkladıktan sonra bütün günü birbirimize ve son bir ayda neler yaptığımıza dair sohbet ederek geçirdik. Daha fazla özür dileme, biraz öpüşme ve okşama vardı, ama daha fazlası yoktu, ona çaresizce aşık olmama rağmen.

Aniden, Lily boş eliyle yanağıma dokundu. "Tıraş olmuşsun."

"Biraz boz ayı gibi olmuştum." "Ben olduķa

beğenmiştim."

"Gerçekten mi?"

Gülümsedi, gamzeleri ortaya çıktı. "Evet, beğendim. Sakallı halini de seviyorum. Sakalsızken daha sert ve seksi görünüyorsun."

Mutluluk beni sardı. "Oh,

gerçekten mi?" "Hmm."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Sen yap." Lily düşünceli bir şekilde başını eğdi, başının üstündeki saçları sevimli bir şekilde sallandı. "Her günün her dakikasını tıraş olmakla geçirmek mi, yoksa bir daha asla tıraş olamamak mı?"

Lily'nin "Hangisini tercih edersin?" tartışmalarına tekrar davet edilmek sembolik bir anlam taşıyordu, bu yüzden soruyu ciddiye aldım. "Bir daha asla tıraş olmamayı."

"Sakalın yüzünden sürekli takılıp düşmez misin?"

"Eğer her günün her dakikasını tıraş olmakla geçirmeyi seçersem, bu bir daha asla seninle sevişememem anlamına gelir... Bu yüzden tıraş olmamayı tercih ederim, sen de sakalımı tuhaf ve harika şekillerde örersin."

Gözleri flörtöz bir şekilde parladı. "Çok uzun sakallı bir erkeğe ilgi duyacağımı kim söyleyebilir ki?"

"Bana olan ilginin tamamen görünüşüme bağlı olduğunu mu söylüyorsun?" diye alay ettim.

O güldü ve başını salladı. "Öyle olmadığını biliyorsun. Sakalını öreceğim, Gandalf."

Ona kibirli bir teşekkür işareti yaptım. Sonra sordum, "Hayatının geri kalanında tez yazmayı mı tercih edersin, yoksa sonsuza kadar her gün 'I Saw Mommy Kissing Santa Claus' şarkısını dinlemeyi mi?" Tatil sezonunda Lily'nin Jackson Five'ın Noel şarkısını hiç sevmediğini öğrenmiştim.

"Bu çok acımasızca." Derin bir nefes aldı. "Tez."

"Gerçekten mi? O kadar mı nefret ediyorsun?" "Evet, o kadar nefret ediyorum."

Kıkırdarak bir ısırik daha aldım ve ağzım doluyken mırıldandım, "Bunu bilmek iyi oldu."

"Hayatının geri kalanında kusmuk yemek mi istersin, yoksa halka açık bir yerde romantik sözlerle kendini ve kız arkadaşını utandırmak mı?" Lily ciddi bir yüzle sordu. Sonra beş yaşındaki bir çocuk gibi kıkırdadı. "Oh, üzgünüm, sen zaten ikincisini yaptın."

"Bunu asla unutamayacağım, değil mi? Ve kung pao tavuk yerken kusmuktan bahsettiğin için teşekkürler."

"Rica ederim. Ve asla. Asla. Asla."

"Hiç utanmadım. Ve sen de hiç utanmamalısın benim halka açık aşk beyanım yüzünden. Onu

gölümserken ama gözlerini kaçırırken onu dikkatle izledim.

Elbette, Lily'nin aşk itirafına karşılık vermemiş olması benim dikkatimden kaçmamıştı. Beni sevmediği için değil. Bunu biliyordum. O... bunu yüksek sesle söylemeye korkuyordu. Benim onu tekrar incitmemden korkuyordu.

Bundan nefret ediyordum.

Dünyadaki her şeyden çok, bana beni sevdiğini söylemesini istiyordum.

Yine de onu anlıyordum.

Bu, onun bir an önce itiraf etmesini sağlamaya kararlı olmadığım anlamına gelmiyordu.

Lily geriye yaslandı ve kartonunu komodinin üzerine koydu. Bu hareket, kısa süveterinin yukarı kalkmasına neden oldu ve milyonlarca öpücük kondurmak istediğim krem si zeytin rengi tenini ortaya çıkardı. Geriye yaslandığında, gülümsemesinin kıvrımlarından beni dikizlediğini anladım.

Pişmanlık duymadan omuz silktim ve o da küçük bir kahkaha attıktan sonra yastıklarına yaslandı.

"Hayatının geri kalanını inşaat mühendisi olarak mı geçirmek istersin, yoksa bir sanat stüdyosunda şimdiye kadar gördüğüm en güzel sanat eserlerini yaratarak mı?"

Onun keskin sorusu karşısında gerildim. Gözlerimiz birbirine kilitlendi, onunki ciddi ve araştıracıydı.

İfadesi yumuşadı. "Bu haftanın senin için duygusal olarak zor bir hafta olduğunu biliyorum ve seni zorlamak istemiyorum, gerekirse bana geri çekilmemi söyle. Ama... eğer beni takip edebiliyorsan, belki de istediğin diğer şeyleri takip etmeye hazır olduğun anlamına gelir."

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Dört yıldır inşaat mühendisliği diplomamı almak için çalışıyorum."

"Yine de bu sektörde yarı zamanlı bir iş aramadın. Staj ya da iş deneyimi bile yok."

Hayır, ben aramadım, ama sınıf arkadaşlarımdan çoğu aradı.

"Derecenizi bitireceksiniz ve her zaman elinizde olacak. Ama bu sizin istediğiniz şey mi, Sebastian?"

"Öyle olmadığını biliyorsun." Sanatımla tam zamanlı olarak ilgilenme fikri beni heyecanlandırdığı kadar korkutuyordu da. "Bu istikrarlı bir kariyer değil, Lily. Ve artık seni de düşünmem gerekiyor."

Şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu geçici bir heves değil. Geçici olarak gördüğüm biri için kendimi duygusal bir çileye sokmadım." Sabırsızca ikimizin arasında elimi salladım. "Benim için bu kadar, ve sana bakabilmek istiyorum."

Lily'nin kaşları çatıldı ve bana doğru yaklaşırken gülümsemesini bastırmaya çalışıyor gibiydi. Elini uyluğumun üzerinde gezdirerek, ciddi konudan bir anlığına dikkatimi dağıttı. "Kariyer seçimlerimde beni destekleyerek, ağlayabileceğim bir omuz olarak ve... birçok orgazmla rahatlamama yardım ederek bana bakacaksın."

Kasıklarımından bir sıcaklık yayıldı. "Öyle mi?"

O kıkırdadı. "Bu kısmın dikkatini çekeceğini düşünmüştüm. Ama demek istediğim... Senin maddi desteğine ihtiyacım yok. Aslında, ailenin kim olduğunu düşünürsek, maddi desteğine ihtiyaç duyan biri olarak görülmemeyi tercih ederim."

Kaşlarımı çattım. "Ama..."

Lily parmağını dudaklarıma koyarak beni susturdu. "Dört yıl boyunca çok çalıştım ve psikoterapi doktoramı almak için dört yıl daha daha da çok çalışacağım. Herkesin beni Rahibe Teresa sandığını biliyorum, ama aslında o kadar fedakar biri değilim. Ben hırslıyım. Sonunda kendi işimi kurmak ve kendi muayenehanemi açmak istiyorum. Bunu başarırsam, kimsenin maddi desteğine ihtiyacım olmayacak."

"Biliyorum." Bunu biliyordum. Lily bana bunları daha önce anlatmıştı.

"Bu, beni o şekilde desteklemenize gerek kalmayacağı anlamına gelir. Bu kararı buna göre vermeyin. Sanatınız sizi geçindirecek kadar para kazandırmıyorsa..."

"Bizi," diye ısrar ettim.

Lily'nin gözleri sevgiyle parladı. "Bizi. O zaman okula geri dönebilir ya da mühendislik işi bulabilirsin."

Göğsüm aniden *duygularla* doldu. Hiç alışamayacağımı düşündüğüm, ezici duygular. Paket servis kutumu yanımdaki komodinin üzerine koydum ve ona döndüm, başparmağımla dolgun dudaklarını okşadım. "Seni hak etmek için ne yaptım, Sawyer?"

Sesimin sertliği karşısında nefesi kesildi. "Birbirimizi hak ediyoruz."

İhtiyacım zihnimi bulanıklaştırdı ve onu şimdi öpersem, daha da ileri gitmek isteyeceğimi biliyordum. Sonuçta, onun benim ruhuma damgasını vurduğu gibi, ben de bu kadının ruhuna damgasını vurmak istiyordum.

"Sen..." Dudaklarını yaladı, başparmağımlı yakaladı ve şehvet dalgası penisimi sertleştirdi. "Bana karşı dikkatli olmana gerek yok. Kendini tutuyorsan... tutma."

Bu, ihtiyacım olan tek davetti.

Dudaklarımız birbirine milimetrelerce yaklaşmışken yatak odamın kapısı birden açıldı. Lily ve ben şaşkınlıkla birbirimizden uzaklaştık.

Kapıda kardeşim duruyordu, arkasında Leona vardı. Juno sinsi sinsi sırıttı. "Umarım bir şeyi bölmemişimdir."

"Yanlış anlama Junebug, ama şu anda senden nefret ediyorum."

Kız kardeşim sadistçe bir zevkle kıkırdadı.

Lily şakacı bir şekilde beni itti. "Kibar ol!" Ben yastıkla durumumu gizlerken, o yataktan atladı. "Juno!"

Kız kardeşim ve kız arkadaşım heyecanla birbirlerine sarıldılar. Normal bir durumda, birbirlerini bu kadar sevmelerine çok sevinirdim.

"Lily, bu benim kız arkadaşım Leona." Juno, uzun boylu, kahverengi tenli güzelliği tanıtarak, çalmış kız kardeşimin

kalbini çaldı.

"Seninle tanışmak çok güzel."

"Ben de." Leona onu kucakladı. "Senin hakkında çok şey duydum." Lily'nin omzunun üzerinden gülümsedi ve el salladı.

"Merhaba, Bastian."

"Seni görmek güzel." Sertçe başımı salladım. "Şimdi Lily hariç hepiniz dışarı çıkın."

Lily bana döndü. "Sebastian, terbiyeli ol." Sonra kolunu Juno'nun omuzlarına doladı ve onları odadan çıkardı. "Çay? Şarap? Ne kadar kalacaksın?"

Onların sesleri uzaklaşırken, çaresizlik içinde gözlerimi kapatıp inledim. "Kız kardeşimi seviyorum," dişlerimi sıkarak kendime hatırlattım. "Kız kardeşini öldüremezsin."

"Hey, Bas."

Gözlerimi açtığımda Zac kapı çerçevesine yaslanmış duruyordu. "Kız kardeşinin burada olduğunu biliyor musun?"

"Acı verici bir şekilde, acı verici bir şekilde farkındayım."

KONU 43

LILY

Üniversitenin baş kütüphanecisi olan bir annem olmasının en sevdiğim avantajlarından biri, çok rağbet gören çalışma odasını kullanabilmektir. Bu odayı rezerve etmek neredeyse imkansızdı, ama annem ihtiyacım olduğunda bana bir oda ayırmaya çalışırdı. Tezim neredeyse bitmişti. Yılın başında yaptığım röportaj taleplerinin çoğu kabul edilmişti ve dün, sosyal medyanın ruh sağlığımız üzerindeki etkisini anlatan çok satan bir kitabın yazarıyla son röportajımı tamamlamıştım. Akranlarımla konuşarak bazılarının tezlerinde çok geride kaldıklarını öğrendiğim için, bu kadar ileride olduğum için kendimle gurur duyuyordum.

Bitirmeye bu kadar yaklaşmış olmam, Profesör McAvoy'a geri bildirim almak için bolca zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Sonuçlarım ilginç ve endişe vericiydi. Sosyal medyanın etkisi konusunda cinsiyetler arasında farklılıklar *vardı* ve bu benim ana odak noktamdı, ancak araştırmamın tek bir ortak sonucu vardı. Hükümetlerin devreye girip sosyal medya uygulamalarını daha etkili bir şekilde düzenlemesi gerekiyordu. Sadece bireysel kullanıcılar değil, platformların da yaygınlaşmasına izin verilen taciz, zorbalık ve istismar için değil, aynı zamanda

algoritmalarının kasıtlı olarak olumsuz hedeflemesi konusunda da sorumlu tutulmalıydı. Birkaç uzmanla röportaj yaptım ve hepsi, insanların olumsuz içeriklerle daha fazla etkileşimde bulunduğunu tespit eden platformların, zihinsel sağlığımız üzerindeki olumsuz etkilerine bakılmaksızın, etkileşimi teşvik etmek için herkesin algoritmalarında olumsuz içeriği kasıtlı olarak güçlendirdiğini doğruladı.

Bu karmaşık bir durumdu ve açıkçası siyasi ve sosyal bir çıkmazdı. Bu konuyu fazla düşündüğümde, kendimi çok depresif hissediyordum. Bunun yerine, elimden geldiğince yardım etmeye odaklanmayı tercih ettim. Diplomamı alıp yüksek lisansa geçmek, insanların ruh sağlığına yardımcı olmak için attığım bir sonraki adımdı.

Ama önce tezimi bitirmem gerekiyordu ve annem, onu arayıp yalvardığımda bana kütüphanede bir çalışma odası ayarlayacağına söz vermişti. Maddie ve Shaun son zamanlarda çok kavga ediyorlardı. Maddie, iki hafta önce Avrupa'dayken Shaun'un bir rugby hayranıyla bir şeyler yaşadığına emindi, Shaun ise Maddie'nin, babasının mimarlık firmasında onu bekleyen iş için Newcastle'a taşınırken onu geride bırakmak istemediğini gizlemek için hayali bir çatışma yarattığına emindi.

Tartışmaları gürültülüydü ve daha da gürültülü seksle kesintiye uğruyordu, ben de artık dayanamıyordum. Sebastian'ın evine giderdim, ama dün kız kardeşinin gelişi yaklaşan seksi anları kesintiye uğrattı. Ona yaklaşırsam, onu çıplak soymak ve istediğimi yapmak dışında hiçbir iş yapamazdım.

Annemin ofisine yaklaşırken içimden inledim. Gerçek şu ki, onunla seks yapmak için can atıyordum. Sebastian, kız kardeşinin ani ziyareti nedeniyle dün gece isteksizce benden ayrılmıştı, bu yüzden geceyi yalnız geçirdim ve onunla ilgili çok, çok canlı bir rüya gördüm.

Sebastian ile gerçek bir ilişkiye başlamak için heyecanlı ve coşkuluydum, çünkü uzun zamandır bu umudu

, bitirmem gereken bir tezim vardı. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksi tekrarlamak için duyduğum son derece ilkel ihtiyacın dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

Annemin önünde yüzümde şehvetli düşüncelerimin görünmesini istemediğimden, erkek arkadaşım (erkek arkadaşım!) ilgili düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Kapıyı çaldım ve içeri girdim. "Gir." Normalde annem kütüphanenin bir köşesinde otururdu, ama bugün bilgisayarının başında kambur oturmuş, gözlerinin arasını ovuşturuyordu.

"Merhaba."

Başını kaldırdı ve yüzündeki ifade yerini sıcak bir gülümsemeye bıraktı. "Merhaba tatlım. Anahtarlar mı? Tamam." Annem masadan kalktı, kilitli bir dolabı açtı ve bir anahtar takımı çıkardı. Anahtarları verirken, "Beşinci oda" dedi.

Ooh, en iyi çalışma odası. "Teşekkürler. İyi misin?"

Kalın, koyu renkli saçlarını kulağının arkasına attı. "Bütçe meselesi. Tam bir baş ağrısı. Sanırım ihtiyacımız olanı kıcımdan çıkarmam gerekiyor."

Ben yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm."

Annem elini uzatıp yanağımı okşadı. "Teşekkürler tatlım. Harika görünüyorsun." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu, tüm amfi önünde kendini ilan eden bir adamla bir ilgisi yok, değil mi?"

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Nasıl bildin?" "Fakülte dedikoduları."

Suçluluk duygusu içimi kapladı. "Anne, sana söyleyecektim. Çılgın bir hafta oldu."

"Biliyorum. Peki... mutlu musun?"

Yüzümü kaplayan küstah gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Şu haline bak." Gözleri buğulandı. "Bebeğim büyümüş ve aşık olmuş."

"Anne..."

"Biliyorum, biliyorum. Duygusal olma." Beni kucakladı ve ben de onu sıkıca sarıldım, tanıdık parfümünün kokusunu içime çektim. Kollarında kendimi güvende hissettim. Her zaman öyle olmuştu. Ve bunun için ne kadar şanslı olduğumu biliyordum.

"Bugün sana söyleyecektim," diye söz verdim. "Yüz yüze söylemek istedim."

"Sana inanıyorum." Şakağıma bir öpücük kondurdu ve beni bıraktı.

Gözleri kahkahayla parladı. "Baban biliyor." Yüzümü buruşturdum. "Ee?"

"Sebastian'ı eve getirdiğinde şüphelenmişti. Ama şüphelenmek ve bilmek iki farklı şey, bu yüzden genç adamla yeniden tanışmak ve sana zarar verirse başına geleceklerin korkunç sonuçlarını ona aşılama istiyor."

Gözlerimi devirdim, babamın ve amcalarımın Beth'in erkek arkadaşı Callan'ın yanında nasıl davrandıklarını hatırlayarak. "Bu çok saçma."

"Hayır, değil." Annem başını salladı. "Baban seni, beni de dahil olmak üzere, hiçbir şeyi sevmeyeceğini düşündüğü kadar çok seviyor, bu da çok şey ifade ediyor."

"Anne..."

"Olması gereken de bu. Çocuklarına duyduğun sevgi evren gibidir. Sürekli genişler, ezici, gizemli ve korkutucu derecede güzeldir."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Bir gün bunu anlayacaksın. Ve bir gün, babanın seni incitirse erkek arkadaşını fiziksel zarar vermekle tehdit etmesinin nedenini anlayacaksın."

Gülerek başımı salladım. "Tamam. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Genç adamını yakında bize tanıştır, tamam mı?"

"Getiririm." Onun yanağına bir öpücük kondurdum ve ofisinin kapısını açtım. "Çok fazla çalışma."

"Sen de, tatlım."

Beş numaralı çalışma odası, diğerlerinden uzak, arka köşedeydi. Tezlerini bitirmeye çalışanlar için bir sığınaktı. İlk yaptığım şey, dizüstü bilgisayarımı fişe takmadan önce telefonumu sessize almak oldu.

Belki de ayrılan doksan dakikanın yirmi dakikasını odada geçirmiştım ki, biri kilitli kapının kolunu sallayarak içeri girmeye çalıştı. Ardından kapı çalındı.

"Dolu!" diye sabırsız ve sinirli bir şekilde bağırdım. Kapıda bunu belirten bir tabela vardı.

"Lily, benim."

Tanıdık, derin sesi ve şık aksanı kalbimi hızla attırdı. Hızla belgemi kaydettim ve masadan kalkıp kapının kilidini açtım. Sebastian, ben kapıyı açar açmaz içeri girdi ve ardından kapıyı arkasında kapatıp kilitledi.

"Ne yapıyorsun?" Ona şaşkın şaşkın baktım.

"Sana mesaj attım."

"Telefonum sessizde. Annem sana burada olduğumu mu söyledi?"

"Hayır, bu sabah çalışma odası ayırttığını söylemiştin. Seni bulana kadar hepsinin kapısını çaldım."

Beni bulmak için bu kadar çaba sarf etmişse, bir sorun olmalıydı. Aklım en kötü sonuçlara gitti. "Bir şey mi oldu?"

"Bir sorunum var," dedi ciddiyetle. "Ne oldu?"

Sebastian nazikçe kalçalarımı tuttu ve konuşurken beni masaya doğru itmeye başladı. "Birkaç gün önce hayatımın aşkıyla yeniden bir araya geldim ve o gün bana aşk dolu ilgimi kabul edeceğini söylediğinde, kız kardeşim ortaya çıktı ve beni engelledi."

Alt karnımı sıcaklık kaplarken bile kahkahaya boğuldum. "Öyle mi?"

"Evet. Ve Şimdi gözlerini, gülüŐünü, g l msemi ve i imdeyken inlemelerini düşünmeden edemiyorum." Sesi kalınlaŐ tı. "Bu yüzden, kütüphanede penceresiz bir odaya kilitleneceğini söylediğinde, itiraf etmeliyim ki, orada ders  alıŐ tĐını hayal etmedim."

Sebastian beni masaya yatırırken dizlerim titredi. Alt karnım arzuyla kasıldı. " yle mi?"

"Hayır. Daha iyi bir erkek seni yatağına atıp nazikçe seviŐ mek için bekleyebilirdi... Ama ben sana ihtiya ım var, Lily." Alnını alnıma yasladı. "Sana o kadar ihtiya ım var ki, tek düşünebildiğim Şey bu."

Dürüst olmak gerekirse, annem bana kütüphanenin  alıŐ ma odalarından veya sessiz k Ő elerinden azgın çiftleri kovduğu hikayelerini anlattığında, tiksinti ile burnumu kırıŐ tırmıŐ tım. Kim kütüphanede seks yapar ki? Kütüphane saygı duyulması gereken bir yerdi ve eğitimlerini ilerletmek için orayı kullanan insanlar da saygı duyulmalıydı.

Yine de, bacaklarımı açıp Sebastian'ı aralarına kabul ederken bunların hiçbirini düşünmedim. Doğrusu, onu ne kadar istediğimden baŐ ka bir Şey d Ő nemiordum. Sanki beni anında ona ihtiyaç duymama neden olan bir tür sihirli feromon salgılıyor gibiydi.

Kalçalarımı kavradı ve beni kendine doğru çekti, böylece onun da beni ne kadar istediğini hissedebildim. "Lily, Lily..." Sesini boĐuklaŐ tırarak adımı söyledi. Sonra dudakları boğazımı okŐ adı ve ben baŐ ımı geriye atarak nefesimi tuttum. Onun dudaklarının hafif dokunuŐ unun bu kadar zevkli ve titretici bir tepki uyandıracakĐını kim tahmin edebilirdi?

"Kokun inanılmaz," diye mırıldandı  enemin altını öperken. "Sen inanılmazsın. Tek düşünebildiğim sensin."

"Sebastian," diye inledim, parmaklarım sırtına gömüldü ve onu kendime doğru çektim.

"Adımı söyleme Őeklinizi seviyorum. Gelirken söylediğinizi duymak istiyorum." Güzel

mavi-yeşil gözlerinde kararlılık parladı ve eli bacaklarımın arasına kayd. Kotumun fermuarını çekmesiyle, tam da onun keşfetmeyi amaçladığını umduğum yerde karıncalanma hissi patladı.

Yüksek sesli bir kapı çalma sesi farkındalığımın sınırlarında kalakaldı, ama Sebastian'ın parmakları iç çamaşırımın altına giriyordu, bu yüzden...

"Lily Sawyer, ben annen!"

Onun sesi, ikimizin üzerine yağan buz gibi bir gerçeklik duşuydu. Gözlerimiz fal taşı gibi açılmış, donakaldık ve sisli şehvetin ateşi dağıldı.

Aman Tanrım, gerçekten kütüphanede seks mi yapacaktım?

"Lily!"

"Geliyorum!"

Sebastian'ın dudakları titredi titre hoşnutsuz bir kahkaha ile titredi. "Eh, az kalsın yapacaktın."

"Çekil üstümden," diye tısladım ve elini kot pantolonumdan uzaklaştırdım. Ben kot pantolonumun fermuarını çekerken, geniş omuzları eğlenerek titredi. Sebastian mırıldandı, "Çıplak büyükanne. İngilizce dersinde duşta çıplak büyükanne. İngilizce konuşan çıplak bir büyükanne duşta." İğrenerek titredi. "Bu kadarı yeter."

Annem ısrarla kapıyı çalınca, erkek arkadaşına telaşlı bir bakış attım ve çalışma odasının kapısını açtım.

Annem kollarını göğsünde kavuşturmuş, benden arkamda duran Sebastian'a bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi çocukluğumdan çok iyi tanıyordum: hiç eğlenmiyor ve kendini kaybetmemeye çalışıyordu.

"Merhaba anne," diye ciyakladım. "Ne var ne yok?"

Annesi dudaklarını sıkıştırdı ve Sebastian bu fırsatı değerlendirerek destek olmak için ellerini omuzlarıma koydu. "Sizi tekrar görmek ne güzel, Bayan Sawyer."

Bu sefer ona Liv demesini söylemedi. Bunun yerine, ellerine öfkeyle baktı.

"Bana dokunma." Onu itekledim.

Onun kahkahasını bastırmaya çalıştığımı duydum.

Annem yüzünü buruşturdu. "Bu benim kariyerimin en önemli anı değil mi? İlk kez iki azgın öğrenciyi çalışma odasından kovduğumda, bir gün onlardan birinin kendi çocuğum olacağını kim tahmin edebilirdi?"

"Anne, biz..."

"Bilmek istemiyorum."

Aptalca bir soru sordum: "Sebastian'ın burada olduğunu nasıl anladın?"

"Sana kahve getirmek için geliyordum." Elini kaldırdı ve elindeki kahve fincanını fark ettim ve kendimi daha da suçlu hissettim. "Ve erkek arkadaşının kötü niyetle buraya koştuğunu gördüm."

"Kızına karşı niyetim aslında onurlu..."

"Birinin kızıyla seks yapmak, o ebeveyn tarafından her zaman kötü niyetli bir davranış olarak görülecektir. Anlıyor musun?" Annem ona sert bir bakış attı. "Hele de benim kütüphanemde. Genelde bu tür konularda oldukça iyi bir mizah anlayışım vardır, ama Lily benim küçük kızım ve seni mektup açacağıyla sakatlamak istiyorum."

Eyvah.

"Sizi temin ederim, ben buraya..."

"Bana yalan söyleme. Lütfen. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir. Git buradan."

Bu tatsız tartışma midemi bulandırdı. Tabii, babamla böyle olacağını yarı yarıya bekliyordum, ama annem erkek arkadaşlarıma karşı her zaman çok rahat davranırdı.

Ama tabii, hiçbiri ile onun iş yerinde seks yapmaya çalışmamıştım.

Yüzüm kızardı, yanaklarım yanıyordu.

Sebastian arkamda iç geçirdi ve sonra yanımdan geçti. Annemin önünde yüzümü nazikçe avuçlayacak kadar cesaretliydi. Yüzündeki ifade bana endişelenmememi söylüyordu. Sonra beni bırakıp gitmeden önce nazik bir sözle dudaklarımı öptü.

Ancak, ayrılmadan önce annemin yanında durdu. "Lily'yi seviyorum, Bayan Sawyer. Niyetim gerçekten onurlu." Annem biraz yumuşadı ve uzun bir iç çekişle nefes verdi. "Biliyorum. Bunu görebiliyorum. Sanırım bunu siz görmeden önce ben görmüştüm. Ve her şey yoluna girecek. Sadece *bunu* bir daha yapmayın." Etrafımızı belirsiz bir şekilde işaret etti.

"Elbette." Sebastian bana yine güven verici bir gülümseme attı ve uzaklaştı. Neredeyse köşeyi dönmüşken geriye baktı. Uzaktan bile ifadesindeki ateşli vaadi okuyabiliyordum.

O ortadan kaybolduktan sonra, isteksizce anneme döndüm. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Biliyorum. Sen iyi bir kızsın. Bu da, tüm nezaket kurallarını unutacak kadar gerçekten aşık olduğun anlamına geliyor."

Utançtan yanaklarım yanıyordu ve kızaran bir tip olmasam da annemin bunu hissedebileceğini biliyordum.

O gülümsedi ve daha da yumuşadı. "Bir daha böyle bir şey olmasın."

"Olmayacak. Söz veriyorum."

"Onu yakında eve getir. Seninle ilgili çok ciddi görünüyor, bu yüzden onu daha iyi tanımak istiyorum."

"Tamam."

"Tamam. Kahven hazır."

"Teşekkürler anne."

"Biraz çalış." Odaya doğru elini salladı. "Özür dilerim."

"Biliyorum, evlat. Unut gitsin. Zaten, babanla benim orada yaptıklarımızı düşününce, bu benim için biraz ikiyüzlülük olur."

Yüzümde dehşet dolu bir ifade belirdi ve annem uzaklaşırken ağzını kapatarak kahkahasını bastırdı.

"Burada *mi*?" diye arkasına doğru

fısıldadım. Omuzları daha da

şiddetli titredi. "Anne!" diye

fısıldayarak bağırdım.

Ama o çoktan köşeyi dönmüştü.

Arkamı döndüm ve Sebastian'la neredeyse seks yapacağım masaya baktım. Ailemin de aynı masada seks yapmış olabileceğı düşüncesi, eşyalarımı hızla toplamama neden oldu.

Tezimi evde yazmak zorunda kalacaktım. "Ugh."

Arkamdan odanın kapısını kilitlerken titredim.

.BÖLÜM KIRK DÖRT

LILY

Sıcak, ağır bir ağırlığın farkındalığı bilincime sızdı ve gözlerim ani bir panikle açıldı.

Kaslarım bir an için kilitlendi, yatak odamın tavanına baktım ve sonra bakışlarımı indirdim. Gördüğüm şeyi anlamam bir saniye sürdü, ama uykulu sis dağıldığında, altımdaki yatak ve yastığa rahatça uzandım.

Sebastian.

Gece yarısı uyanıp onun bana sarılmış olduğunu hatırladım. Bana tekrar uyumam için fısıldamıştı.

Şimdi Sebastian üzerime uzanmış, beni yatağa sabitlemişti. Yüzü göğüslerime sürtünyordu, bacaklarından biri benim bacaklarımın arasına dolanmıştı ve bir kolu yüzümün yanında dururken, diğer kolu sanki uykusunda bile beni kendine yakın tutuyormuş gibi belime dolanmıştı.

Uyanıp erkek arkadaşımın yüzünü göğüslerime gömmüş olduğunu görmek ne kadar sevimli olsa da, o biraz ağırdı.

Kalın, sarı saçlarını parmaklarımla okşadım, sahip olma duygusu içimi kaplamıştı.

Dün, çalışma odasının anahtarını,

Sebastian, danışmanıyla bir toplantısı olduğunu, ancak toplantıdan sonra bana uğramaya çalışacağını mesajla bildirmişti. Kızlara bir podcast bölümü yapacağıma söz verdiğim için onu ertelemek zorunda kaldım. İnsanlar, beni öfkeliendiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorlardı. Sebastian ve psikoloji dersinde yaptığı aşk ilanı hakkında dedikodular yayılmıştı ve kızlar benim bu konuyu ele almamı istiyorlardı. Sebastian henüz ailesi ve akrabalarına bizden bahsetmemişti ve ailesi "normal" bir aile olmadığı için, ilişkimizi kamuoyuna açıklamak istemiyordum.

Bunun yerine, izleyicilerimize iyi olduğumu, Jan ve benim aramızın iyi olduğunu ve bazı kişisel streslerin beni etkilediğini garanti etmek için bu bölümü çekmeyi kabul ettim. Kızlar bundan pek memnun değildi (sürpriz, sürpriz, izleyicilerimiz de öyle), ama ben daha fazla ayrıntı paylaşmaya hazır değildim.

Sebastian ve benim, tüm dünyayı bu ilişkiye dahil etmeden, ilişkimize alışmak için zamana ihtiyacımız vardı. Yani, bunu kamuoyuna duyurarak bunu bir şekilde yaptığını biliyordum, ama bunun, beni dinlemeye ikna etmek ve sevgimi geri kazanmak için büyük bir jest yapmaktan öteye, sonuçlarını düşünmediğini varsaymışım.

Önce onunla bunu konuşmam gerekiyordu. Hikayenin sonu.

Eve vardığımda, Sebastian'dan bir sesli mesaj aldım. Juno ve Leona'nın büyük bir kavga ettiklerini ve Leona eve dönene kadar Juno ile biraz vakit geçirdiğini söylüyordu. Göz kapaklarım kapanmaya başlayana kadar biraz daha çalışmaya devam ettim.

Maddie, ben yatmaya gittikten sonra Sebastian'ı daireye almış olmalı.

Saçlarını okşayarak, onun ağırlığının, üzerimde uyumasının güzelliğine değip değmediğine karar vermeye çalışıyordum.

Kararımı, kirpikleri titrediğinde verdim. Birkaç kez uyuşukça gözlerini kıptı ve yanağı göğüslerimden birine daha derinlemesine bastırdı. Göğüslerimi tamamen kapatan kısa bir tişörtle yatmışım, ama ben...

altında sütyen de yoktu. Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıncı, ben de eğlenerek hafifçe güldüm. Gözlerimiz buluştu ve yüzündeki ifade hayranlık ve şefkatle yumuşadı, eğlencem yerini sevgiye bıraktı.

Başını kaldırdı, yüzümü inceledi ve sonra göğüslerime bakmaya başladı. "Bu, uyanmak için çok güzel bir yol."

"Evet, görünüşe göre bilinçsizken bile göğüslerime odaklanıyorsun."

Sebastian, uyuklu bir şekilde alçak ve boğuk bir kahkaha attı ve elini belime kaydırarak göğüslerimi avuçladı. "Beni kim suçlayabilir ki? Muhteşemler. Ve çok rahatlar." Kaşları çatıldı. "En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum."

"Ben de." Parmaklarım saçlarından yanağına doğru kaydı.

O anda vücudunda ince bir değişiklik hissettim. Bir gerginlik. Bakışları aşağıya doğru kayarken ve hafifçe donuklaşırken onu dikkatle inceledim. Aniden... kaybolmuş gibi görünüyordu.

Belki biraz da korkmuş.

Nedenini tahmin etmeye çalışırken, onu sakinleştirmekten başka bir şey yapmak istemedim. Onu okşadım, diğer kolumu kaldırıp omzunu okşadım. "Biliyorsun, tüm o eski duygular bir gecede yok olmaz."

Sebastian şaşkınlıkla gözlerini bana çevirdi. "Ne düşündüğümü nereden bildin?"

Sezgilerimin doğru çıktığına sevindim, dizimi kaldırıp bacağıma ona daha sıkı sararak, elimden gelen her şekilde onu koruma altına almaya çalıştım. "Seni kendimden daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Lawrence'a ve kendine karşı hissettiğin kadar büyük duygular, onları aşmaya karar verdiğin için bir anda yok olmazlar. Bu bir süreçtir. Ama ben buradayım, Sebastian. O karanlık düşüncelerin seni çekmeye başladığını hissettiğinde... bana söyle. Ben de sana neden dünyadaki tüm mutluluğu hak ettiğini hatırlatırım."

Sebastian aniden hareket etti, üzerime eğildi ve bu sırada sertleşen penisini bacaklarımın arasına soktu.

Sesi duygu ve arzuyla doluydu. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun, Lily Sawyer?"

Diğer bacağımı büküp kalçalarımı kaydırarak ellerimi beline koydum ve başımı döndüren arzu içimi ısıtırken onu kendime daha da yaklaştırdım. "Bir fikrim var."

Uy k udan yeni uyanmış olmamızı umursamadan beni öptü. Bunu umursamayacak kadar ihtiyaç duyuyordu.

Sebastian ve ben baş başa kaldığımızda, her zamanki aşırı düşüncelerim pencereden uçup gitti.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, dudaklarım karıncalanarak nefes almaya çalıştım. Nefesimi zar zor toparlayabilmişim ki Sebastian beni soydu, tişörtümü çıkardı, pijama şortumu ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekti. Sonra kendi boxerını ve tişörtünü çıkarıp, dün gece çıkardığı kot pantolon, botlar ve süveterin yanına yere attı.

"Hap kullanıyorum," diye fısıldayarak aceleyle söyledim, arzuyla titreyip sallanırken.

Sebastian kot pantolonunun cebinden prezervatif çıkarmakla meşguldü. Bana bir bakış attı, yüzü şehvetle gerilmişti. Sert bir nefes aldı. "Siktir, seni ne kadar çıplak almak istediğimi bilemezsin... ama..." Yüzünü buruşturdu. "Önce sağlık kontrolünden geçmeliyim. Geçen yazdan beri kimseyle birlikte olmadım, ama geçen kıştan beri de sağlık kontrolüne girmedim."

Kahretsin.

Ne düşünüyordum ben?

Prezervatif kullanmamayı önermeden önce bunu ben gündeme getirmeliydim. Demek ki doğruydı. Aşık olmak beni resmen aptallaştırmıştı.

Ona utangaç bir gülümsemeyle, benim iyiliğimi düşündüğü için minnettar olduğumu gösterdim. "O zaman ikimiz de kontrol edildikten sonra."

"Kesinlikle," diye onayladı ve prezervatifi yanımdaki yastığın üzerine bıraktı.

"Ne yapıyorsun..."

"Önce seninle ilgilenmeme izin ver."

Parmaklarımı saçlarına doladım ve nefes almak için onun öpücüğüne ihtiyacım varmış gibi ona karşılık verdim. Eli bacaklarımın arasına kayd. Başparmağı klitorisimi daireler çizdi ve ben ağzına inledim. Sebastian öpücüğü devraldı, ben ise iç çekip nefes nefese onun adını mırıldandım, kalçalarım onun dokunuşuna doğru itildi.

Uyluklarım titredi.

Karnım gerildi.

Sebastian'ın başparmağı üzerimde kayd ve ben çok yakındım. Çok yakındım. "Lily, aşkım," diye fısıldadı dudaklarıma, "ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun? Ne kadar sıkı? Ne kadar ateşli?" İnledi ve alnını göğsüme dayadı. "Çok ıslak. Çok hazır."

Onu bu noktaya getirmek için genellikle bundan çok daha fazla çaba gerektiğini söyleyerek egosunu şişirmek istemedim. Gerçekten de sihirli feromonlar. Ya da onu hiç bir erkeği sevmediğim kadar seviyordum ve bu her şeyi değiştiriyordu. Muhtemelen ikisi de.

Parmaklarını benden çekerek, Sebastian vücudumun aşağısına doğru indi. "Ayaklarını aç," dedi o şık aksanıyla. İngiliz nezaketini yansıtan aksanıyla kaba emri arasındaki uyumsuzluk karnımı sıkıştırdı.

Sebastian, dili klitorisime dokunmadan saniyeler önce, arzuyla boğazından bir ses çıkardı.

İhtiyacım içimi kapladı ve ben onun ağzına doğru kıvrıldım. Parmakları uyluğuma gömüldü ve inlemesi içimde titreşti.

O benim klitorisimi emdi ve ben içimde derin bir gerginlik oluşurken nefes nefese kaldım. Dili daireler çizdi ve sonra içime girmeden önce şehvetli bir şekilde aşağı doğru kayd.

Zirveye doğru tırmanırken çığlık attım.

Çaresizliğimi hisseden Sebastian klitorisime geri döndü ve nazikçe iki parmağını içime soktu.

Sebastian'ın ağzına karşı titreyerek, içimden geçen sansasyonel bir patlama gibiydi.

Sebastian dudaklarını uyluklarımla sildi ve tıraşsız yanaklarının hafif pürüzlülüğü cildime lezzetli bir şekilde sürtündü. Doruğun ardından titreyerek, onun yakıcı bakışlarını tuttum.

"Beni sevdiğini söyle," diye talep etti.

Şaşkınlık içimi kapladı. "Sebastian..."

Bekledi.

Sözler boğazımda takıldı.

Çenesi vahşi bir açlıkla gerildi. "Seninle işim bittiğinde, Sawyer, bana o üç küçük kelimeyi *haykıracaksın*."

Bu yeminle kalbim hızla çarpmaya başladı.

Üzerime doğru eğildi. "Tanrı bilir ne kadar uzun süre bu muhteşem göğüslerin arasında yüzümü gömmüş, hiçbir şeyden habersiz kaldığıma inanamıyorum."

Boğazımdan bir kahkaha attım ve içgüdüsel olarak sırtımı kavisledim. Göğüs uçlarım sertleşti ve göğüslerim ilgi görmekten şişti. Ama dokunuşu açgözlü değildi. Sebastian parmak uçlarını dayanılmaz bir yavaşlıkla köprücük kemiğimden göğüslerimin tepesine doğru kaydırırken sevgi doluydu. Penisini bacağıma sert ve sıcaktı, ucu ön sıvıyla ıslanmıştı.

"Sebastian."

Nazikçe yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni o kadar derin öptü ki, kendimi tadabiliyordum. Bu sefer öpücüğü daha yavaştı ve o kadar çok sevgiyle doluydu ki, gözlerim yaşlarla doldu. Ellerim onun pazılarını kavradı, gücünü, hayranlığını hissettim ve o üç önemli kelime ruhumun derinliklerinden yukarı doğru yükseldi.

Sebastian hafif dokunuşlarla vücudumun her santimini yeniden keşfetti

—kaburgalarımı, belimi, karnımı. Neredeyse alışkanlık haline gelmiş bir şekilde, ellerini yumuşak karnımdan çekmeye çalıştım, ama o bana azarlayıcı bir bakış attı. "Sen çok güzelsin. Her santim seni," dedi.

bana hatırlattı. Sonra elleri kıcıma kaydı ve beni heyecanına doğru çekerek öpücüğü tekrar derinleştirdi. Açlık on katına çıktı, dili benim dilimi derin, ıslak vuruşlarla okşadı. Sanki benimle sevişmeye kararlı gibiydi, ama bir yandan da nefes alamayana kadar beni sikmek istiyordu.

Doğrusu, ikisi de beni mutlu ediyordu.

Ellerimi kollarında gezdirirken, dokunuşum onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu ve öpücüğü daha nazik hale geldi. Sebastian sonunda uzaklaştı ve dudaklarım, tüm bu ilgiden şişmiş bir şekilde havada acıdı. Onun ağzı da arı sokmuş gibi görünüyordu. Dudaklarına ateşli bir şekilde bakarken, daha önce hissettiğim sahiplenme duygusu içimde kükredi. Sonra tekrar beni öpmeye başladı, ama bu sefer boğazımdan ve göğsümden aşağıya doğru ıslak, aç öpücükler.

Göğüslerimle oynarken, onları şekillendirip yoğururken, meme uçlarımı okşayıp çimdiklerken, karnımın derinliklerinde bir arzu dalgası yayıldı. Gözleri sürekli yüzümle göğüslerim arasında gidip geliyordu. Onun dokunuşuna kendimi bıraktım ve ona olan ihtiyacımı mırıldandım.

"Beni sevdiğini söyle," diye tekrar istedi.

"Sebastian..."

"Söyle bana." Ağzını meme ucuma kapattı ve emmeye başladı. Alt vücudum içimi kaplayan hisle kavislenirken, uyluklarım onun kalçalarını sıktı.

"Sebastian!"

Aniden, yavaş gitmek için verdiği savaşı kaybetmişti. Prezervatifi aldı ve ambalajından çıkardı. Oturdu, yüzünde sert bir ifade vardı.

Üzerimdeki güçlü vücudunu gözlerimle yedim. Sıkı karın kasları ve geniş omuzları. Prezervatifi geçirdiği etkileyici penisi.

Sebastian Thorne çok güzeldi. Ve o benimdi.

Gözlerinde bir şey parladı. Tam olarak anlayamadığım bir şey. Her neyse, beni

yavaşça onu oturtmak için beni yukarı çekti. Sonra beni üzerine yönlendirdi, heyecanı altımda sıcak bir şekilde hissediliyordu.

Sebastian çeneme dokunarak başımı kaldırdı. Onun ifadesini incelerken parmaklarım omuzlarının arkasına kıvrıldı. "Seni seviyorum. Karşılık vermekten korktuğumu biliyorum. Ama şunu bilmeni istiyorum ki... Senin benim için her şey olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum, Lily. *Her şey*. Ben... Birini bu kadar çok sevebileceğimi bilmiyordum."

Gözlerim yaşlarla doldu. Aramızdaki son engeli ortadan kaldırmam gerekiyordu, yoksa bu ilişki asla yürümeyecekti.

"Ben de seni seviyorum, Sebastian. Sana çok aşığım." Sebastian elini ensemin arkasına kaydırıp saçlarımı kavrayarak bir avuç dolusu tuttuğunda, itirafım bir nefesle sona erdi. Öpücüğü çürük bırakacak kadar şiddetli ve çaresizdi.

O, sadece dudaklarıma fısıldamak için onu kırdı, "Siktir git, siktir git." Rahatlamış gibi titriyor gibiydi. Sonra başımı nazikçe geri çekti, göğsümü kavisledi ve sağ meme ucumu ağzıyla kapattı.

O emip, yalayıp, ısırırken, hissettiğim duygu beni sarstı ve ben nefes nefese kaldım. O göğüslerimin arasında hareket ederken, sıcak ağzı, diliyle bacaklarımın arasında gerginlik oluştu, gittikçe sıkılaşıyordu...

"Sebastian..." Sadece bununla tekrar boşalacaktım.

O durdu ve ben başımı kaldırıp yalvarmak, bana dokunmaya devam etmesi için yalvarmak istedim, ama o kalçalarımı kavradığında durdum. Beni yönlendirerek kaldırdı ve ben ona bakarak, onun penisini eline alıp bacaklarımın arasına koymasını bekledim.

Onun işaretini alarak, kendimi onun üzerine indirdim ve kaygan açıklığımda onun sıcak ucunu hissettim. Elektriksel bir karıncalanma omurgamdan aşağıya, karnımın etrafına ve bacaklarımın arasına doğru yayıldı.

Sebastian bir eliyle kalçamı tuttu, diğer eliyle sağ göğsümü avuçladı ve ben aşağı inerken onun ezici kalınlığını hissederek nefesimi tuttum.

"Seni seviyorum," dedi sert bir sesle yukarı doğru iterek.

Bu sözler o kadar güçlüydü ki, aniden orgazm oldum.

Zirveye ulaştığımda çığlık attım ve omuzlarına sarıldım, iç kaslarım dalgalanıp çekerek Sebastian'ı daha derine çekti.

"Tanrım. Tanrım! Lily!" Sebastian aniden beni sırt üstü yatırdı ve orgazmım boyunca içime girmeye başladı.

Kalçalarını güçlü bir şekilde hareket ettirerek içimde ilerledi, gözlerime bakarken sersemlemiş, tüketilmiş bir ifadeyle. Sebastian içimde hareket ederken dişlerini sıktı. "Yine boşalacaksın."

"Sen boşal," diye nefes nefese söyledim. "Sorun yok."

Bu yanlış cevap olmuş olmalı ki, bir anda kendimi başucuna dönük, ellerimin ve dizlerimin üzerinde buldum. "Tekrar boşalacaksın," diye sertçe emretti ve elini kığıma vurdu, saniyeler sonra beni ensemden tutup tekrar içime girdi.

"Aman Tanrım..." Beni sert ve kaba bir şekilde alırken, heyecandan titredim. Kollarım onun güçlü hareketleriyle titriyordu ve iç kaslarımın hızlandığını hissedebiliyordum. "Sebastian!"

"Tanrım, seni seviyorum." Sevgi dolu sözleri ile bana sertçe girme şekli arasındaki ikilem, baştan çıkarıcı bir şey vardı.

Ve ben bunu sevdim.

Onu seviyordum. "Seni seviyorum!" diye haykırdım, onun itişlerine karşılık vererek.

Onun her kalın hareketiyle içimde gerginlik yeniden arttı.

"Boşal, Sawyer," diye emretti, eli uyluklarımın arasına kayarak klitorisimi buldu. Parmakları, itmeye devam ederken sinir demetine bastırdı. "Hissetmek istiyorum. Senin değerli amcığın benim sikimin etrafında boşalması kadar iyi hissettiren başka bir şey yok."

Aynen öyle, parçalandım. Gözlerimin arkasında ışıklar patladı, onun adını haykırarak dirseklerimin üzerine düştüm. Onun etrafında ne kadar sert dalgalandığımı hissedebiliyordum. Bu his çok güçlüydü ve görünüşe göre onun için de öyleydi.

"Lily... Lily... Tanrım!" Sebastian imkansız bir kalınlığa ulaştı. Gerginleşirken parmakları kalçalarımın batıyordu ve sonra içimde enfes bir şekilde titrediğini hissettim. "Lily!" Sarsıldı ve titredi, doruk noktası onu sarsarak geçirdi.

Nefesimi düzenlemeye çalışarak yastıklara yaslandım. Sebastian üzerime uzandı, göğsü sırtıma değiyordu, penisi hala içimdeydi. Kalçalarını hafifçe bana doğru iterek dudaklarıyla omzumu tembelce okşadı.

Sonunda doyunluğa ulaştık ve yan yana uzanarak kaşık pozisyonuna geçtik.

Maddie'nin evde olmadığını ve bizim enerjik ve çok gürültülü seksimizi duymadığını umduğumu düşündüm.

Sonra umurumda olmadığını karar verdim ve kendime gülümsedim. "tekrar söyle," Sebastian fısıldadı kulağıma, onun kucaklaşarak sıkıca sarıldık.

Ne istediğini tam olarak bildiğimden, onun şefkatli bakışlarına karşılık verdim. "Seni seviyorum, Sebastian Thorne."

Sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini sıktı. Sonra derin bir rahatlama iç çekişi bıraktı. "Ben de seni seviyorum, Lily Sawyer."

.BÖLÜM KIRK BEŞ

LILY

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Sebastian'ın elini sıktım.

Her zamanki gibi, erkek arkadaşım benden çok daha sakın görünüyordu. Gülümsedi. "Benden utanıyor musun, Sawyer?"

Ona kızgın bir bakış attım. "Öyle olmadığını biliyorsun. Ama bu" — Dublin Caddesi'ndeki güzel konağı işaret ettim — "ailenle tanışmaktan daha önemli bir şey."

Kütüphanedeki olaydan sonra, annem herkesin Sebastian'ı incelemesini istiyor gibiydi. Onu bizim eve davet etmek yerine, annem Sebastian'ı Braden amca ve Joss teyzenin yıldönümü partisine davet etmemde ısrar etti. Braden amcanın üvey kız kardeşi Ellie teyze, bu etkinliğin arkasındaki beyindi. Carmichael'ların şehir evinde ev sahipliği yapıyordu ve en yakın arkadaşlarını ve ailelerini davet etmişti. Tüm teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim. Hatta Aberdeen Üniversitesi'ne geri dönen Sara bile. Dün gece Longniddry'ye trenle gelmiş ve hafta sonunu büyükannesiyile büyükbabasıyla geçirerek partiye katılabılmıştı.

Onu uzun zaman sonra göreceğim için çok heyecanlıydım, ama Sebastian'ı herkese tanıtmak konusunda çok gergindim. Onun iyiliği için.

İki haftadır çıkıyorduk.

O iki hafta içinde, ailesi ile ilişkimizi konuşmuştu. Sebastian'ın gerginliğinden, annesinin bu durumdan pek de memnun olmadığını anlayabiliyordum, ama yine de benimle tanışmak için sabırsızlanıyorlardı. Juno ve Leona kavgalarını atlatmışlardı (Sebastian hala kavganın asıl nedenini bilmiyordu) ve Londra'ya dönmüşlerdi. Juno, Sebastian beni ailesiyle tanıştırmaya karar verdiğinde eve geleceğine söz vermişti.

İş yükümüz bir gecede ortadan kalkmadı, bu yüzden ikimiz de çok meşguldük. Ancak, ne zaman fırsat bulsak birlikte ders çalışıyor, çoğu gece birlikte yatıyor ve son birkaç aydır film gibi romantik hikayemizle dalga geçmekten keyif alan arkadaş grubumuzla takılıyorduk.

Aramızda her şey harikaydı. Sebastian, mezun olduktan sonra sanatına gerçekten devam etmekten bahsediyordu. Hatta gizli sosyal medya profilini Harry ile paylaşmıştı ve Harry, kendine özgü tarzıyla Sebastian'a sanatına kendini adamazsa aptal olacağını söylemişti. Erkek arkadaşım ne yapmayı planlıyorsa, Edinburgh'da kalacaktı. Sadece benim için değil, şehri sevdiği ve yaşamak istediği yer olduğu için de kalacağına söz verdi.

Yaklaşan ayrılığımız hakkında endişelenmeme gerek olmadığı için minnettardım (Sierra ve Maddie'ye veda etmekten zaten korkuyordum) ve yeni ilişkimizin heyecan verici, tutkulu başlangıcının tadını çıkarıyordum. Son iki haftada hayatım boyunca yaptığımdan daha fazla seks yaptım. Fantastik seks. Akıllara durgunluk veren, tamamen bağımlılık yapan, olağanüstü seks.

Aşırı koruyucu ebeveynler, teyzeler ve amcaların ağır gerçekliği altında balonumuzun patlamasına hazır değildim.

Sebastian tekrar elimi sıktı. "İçeri girecek miyiz yoksa sadece mimariyi mi hayranlıkla seyredeceğiz?"

Gülümsemem titredi, ama başımı salladım. "İçeri giriyoruz."

Annem, sonsuza kadar minnettar kalacağım bir şekilde, çalışma odasındaki olayı tamamen unutmuş, Sebastian'a her zamanki gibi sevimli davrandı. Annemin babama bundan bahsetmediğinden oldukça emindim. Yine de, babam ve amcalarım Sebastian'ı bir sürü velociraptor gibi çevrelediler.

Adam amcam Sebastian'ın en son ne zaman cinsel sağlık kontrolüne gittiğini sorduğunda ve babamın yüzü bu sorunun ima ettiği şeyden dolayı morardığında, araya girdim.

"Tamam, burada işimiz bitti." Amcalarıma sert bir bakış attım ve babama yalvaran bir bakışla baktım, sonra Sebastian'ı etrafını saran yırtıcı hayvanların arasından çekip çıkardım.

Sebastian, onu mutfaktan geçerek anneme, kız kardeşime ve kadın akrabalarım götürdüğümde biraz sersemlemiş görünüyordu. "Anlamıyorum." Erkek arkadaşım başını salladı. "Baban daha önce beni severdi."

Kız kardeşim burnunu çekip çok yüksek sesle, "O, senin kızıyla yattığını bilmeden önceydi." dedi.

"Jan!" diye itiraz ettim.

Kız kardeşim masummuş gibi başını eğdi. "Hayır mı? Sevişmek mi?

Çakmak mı?"

"Kes şunu!"

"Sürmek? Tecavüz..." Annemağzını bir elini en ağzını kapattı.

"Teşekkür ederim." Sebastian annesine minnetle başını salladı. "Bir beyefendi asla saban *sürmez*."

Teyze Joss ve Beth patladı gülmeye kavgaya ve annesi yüzünü buruştururken.

Kız kardeşim annemin elinden kurtuldu ve Sebastian'a başını salladı. "Burada hayatta kalacaksın. Bunu hissedebiliyorum."

Utanç ve kahkaha arasında sıkışıp kaldığım için inleyerek yüzümü Sebastian'ın omzuna gömdüm. Beni kendine sıkıca sarıp, kendi eğlencesinden hafifçe titreyerek beni kucakladı. Kahkahası göğsünde titreşti

göğsünde yankılandı. Bu hissi ve sesi çok sevdim. Beni çok rahatlatan bir şekilde, ayrılığımız sırasında kaybettiği kiloları ve kaslarını geri kazanmıştı.

"Lily ve annesini seks konuşmalarıyla işkence etmekten vazgeçelim." Beth, Sebastian'a döndü. "Kuzenim, senin Caledonia United taraftarı olduğunu söyledi."

"Öyleyim." Parmaklarında parıldayan yüzüğe başını salladı. Beth ve Callan birkaç hafta önce nişanlanmışlardı. "İskoçya'nın en iyi orta saha oyuncusuyla nişanlandığın için tebrikler."

"Eh, buna rağmen onu seviyorum," diye şaka yaptı. "Neyse, ne zaman bir maça gitmek istersen bana haber ver. Her zaman bilet bulabilirim."

"Teşekkürler. Çok nazıksın."

"Sen hayranlık duyan bir tip gibi gelmiyorsun bana, ama Callan ve Baird'in beş dakika içinde burada olacağını önceden haber vereyim."

Sebastian'ın gerginleştiğini hissettim ve sesi biraz gerginleşince gülmek için dudağımı ısırdım. "Buraya mı? Beş dakika içinde mi?"

Beth kaşlarını kaldırdı. "Hayranlık konusunda yanlış mıyım?"

Callan'ı tanıdığımı öğrendiğinde beni neredeyse yere serdiği günü hatırlayarak, kahkaha attım. "Çok yanıldın."

"Hey, ben hayranlık duymuyorum. Ben... Keen ve McMillan ile tanıştığımı Harry ve Zac'e söylediğimde ne kadar kıskanacaklarını düşünerek keyifleniyorum."

Beklendiği gibi, Sebastian, *Keen* ve *McMillan* on beş dakika sonra partiye geldiklerinde hiç sarsılmadan soğukkanlılığını korudu. Onları her zamanki rahat ve samimi tavrıyla karşıladı ve sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi, Caley United taraftarı olduğunu söyledi. Futbolcular bunu doğal karşıladılar. Baird McMillan ile ilk tanıştığımda, gürültücü ve girişken biriydi ve odada tek nesne o olsaydı, onunla bile flört edermiş gibi bir izlenim edinmiştim. Ancak, bu benim

Travmatik kafa yaralanmasından bu yana onu ilk kez görüyordu. Hâlâ biraz flörtöz olsa da, daha sessizdi. Daha içe dönük. Gözlerinde bir değişiklik vardı. Daha önce olmayan, kasvetli, ciddi bir hava vardı. Belki de kaza onu değiştirmişti. Kazadan bu yana çok zaman geçmemişti, bu yüzden psikolojik yan etkiler yaşıyor olması mümkündü. Ölümle burun buruna gelen bir kaza insanda böyle bir etki yaratır. Bu değişimin kalıcı olup olmadığı ancak zaman gösterecekti.

Sebastian, futbolcularla, kuzenim Luke ve onun erkek arkadaşıyla rahatça sohbet ediyordu. Cole amca ve Cam amca, diğer yaşlı erkeklerden ayrılarak onlarla futbol hakkında konuşuyorlardı.

"Baird nasıl?" diye Beth'e sordum. "Biraz farklı görünüyor."
Kuzenimin yüzü endişeyle gerildi. "Farklı. Yaralanmasından sonraki ilk birkaç hafta, sanki... bir tamamen farklı kişi gibiydi, hırlıyor herkese herkese hırlayan, yalnız kalmak isteyen biri. Onun ne kadar sosyal olduğunu bilirsin, bu yüzden endişelendiriciydi. Ama son birkaç haftadır, kendine dönüyor gibi görünüyor. Bir ay içinde oyuna geri dönecek.

O zamana kadar düzeleceğini düşünüyorlar."

"Hâlâ onun için endişeleniyorsun."

"Öyleyim. Callan da öyle. Baird sosyalleşiyor, ama o... değişti."

"Zamana ihtiyacı var. Zaman da işe yaramazsa, belki de benzer şeyler yaşamış insanlarla grup terapisi yapabiliriz," dedim.

"Yani, yaralanmanın kişiliğini etkilediğini düşünmüyor musun?"

"Ben tıp uzmanı değilim, bu yüzden bilmiyorum. Doktor beyin hasarı olmadığını söylediye, bu şüpheli. Ancak psikolojik etki de söz konusu olabilir. Ruh sağlığını etkilememiş olması olağandışı olurdu. Sence de öyle değil mi?"

"Psikoterapist olan sensin."

"Henüz değil. Dört yıl daha var."

Beth yüzünü buruşturdu. "Bu seni dehşete düşürmüyor mu? Ben üniversiteyi bitirip dünyaya açılmak ve iz bırakmak için can atıyordum."

Gülümsedim. "Dört yıl daha gerçekten yorucu geliyor. Ama istediğim yere ulaşmak için yapmam gereken bu." "Sana hayranım."

Memnuniyetle, yanaklarım kızardı. "Bu, senden gelince çok anlamlı."

Beth omzuma hafifçe dokundu. "Mutlu görünüyorsun. Sana iyi davranıyor mu?"

Baird'in söylediği bir şeye gülümseyen Sebastian'a baktım. "Beni o kadar mutlu ediyor ki, korkutucu bile."

"Oh, evet." Beth kolunu omzuma doladı ve bana sevgiyle sarıldı. "Kesinlikle aşıksın."

İnkâr etmeden başımı salladım.

"Kraliyet ailesinin bir üyesi olduğu doğru mu?"

"Evet, ama kimsenin bundan bahsetmesini istemiyorum. O bunu çok önemsemiyor. Ailenin aktif bir üyesi değil, biliyorsun. Tahtın sadece otuzuncu sıradaki varisi."

"Oh, dünyanın en eski monarşilerinden birinin taht sırasındaki otuzuncu sırada. Evet, bu hiç de önemli değil."

"Japonya'nın monarşisi çok daha eskidir," diye yeni bir ses araya girdi.

Döndüğümüzde, amcam Logan'ın kızı Maia bize gülümseyerek selam veriyordu. Üçümüz birbirimize sarıldık ve sarılırken birbirimizin sözünü keserek konuştuk.

Logan amca, Shannon teyzenin kardeşiydi. Shannon teyze Cole amca ile birlikte olmaya başladığında, Logan da ailemizin bir parçası oldu. Maia on beş yaşındayken kapısına geldiğinde, Logan bir kızı olduğunu bilmiyordu. Maia, Logan ve eşi Grace'i bir araya getirdi sayılır. Grace onun komşusuydu ve ani ebeveynlik sürecinde ona yardım etmek için devreye girdi. Maia hayata pek iyi bir başlangıç yapmamıştı, ama Logan amca ve Grace teyzenin hayatını daha iyi hale getirdiğini iddia ediyordu

. Londra'da üniversiteye gitti ve mezun olduktan sonra Edinburgh'a geri döndü.

Şimdi, sadece yirmi dokuz yaşında olan Maia, Edinburgh'un en seçkin mağazalarından biri olan Pennington's'ın kıdemli moda alım sorumlusuydu. Ayrıca, henüz tanışmadığım bir finans deviyle nişanlıydı. Maia'nın ailesi ve kardeşi Lachlan dışında kimse bu adamla tanışmamıştı sanırım.

Maia çarpıcı bir güzelliğe sahip bir kadın olmuştu. Babası ve teyzesinin sıra dışı mor gözlerini miras almıştı ve yetişkinlikte kalın siyah saçlarını kıskanılacak derecede pürüzsüz ve parlak hale getirmişti. Saçları sırtında o kadar mükemmel duruyordu ki, bunda bir sihir olduğunu düşünmeden edemedim.

Maia, işi nedeniyle her zaman muhteşem görünüyordu. Stili profesyonel, ama seksi ve kadınsı bir dokunuşla. Bugün geniş paça pantolon, yüksek topuklu ayakkabılar ve kısa kesim, bol kaşmir kazak giymişti.

"Nişanlıyı getirmedi mi?" Beth, Maia'nın arkasını sanki onu arıyormuş gibi bakarak sordu. "Onunla ne zaman tanışacağız?"

Maia'nın yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Will'in gelmesi gerekiyordu, ama son anda iş işi çıktı. Bu gidişle, hepiniz onunla düğünde tanışacaksınız."

"Senin sesini duyduğumu sandım."

Başımı kaldırıp baktığımda, Baird odanın diğer ucuna geçmiş ve Maia'ya flörtöz bir şekilde gülümsüyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Maia da ona gülümsedi ve tanıdık bir şekilde ona sarıldı. Kaleci onu kucakladı ve sadece dostça bir sarılma için biraz fazla uzun sürdü.

Beth, ben ona sorgulayan bir bakış attığımda, sırtarak başını salladı. Onun sessizce "Sonra anlatırım" diyen yüzünü tanıdım.

"Harika görünüyorsun. Nasılsın?" Maia uzaklaşırken sordu.

Baird, ona hiç de platonik olmayan bir şekilde bakarak kişisel alanından ayrılmadı. "Çok daha iyiyim. Özellikle de

sen buradasın."

"Kes şunu," diye uyardı ve ona şakacı bir şekilde itti.

Gözleri biraz fazla uzun süre birbirine kilitlendi.

Ooh, nişanlı kuzenim ile seksi futbolcu arasında kesinlikle bir kıvılcım vardı.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" diye sordum, merakım giderek artıyordu.

"Onları aylar önce tanıştırdım," diye cevapladı Beth.

"Sonra Baird, bir etkinlik için smokin aramak üzere Pennington's mağazasına geldi." Maia omuz silkti. "Sohbet etmeye başladık."

"Sonra Maia beni hastanede ziyarete geldi."

"Öyle mi?" Beth kaşlarını çattı. "Öyle mi yaptın?"

Maia başını salladı. "Tabii ki. Neden gelmeyeyim ki?"

"Yani, arkadaş mısınız?" Beth'in bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Ne zamandan beri?"

Baird omuz silkti. "Bir süredir. Olmamız gerekmez mi?" "Will biliyor mu?"

Kaşlarını çatarak, Maia içini çekti. "Ben bunu zorunda erkek erkek arkadaşlarım

"Callan erkek olmaz eğlenmezdi eğlenmez olursa ben ol bir arkadaşım Baird'e benzeyen bir arkadaşım olsaydı."

Baird kaşlarını çattı. "Eh, bana benzeyen bir arkadaşın var."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen 'erkek arkadaş'tan çok kardeşim gibisin."

"Och, peki... şimdi hem kırıldım hem de onur duydum." "Ne sohbet konuşma?" Callan dedi diye dedi ve Sebastian grubumuza yaklaştıklarında.

Sebastian kollarını belime doladı ve beni göğsüne doğru çekti, ben de mutlu bir şekilde ona doğru gittim.

Callan, Beth'e kaşlarını çatarak bakan Beth'in beline kolunu doladı. "Maia ve Baird'in *arkadaş* olduğunu biliyor muydun?"

Nişanlısı omuz silkti. "Sana söylemedim mi?"

"Hayır."

"Neden bu konuda tuhaf davranıyorsun?" Maia kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sizden daha yaşlı olduğum için mi?"

"Evet, sen çok yaşlısın, güzelim," diye alay etti Baird.

"Garip davranmıyorum. Ben... şaşırdım. Genelde bu tür şeyleri bilirim."

Neyse ki, Beth, Baird ve Maia'nın yeni gelişen arkadaşlığına verdiği garip tepkiyi açıklamak zorunda kalmadı, çünkü sahte kuzenimiz Sara geldi.

Annem, babam, Cam amca, Jo teyze ve Belle ona ilk ulaşanlardı, geri kalanımız ise etrafında toplanmış, onu karşılamak için bekliyorduk. Sara bu coşkulu karşılama karşısında kızardı, gözleri minnettarlık gözyaşlarıyla buğulanmıştı. Sıramızı beklerken, Sebastian'a Sara'nın kim olduğunu, anne babası öldükten sonra bizim anne babamızın ona ailesi yokmuş gibi hissetmemesi için her şeyi yaptıklarını anlattım.

Sebastian bunu düşündü ve sonra, "Şimdi neden bu kadar harika olduğunu anlıyorum" diye cevap verdi.

Sevinçli gülümsememi saklayamadım. "Öyle mi?"

Ciddiyetle başını salladı. "Bu oda çok iyi insanlarla dolu."

Duygular boğazımı tıkadı. "Öyle. Şanslıyım."

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler, Sawyer." "Aşırı duygulanmadın mı?" diye takıldım.

"Oh, kesinlikle." Başını eğip dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Ama sadece en iyi şekilde."

BÖLÜM KIRK ALTI

SEBASTIAN

İki Ay Sonra

Küçük valizim yatak odasının zemininde açık duruyordu, giysiler ve tuvalet malzemeleri valizin üzerine ve yanına yığılmış, paketlenmeye hazırdı. Lily masamda oturmuş, dizüstü bilgisayarını açmış tezini düzenliyordu. Danışmanından bazı geri bildirimler almış ve bahar tatiline çıkmadan önce değişiklikleri yapmaya çalışmak gibi imkansız bir görevi kendine vermişti. Ailem uzlaşma sürecinde olsalar da, Fransa'nın güneyindeki aile villamızı kullanmam için yaptıkları daveti geri çekmemişlerdi.

Mucizevi bir şekilde, tezimi çoktan teslim etmiştim. Dersler bitmişti ve final sınavları başlamadan önce üç haftamız vardı. Lily, orada kaldığımız süre boyunca ders çalışmasıyla onu acımasızca alay etmemem şartıyla, beni ve arkadaşlarımı villaya eşlik etmeyi kabul etmişti. Ben de ders çalışacağım için bunu yapmayacağıma söz verdim. Bazen. Ancak, Lily'nin sınavlarından önce biraz *eğlenmesi* için dikkatini dağıtmak gibi kötü bir planım vardı.

Lily'nin arkadaş grubunun dağılmasından dolayı üzgün olduğunu bildiğim için Sierra ve Maddie'yi de davet etmiştim. Lily'yi tamamen kendime saklamak istesem de, hiçbir yere gitmiyordum.

Sierra ve Maddie Mayıs sonunda ayrılacaklardı ve kızlar birlikte geçirebilecekleri zamanı değerlendirmeliydi.

İki ay, diye düşündüm, muhteşem kız arkadaşım dizüstü bilgisayarına kaşlarını çatarak bakarken. İki aydır çıkıyorduk. Artık herkes biliyordu. Sosyal medyada ikimizin fotoğrafını paylaştığımda, ailemin halkla ilişkiler departmanından bir telefon aldım. Anlaşılan basın, ilişkimizin durumu hakkında yorum istiyordu. Kimsenin umursadığını sanmıyordum. Ancak, dünyanın Lily'nin benim olduğunu bilme fikri beni garip bir şekilde heyecanlandırdı. İlişkimizi doğrulamalarını söyledim ve Lily'ye hakkımızda bazı makaleler yayınlanabileceği konusunda uyardım.

Elbette, daha iyi haberler arayan birkaç tabloid gazetesi, yorum almak için ikimizle de iletişime geçmeye çalıştı. Biz bunu ve yayınlanan makaleleri görmezden geldik. Benimle taht arasında o kadar çok insan varken, halkın çoğu kiminle çıktığımla ilgilenmiyordu.

Neyse ki.

Lily podcast'te ilişkimizden bahsetti, ama bunu bir anekdot haline getirmeyi reddetti. Her zamanki gibi diğer insanlara ve çiftlere tavsiyelerde bulundu, ama kız arkadaşım ilişkimizin özel kalması konusunda çok kararlıydı.

Onu mutlu edecek her şeyi yapardım. Ama aramızda olanların, sadece aramızda kalmasını seviyordum. Bu, onu benim ve sadece benim yapıyordu, bu da içimdeki mağara adamını yatıştırıyordu. Sawyer'dan önce içimde böyle bir adamın varlığından bile haberdar değildim.

"Bana baktığını hissedebiliyorum," diye mırıldandı. Gülümsedim. "Elimde değil."

"Dene. Çok dikkatimi dağıtıyor." "Ne kadar dağıtıyor?"

Ses tonumdaki daveti duyan Lily bana yan gözle baktı. "Villada seksi oyunlar için bolca zaman olacak. Şu anda konsantre olmaya çalışıyorum."

"Seksi oyunlar mı? Ne güzel bir kelime oyunu, aşkım."

O, bir kahkaha attı. "Kitabını oku."

"Sorun kitap." Bana aldırıldığı romantik fantastik serisinin dördüncü cildini salladım. "Bu şimdiye kadarki en müstehcen olanı."

Lily başını bana doğru çevirdi. "Uh, pardon ama, o kitapta bir sürü karakter gelişimi de var."

Dudaklarım gülümsemeye zorlandı. "Doğru. Ayrıca çok fazla cunnilingus ve coşkulu penis hareketleri de var."

Gözleri kanımı kaynatacak şekilde karardığı halde güldü. "Dramatize edilmiş sesli kitabı dinlemelisin."

"Oh, gerçekten mi? Tatilimizde birlikte yapmak isteyebileceğin bir şey mi bu?"

Uyluklarını birbirine sıkıştırdı. "Sebastian," diye sevimli bir şekilde sızlandı.

Tahrik duygusu içimi kapladı. "O kadar mı iyi? Dinlerken ıslandın mı? Çünkü sadece okumak bile beni sertleştiriyor."

"Çok kötüsün."

Kitabı bir kenara attım ve yataktan indim. "Sana telafi edeyim."

"Çalışmaya çalışıyorum," diye mırıldandı Lily, ikna edici olmayan bir sesle, kararlılığı gözle görülür şekilde zayıflamıştı.

"Beni bu lanet romantik kitaplara sokan sensin."

Onu masa sandalyesinden kaldırıp yatağa taşıdığımda sevinç çığlığı attı. Onu neredeyse yatağa attım, yatağıma çarparak şaşkınlıkla güldü. "O zaman benim hatam," dedi Lily nefes nefese.

"Ve seni nasıl cezalandıracağımı çok iyi biliyorum," diye alay ettim, sesim arzuyla boğuklaşmışken, onun taytının bel kısmına uzandım.

Birkaç dakika sonra, Lily inliyor ve ağzıma karşı titriyordu, orgazm olurken uyluklarını omuzlarıma sıkıca sarıyordu.

Bana bu kadar duyarlı olması beni heyecanlandırdı. Bana daha önce seksin onun için böyle olmadığını söylemişti. Onu başka erkeklerle düşünmek istemiyordum, ama onun için en iyisi olduğum düşüncesi beni karanlık bir tatminle doldurdu. Lily'ye onun da benim için en iyisi olduğunu söyledim.

Vücudunun üzerinde sürünürken yumuşak karnını öperek yukarı doğru ilerledim, sikim kotumun fermuarında zonkluyordu. Lily'nin ağzına ulaştığımda, dilimde kendi tadını almasına izin vererek onu derin bir şekilde öptüm. Fermuarımı açmaya çalışırken, onun o bölgeye odaklanmış dikkatini düşününce sikim imkansız bir şekilde daha da sertleşti.

Aniden öpüşmeyi kesip beni sırt üstü yatırdı.

Şehvetle sersemlemiş bir halde, yüzündeki gerginliği fark etmem bir saniye sürdü. Endişelenerek neyin yanlış olduğunu sordum. Lily gergin bir şekilde yutkundu, bu da beni daha da tetikte hale getirdi. "Sawyer?"

"Ben..." Gözlerini kısa bir süre kapattı ve sonra dişlerini sıkarak, "Henüz sana oral seks yapmadım," dedi.

Kaşlarım neredeyse saç çizgime değecekti. Lily'nin bu iyiliğe karşılık vermemiş olması gözümünden kaçmamıştı. Bunu, o eylemi yapmaktan hoşlanmadığı anlamına geldiğini düşündüm. Bazı kızlar hoşlanmazdı, bazı erkekler gibi. Bu beni rahatsız etmiyordu. *Lily'yi*, ağzını benim sikime koymasından daha çok istiyordum.

"Bencil bir sevgili olduğumu düşünmeni istemiyorum."

Elimi uzatıp yanağını okşadım. "Öyle düşünmediğimi biliyorsun. Sadece senin rahat olduğun şeyleri yapıyoruz. Tamam mı? Senin her dakikasından nefret ettiğini bilirsem, bundan zevk alabilir miyim sence?"

Yüzündeki ifade biraz yumuşadı. "Seni seviyorum. Ve... Ben de sana iyilik yapmak istiyorum. Sadece... " "Lily, ben de seni seviyorum ve bana her şeyi anlatabilirsin."

"Söyledim... ve bunun pek seksi olmadığını biliyorum... ama hassas bir öğürme refleksim var."

Ağzımda bir gülümseme belirdi, ama onu utandırmak istemediğim için gülmemeye zorladım. Ama o kadar sevimliydi ki. "Sorun değil."

Kaşları çatıldı. "Yani, gerçekten çok hassas. Dilimin arkasını bile öksürmeden fırçalayamıyorum."

Gülmeme engel olmak gittikçe zorlaşıyordu. "Tamam."

"Bana gülüyorsun." Göğsüme bir tokat attı.

Durduramadan bir kahkaha kaçtı. "Gülmüyorum. Sen çok tatlısın, kendimi tutamıyorum."

Yüzü incinmiş bir ifadeyle gerginleştğinde, hemen gülmeyi kestim. "Lil..."

"Bazı erkek arkadaşlarım bu konuda kendimi kötü hissettirdiler, tamam mı? Benim hoşlanmadığım belli olduğu halde beni zorlamaya çalıştılar. Yani... ben... boş ver." Benden kalkmak için hareket ettiğinde, ben de kalçalarını tutup onu durdurdum. Henüz alışmadığım sahiplenme duygusu, onun başka erkeklere oral seks yaptığını duyduğumda içimi kapladı. Ancak, ona kötü davrananlara duyduğum öfke, tüm duygularımı bastırdı.

"Onlar pislikler," diye bağırdım. "Ve vurulmaları gerek. Babamın bu işi halledebilecek bir av tüfeği var. Bana isimlerini ver, hallederim."

Lily bana sıkıntılı bir bakış attı ama kaçmaya çalışmayı bıraktı.

Yine kalçalarını sıktım. "Bu yatakta sadece senin yapmak istediklerinizi yapacağız. Oral seks olmadan da yaşayabilirim."

O, bir kahkaha attı. Lily kızarmamış olsa da, gözlerinde her zaman utanç duyduğunu gösteren belirli bir ifade vardı. Onun benim yanımda kendini bu kadar güvensiz hissetmesini ve utanmasını hiç istemedim.

"Ciddiyim, Lily."

Alt dudağını ısırırken yüzümü inceledi. Sabırla bekledim, bir sonraki hamleyi yapması için ona zaman tanıdım. Sonunda, "Ya denemek istersem... ama yavaş yavaş?" diye sordu.

Ağzının benim penisime yakın olduğu düşüncesi, penisimin cevap olarak selam durmasına neden oldu. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"İstiyorum. Yapamazsam, dururuz. Yoksa bu işkence mi olur?"

Yastıkta başımı sallayarak gülümsedim. "Hayır, işkence olmaz."

Araştırma yaparken yüzünde gördüğüm aynı kararlılıkla başını sallayan Lily, geriye doğru eğilip fermuarımı açmaya başladı.

Onun konsantrasyonundan hem eğlendim hem de tamamen tahrik oldum ve tamamen hareketsiz kaldım.

"Sen... itmeyecek misin?"

Sesim kısık bir şekilde, "Hareket etmeyeceğim, söz veriyorum" diye cevap verdim. Lily penisimi serbest bıraktı, eli sıkıca etrafını sarmıştı. bana bir sert çek ve ben biraz dışarı bir küfür söylüyorum hoş bir his uyandırdı. Lily başını eğip başını eğip beni ağzına aldığında kalp atışlarım hızlandı.

"Tanrım." diye inledim, kulaklarımda kan basıncı yükseldi.

Sadece onun dolgun dudaklarının benim penisimin başını sardığını görmek bile boşalmamı sağlamak için yeterliydi.

Ancak, geçmiş deneyimleri nedeniyle duyduğu güvensizlik beni frenledi. Onun sıcak, ıslak ağzına girmeye direnirken, ellerimi altımdaki yorgana sıkıca yumrukladım. Bunun yerine, orada uzanıp, Lily ağzına alabildiği kadarını emdiğinde, küfür üstüne küfür mırıldanarak izledim. Beni bıraktığında, sanki tadını çıkardığı lanet bir buzlu şekermişim gibi, yoğun bir keşifle boyumu yaladı. Kahretsin!

Ağzının testislerimi emişi beni neredeyse yataktan uçuracaktı.

"Lily!" diye bağırdım, kalçalarım düşünmeden yukarı kalktı. "Kahretsin, özür dilerim."

Beni tekrar ağzına almadan önce attığı seksi, memnun küçük gülümseme neredeyse beni mahvediyordu.

Bir kadın benim için bunu yaptığında, bu kadar yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde yapmamıştı. Bu işkence gibi keşif,

daha yoğun bir gerilim yarattı. Ben boşalmak için yalvarırken, Lily başımı emdi ve yumruğuyla kökümü pompaladı. "Boşalacağım," diye uyarıda bulundum, böylece o beni serbest bırakabilirdi.

Lily ağzını bıraktı ama elini üzerimde tuttu ve orgazm içimde *patladığında* zihnim boşaldı. Bunu tarif edecek başka bir kelime yoktu.

Titreyerek, derin ve uyuşuk bir tatminle yatağa yığıldım. Kulaklarımda nabzım hızla atıyordu.

Gözlerimi açıp aşağı baktığımda, Lily'nin yanımda oturmuş, yüzünde geniş, eğlenceli bir ifadeyle durduğunu gördüm.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, orgazmımın gücü karşısında biraz şaşkın.

"Aynen öyle," diye homurdandı. "Yoldan çekilmek zorunda kaldım, yoksa şu anda saçlarımda sperm olurdu. Bu bir orgazm gayzeriydi, Bay Thorne."

Gülerek yüzümü ovuşturdum, seksin sarhoşluğundan kurtulmaya çalışıyordum. Sonunda elimi indirdim. "Buraya gel, Sawyer."

Gülümseyerek yatağın diğer tarafına geçti. Onu kendime doğru çektim ve göğsüme sokulmadan önce onu nazikçe öptüm. "Hoşuna gitti mi?"

Şimdi burun kıvrırma sırası bendeydi. "Gayzer bunun kanıtı değil miydi? Önemli olan soru, hoşuna gitti mi?"

"Hoşuma gitti." Bana dönüp baktı, gülümsemesiyle gamzeleri ortaya çıktı. "Seksiydi. Seni mutlu etmek beni de mutlu etti."

Beni o kadar büyük bir hayranlık duygusu kapladı ki, bir an nefes alamadım. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

"Çok sevdiğin izlenimini edinmeye başlıyorum." Gamzeleri derinleşti.

"Ve bunlar." Elimini uzattım, başparmağımla yanaklarındaki çukurları okşadım. "Bunlara takıntılıyım."

"Öyle mi?" Gülümsemesi zevkle genişledi.

"O gamzelerinle bana ilk kez gülümsediğin andan itibaren, sana aşık oldum Sawyer. Seni tanıyana kadar ilk görüşte aşka inanmazdım."

Gözleri büyüdü. "Bana ilk görüşte aşık olmadın."

"Oldum. Sadece bunu fark edemeyecek kadar aptaldım."

"O çekimdi."

"Öyle değildi," diye ısrar ettim. "Yani, öyleydi... ama daha fazlasıydı. Altıncı his gibi bir şeydi. Sanki içgüdülerim senin doğru kişi olduğunu fark etmişti. Belki de tanışmadan önce bile. Podcast'inde seni dinlerken, seni tanımak istedim. Sonra tanıştık ve seni bırakamadım. Sence neden o aptalca oyunu sürdürdüm? Ya da neden seninle arkadaş olmak için o kadar uğraştım? Biliyorum, çok klişe ama ruhum, beynimden önce senin hayatımın aşkı olduğunu biliyordu."

Duygular Lily'nin gözlerini parlatmış, kirpiklerinde gözyaşları titriyordu. "Sen de benim hayatımın aşkıydın."

Titrek bir nefes verdim. "O zaman her şey yolunda gitti. Tanrıya şükür."

O uzandı, öpüştüğümüzde kahkahası dudaklarımdan titreyerek çıktı.

Bu, lanet olası hayatımın en güzel öpücüğüydü.

BÖLÜM KIRK YEDİ

LILY

Sebastian'ın ailesinin villası, L'Isle-sur-la-Sorgue'dan çok uzak olmayan kırsal bir bölgede yer alıyordu. Engebeli, yeşil tepeli Vaucluse tepelerine bakan villa, Avignon Havaalanı'na 24 kilometre uzaklıktaydı. Sebastian beni ve bagajların çoğunu kiralık bir SUV ile götürürken, Harry başka bir kiralık araçla Zac, Sierra ve Maddie'yi götürdü.

Erkek arkadaşım ailesinin tatil evine geldiğinde, ekonomik durumlarımızın ne kadar farklı olduğunu hatırladım. La Villa Aux Épines (ailesinin soyadı Thorne'dan esinlenerek yeniden adlandırılmıştı) aslında geniş bir açık hava yaşam alanı ve etkileyici bir havuz için yeterince büyük bir arsa üzerinde bulunan, beş yatak odalı büyük bir Provençal çiftlik eviydi.

Sebastian elimi tutup beni içeriye götürdü, küçük bir çocuk gibi bana evi göstermek için sabırsızlanıyordu. Nedenini anlayabiliyordum. Her yer taş döşeme, ahşap kirişler ve etkileyici taş şöminelerle donatılmıştı ve hepsi modern tarzla güzel bir şekilde harmanlanmıştı. Çiftlik evinin mutfağı dergilerden çıkmış gibiydi ve tüm yatak odaları oldukça genişti.

"Bu hafta bizim." Beni ana süite çekti. Modern bir dört direkli yatak ve mermer fayanslarla döşenmiş geniş bir banyo ve devasa bir pençeli ayaklı küvet vardı. Yatak odasından bir dizi sürgülü kapı doğrudan havuza açılıyordu.

"Bu bir rüya."

"Beğendin mi?"

"Bayıldım," diye onu temin ettim.

Sebastian beni öptü, öpücük hızla açgözlü bir hal aldı ve beni yatağa doğru çekmeye başladı.

Arkadaşlarımızın ani gelişiyle oluşan gürültü bizi ayırdı.

"Sonra görüşürüz," dedi erkek arkadaşım söz verdi dedi bir hırladı dedi ve beni odadan çıkararak misafirlerini karşılamaya götürdü.

Thornes'ların Fransız hizmetçisi mutfağı yiyecek ve içkiyle doldurmuştu. Ancak, yolculuğumuzdan biraz yorgun düşen Sebastian bizi akşam yemeği için yerel bir restorana götürdü. Döndüğümüzde, soğuk bira şişelerini açtık ve bütün akşam dışarıda oturup sohbet edip güldük. Harikaydı. Erkekler eğlenceliydi, kızlar rahatlamıştı ve ben bunun muhtemelen bu şekilde bir araya geldiğimiz son zamanlardan biri olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Geceleyin Sebastian, gözlerimi yaşartacak kadar nazikçe benimle sevişti ve ben minnettarlık ve hayranlık duygularıyla kollarında uykuya daldım. Zihnimin derinliklerinde, bir şekilde bunun, *onun*, bir gün yok olacağına dair küçük bir korku vardı. Ama geçmiş ilişkilerimi düşününce bunun normal olduğunu düşündüm ve zamanla bu son kalan belirsizlik hissinin de kaybolacağından emindim.

Ertesi gün, havuzda eğlenen arkadaşlarımızın gürültüsü bizi uyandırdı. Hızlıca kahvaltımızı yapıp duş aldık. Sebastian, ben banyodan çıkmadan çoktan mayosunu giymişti, ben de ona dışarı çıkmasını söyledim.

Ben ise banyo duvarındaki büyük aynada kendi yansımama bakarak oyalanıyordum. Sebastian vücudumu açıkça seviyordu, ama yatakta çıplak olmakla

biriyle yatakta çıplak olmakla, göğüslerini ve kalçalarını zar zor örten bir bikiniyle parlak güneşin altına çıkmak arasında büyük bir fark vardı.

Özellikle de Sierra ve Maddie'nin beni kendileriyle karşılaştırmak için orada olmaları durumunda. İki arkadaşım da benim asla olamayacağım kadar ince ve atletikti.

Bisikletle her yere gittiğim için uyluklarım ve bacaklarım sıkışmış olsa da, popom hala sallanıyordu. Karnım, dünyadaki hiçbir karın egzersizi ile yok edilemeyecek bir kıvrıma sahipti ve göğüslerim bikini üstünde tüm dikkatleri üzerine çekiyordu.

Banyodan çıkmaya zorlarken, hoş olmayan bir heyecan uyandı içimde.

Bu çok saçmaydı. Uzun zamandır kendimi bu kadar utangaç hissetmemiştim. Ama birdenbire, altı ay önceki Lily oldum, oturduğumda karnımdaki yağları örtmeye çalışıyordum.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye sordu Sebastian, kapıyı çalmadan banyoya dalarak.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama vücudumu süzen yüzündeki ateşli bakış karşısında susmak zorunda kaldım.

Komik bir şekilde yutkundum. "Tanrım, bütün tatili şortumun içinde bir çadırla mı geçireceğim?"

İçgüdüsel olarak kollarımı karnıma doladım ve utançla bir nefes verdim.

Sebastian kaşlarını çattı ve arkamdan yaklaşarak kollarımı çözdü. "Neden saklanıyorsun?" Yüzündeki ifade yumuşadı. "Bu yüzden mi bu kadar uzun sürdü? *Gerçekten* saklanıyor musun?"

"Hayır," yalan söyledim, aynada onunla göz göze geldiğimde gözlerimi kocaman açtım.

Ellerini kalçalarımın gezdirirken yüzünde azarlayıcı bir ifade belirdi. "Çok güzelsin. Sen her zaman güzelsin."

"Öyle değil... Göğüslerim çok komik görünüyor."

Onlara dikkatle baktı, yanakları kızardı. "Muhteşem görünüyorlar. Büyüleyici. Bunları her zaman giymelisin."

Sesindeki samimiyeti duyunca, biraz rahatlayarak gülümsedim. "Kışın ortasında bile mi?"

"Evet. Dışarı çıkmak gerektiğinde giymen için sana bir kürk manto alacağız."

"Sahte bir tane."

"Kesinlikle."

Göğüslerimi şakacı bir şekilde sıktı, ben de çılgık attım. Gülerек geri çekildi. "Hadi, anatomik nedenlerden dolayı bu odadan çıkamaz hale gelmeden önce."

O benim elimi tutup dışarıya çıkarırken ben hala gülüyordum.

Sierra'nın görünüşüm üzerine bana ıslık çalması dışında, arkadaşlarımla havuz başında tembellik ederken utangaçlığımı çabucak unuttum. Sebastian, havanın bu kadar güzel olduğu için şanslı olduğumuzu söyledi. Bize, nisan ayının bazen çok yağışlı ve ılık geçtiğini, ancak bizim küçük bir bahar sıcaklığına denk geldiğimizi söyledi.

Erkekler, Sierra ve Maddie havuzda eğleniyorlardı. Ben de bir süre onlarla eğlendim, ama sonra şezlongun cazibesine kapılıp oraya uzandım ve ders çalışmaya başladım. Ancak ders çalışmak tahmin ettiğimden daha zor oldu ve sonunda iPad'imdeki ders notlarımdan kitap uygulamama geçtim.

"Sebastian'ı da içine çektiğin o müstehcen kitapları mı okuyorsun?" Zac, havuz voleybolu oynarken bana seslendi.

Sinirlenerek cevap verdim: "Sırf seks sahneleri var diye pis kitaplar değiller. Gerilim romanlarında da seks sahneleri var ama kimse onları pis kitaplar olarak nitelendirmiyor."

"O haklı," diye Sebastian da aynı fikirdeydi. "Bunlar mükemmel hikayeler. Açık seks sahneleri sadece birer bonus."

Dudaklarım seğirdi, ama okumaya devam ettim.

Zac'in inanamama ifadesiyle, Harry, "Bence onlar oldukça iyi. I finished that one about the true crime

podcaster kim düşen aşık yerelyerel şerife Bu yüzden çok
yanıltıcı ipucu vardı ki. Katilin kim olduğunu asla
tahmin edemezdin."

"Spoiler verme!" Sierra onu keserek, "Henüz bitirmedim"
dedi.

Kendi kendime gülerek, arkadaş grubumuzun yarısını
romantik kitap okuyucularına dönüştürmüş olmanın zaferinden
keyif aldım.

Ertesi gün, herkes uyurken ders çalışmak için erken kalktım.
Arkadaşlarım uyandığında, grup olarak ayrıldık. Zac, Harry ve
Maddie köyü keşfetmek istiyordu, Sebastian ise beni nehir
kenarında yürüyüşe çıkarmak istiyordu. Sierra'yı da davet
ettim çünkü onun yürüyüş yapmayı sevdiğini biliyordum.
Sebastian, bana fiziksel olarak fazla yakın davranmamaya
çalışarak bir kez daha düşünceli olduğunu kanıtladı. Bunun,
Sierra'nın kendini üçüncü tekerlek gibi hissetmemesi için
olduğunu biliyordum ve ona bunun için minnettardım.

Güzel bir sabahı ve Sebastian bizi villaya geri götürürken,
uzun adımlarıyla önümüzdeki yolu hızla kat ederken, ben
kolumu Sierra'nın koluna doladım ve onu kendime
yaklaştırdım.

"Bunu yapabildiğimiz için çok mutluyum."

O gülümsedi, gülümsemesinde bir parça hüzün
vardı. "Ben de." "Seni çok özleyeceğim."

"Sakın," diye mırıldandı. "Bunu her düşündüğümde
ağlamak istiyorum."

"Görüşeceğiz," diye söz verdim. "Yüksek lisans programım
gelecek yıl daha iyi bir yarı zamanlı iş programına izin
veriyor. Seni ziyarete gelebilmek için para biriktireceğim."

"Ben de ziyarete geleceğim." Elimi okşadı. "Seni bu kadar
mutlu görmek beni çok mutlu ediyor, Lil. Sen değerli birisin ve
sana değer veren birini hak ediyorsun. Sebastian da sana öyle
davranıyor. O sana hayran." Sierra gülümsedi. "En büyük
playboyu dize getirdin."

Gözlerimi devirdim. "Bana onun önceki kötü davranışlarını hatırlatma."

"Hadi ama, bunun için endişelenmene gerek yok. O hayatının o aşamasını çoktan geçti."

"Biliyorum." Omuz silktim. "Ama..."

"Ama yok," diye fısıldadım, Sebastian'ın duymasını istemiyordum.

"Ama var."

Erkek arkadaşıma, duyamayacağı bir mesafede olup olmadığını kontrol etmek için bir bakış attım. "Onunla çıkmaya başladığımdan beri, mucizevi bir şekilde dünyanın en özgüvenli kızına dönüşmedim."

"Yani?"

"Belki de içimde her zaman onun benden sıkılacağından endişelenen küçük bir parça olacak."

Arkadaşımın yüzünde öfke belirdi. "Lily..."

"Bunun benim kendi güvensizliğimden kaynaklandığını biliyorum. İnan bana.

Bunun üstesinden

gelmeye

çalışıyorum." "O

seni *seviyor*."

"Biliyorum," diye söz verdim ona. "Şimdi, aşk hayatın hakkında konuşalım.

aşk hayatın hakkında konuşalım. Yakın zamanda evlenmeyi düşünüyor musun, Sierra Palmer?"

Burnunu kırıştırdı. "Hayır. Hayatımın o kısmını ciddiye almayı düşünmem için en az altı yıl daha var. Sonunda evlendiğimde, (a) pişmanlık duymayacak kadar yeterince seks yapmış olacağım ve (b) yatak odasında ne yapacağını bilen bir hayat arkadaşı seçeceğim."

Kıkırdadım. "İyi plan."

"Bay Thorne ne yaptığını biliyor mu?" diye sormaya cesaret etti.

Onun tereddütünü anlıyordum. Geçmişteki ilişkilerim veya randevularım hakkında her zaman açık sözlü olmama rağmen, Sebastian ile aramızdaki ilişki konusunda inatla ağzımı sıkı tutmuştum. "Ohhhh *evet*."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Sebastian'a kendini beğenmiş bir şekilde baktım.

"Şimdiye kadar iki kez bayılmak üzere oldum."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Aferin, Bay Thorne."

"Başarıları için maddi bir ödül olmalı. Ders vermeli. Erkekler bu dersler için ona para ödemeli."

Sierra yüksek sesle kıkırdadı ve Sebastian omzunun üzerinden bakarak, sorgulayan bir eğlenceyle kaşlarını kaldırdı.

"Ona bunu söyleme," dedim aceleyle. "Onu tetikte tutmak iyidir. Onu hevesli ve *motive* tutar."

Arkadaşım daha da yüksek sesle güldü.

"Neye gülüyorsunuz?" Sebastian gülümseyerek bize seslendi. "Sadece mutluyuz," diye cevapladı Sierra.

Yüzündeki ifade yumuşadı, bize bakıp başını salladı ve arkasını döndü.

Arkadaşım duygusal bir şekilde iç geçirdi. "*Onun* klonunu yaparsan, yerleşmeyi düşünebilirim."

Sierra'nın Sebastian'ı onaylamasından çok mutlu olarak, ona daha sıkı sarıldım ve sııttım.

Gün ne kadar güzel başlamışsa da, maalesef iyi bitmedi.

Öğleden sonra Sebastian, Sierra ve ben küçük bir piknik hazırlayıp dışarıda yedik. Sonra tekrar havuz kenarında vakit geçirmek için mayolarımızı giydik. Zac, Harry ve Maddie geri döndüler ve kısa süre sonra bize katıldılar.

"Tahmin edin kime rastladık," dedi Zac, Maddie ve Harry'nin arkasında suya girerken. Sebastian kim olduğunu sormadan önce cevap verdi. "Colette." Fransız aksanıyla telaffuz etti.

Sebastian kollarını bana dolamıştı, ben onun göğsüne yaslanmış yüzdüğüm için, onun ani gerginliğini hissettim. Zac neşeyle açıklamaya devam etmeden önce, farkına varınca içim burkuldu. "Colette, köydeki bir dükkan sahibinin kızı. Sebastian iki yıl önce onunla birlikte olmuştu."

Harry ona sinirli bir bakış attıktan sonra konuyu değiştirdi. "Bira isteyen var mı? Ben getiririm."

"O Fransız kızlar ne yaptıklarını iyi biliyorlar." Zac onu görmezden geldi.

Sebastian kollarını bana daha sıkı doladı. "Zac..."

"Yemin ederim, artık gözlerine bile bakamıyorum. Ona ne demiştin? Dyson mu?" Kahkahalarla güldü.

"Dyson mu?" Maddie aptalca sordu.

"Sıfır öğürme refleksi," diye açıkladı Sebastian'ın aptal arkadaşı. "öfkeyle."

Zac'in yüzü düştü. "Ne?" Bana baktı ve yüzü soldu. "Lily, özür dilerim. Unuttum."

Kafamı sertçe salladım, özrünü reddettim. Ama Sebastian'ın bir kadın düşkünü olduğunu hatırlamak, bu konuda kendi yeteneklerime olan güvensizliğimle birleşince, üstüne bir de onun bir kadın hakkında bu şekilde konuşması... Onun kucaklamasını silkelemek istedim.

"Ve ben ona hiç öyle demedim. Sen dedin." Sebastian başını kulağıma eğdi. "Söz veriyorum."

Onun nefesinin tenimde yarattığı titremeye başımı salladım.

"Sawyer, seni seviyorum," diye boğuk bir sesle yemin etti.

Kendi güvensizliğimi bastırarak, koluna hafifçe vurdum. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Zac yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, gerçekten üzgünüm."

"Onu bu gece buraya davet etmek muhtemelen kötü bir fikirdi." Maddie ona öfkeyle baktı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Sebastian beni kendine daha sıkı çekti. "Ne yaptın?"

Arkadaşı ağızı açık kaldı. "Düşünemedim. Üzgünüm."

Telefonumun çalması, Sebastian'ın geçici ilişkilerinden biriyle sosyalleşmek zorunda kalacağım düşüncesiyle kanımı kaynatıp beynimi bulanıklaştıran sinirimi dağıttı. "Cevaplamam lazım."

"Sawyer..."

Sebastian'ın kollarından kurtuldum ve o da isteksizce beni bıraktı.

Zac, ben havuzdan çıkarken arkadaşına bir kez daha özür diledi. Bu kesintiye minnettar olarak telefonumu aldım. Arayan annemdi. "Merhaba anne, ne var ne yok?"

Aceleci ve titrek bir sesle, önsöz yapmadan şöyle dedi: "Panik yapmanı istemiyorum, çünkü o iyi olacak, ama January bu sabah bir trafik kazası geçirdi."

Sözlerine rağmen, panik beni olduğum yerde dondu. "Ne? Ama iyi, değil mi?"

Annem "Birkaç çürük ve morluk ... ve bileği kırılmış. Ama iyi olacak." "Bileği kırılmış mı?" diye bağırdım.

Arkadan gelen su sıçraması beni döndürdü. Sebastian havuzdan çıkıyordu, yüzünde endişe belirgindi.

"Ocak ayında bir araba kazası geçirdi."

"Kahretsin," diye mırıldandı ve arkadaşlarımın hepsi onu takip ederken aceleyle dışarı çıktı.

"Hastanede muayene ediliyor, ama yakında onu eve götüreceğiz. Bilmeni istedim," diye devam etti annem.

"Eve geliyorum."

"Hayır, Jan bunu istemezdi."

"Kız kardeşim trafik kazası geçirdikten sonra burada kalmayacağım. Eve geliyorum."

"Lily..."

"Eve geliyorum. Uçağa binmeden önce sana haber veririm."

"Tamam tatlım. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattık ve Sebastian beni kollarına aldı. "O iyi," diye mırıldandım göğsüne yaslanarak. "Ama bileği kırılmış. Eve gitmem gerek."

"Tabii ki. Hemen valizlerimizi hazırlayıp bir sonraki uçağa bineceğiz." "Hayır." Ben geri çekildim. "Senin tatilini mahvetmeyeceğim. Ya da arkadaşlarımın tatilini mahvetmeyeceğim."

"Lily, sorun değil. Anlıyoruz." Maddie elini omzuma koydu ve sıktı. "Hepimiz eve döneceğiz."

"Hayır," diye ısrar ettim. "Lütfen. Siz de giderseniz kendimi daha kötü hissederim. Kalın ve eğlenin, ben sizi haberdar ederim."

"Stresliyen tek başına uçmana izin veremem." Erkek arkadaşımın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Yine de tartışmaya devam ettim. "Sen de benimle gelersen, kendimi çok kötü hissederim."

"Sawyer..."

"Lütfen kal."

Bana öfkeyle baktı. "Peki. Ama seni havaalanına ben götüreceğim."

"Buna izin veririm." Islak saçlarımı ellerimle tararken ellerim titriyordu. "Gidip valizimi hazırlayacağım."

. BÖLÜM KIRK SEKİZ

SEBASTIAN

Dün 19.46

Lily: Geldim. Jan evde, doğruca oraya gidiyorum.

Sebastian: Oraya vardığında haber ver.

L:
Tamam.

S: Jan'ın nasıl olduğunu da haber ver.

L: Tamam. Seni seviyorum.

S: Ben de seni seviyorum.

Dün 20.31

L: Eve geldim. Jan çok yorgun ama iyi. Bileği alçada. Onu kendi gözlerimle gördüğüm için daha iyi hissediyorum.

S: Sevindim. Ona selamımı söyle.

L: Söyledim. Orada durumlar nasıl?

S: Zac az önce yarın buraya bir sürü insan davet ettiğini söyledi. Her yerden uçarak gelecekler.

L: Bu konuda ne hissediyorsun?

S: Sanırım seni özlemekten uzaklaşmamı sağlayacak.

L:

Bugün 09:22

S: Günaydın, Sawyer. Jan nasıl?

L: Huysuz ama iyi. Seni bırakıp onun yanına koştuğum için bana kızgın. Minnettarlığı çok büyük, inan bana.

S: LOL. Gizlice memnun. Ben değilim. Bu sabah seninle uyanmayı özledim.

L: Ben de. Bugün için planlar ne?

S: Anlaşılan, bir sürü misafiri karşılamam gerekiyor, hatırladın mı? Sen?

L: Çalışsam iyi olur. Jan'ın huysuzluğu seni ve villayı özlememi sağlıyor. Onu sevdiğimi hatırlat bana.

S: Kız kardeşini seviyorsun.

L: Teşekkürler. Git eğlen. Yakında konuşuruz.

S: Seni seviyorum Sawyer.

Bugün 22.23

L: Günün nasıl geçti?

S: Uzun bir parti oldu. Burası insanlarla dolu. Ailem bunu öğrenirse beni öldürebilir.

L: Bütün bu insanlar kim?

S: Üniversiteden arkadaşlar. Okuldan arkadaşlar. Bu bölgeden tanıdıklarımız.

L: Neyse, eğlenmeye çalış. Git ve keyfine bak. Yarın konuşuruz.

S: İyi geceler,
Sawyer.

L: İyi geceler,
Thorne.

Lily ile aramızdaki mesajlaşmalara baktım, birçok nedenden dolayı onun benimle olmasını istiyordum. Doğrusu, January'nin iyi olmasına sevindim. Bana Juno'yu çok hatırlatıyordu, bu yüzden Lily'nin küçük kız kardeşini oldukça sevmiştim. Juno bir kaza geçirmiş olsaydı, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, ben de eve giderdim, bu yüzden Lily'nin kararını anlıyordum. kararını

Ama şu anda, o mükemmel bir tampon olabilirdi. Dün gece, Zac'in davetiyle gelen Colette'den kaçmak için kendimi odama kilitlemişim. Ancak şimdi, tüm eski dostlarımız ve tanıdıklarımız evi doldurmuşken, partiyi terk edebileceğimi veya terk etmem gerektiğini düşünmüyordum. Colette, ortaya çıktığı üzere, sorun değildi. Yine gelmişti ama Zac'in etrafından ayrılmıyordu.

Sorun Gisele Martin'di.

Gisele, bir aile dostumuzun kızıydı. Annesi İngiliz, babası Fransızdı ve yıllardır aynı çevrelerde takılıyorduk. O yıllarda ara sıra birlikte yatmıştık. Oxford'dan bahar tatili için buradan sadece yarım saat uzaklıktaki ailesinin şatosuna gelmişti ve Zac'in davetini kabul ederek üç arkadaşıyla birlikte gelmişti.

Ne kadar sarhoş olursa, o kadar bana yapışmaya çalışıyordu.

Parti boyunca onunla birlikteyken paniğin ve suçluluk duygusunun sınırındaydım. Ona kaç kez kız arkadaşım olduğunu söylesem de, sanki komik bir şey söylemişim gibi gülüyordu.

"Avlanan bir hayvan gibi görünüyorsun." Sierra yanıma gelerek yeni bir bira uzattı.

"Gördün mü?"

"Tabii ki gördüm. Kim o?"

Gisele ile olan geçmişimi anlattım. "Ona Lily'den defalarca bahsettim," diye söz verdim. "Ama bu sadece onun yaklaşımlarını daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor."

Sierra, Gisele'in sarhoş bir şekilde kalçalarını sallayarak mutfığa girdiğini görünce sinirlendi. "Bana bırak." Ben konuşmadan, Sierra odanın diğer ucuna yürüdü ve Gisele'in yolunu kesti. Ne dediklerini duyamadım, ama Sierra'nın vücut dili agresif, Gisele'nin ise savunmacıydı. Gisele çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak bir şey söylediğinde, Sierra aniden yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı ve Gisele'yi sersemleten bir şey söyledi.

Gisele teslimiyet işareti yaparak kollarını kaldırdı, Lily'nin arkadaşına öfkeli bir bakış attı ve 15 santimlik topuklu ayakkabılarıyla dönerek odadan çıktı.

Rahatlamış bir şekilde yere çöktüm. Sierra yanıma döndüğünde içten bir minnettarlıkla "Teşekkürler" dedim. "Ona ne dedin?"

"Arkadaşımın erkek arkadaşından uzak durmazsa, ona bir kez daha burun estetiği yaptırması için bir neden vereceğimi söyledim."

Kıkırdadım. "Yaptın mı?"

"O kız zaten şımarık bir velet, onu sadece bir dakika görmüş olsam da bunu anlayabiliyorum. Buna bir de aşırı alkol eklenince, uzak durması için ciddi bir teşvik gerekiyordu. Onunla gerçekten yattın mı?" Sierra tiksintiyle burnunu kırıştırdı.

"Onun iyi biri olup olmadığı umurumda değildi." Omuz silktim. "Bir ilişki aramıyordum."

"Daha önce sadece Gisele gibi kadınlarla takılıyorsan, Lily'ye aşık olmana şaşmamalı."

"Tek yaptığım bu değildi. Çok iyi kadınlarla da takıldım. Akıllı, seksi, eğlenceli kadınlar. Ama hiçbirisi doğru gelmedi. Çünkü onlar Lily değillerdi."

Sierra şişesini benimkine çarptı. "Ben de onun arkadaşlığı hakkında böyle hissediyorum. Lily gibi bir arkadaşım hiç olmadı. Onu çok özleyeceğim."

Ağzının titremesiyle, duygularını gizlemek için bira şişesinden bir yudum aldı. Onu yanıma çekip şakağına hızlıca bir öpücük kondurdum. "Seni çok özleyecek. Ama ona iyi bakacağıma söz veriyorum."

Lily'nin arkadaşı bana minnetle başını salladı. "Burada kalmamı ister misin? Biraz daha korumalık yapayım mı?"

"Hayır. Git eğlen."

"Harika. Çünkü senin eski okul arkadaşın Brendon'a göz koymuş durumdayım."

"Brendon Platt

mı?" "Aynen

öyle."

Gülümsedim. Şanslı Brendon. "O zaman onu çok sarhoş etme. Dört biradan sonra kimseye faydası kalmaz."

Gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Anlaşıldı. Hoşça kal!"

Onu el sallayarak uğurladım ve cebimden telefonumu çıkardım. Parmaklarım, Lily ile aramızdaki mesajlaşmanın üzerinde durdu. Ama saat geç olmuştu. O uyuyor olabilirdi. Ve elbette, kız arkadaşım olmadan arkadaşlarımla partinin tadını çıkarabilmeliydim.

Biz o iğrenç, birbirine bağımlı çiftlerden biri olmayacaktık.

Bir yudum bira içtim ve Harry'yi bulmak için mutfığa doğru ilerledim.

Bir süre Harry ile eski arkadaşlarla sohbet ederek eğlendim. Ancak bir saat sonra, insanlar çiftler halinde ayrılmaya başladı (bazı durumlarda üçlüler ve gruplar da vardı) ve havuz bir seks partisi başlangıcı gibi görünüyordu. Harry, Sierra'nın Brendon ile öpüşmesine kızmış gibiydi (Lily'ye bu ikisi arasında gerçekten bir şey olup olmadığını biliyor mu diye sormayı not aldım

) ve rastgele biriyle çekip gitmişti. Zac yine Colette ile takılıyordu. Maddie ise çoktan odasına çekilmiş ve kapıyı kilitlemişti.

Aynı şeyi yapmanın zamanı geldiğine karar verip, ana süit'in yatak odasının kapısını kilitledim ve inleyerek yatağa yığıldım.

Müziğin sesini kısmıştım ama kablolu ses sistemi sayesinde evin her yerinde hala hafifçe çalıyordu. Havuzdan kahkahalar ve inlemeler geliyordu.

Bu patlamadan sonra evde herhangi bir hasar olursa ailem beni öldürür. Zac'i, bana sormadan bunu ayarladığı için öldürecektim.

Planım, yataktan kalkıp uyku kıyafetlerimi giymekti, ama uykuya dalmış olmalıyım ki, birinin üzerime tırmandığını fark etmem bir saniye sürdü.

Gözlerim birden açıldı, yüzü bana doğru yaklaştı ve dudakları benim dudaklarıma çarptı.

Aşırı tatlı parfüm, o akşam içtiği birçok rom ve koladan gelen yoğun rom kokusunu maskeleyemiyordu. Gisele ağzıma inleyerek, parmaklarıyla kot pantolonumun fermuarını aşağı çekiyordu.

Ne oluyor be!

Kapalı göz kapaklarımda beyaz bir ışık parladı ve bunu beni saran öfkeye bağladım. Onu incitmemek için tüm gücümü kullanarak kollarını tutup onu ittim. Dilimde kalan tadı, yatak örtüsüne tükürmek istememe neden oldu. "Çekil!"

Gisele'nin üstünde tişörtü ve sütyeni olmadan üzerime oturduğunu fark edince dehşete kapıldım. O ise gülerek, çıplak göğüslerini elleriyle kapattı ve saçma bir şekilde dudaklarını büzüştürdü. "Hadi ama Sebby, istediğini biliyorsun."

"Lanet olsun." Bu sefer daha az nazikçe onu ittim ve yataktan yuvarlandım.

Havuzun dışına açılan sürgülü kapılar ve perdeler yarı açıktı. Onları kilitlemeyi unutmuştum.

Gisele dudaklarını büzerek sırtını kavisledi ve öfkeyle döndü, "*Beni* gerçekten reddediyor musun?"

Yataktan battaniyeyi kapıp ona fırlattım. "Örtün ve odamdan çık. Hatta, kıyafetlerini bul ve evimden çık."

"Ciddi olamazsın?"

Öfke içimde kaynıyordu. "Senin bana yaptığını ben sana yapsaydım, bu cinsel saldırı olurdu. Anlıyor musun?"

"Hayır, olmazdı çünkü seni itmezdim!" Gisele battaniyeyi itti ve yataktan atladı, yanımdan geçerek attığı bluzunu ve sütyenini aldı. "Buna inanamıyorum!"

"Gerçekten mi? Çünkü bütün gece boyunca kendimi açıkça ifade ettiğimi düşünüyorum!"

"Bana bağırmana gerek yok!"

Ellerimle başımı tuttum, parmaklarım heyecandan saçlarımı sıkıca kavradı. "Pişman olacağım bir şey söylemeden önce git buradan."

Gisele çılgınca giysilerini giydi, öfkesi güzel yüzünü lekeliyordu. "Sen bir pisliksin!"

"Sen de şımarık bir veletsin." Kapıyı işaret ettim. "Çıkışın orada."

"Siktir git!" Yatak odasının kapısını açmaya çalıştı ve dışarı fırladı, kapıyı o kadar sert kapattı ki, bir çatlak sesi duyduğumu sandım.

"Harika." Olaydan sarsılmış bir şekilde, sürgülü kapıları kapatıp kilitledim ve perdeleri çektim. Hala olanlardan biraz sersemlemiş hissediyordum, ama Lily'nin bunu öğrenip en kötüsünü düşünmesi ihtimali beni paniğe sevk etti.

Ama öğrenmeyecekti.

Bana güveniyordu.

Erkeklerle olan geçmişı yüzünden zorlandığını biliyordum, ama bana güveniyordu.

Yatak odanın kapısının yüksek sesle alınması, beni yeniden öfkeye boğdu. Gisele geri dönmüşse... Odayı geçip kapıyı açtım.

Zac kapının diğer tarafında duruyordu, yüzünde karanlık ve somurtkan bir ifade vardı.

"Ne? Şimdi ne oldu?" "Gisele'nin buradan çıktığını gördüm."

Onun suçlayıcı tonu paniğimi daha da artırdı. "Düşündüğün gibi değil."

"Gerçekten mi? Çünkü ben senin Sebastian Thorne olduğunu düşünüyorum, hayatımda tanıdığım en büyük apkın."

"Lily'yi aldatmadım. Gisele buraya zorla girip bana saldırmaya çalıştı."

Zac alaycı bir şekilde güldü. "Tabii. Eminim senin için çok zor olmuştur."

"Zac..."

"Onu inciteceksin." Yüzü öfkeyle buruştu. "Lily'yi hak etmiyorsun ve sonunda onu inciteceksin. O yüzden hepimize bir iyilik yap ve onun hayatını mahvetmeden önce şimdi ayrıl." Arkadaşım, ben cevap veremedenden topuklarını döndü ve öfkeyle uzaklaştı.

Korku ve endişeyle midem düğümlendi.

Yanlış bir şey yapmadığımı biliyordum.

Yine de, beni Lily'den uzak tutan o sinsî ses, Zac'in sözleriyle yeniden uyandı. Ne de olsa o benim arkadaşımdı. Beni iyi tanıyordu.

Ya haklıysa?

Ya beni öldürecek kadar inciteceğim tek kişiyi incitmiş olursam?

. BÖLÜM KIRK DOKUZ

LILY

Uyandığımda, yüzümün altında bir şey hışırdadı. "Ne oluyor..." diye mırıldandım ve isteksizce başımı kaldırdım.

Gözlerimi zorla açtığımda, bulanık ve uykulu görüşüm netleşti ve aniden boynumdaki ağrıyı fark ettim.

Kahretsın.

Dün gece ders çalışırken uyuyakalmıştım.

Hala giyiniktim. iPad ekranım ve dizüstü bilgisayarım muhtemelen şarjları bitmiş olduğu için kararmıştı ve ben açık bir ders kitabının üzerinde uyuyakalmıştım. Söz konusu sayfa artık buruşmuş ve salya lekeleriyle kaplıydı.

"Harika." Ağzımı silerken, ağrıyan boynumu rahatlatmak için tereddütle başımı bir yandan diğer yana eğdim.

Alt kattan gelen sesler çocukluk odama kadar ulaşıyordu. Ailem uyanmıştı ve domuz pastırması kokusu geliyordu. Son otuz altı saatte pek bir şey yemediğim için midem guruldıyordu. O bana iyi olduğunu söylese de, Ocak için çok endişelenmiştim. Beyaz bir minibüs kırmızı ışıktaki geçip yanlarına çarptığında, o siyah bir taksideydi. Ne yazık ki, taksi ışıkları geçtikten sonra kenara çekeceği için Jan emniyet kemerini çıkarmıştı. Minibüs onlara çarptığında, koltuktan fırladı ve düşüşünü engellemeye çalışırken bileğini kırdı. Çok daha kötü olabilirdi.

Ona bir şey olabileceği düşüncesi beni ve ailemi çok rahatsız etmişti. Sonunda, huysuz bir şekilde iyi olduğunu ısrarla söyleyerek beni ikna ettiğinde, biraz ders çalışmaya çalıştım ve dün akşamın çoğunu bunu yaparak geçirdim.

Telefonuma uzandım. Neyse ki, telefonum başucumdaki masada şarj oluyordu. Ekranı kaydırarak saati kontrol ettim.

Saat sabah dokuzu geçiyordu.

Birkaç mesaj bildirimi gördüm ve bunlardan birinin Zac'ten geldiğini görünce kaşlarımı çattım. Nadiren mesajlaştığımız için, mesajı tıkladım.

Onun gerçekte kim olduğunu bilmen gerekiyor.

Bu sözler, odanın çılgınca dönmeye başlamasına neden olan bir resme eklenmişti.

Kalbim, beni gergin ve mide bulandırıcı hale getiren, çarpıntılı ve panik dolu bir şekilde hızla atıyordu. Bu durum, net düşünmemi de zorlaştırıyordu. Kız kardeşim telefonumdaki resmi incelerken, ben de zihnimde o fotoğrafı tekrar gözden geçirirken hiperventilasyona girmeye çalışmıyordum. Sonuçta, o resim artık beynime kazınmıştı.

Fotoğrafta, Sebastian'ın ailesinin villasında seviştiğimiz yatakta, Sebastian'ın üzerine çömelmiş yarı çıplak bir kadın vardı.

Zavallı Jan, kırık bileği ve çürük kaburgalarıyla, beni kahvaltıya uyandırmak için odama gelmiş, ama Zac'in gönderdiği, sevdiğim adamın beni aldattığına dair kanıtı görünce bayılmak üzere olduğumu görmüştü.

"Bunu iyice baktın mı?" Jan, bir kez olsun ciddi bir ifadeyle sordu.

"Beynime kazındı," diye dişlerimi sıkarak söyledim, midemde mide bulantısı hissederek. "Kusacak gibiyim."

"Tamam, bir dakika duralım. Bu fotoğrafı görmeden önce Sebastian'ın seni aldatacağına inanır mıydın?"

Hayır! Sebastian artık benimle birlikte olmak istemiyorsa, önce ilişkimizi bitireceğine inanıyordum. O bir çapkın olabilir, ama annemin dediği gibi, pantolonunu çıkaramayan bir seks düşkününü değildi. O adamın kendine hakimiyeti ve ahlakı vardı. O bundan daha onurlu biriydi!

Oh.

Jan dişsiz, acı bir gülümsemeyle bana baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bir daha bak. Gerçekten bak."

Titreyerek ve isteksizce telefonu ondan aldım. Jan fotoğrafın bir bölümünü yakınlaştırmıştı. Sebastian'ın ağzına dudaklarını dayamış garip kadın. Nabzım hızlandı. Aniden, fotoğraf tamamen farklı bir hikaye anlatmaya başladı. Kadın onu öpüyor gibi görünüyordu, ama Sebastian yüzünü buruşturmuş, ellerini onu uzaklaştırmak için kullanıyordu, ona yaklaşmak için değil.

"Senin oğlan pek de keyifli görünmüyor. Seni kızı kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor gibi görünüyor."

Kafamda pek çok soru dolaşıyordu. "O kadın nasıl yarı çıplak halde onunla aynı odada buldu kendini? İşler nasıl bu noktaya geldi? Zac bunu bana neden gönderdi?"

"Sana bir cevap veremem." Jan omzuma anlayışla bir el attı. "Ama hemen sonuca varmamalısın. Eğer erkeğine güveniyorsan, onunla konuşmalısın."

Buna cesaretim var mıydı, bilmiyordum. Birçok kez aldatılmışım, bu yüzden fotoğrafın anlattığı *bariz* hikayeye güvenmemek benim için çok zordu. "Belki de Sierra ve Maddie'yi aramalıyım. Sebastian'ı aramadan önce, onlar bir şey biliyor mu diye bakayım."

"İyi fikir. Sen iştahın kaçmış olabilir, ben aşağıda senin domuz pastırmalı sandviçini yiyeceğim."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Sana nasıl olduğunu bile sormadım." "Eh, bu şartlar altında affedilirsin. Ve ben iyiyim. Söz veriyorum. Bana ihtiyacın olursa gel beni bul. Annemle babama olanları anlatmayacağım."

"Teşekkürler."

Sol kolunda alçı olduğu için hareket ettirmekten çekindiği için bana tek koluyla garip bir şekilde sarıldı. Ben de ona sarıldım, panik içindeki gözyaşlarımı tutmaya çalışarak, odadan çıkmasını bekledim ve titreyerek Sierra'yı aradım.

Arkadaşım onuncu çalınıştta uykulu bir sesle telefonu açtı: "Alo?"

"Sierra, benim."

"Lil?"

"Evet. Lütfen uyanabilir misin? Önemli bir şey var."

"Jan iyi mi?"

"Jan iyi. Başka bir şey."

"Tamam. Bir saniye." Bir hışırtı duydum ve ardından bir erkek sesi tembelce "Yatağa dön" dedi.

Kendi dramamdan bir an için dikkatim dağıldı ve "O Harry mi?" diye sordum.

Cevap vermek yerine, kadının adama konuştuğunu duydum. "Bunu cevaplamam lazım."

"O zaman yatağa dön."

Bu kesinlikle Harry'nin sesi gibiydi. Birkaç saniye sonra, bir kapının kapandığını duydum ve Sierra konuştu. "Üzgünüm. Ne oldu?"

"Harry ile yattın mı?"

"Biz, şey, birkaç kez birlikte olduk. Sana sonra anlatırım. Ne oldu?"

Durumu açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kalbim yine hızla çarpmaya başladı. "Dün gece bir şey mi oldu Sierra? Sebastian'ın yanında bir kız mı vardı?"

"Ne?" Sierra'nın sesi keskin çıkmıştı. "Ne demek istiyorsun? Nasıl... Bak, kim konuşmuş bilmiyorum ama bütün gece partide Bastian'ın peşinde koşan kibirli bir mirasçı vardı." Heyecandan nefesi kesilmiş gibiydi. "Ona d a h a açık olamazdı. Ona defalarca bir kız arkadaşı olduğunu ve

geri çekilmesini söyledi, ama durum o kadar kötüleşti ki, o çılgın, sarhoş tavşan bozuntusunu tehdit etmek zorunda kaldım."

Ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu, ama içimde geçici bir rahatlama hissi yayılmaya başlamıştı. "Sebastian'ı en son ne zaman gördün?"

"Lily, neler oluyor? Seni asla aldatmayacağını biliyorsun, değil mi?"

Sierra'nın kesinliğinden dolayı suçluluk duygusu beni sardı. "O... o burada mı?"

"Bilmiyorum. Beni uyandırdın. Cep telefonunu dene. Bana neler olduğunu anlatır mısın?"

"Anlatacağım," diye söz verdim. "Önce Sebastian'la konuşmam lazım." "Tamam. Ama endişelendiğimi bil. Mümkün olduğunda beni ara lütfen."

"Söz veriyorum."

Telefonu kapattık ve nefesimi toparlamaya çalışarak telefonuma baktım. Sonunda, ben aramadan önce Sierra'nın Sebastian'a gidebileceğini fark edince, onun adını tuşladım.

Üç kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Günaydın Sawyer." Sesi, ya uyanmış ya da hiç uyumamış gibi kısık çıkıyordu. "Jan nasıl?"

"O... o iyi."

"Ne oldu?" Sebastian birdenbire uyanık hale geldi.

"Ben... ben... bir şey hakkında aceleci kararlar vermemeye çalışıyorum." Gözyaşlarım durduramadan akmaya başladı. Onları kontrol altına almak için bir dakika beklemem gerekti.

"Tamam, beni korkutuyorsun," diye cevapladı kalın bir sesle. "Ne olduğunu söyle bana."

"Ben... sana bir şey gönderiyorum, tamam mı? Bu sabah bana gönderildi." Gözyaşlarımı silerek mesajlarımın girdim ve Zac'in bana gönderdiği fotoğrafı ekledim. "Tamam. Gönderdim."

"Tamam. Ama bu belirsizlik beni öldürüyor. Neden ağlıyorsun, meleşim?"

Hıçkırarak yalan söyledim, "Ağlamıyorum."

"Oh. Öyleyse, çok iyi taklit ediyorsun. Tamam ... anladım ." O bir süre sessiz kaldı ve sonra

aniden yüksek sesle, öfkeli küfürler savurmaya başladı. Ben irkildim ve telefonu hoparlörden dinlediğim için sesini kısıdım. Sonunda yalvarmaya başladı, "Lily, Tanrım, Lily, yemin ederim, görüldüğü gibi değil. Bu kadın eski bir arkadaşım, bütün gece beni taciz etti, ondan kurtulduğumu sanıyordum, uyumaya çalışıyordum ve ben uyurken lanet sürgülü kapıdan içeri süzülüp geldi ve bana sarkıntılık etti. Bu fotoğraf çekildikten birkaç saniye sonra onu dışarı attım. Bu fotoğrafı kim çekti? Ne oluyor... Lily, Tanrı aşkına, Lily, lütfen bana inandığını söyle." Sesi hıçkırıklarla boğuldu. "Lütfen."

Gözlerimi tamamen rahatlamış bir şekilde kapattım ve gözyaşlarım akmaya başladı. "Sana inanıyorum."

"Kahretsin," diye hırıltılı bir ses çıkardı ve bir gürültü duydum. "Lily... Bu olduğu için çok üzgünüm. Ne düşündün... .. bunu kim gönderdi? Lily? Sawyer, lütfen benimle konuş yoksa sonunda bana inanmadığını düşünmeye başlayacağım."

"Sana inanıyorum. Ben... bir an için... özür dilerim."

Söylemediğim şeyi düşünürken sessiz kaldı. "Anlıyorum, aşkım. Ama ben sana asla böyle bir şey yapmam."

"Jan'a fotoğrafı gösterdim ve o bana senin aldatacağına inanıp inanmadığımı sordu. İçgüdülerim hayır diyordu. Bir gün benden sıkılsan bile, beni aldatmadan önce ilişkimizi bitirirdin. Sen bunu yapmayacak kadar onurlu birisin."

"Söylediklerinin çoğunu gerçekten çok sevdim... Ama senden asla sıkılmayacağım. Sen öyle mi düşünüyorsun?" Sesinden sinirli olduğu belliydi.

İlişkimizle ilgili derinlerde sakladığım güvensizliğimi farkında olmadan paylaştığımı fark edince yüzüm kızardı. "Kimse geleceği bilemez."

"Ben biliyorum," diye tersledi. "Benden asla kurtulamayacaksın. Buna alış."

Dudaklarım seğirdi. "Bu bir tehdit gibi geldi."

"Nasıl istersen öyle anla."

Onun kavgacı cevabına güldüm, şu anda gülebildiğime inanamıyordum.

Sebastian gülmedi. "Lily, o fotoğrafı gönderen kişi ... beni Gisele'ye tuzağa düşürdü. Belki de onu bana gönderdi."

Gisele. Onun adını duyunca burnumu kııştırdım. Eğer karşımda olsaydı, en kalın ders kitabımla ona tokat atardım. O benim erkek arkadaşına saldırmıştı!

Ama öfkemi başka bir şey daha deldi. İnanılmaz derecede üzücü ve kafa karıştııcı bir şey.

Sebastian'ın arkadaşı ona ihanet etmişti. "Zac'ti. Çok üzgünüm, ama fotoğrafı Zac gönderdi."

BÖLÜM ELLİ

SEBASTIAN

Hain piç kurusu ortalarda yoktu, ama eşyaları hala kullandığı misafir odasında idi. Harry'nin odasına doğru büyük adımlarla yürüdüm, yüksek sesle kapıyı çaldım ama cevap vermeden içeri daldım, ancak Sierra'nın yarı çıplak bir şekilde arkadaşımın üzerine uzanmış halini görünce aniden durdum.

"Kahretsin, özür dilerim." Onlara mahremiyet sağlamak için hızla döndüm. Görünüşe göre Brendon bayılmıştı. Ama şu anda arkadaşlarımın dramını düşünemezdim. "Zac'i gördün mü?"

"Hayır, odadan çıkmadım," diye cevapladı Harry uykulu bir sesle. "Ne oldu?"

"Onu öldüreceğim, işte bunu yapacağım." Dışarı çıktım.

"Bu, Lily'den aldığım telefonla mı ilgili?" Sierra arkamdan seslendi.

Cevap vermek için diğer misafir odasının kapısını açmakla meşguldüm. Yatak dağınıktı ve oda plastik bira bardakları ve yiyecek ambalajlarıyla doluydu, ama Zac yoktu. Her ihtimale karşı Maddie'nin kapısını yumrukladım. Harry ve Sierra, önceki gece giydikleri kırıışık kıyafetleriyle bana yetişirken, Lily'nin arkadaşı kapıyı açtı.

Maddie kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?" "Zac içeride mi?"

O, benim keskin ses tonuma şaşkınlıkla başını salladı. "Hayır. Her şey yolunda mı?"

"Görünüşe göre onu öldürecek," diye cevapladı Sierra, ben evin içinde dolaşıp partiden kalan enkazı lanetlerken.

"Şu dağınıklığa bak!" Mutfak yemek odasında dururken kollarımı havaya kaldırdım.

"Temizlemeye yardım ederiz," dedi Sierra sakın bir şekilde. "Bize neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"O pislik tüm bu insanları buraya davet etti ve şimdi ben onu öldürmeden önce kaçtı!"

"Parti verdiği için onu öldürmek mi istiyorsun?" Maddie şaşkın bir şekilde sordu.

"Hayır!" Bizi ayırmaya çalıştığı için.

Benim için her şey olan tek kişiyi benden almaya çalıştığı için.

Neden?

Zac neden böyle bir şey yapsın ki?

O... o benim arkadaşım olmalıydı.

Öfkemi acımın önüne geçirdim çünkü öfkeyle başa çıkmak daha kolaydı.

En azından işe yaramamıştı. En azından Lily bana güvenmişti.

Bana inanmıştı.

"Zac, Lily'ye Gisele'den bahsetti mi?" diye tahmin etti Sierra.

"Daha kötüsü. Dün gece ben uyurken Gisele'yi odama gönderdiğini düşünüyorum, çünkü olayın fotoğrafını Lily'ye göndermiş." Zac onun da arkadaşı olduğu için, Harry'ye fotoğrafı göstermek için telefonumu çıkardım.

Maddie ve Sierra, yarı çıplak Gisele'nin bana sarkıntılık ettiği fotoğrafı görünce nefeslerini tuttular, Harry'nin yüzü ise gevşedi. Onlara olanları anlattım.

"Zac bunu Lily'ye mi gönderdi?" diye sordu Harry inanamadan. "Evet."

"Lily *bu* yüzden beni aradı." Sierra'nın güzel yüzü öfkeyle gerildi. "Bana dün gece bir şey olup olmadığını sordu."

"

Lily'nin önce Sierra'yı aramış olması beni tedirgin etti.

"Gisele'nin bütün gece seni taciz ettiğini söyledim. Sonra seninle konuşması gerektiğini söyledi."

Lily, Sierra'nın akşamla ilgili anlattıklarından dolayı bana güvenebileceğine mi karar vermişti?

Hayır. Bu düşünceyi kafamdan silip attım. January ona bana güvenip güvenmediğini sorduğunda bildiğini söylemişti. O küçük pisliğin bizi bu şekilde bozmasına izin vermem mümkün değildi.

Ön kapının açılıp kapanma sesi beni heyecanlandırdı.

Zac, kollarında market poşeti ile mutfığa girdi. "Harika, hepiniz uyanmışsınız. Sütümüz bitmişti, ben de düşündüm ki..." Cümlesini bitiremedi çünkü yumruğum yüzüne çarptı.

Yaptığım hareketin sürprizliği ve şiddetiyle Zac sendeledi ve kışının üstüne düştü, market poşeti her yere döküldü. Elimi bükerek tekrar vurmaya hazırlanırken parmak eklemlerim zonkluyordu.

Zac şoktan çabucak kurtuldu ve şimdi yarılmış alt dudağından sızan kanı silerken bana öfkeyle baktı. "Sanırım Lily aradı."

"Lütfen bunun doğru olmadığını söyle." Harry aniden yanıma geldi. "Ne yapıyorsun sen?"

Zac ayağa kalktı ve market poşetlerini tekmeledi. Umursamazca omuz silkti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Yine ona saldırdım, ama Harry kollarını bana dolayarak beni geri çekti.

"O buna değmez, Bas. Değmez. Ve Lily ona inanmadı. Bunu unutma. O kazanmadı."

Harry'nin sakinleştirici sesi işe yaradı ve ben onun tutuşunu silkeledim, Zac'e tekrar vurmayacağımı sessizce belli ettim.

Ancak Zac, somurtarak baktı. "Sakın bana onun sana inanacak kadar zavallı olduğunu söyleme?"

"Aptal olma, Zac. Eğer sana tekrar saldırırsa, onu tutmayacağım ve seni öldürecek," diye uyardı Harry.

Artık eski arkadaşımın benim kontrolümü kaybetmemi izlemekten zevk aldığını hissederek, derin bir nefes aldım ve yavaşça nefes verdim. "Lily neden bir yalana inansın ki? Üstelik senin düzenlediğin bir yalana."

Omuz silkti, ağzında sinir bozucu bir sırıtış belirdi. "Ya inandıysam?"

"Öyle mi yaptın?" Harry, onu daha önce hiç görmemiş gibi ona baktı. "O uyurken Gisele'yi odasına gönderdin ve sonra o fotoğrafı çektin, öyle mi?"

"Belki."

Yumruklarım o kadar sıkı sıkıştı ki, parmak eklemlerim çatırdadı. "Neden? Sana ne yaptım ben?"

Mutfak tezgahına yaslanarak, ayak bileklerini çaprazlayarak rahat bir pozisyon aldı. Bu pozisyonu görünce, onun ayaklarını altından çekip düşürmek istedim. "Colette'in işi halledebileceğini düşünmüştüm, ama görünüşe göre bu sefer benden hoşlanmış." Gözleri, benim anlayamadığım bir öfkeyle sertleşmişti. "Sonra Gisele'in sarhoş bir aptal gibi peşinden dolandığını gördüm. O kız hayatında hiç hayır cevabı almamış. Onun gururunu incittin, Bas. Onu odana girmeye ikna etmek çok kolaydı. Kişisel bir şey değildi. Şey, belki biraz kişiseldi. Talimatlarımı senden daha üst bir makamdan aldım. Bir anlaşma yaptım ve benim üzerime düşeni yerine getirdim."

"Anlaşma mı yaptın?"

Zac, bana söylemek üzere olduğu şeyden büyük bir zevk duyuyormuş gibi sırıttı. "Büyükkannenle. Prenses Mary. Bana ulaştı. Lily ile olan ilişkine müdahale etmemi istedi. Anlaşılan o ki, annen kadar senin soylu biriyle evlenmen konusunda takıntılı olmasa da, bir flört podcast'inde cinsel hayatını açıkça konuşan bir kızla ilişkin olmasını hoş görmüyor."

Sözleri beni şok ve kafa karışıklığı içinde geriye doğru sendeletti.

Büyükannem mi onu bu işe sokmuştu?

Büyükannem mi?!

O güldü. "Neden bu kadar şaşırdın? Sen kraliyet ailesinin bir üyesisin. Sence seks danışmanlığı podcast'i yapan Lily Sawyer'ı ailelerine kabul ederler mi?"

Aklım bu yeni ihanetle dolup taşarken, eski arkadaşşıma odaklandım. "Neden bana bunu yapmayı kabul ettin? Lily hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Çünkü büyükannen, annemi onların çevresine davet etmekle ilgili bazı sözler vermişti. Bu onun için büyük bir başarı olurdu..." Gözlerinde kırılgan bir ışık belirdi. "Öyle olacağını düşünmüştüm... Neyse, boş ver."

Annesinin onu umursamasına neden olacağını mı sandı?

Sevgili annesinden yeterince ilgi görmediği için benim ilişkiimi mahvetmeye mi çalışmıştı?

Onu öldürecektim!

"Sadece o değil." Maddie aniden konuşmaya başladı ve yanıma geldi. Gözleri tiksinti ile kısılmıştı. "O Lily'ye aşık. Uzun zamandır bundan şüpheleniyordum."

Başımı Zac'e çevirdim. "Öyle mi?"

Maddie'ye öfkeyle baktı.

Ona doğru uçarak, gömleğinden tutup kendime doğru çektim ve yüzüne bağırarak, "Kız arkadaşşıma aşık mısınız?" dedim.

Zac beni itti, gömleğini çekerek kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. "Bırak beni!"

"Söyle!"

"Evet!"

Onun yaptığıının gerçek nedenini itiraf edeceğini hiç beklemediğim için, büyük bir şaşkınlıkla onu bıraktım.

Gözleri o kadar kötü niyet ve kinle doluydu ki, bir an için şaşkına döndüm. "Altın çocuk," diye tükürdü. "Her şey sana kolay geliyor. İstedğin her şeyi elde ediyorsun."

İstedik in her şeye sahip oluyorsun. Ona bile. Onu ilk benim g rd    m  biliyor muydun? Onunla konuşmak için uzun zamandır cesaretimi topluyordum. Sonra sen ortaya çıktın. Ve en kötüsü, dün gece Gisele'le aldatmamı  olabilirsin, ama bir gün aldatacaksın. Onu inciteceksin. Ben ise... Ben Lily'yi asla incitmem."

"Bu sabah onu incittin," diye tısladı Sierra.

"Onun iyiliği için!"

"Lanet olsun." Harry arkasını döndü, titrek bir eliyle saçlarını karıştırdı. "Sen de kimsin?" Acı dolu bir  a kınlıkla Zac'e bakarak geri döndü. "Bunu nasıl yaparsın? Birinci sınıftan beri hepimiz arkadaşız."

Zac'in yüzünde bir şey belirdi, ama ona Harry'ye cevap verme  ansı vermedim çünkü aklıma bir şey geldi. "Sen beni sadece tuza a d   rmekle kalmadın. O fotoğrafı çektikten sonra kapımı  aldın ve Gisele ile aldattı ımı iddia ettin, oysa bunu yapmadığımı biliyordun. Kafamı karıştırmaya  alı tın. Bunun ne kadar saçma olduğunun farkında mısın? Senin ciddi bir sorunun var." Tiksinti ile ondan uzakla tım.

"Neden fotoğrafı isimsiz olarak g ndermedin?" diye sordu Maddie. "Lily'nin Sebastian'a fotoğrafı kimin gönderdiğini s yleyece ini biliyor olmalısın."

Zac yorgun bir şekilde omuz silkti. " niversite neredeyse bitti. Mezun oluyoruz. Thorne sonunda onun hakkında ne d   nd    m     renirse ne fark eder ki?"

Sessiz bir   keyle ona baktım. Bu adam benden *nefret ediyordu* ve ben onun arkadaşım olduğunu sanıyordum. Bunu kafamda sindirmek zordu. Ama o da beni ne kadar çabuk kendinden nefret ettirmi ti. "Bizim i imiz bitti. Eğer bu açık değilse, i imiz bitti. Artık gidebilirsin. Ve annen için ailemle olan tüm bağlantılarına veda edebilirsin. Büyükannem de seni oyuna getirdi çünkü senin gibi bir yılanı asla ailemizin yanına yakla tırmazdı. İkinizin de yılan gibi özellikleri ortak olsa bile."

Harry ona seslenene kadar yüzü öfkeden buruşmuştu. "Açıkça söyleyeyim, biz de bittik. Eve döndüğümüzde dairemden çıkmış olmanı istiyorum."

"O da benim dairem," dedi Zac aptalca.

"Öyle mi? Babam ödedi sanıyordum. Sen benim arkadaşımsın, o yüzden orada kalmaya izin verdim. Artık benim arkadaşım değilsin. Bu yüzden, artık orada kalamazsın."

Zac'ın yüzünde pişmanlık gibi bir ifade belirdi, ama bizi itip geçerek dişlerini sıkarak, "Eşyalarımı alacağım," dedi.

"Oh, Zac," Harry onun arkasından seslendi.

Eski arkadaşımız isteksizce durdu ve arkasını döndü.

Harry'nin yüzü hiç görmediğim kadar sertleşmişti. "Telefonunu ver. Hemen."

"Neden sana telefonumu vereyim ki?"

"O fotoğrafı silebileyim ve başka bir yerde saklamadığından emin olabileyim diye. Bak, o fotoğraf gün yüzüne çıkarsa, seni kara listeye almakla kalmayacağım, hayatının kabusu olmayı ve karşına çıkan her iyi fırsatı mahvetmeyi görevim sayacağım. Anlaşıldı mı?"

Zac gergin bir şekilde yutkundu. "*Biz* arkadaşlık." "Bir arkadaşına yaptığın şeyi yapmazsın."

"Ben sana yapmadım."

"Bas'a yaptın, yani bana da yaptın."

Zac, öfkeyle kızarmış yüzüyle cebinden telefonunu çıkarıp ekrana dokunduğunda, içimde uçuşan kaos gibi duyguların arasından minnettarlık yükseldi.

Harry telefonu elinden aldı ve birkaç dakika boyunca kontrol etti, bizler ise gergin bir sessizlik içinde bekledik.

"Fotoğraf silindi. Bulutta da kaydetmişti, ama onu da sildim." Zac'e iğrenmiş bir ifadeyle telefonu geri verdi. "Uyarılarımı unutma."

Zac onu geri kaptı ve hiçbirimizin gözlerine bakmadan misafir odalarına doğru fırladı.

Ben sıkıca bir elimi Harry'nin
Harry'nin omzuna Zac Zac gözden kayboldu.
"Teşekkürler dostum."

"Her zaman."

"Üzgünüm."

Harry bana bir bakış attı. "Özür dilenecek bir şey yok. Uzun ve sıcak bir duş almam lazım gibi hissediyorum. Onun ne kadar iğrenç biri olduğunu nasıl fark edemedik? O senden gerçekten nefret ediyor. Bunu nasıl sakladı? Ve neden? Yani, Lily dışında, neden? Sen onun arkadaşı olmaktan başka hiçbir şey yapmadın ki."

"Fark edemedik." Mutsuz bir şekilde omuz silktim. "Olur böyle şeyler. Onun çarpık zihninin iç işleyişini çözmeye çalışarak kendimizi delirtmeyelim."

"Lily gerçekten iyi mi?" Maddie endişeli bir ifadeyle sordu.

Telefonda onun yumuşak ağlamasını hatırlayarak, aniden gökyüzünden bir uçak çekip ona geri dönmek için uçağa binme isteği duydum. "Öyle. Her şeyi açıkladığımda. Geri kalanını ona açıklamak istemiyorum. Zac'in... *aşk*ı ya da lanet olası büyükannemin davranışları."

Maddie yüzünü buruşturdu. "Evet, üzgünüm." Büyükannemle daha sonra ilgilenecektim.

Sierra evi işaret etti. "Temizlenip Edinburgh'a dönmeliyiz."

"Tüm bu dram ve tatilini mahvettiğim için üzgünüm."

Gözleri Harry'ye flörtöz bir şekilde baktı. "Hey, yine de iyi vakit geçirdim. Önce duş alacağım, sonra yardım edeceğim."

"Sadece *iyi* vakit mi geçirdin?" diye sordu Harry, onun peşinden giderken. "Yine birlikte mi yattılar?" diye sordu Maddie sessizce. "Yine mi?"

O gülümsedi. "Son birkaç aydır ara sıra sevişiyorlar. Bence birbirlerinden hoşlanıyorlar ama bunu inkar ediyorlar."

"Harry bana hiç bahsetmedi."

"O Lily'nin arkadaşı. Muhtemelen senin aşırı koruyucu davranmanı istememiştir."

"Öyle yapmazdım. Sierra büyük bir kız. Yani, birbirlerinden hoşlanıyorlar *mı*?"

"Sierra ve Harry'nin arkadaşlık ilişkisi hakkında gerçekten konuşmak mı istiyorsun?"

İçimde dehşet ve öfke kabardı. "Eğer bu, arkadaşımın ve büyükannemin Lily'yi hayatımdan uzaklaştırmaya çalıştığı gerçeğinden dikkatimi uzaklaştırırsa, evet."

Maddie sempatiyle kolumu sıktı. "Anladım. Her şey Şükran Günü yemeğimizin olduğu gece başladı..."

BÖLÜM ELLİ BİR

SEBASTIAN

Bir prensesi aramak o kadar kolay değil. O senin büyükannen olsa bile. Çalışanlarına mesaj bırakmışım ama şu ana kadar cevap gelmemişti. Ev normale dönmüştü, misafirler gitmiş, Zac de ayrılmıştı.

Lily ile tekrar sohbet ettim ve ona her şeyi anlattım.

Saat bir geçmişti ve uçağımızı yakalamak için hazırlanıyorduk. Harry kızların bagajlarını yüklemelerine yardım ederken, ben annemi aradım.

Uçuş boyunca annemin bunu bilip bilmediğini merak ederek geçiremezdim.

"Sebastian, canım, nasılsın? Hava durumuna baktım, hava muhteşem. Bu sefer villayı sana verdiğimiz için biraz kıskandığımı itiraf etmeliyim. Genelde ilkbaharda bu kadar güzel hava olmaz, ama çok çalıştığını biliyorum..."

"Anne, konuşabilir miyim?"

"Tabii ki. Ne oldu? Sesin garip geliyor."

Gecikmeden, Zac ve Gisele ile olanları ve Zac'in büyükannemin onu bu işe soktuğunu itiraf ettiğini, çok fazla ayrıntıya girmeden ona anlattım.

"Anne?" annem nefesini tuttu. "Oh, olamaz." "Yani, bunu bilmiyor muydun?"

"Tabii ki hayır, canım. Asla böyle alçakça bir şey yapmam."

"Neler oluyor?" Babamın arka planda sorduğunu duydum ve annem ona anlatırken sabırsızlıkla beklemek zorunda kaldım.

"Tanrım, yapmadı değil mi?" Babam mutsuz bir şekilde dişlerini sıktı. Sonra sesi daha netleştirdi ve "İyi misin oğlum?" diye sordu.

"Neyse ki iyiyim. Ama bu, Lily ile ayrılmamıza neden olabiliyordu." "Nedenini söyledi mi?" diye sordu annem ve ben, hoparlörde konuştuğumu fark ettim.
hoparlörde olduğumu fark ettim.

"Oh, büyükannem aramama cevap vermedi," diye acı bir şekilde homurdandım. "Ama Zac, bunun Lily'nin flört podcast'i yüzünden olduğunu söyledi."

"Ah." Annem iç geçirdi. "Evet. Annem de bundan hiç memnun olmadığını söylemişti. Biraz uygunsuz bir şey."

Anında öfkelenerek, "Lily sosyal medyada çıplak fotoğraflarını paylaşırsa bile, senin, büyükannemin ya da o lanet olası boğucu kurumdaki hiç kimsenin için ondan ayrılmam. Tamam mı?" diye bağırdım.

"Bunun doğru olduğunu söylemiyorum. Sadece şunu söylüyorum... Sen Prenses Mary'nin torunusun ve kız arkadaşının seks hayatını halka açık bir şekilde anlatması pek uygun değil."

"Anne, bunu sana söylüyorum çünkü hayatında kendi çabalarıyla yükselmiş biri olarak babam uygun davranışlar ve geçmişler umrunda bile değildi. Zor bir yıl geçirdiğini biliyorum, bu yüzden sana karşı kaba davranmak istemiyorum. Ancak, geçen yıl boyunca bana tanıttığın birçok aristokrat kızı düşününce, bununla hiçbir ilgin olmadığını bana söz vermen gerekiyor."

"Sana zaten yok dedim. Söz veriyorum."

"Güzel. O zaman benim için bir şey yapmanı istiyorum." "Neymiş o?"

"Lily ile tanıştığında, ki tanışacaksın, ona nazik davran."

"Tabii ki öyle yapacağım." Sesinden kırılmış gibi geldi.

"Hayır, ciddiym anne. Onun arkasından ya da önünde, ona daha uygun olduğunu düşündüğün kadınları bana tanıtmam. Asla."

"Sebastian..."

"Lily hiçbir yere gitmiyor. Gelecekle ilgili kafanızda ne tür düşünceler varsa, size açıklığa kavuşturayım. Bir gün Lily Sawyer ile evleneceğim. İlişkımız bu yönde ilerliyor ve ne siz, ne büyükanne, ne Kraliçe Anne, ne de Kraliyet Deniz Piyadeleri komandoları bizi durdurabilir. Hepinizi seviyorum, ama bu ailenin herhangi bir üyesi Lily ile ilişkiyi tekrar mahvetmek için bir şey yaparsa, hepimizi sonsuza kadar terk ederim. Bunun olmasını istemiyorsanız, Lily'ye *şimdiden* gelininiz gibi davranmaya başlayın, çünkü bir gün öyle olacak."

Tutkulu konuşmamın ardından bir an sessizlik oldu ve sonra babam boğazını temizledi, "Anladım, evlat. Senin adına çok mutluyum. Lily'ye bu kadar güçlü hisler besliyorsan, onunla tanışmak isterim."

"Teşekkürler, baba. Yapacaksın. Yakında," diye söz verdim. "Peki ya sen, anne?"

Annem titrek bir nefes verdi. "Anlıyorum. O zaman, bizi onun için terk edeceksen, o kadın gerçekten özel biri olmalı, değil mi?"

Annemin sesindeki incinmişliğe içim sızladı. "Onu seviyorum anne. Seni de seviyorum, ama seçim yapmak zorunda kalmayacağım. Ben de bunu anlatmaya çalışıyordum."

"Onlar beni sevmediklerinde annene de aynı şeyi söylemiştin, canım," diye hatırlattı babam anneme.

"Öyle demiştim, değil mi?" Annemin sesi yumuşadı. "Tamam, Sebastian. Lily'ye iyi davranacağıma söz veriyorum." Sonra şaşkın bir şekilde tekrarladı, "Gerçekten olağanüstü bir kadın olmalı."

"Öyle."

"Ben de onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum." "Yani karışmayacağına söz veriyorsun?"

"İster inan ister inanma, sevgilim, senin mutluluğun benim için statüden daha önemli."

Rahatlama hissi içimi kapladı. Ultimatomda ne kadar dürüst olsam da, ailemden uzaklaşmak beni öldürürdü. "İkinizi de seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz, canım. Pekala, ben gitsem iyi olacak. Anlaşılan, annemle ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Veda ettik ve ben, arkamda durup sessizce dinlediklerini fark etmediğim arkadaşlarıma döndüm.

Maddie alkışlamaya başladı, Harry ve Sierra ise kahkahalara boğuldu. Lily'nin oda arkadaşı bana sevgiyle gülümsedi. "Kahretsin, keşke Lily de bu konuşmayı duysaydı. Ona düğün planlamaya başlamasını söylemeli miyim?"

Gözlerimi devirdim. "Kapa çeneni."

"Acaba kendi nedime elbiselerimizi seçmemize izin verir mi?" diye düşündü Sierra.

"Smokin giymem gerek mi?" Harry omzuma vurdu. "Yoksa Lil İskoç olduğu için kilt ve uçan tüylü toplardan mı bahsediyoruz?"

"Hepinizden nefret ediyorum," diye yalan söyledim ve onların iyi niyetli alaycı sözleri kulaklarımda çınlarken SUV'uma atladım.

BÖLÜM ELLİ İKİ

LILY

Jan, final sınavlarına çalışmak için öğrenci yurduna dönmeye karar verdiğinden, benim de ailemin evinde kalmam için bir neden kalmamıştı. Annem bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı, ben de ona Sebastian'ın oda arkadaşlarından biriyle korkunç bir tartışma yaşadığını ve her şeyi daha sonra açıklayacağımı söyledim. Sonra daireye dönüp Maddie ve Sebastian'ın Fransa'dan dönmesini beklemeye başladım.

Sebastian havaalanına giderken beni aradı ve Zac'in itirafını anlattı.

En yakın arkadaşlarından birinin arkamdan iş çevirmiş olması beni çok rahatsız etti. Seçtiğim mesleği düşününce, bunu fark edemediğim için kendime de kızgındım. Zac ile yaptığım konuşmalardan, annesinin narsisizminin onu kimsenin bilmediği kadar derinden etkilediğini söyleyebilirim.

Ve bana aşık olduğunu itiraf etmişti. Bu düşünce beni ürpertti ve onun sevgi dolu davranışlarını yeni bir boyutta fark ettim. Normalde birinin bana aşık olmasını ürkütücü bulmazdım. Normal şartlar altında bu gurur verici ve hoş bir şeydi. Ama Zac'in Sebastian'ın sahip olduğu şeyi kıskanmaya başladığını merak ettim. Beni yeterince tanımadığı için

beni seviyordu, ama Sebastian'ın sevgilisi olduğum için sapkın bir tutku geliştirmiş olabilirdi.

Bunu düşünmek istemiyordum.

Zac'in bize yaşattıklarından sonra onu bir daha görmek istemiyordum.

Ne yazık ki, muhtemelen bir ara Sebastian'ın büyükannesiyle tanışmak zorunda kalacaktım. Prenses Mary. Beni o kadar çok nefret ediyordu ki, Zac'i benimle torunu arasına nifak sokması için kullanmıştı, tıpkı bir pembe dizideki alçakça bir komplo gibi.

Lanet olsun.

Erkek arkadaşının ailesinin seni onaylamadığını fark etmek hoş bir şey değildi. Hele de o aile dünyanın en güçlü ailelerinden biri ise durum daha da kötüydü.

Ancak panik ve güvensizliğin bizi ayırmasına izin vermeyecektim. Sebastian'la telefon görüşmem bittikten sonra, Sierra'dan Sebastian'ın ailesine söylediği her şeyi aktaran bir sesli mesaj aldım. Harry ve Maddie sürekli şakalar ve alaylarla araya girdikleri için bazı kısımları anlamak zordu.

Özetle, erkek arkadaşımın bağlılığı konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Sebastian tamamen kararlıydı ve görünüşe göre Kraliyet Deniz Piyadeleri komandoları bile onun benimle birlikte olma yoluna engel olamazdı.

Dairemin zili çaldığında aceleyle kapıya koştum, Sebastian beni yukarı çıkarmak istediğinde kaşlarımı çattım. Maddie onunla birlikte olsaydı, onu doğrudan daireye çıkarırdı. Kapıyı açıp, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ayak seslerini dinledim.

Sonra birdenbire karşımda belirdi, yorgun ve yolculuktan bitkin görünüyordu ama sert, sakallı ve seksi.

Ve benim.

Son merdivenleri atlayarak çıkarken gözlerimiz buluştu. Gözleri sevgi, kararlılık ve biraz da çaresizlikle parlıyordu.

Anladım.

İkimiz de bu dramadan ve bağımız daha zayıf olsaydı neler olabileceğini düşünmekten sarsılmıştık. Sebastian beni kollarına aldı, beni arkasından daireye doğru sürüklerken açgözlülükle öptü. Ben parmaklarımı saçlarında gezdirirken, o ayağıyla kapıyı çarptı ve öpücüğü derinleştirdi.

Nefes almak için ayrıldığımızda, "Maddie nerede?" diye patladım.

Sebastian avuçlarıyla yüzümü kavradı. "Bir taksiye binip Shaun'un evine gitti. Sanırım bize mahremiyet sağlamak için."

Oda arkadaşımı seviyordum.

"Nasılsın?" diye sordu, titrek bir nefes vererek.

"Nasıl mıyım? Sen nasılsın? Zac senin arkadaşındı."

"O ikimizin de arkadaşıydı." Sebastian somurtarak dedi. "Şu anda onu düşünmek istemiyorum. Lily." Alnını alnıma dayadı. "Bana inandığın için teşekkür ederim. Geçmişte başına gelenleri düşününce, bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Bir şeyin farkına vardım. Bazen insanların bize olan bağlılığına inanmadığımızda, bunun nedeni kendimize inanmamamızdır. Kendime inanmak benim için zor olabilir. Ama geçmişteki erkek arkadaşlarımın bana yaptıklarının benimle değil, kendileriyle ilgili olduğunu kabul etmeliyim. Bana güvenimi geri kazandırdın. Sana inanıyorum ve belki artık kendime de inanıyorum."

"İyi," diye mırıldandı dudaklarıma. "Olly'nin pislik gibi davranıp podcast'inin peşine düşmesine çok sevindim. Yoksa asla tanışamazdık. Bu küçük kampüste, hayatımın aşkını kaçırabilirdim."

Onu kendime doğru çekerek mutlu bir şekilde iç geçirdim. "Ama neyse ki Olly bir pislikti."

Sebastian güldü ve sonra geri çekildi. "Harry ve Sierra'nın aylardır birlikte olduklarını biliyor muydun?" "Şüphelerim vardı." Erkek arkadaşımın gömleğini çekerek onu yatak odasına doğru çektim. "Arkadaşlarımızın seks hayatlarını sonra konuşuruz.

Sebastian gözlerini devirdi ama beni takip etti. "O pislikler sana söyledi."

Sebastian gözlerini devirdi ama beni takip etti. "O piçler sana söyledi."

Gülerek terliklerimi çıkardım. "Her kelimesini."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

SEBASTIAN

Birkaç Ay Sonra

Mezun olduktan sonra yaklaşık bir hafta boyunca, Lily'nin omuzlarından bir yükün kalktığını gördüm. Daha önce hiç görmediğim kadar rahattı ve Eylül ayında yüksek lisansına başlamadan önce ders çalışmaktan uzaklaşmanın tadını çıkarmaya kararlı görünüyordu.

Ancak şimdi gerginlik geri dönmüştü. Onu benim kadar iyi tanıımıyorsanız, bunu fark etmeyebilirsiniz. Ama gerginlik omuzlarına yerleşmiş ve dolgun dudaklarını hafifçe sıkıştırmıştı.

Bunun bir nedeni vardı, çünkü Royal Ascot'un ilk gününe katılıyorduk. Beş gün boyunca Kraliçe Anne yarışları resmen açtı ve Açılış Günü kraliyet takvimindeki en önemli etkinliklerden biriydi. Birçok kraliyet üyesi katıldı ve bu, annemle babamın katıldığı tek etkinlikti. Sanırım bunun nedeni, annemin atları sevmesi ve babamın yemekleri sevmesiydi.

Lily ve ben, ailemle birlikte yarış pistinin atriyumunda bulunan, herkesin imrendiği özel bir alan olan kraliyet locasında duruyorduk. Kraliyet locası tam ortasında yer alıyordu. Kraliçe Anne ve en büyük oğlu Prens Alexander şu anda orada oturmuş, birlikte gülüyorlardı. Kuzenim Alexander keskin bir zekaya sahipti ve

annesi onu sevdiğini açıkça belli ediyordu.

Etrafımız aristokratlar, dünya liderleri, bir iki şeyh ve ünlülerle çevriliydi. Lily, pop müziğin hüküm süren prensesi ve gezegendeki en ünlü kişilerden birini, ünlü aktör erkek arkadaşıyla şampanya içerken gördü. Kız arkadaşımın başını bana doğru çevirirken yüzünde beliren şaşkınlığı gördüm.

Onun ne kadar bariz davrandığını fark edince dikkatlice ifadesini boşa çıkardığını izlerken dudaklarım eğlenceden titredi. Elimi dikkatlice onun eline soktum ve sıktım. "İyi misin, aşkım?"

"Evet," diye cevapladı. "Beni terk etme." "Asla. Ne kadar güzel olduğunu sana söylemiş miydim?"

Bana minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi ve elimi sıktı. Kıyafet kuralı *vardı* ve Juno, Lily'nin kıyafet seçmesine yardım etmişti. Lily'nin bu sabah saatlerce uğraşarak yaptığı saç stiline, tüylü bir peçeye sahip küçük mavi bir hasır bere takılmıştı. Kız arkadaşım, konservatif bir yakası ve kısa kolları olan, ayak bileklerine kadar uzanan retro bir elbiseyle 1950'lerin film yıldızları gibi görünüyordu. Eteğin altındaki petticoat sayesinde etek kabarık duruyordu ve dar korsaj, onun ince belini ve kıvrımlı göğüslerini vurguluyordu. Mütevazı olması gerekiyordu, ama yine de onu mütevazı olmayan bir şekilde yırtıp atmak istedim.

Gözleri yüzümde gördüğü şeye parladı. "Bana öyle bakmayı kes," diye dişlerini sıkarak emretti. Hoparlörün gürültüsü ve kalabalığın uğultusu arasında onu zar zor duyabiliyordum, ama onu yeterince iyi anladım.

Ona küstahça sııttım ve boş elimde tuttuğum kadehten şampanyayı yudumladım. Bu gece onu elbisesinden nasıl çıkaracağımı planlamaya başlamıştım bile. Hatta şapkasını çıkarmamasını isteyebilirdim. Ve ayakkabılarını. Ayakkabıları dikkat dağıtıcı derecede seksiydiler.

"Buradayız, buradayız!" Juno'nun yüksek sesi ikimizi de ona ve Leona'ya dönüp bakmaya itti. İkisi kalabalık merdivenlerden aşağı iniyorlardı.

atriyumun bize doğru. Neyse ki kız kardeşim için, büyükannem cinselliği hiç umursamıyordu. Juno'nun aynı cinsle ilişkisini herkesin önünde yaşamasına bir şey demiyordu. Sadece onun bunu lanet bir podcast'te konuşmasını istemiyordu.

Tamam, belki hâlâ kin besliyordum.

Lily, Juno ve Leona'ya sarıldı, onların ortaya çıkmasıyla gerginliği biraz azaldı. "Burada olduğunuz için çok mutluyum."

"Korkmuşsun, değil mi?" diye sordu Juno. "Evet, buradaki herkesin her gün bağırsaklarını boşaltmak zorunda olduğunu hatırlayana kadar hepsi oldukça korkutucu geliyor. Onlar da ishal oluyorlar. Bu rahatlatıcı değil mi?"

Büyükannemin dedesinin oğlu Prens Frederick'in eşi Prenses Olivia, Juno'ya tiksintiyle baktı. Yardımcısı onu merdivenlerden aşağı indirmeden önce bastonunu sertçe yere vurdu.

Onun duyamayacağı bir mesafeye gelene kadar bekledik ve sonra kahkahalara boğulduk.

"Hepiniz sorun mu çıkarıyorsunuz?" Annem babamı da yanına alarak arkamızda belirdi. En güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Babamın kravatını görünce, şu anda kendi boğazımı sıkan kravatı fark ettim. Kanlı kravatlardan nefret ediyordum. Haziran ayı olduğu için terlediğim kat kat giysilerden bahsetmiyorum bile. Kraliyet Tribünü'nde erkeklerin kıyafetlerinin yazın üç parçalı sabahlık ve silindir şapka içermesi gerektiğine karar veren kişi sadistti.

"Juno her zamanki gibi çekici."

"Prenses Olivia sanki yutmuş gibi görünüyordu..."

"Kocasının..."

"Sakın o cümleyi bitirme," annem kız kardeşimin sözünü kesti.

Lily ve ben birbirimizden gözlerimizi ayırmak zorunda kaldık, yoksa yine gürültülü bir kahkaha krizine girecektik.

Final sınavlarımız bittikten sonra aileme kız arkadaşımı tanıştırmıştım. Lily, uzun bir hafta sonu için benimle birlikte çocukluğumun geçtiği eve gelmişti. Bu, ailemin onu tanıma fırsatı bulmasını sağlamakla kalmadı, aynı zamanda ailemin

evliliklerinin gerçekten yoluna girdiğini kendi gözlerimle gördüm. Babam da içkiyi bırakmıştı. Annemden ayrıldığı dönemde alkol bağımlılığından açıkça korkan babam, artık ayık biriydi. Annem de ona destek olmak için evdeki tüm alkollü içkileri evden çıkarmıştı.

Evde olmak, onların bu kadar iyi durumda olduğunu görmek, onlara kariyer kararımdaki değişikliği anlatma fırsatı verdi. Londra'daki prestijli bir sanat galerisinin ilgisiyle cesaretlenen ben, sanat kariyerime devam etmeye karar verdim. Eserlerimi satma tekliflerini kabul etmedim çünkü yüzde seksen gibi çok yüksek bir komisyon istiyorlardı, ama bu bana fiyatlarımı katlanarak artırma cesareti verdi. İnanılmaz bir şekilde, orijinal eserlerim binlerce pounda satılıyordu.

Aileme, güven fonumun bir kısmını Edinburgh'da uygun bir stüdyo ve kendi galerimi satın almak için kullanacağımı açıkladım. Şaşırdılar ama ne olursa olsun beni desteklemeye hazır görünüyorlardı. Özellikle de onlara sanat eserlerimi gösterdiğimde. Annem, yeteneğimi ondan sakladığım için gözleri doldu.

Lily, Sierra ve Maddie'ye veda etmişti. Bu onun için inanılmaz derecede duygusal bir andı, ama ben bu kadınları tekrar bir araya getirmeyi kendime görev edindim. Maddie daha sık ziyaret edecekti çünkü o ve Shaun hala birlikteydiler. Harry ve Sierra'nın kısa süreli arkadaşlık ilişkisi sona erdi ve Harry'nin ona ne kadar bağlandığını merak ettim. Sierra gittiğinden beri Harry'nin keyfi yoktu.

Kızlar gittikten sonra, Lily ve ben Edinburgh'da kendimize bir ev arıyorduk. Bunu aileme söylediğimde, ne kadar ciddi olduğumuzu gerçekten anladılar. Babam Lily'ye karşı cömert ve sıcak davrandı, onu hemen sevdiğini anlayabiliyordum. Annem de sıcak davrandı, ama biraz daha zaman aldı. Oğlunun sevdiği kadına karşı temkinli davranmanın sadece bir annenin hakkı olup olmadığını bilmiyordum. Ancak, Lily ve ben ayrılırken annem

beni kenara çekip, "O çok tatlı, canım. Gerçekten çok tatlı. Şimdi anlıyorum" dedi.

Geçen yıl çılgın insanlara dönüşen ebeveynlerimi değil, birlikte büyüdüğüm ebeveynlerimi geri kazanmak büyük bir rahatlama idi.

"Zamanı geldi." Annem Lily'ye güven verici bir gülümseme attı. "Annem, Prenses Mary, sizinle tanışmak istiyor, Lily."

Yüzümdeki somurtkan ifadeyi gizlemeye çalıştım. Lily'nin yaptığı saçmalıkların ardından, onu büyükannemin önüne çıkarıp bir tür incelemeye tabi tutmak zorunda kalmam çok saçma geliyordu. Büyükannem telefonuma cevap vermemişti, ama annem onunla konuşmuş ve büyükannem geri adım atmayı kabul etmişti. Ancak bunun tek nedeni, annemin Lily'nin artık podcast'te olmadığını söylemesi ve büyükannemin Zac'in, onu işe aldığı işi yapmak için kullandığı yöntemlerden dehşete düşmüş olmasıydı.

Annem, Lily'nin küçük kız kardeşi January'nin hala podcast'te olduğunu ve Lily'nin hiç olmadığı kadar çılgın davrandığını büyükanneme söylemedi.

"Biz sizinleyiz." Juno omzuma elini koydu ve Lily'ye başını salladı. "Hep birlikte gideceğiz."

Lily elimi daha sıkı tuttu ve omuzlarını düzeltti. "Tamam."

Büyükannem, annemin en büyük kardeşi olan amcam Michael, Avon Kontu ve eşi Pamela dahil olmak üzere ailemizin üyeleriyle çevriliydi. Amcamın çocukları, yani kuzenlerim de oradaydı, bazıları izin verilen on yaş sınırını aşan küçük çocuklarıyla birlikte.

"Majesteleri." Annem, halka açık bir yerde olduğumuz için annesine küçük bir reverans yaptı. "Sizi Sebastian'ın kız arkadaşı Lily Sawyer ile tanıştırmak isterim. Lily, bu Sebastian'ın büyükannesi Prenses Mary, kardeşim Lord Michael ve eşi Pamela." Lily reverans yaparken ben de selam verdim, annem ailenin geri kalanını tanıtmaya zahmetine girmedim.

"Majesteleri," diye selamladım onu kısa bir ses tonuyla.

Büyükannem kaşlarını kaldırdı, bana keskin bir bakış attıktan sonra Lily'ye döndü. "Kraliyet

Enclosure'dan hoşlanıyor musunuz, Bayan Sawyer?"

Lily, dudaklarını gergin bir şekilde ıslattı. "E-evet, öyleyim, Ekselansları.

Davetiniz için teşekkür ederim.

Büyükannenin gözleri Lily'ye kaydı ve ben de koruyucu bir şekilde kolumu Lily'nin beline doladım. Annem boğazını temizledi ama ben Lily'yi bırakmadım. Büyükannenin bana azarlayıcı bir bakış attıktan sonra sordu: "Aileniz aslen İskoçya'dan mı geliyor?"

"Evet. Annem Amerika'da büyüdü, ama dedem İskoç. Babamın anne ve babası da öyle."

"Sen Edinburgh'da büyüdüğün sanıyordum," diye araya kuzenim Grant girdi. "Sen *İskoç* gibi konuşuyorsun."

Grant'i hiç sevmemiştim. Kendini beğenmiş pislik.

"Michael, belki de çocuklarına daha iyi bir eğitim vermeliydin," diye karşılık verdi büyükanne kibirli bir tavırla. "Eğer en büyük oğlun, İskoç olan birinin İskoç gibi konuşmasından kafası karışıyorsa."

Arkamda Juno'nun burnunu çekişini duydum.

Grant öfkeyle nefes aldı. "Sadece Edinburgh'daki arkadaşlarımdan İskoç aksanı olmadığını kastettim."

"Demek bunu kastettin?" Büyükanne ona sert bir bakış attı. "Peki, sana bir şey öğreteyim. İskoçya'dan gelen çoğu insan İskoç aksanıyla konuşur ve Barton senin bu aksanı kullandığını duyarsa, bir daha asla Boxing Day avına davet edilmezsin."

Dudaklarım gülmekten seğirdi. Barton, iri yarı bir İskoçyalıydı ve Kraliçe'nin İskoçya'daki Highlands malikanesinde baş avcıydı. Grant, iki yılda bir davet edilmeyi neredeyse nefes nefese bekliyordu.

"Zaten ben sadece bir kez davet edildim," diye şımarık bir çocuk gibi mırıldandı.

"Grant, sessiz ol," dedi Michael amca yorgun bir şekilde, sonra sıkılmış bir şekilde şampanyasından bir yudum aldı.

"İşimiz bitti mi, Majesteleri?" Juno başını omzumun üzerinden uzattı. "Açlıktan ölüyorum, hemen yemek istiyorum."

Büyükannem Juno'ya baktı. "Olivia'nın önünde uygunsuz bir şey söylediğini duydum."

"Olabilir."

Büyükannem başını salladı. "Çok iyi." Elini salladı. "Git de bana da bir şeyler getir."

Ve böylece sorgulama, yani tanışma, sona erdi.

Yarış pistinin çevresindeki oteller tamamen doluydu, bu yüzden bizi bir başka ilçedeki otelimize götürmesi için özel bir araba ve şoför kiraladım.

Günümüz hakkında sohbet ediyorduk, Juno'nun kraliyet görgü kurallarını hiçe saymasını ve büyükannemin bu yüzden onu daha çok sevdiğini görüp gülüyorduk.

Şoför bizi otele bıraktı ve Lily ile ben asansöre tek başımıza bindik. "Beni savunmuş gibi görünüyordu," dedi Lily aniden, ben onun katının düğmesine basarken sesinde karışıklık vardı. "Büyükannen. O adam benim aksanımla alay ettiğinde."

"O benim kuzenim Grant'ti. Tam bir pislik ve kimse onu sevmez."

"Büyükannenizi anlamıyorum. Bizi ayırmaya çalıştı ve şimdi beni savunuyor mu?"

"Annem, Zac'in bizi ayırmaya çalıştığını öğrendiğinde ilişkimize karışmamayı kabul ettiğini söyledi." Kapılar bizim katta açıldığında Lily'ye önce asansörden inmesini işaret ettim. "Artık kötü bir kraliyet karikatürü olmamaya karar verdiğin için, senin hakarete uğramana izin vermez. Bu konuda garip bir onur duygusu var."

"Onu affettin mi?"

"Tam olarak değil. Grant'i yerine oturtmasını izlemek hoşuma gitti. Büyükannem, kurumun kamuoyundaki imajı konusunda kendi standartları olabilir, ama başkalarına üstünlük taslayan insanlardan nefret eder. Ve çok sayıda  sko  arkadaşı vardır. Grant'in ses tonunu beğenmedi." Odaya girdik.

Kapıyı kapattıktan sonra Lily'yi durdurdum, kollarımı beline dolayarak onu göğsüme çekmek için. Elbisesinin kalın etekleri hareketle hışırdadı ve dudaklarımı onu eritecek şekilde ensesine bastırdım.

"Oh," diye inledi yumuşak bir sesle, bana eriyerek.

Kulağına dudaklarımı değdirdim. "Aksanın hoşuma gittiğini biliyorsun, değil mi?"

Lily mutlu bir şekilde i  geçirdi. "Ben de seninkini seviyorum."

"Ve bu etkinliğin her saniyesinden nefret ettiğini biliyorum ve benimle geldiğin için sana çok minnettarım, biliyor musun?"

Başını bana doğru çevirdi. "Biliyorum."

"Bir daha asla yapmak zorunda değiliz. Artık kraliyet etkinliklerine katılmak zorunda değilim."

"Ama bu, ailenle sorunlara yol açmaz mı?" " ok şüpheli."

"Etkinliklere gidebiliriz," diye yarı yürekte cevap verdi.

"Sen sen çok rahatsız bu bu beni daha daha rahatsız hissetmeme neden oluyor.

"Onlar senin ailen."

"Onları  zel olarak ziyaret edebiliriz."

"Sebastian..."

"Kraliyet ailesinin yirmi dokuz  yesi ölümcül gizemli bir salgınla yok edilmedikçe, benim katılmama gerek yok."

"Peki, madem öyle istiyorsun. Ama bil ki, büyük kız k lotumu giyip bu tür etkinliklere katılabilirim... nadiren de olsa."

Gülümseyerek kulağının arkasını öptüm. "Cömert teklifin için teşekkürler." Ellerim kabarık eteğinin içine kaydı. "Şimdi, bu kumaşın altına nasıl gireceğim?"

Lily kıkırdadı ve bu ses beni kötü niyetli bir şekilde sırtıtmaya itti.

"Bu benim becerilerimi sınamak için bir girişim mi?" diye alay ettim ve çıplak omzuna bir öpücük kondurdum. "Wally Nerede'nin sapkın bir versiyonu mu?"

O kahkahalarla güldü, ben de daha çok sırtıttım. Eteklerini okşayarak kumaşı çektim.

"Cidden mi? "Hunt the Thimble"ın seksi versiyonunu mu oynuyoruz?"

"Ne avlıyoruz?"

"Hunt the Thimble'ı hiç duymadın mı? Normal versiyonunda, bir yüksük veya küçük bir nesne kullanılır. Bu versiyonu"—I başımı kaldırdım fısıldadım boğuk bir sesle —"Senin amcığından bahsediyorum."

Lily titredi ve heyecanla elini arkasına doğru salladı. "Düğmeler. Sadece düğmelerini aç."

"Gerçekten mi? Sıradan bir şekilde mi yapmak istiyorsun?" "Sebastian!"

Penisim zonklarken gülerek elbisenin arkasındaki düğmeleri açmaya başladım. Lily kolları çıkardı, sonra elbiseyi ve altındaki eteği aşağı itip dışarı çıktı.

Sonra neredeyse pantolonuma boşalacaktım. Topuklu ayakkabılarla bana dönünce ona hayretle baktım. "Ne giiyorsun?" Sanki yirmi dört saat boyunca sigara içmişim gibi sesim çıkıyordu.

Lily elini kalçalarına doğru kaydırды. Siyah dantelli sütyeni, güzel göğüslerini zar zor örtüyordu... ama vücudumdaki tüm kanın, özgürlük için çaresizce çabalayan uzuvuma akmasına neden olan, siyah dantelli jartiyer kemeri, jartiyerleri ve uyluk boyu çoraplarıydı.

Lily yüzümdeki ifadeyi fark etti ve küçük şapkasını çıkarıp yere attıktan sonra seksi bir gülümsemeyle bana baktı. O muhteşem saçlarını çözmesini izledim ve saçları omuzlarına dökülürken ellerimi yumruk yaptım.

Topuklu ayakkabılarını çıkarmak için uzandığında, "Yapma," diye sessizce ısrar ettim. "Onları çıkarma."

Kaşlarını kaldırdı, gözleri yaramazlıkla parıldıyordu. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Sabırsız bir heyecan içimi kapladı, ona doğru yaklaşırken sesim boğuklaştı. "Yanlış, ama etkili."

"Bunu seviyorsun, değil mi? *Majesteleri*." Onu kucağıma alıp yatağa taşıdığımda, kahkahası heyecanlı bir çığlığa dönüştü.

Lily'nin üzerine yuvarlanarak, onu kollarımda doyurup ısıtana kadar onu sevmek ve ona sahip olmak niyetiyle, on altı yaşımdan beri ilk kez bir şey diledim. O yıl, hak etmediğime inandığım için hiçbir şey dilemeyi bırakmışım.

Şimdi dilek tutuyordum.

Bunu ömür boyu diledim.

Onunla bir ömür boyu.

Lily ve Sebastian'ın mezuniyetten sonraki yaz tatilinde ne yaptıklarını merak mı ediyorsunuz?

[Bu ücretsiz bonus sahneyi indirin!](#)

Bu dünyadan daha fazlasını mı istiyorsunuz? Baird McMillan'ın ateşli nişan/mantık evliliği romanı HART STREET LANE'i okuyun. 15 Ocak 2026'da çıkacak.

[HART STREET LANE'İ ÖN SİPARİŞ VERİN](#)

Samantha Young'ın bir sonraki kitabını bu kadar uzun süre bekleyemeyecek misiniz? İskoç adasında geçen yepyeni romantik gerilim serisinin ilk kitabı HALF-LIGHT HARBOR, 23 Ekim 2025'te çıkacak.

[HALF-LIGHT HARBOR'U ÖN SİPARİŞ VERİN](#)

TEŞEKKÜRLER

Benimle birlikte bu dünyaya geri dönen ve bu karakterlere olan sevginizi ifade eden güzel mesajlarınızla günümü aydınlatan herkese teşekkür ederim. Belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu dünyaya sanki hiç ayrılmamışım gibi geri döndüm. Lily ve Sebastian'ın hikayesini yazmak benim için büyük bir zevkti ve bunu tekrar tekrar yaşayabilmeyi dilerdim. Ancak yazma yolculuğum, çevremdekilerin desteği sayesinde her zaman daha kolay hale geliyor.

Arkadaşlarıma ve aileme, ne olursa olsun beni her zaman destekledikleri için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum.

Bu düzenlemeleri bana geri göndermek için grip ile mücadele eden ve böylece teslim tarihine yetişmemi sağlayan muhteşem editörüm Jennifer Sommersby Young'a teşekkür ederim. Ayrıca bunun en iyi beş eserinden biri olduğunu söylediğin için de teşekkürler! Sen bir süperstar savaşçısın ve sana kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

A Royal Mile'ı düzelttiği, tüm hataları yakaladığı ve Lily ile Sebastian'ı da sevdiği için Julie Deaton'a teşekkür ederim!

Ve son birkaç yıldır yükümü hafifletmek ve bana her zamankinden daha fazla destek olmak için yardım eden en iyi arkadaşım ve olağanüstü asistanım Ashleen Walker'a teşekkür ederim. Sen olmasan bunu gerçekten başaramazdım.

Bir yazarın hayatı kitapla bitmez. İşimiz yazılan kelimelerin ötesine geçerek pazarlama, reklamcılık, grafik tasarım, sosyal medya yönetimi ve daha fazlasını kapsar. Bu işin ehli olanların yardımı çok büyük önem taşır ve benim de kendi "sosyal kraliçelerim" var! Nina Grinstead, Christine, Kim, Kelley, Sarah, Josette, Meagan, Jaime, Ratula ve Valentine PR'daki tüm ekibe

Teşekkürler, destekleriniz, içgörüleriniz ve tavsiyeleriniz için. Hepiniz harikasınız!

Hikayelerimi yeni okuyuculara ulaştırmak için tüm teknik reklam sihrini yapan Sydney Thisdelle'e çok teşekkür ederim. Hayatımı sonsuz derecede kolaylaştırıyorsun ve sana çok minnettarım!

Kitaplarımın duyulmasına yardımcı olan tüm influencer'lara ve kitap severlere teşekkür ederim. Hepinize çok minnettarım! Bu arada, özel Facebook grubum Samantha Young's Clan McBookish'teki harika okuyuculara da çok teşekkür ederim. Sizler gerçekten çok özelsiniz. İnternette sevgi ve destek dolu güvenli bir alan sunuyorsunuz ve size ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

ODS dünyasında bir başka muhteşem kapak tasarımı yaratan Hang Le'ye çok teşekkür ederim.

Her zamanki gibi, dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların yazdıklarını bulmasını mümkün kılan menajerim Lauren Abramo'ya teşekkür ederim. Sen olağanüstü birisin!

Son olarak, sizlere, okuyucularıma. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu başaramazdım.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM